Sebastian Faulks

O săptămână în decembrie

premium

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Sebastian Faulks

O săptămână în decembrie

Traducere din limba engleză
Adriana Bădescu

Editura LITERA
2012

A Week in December
Sebastian Faulks
Copyright © 2009 Sebastian Faulks

O săptămână în decembrie
Sebastian Faulks

Copyright © 2012

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe
www.litera.ro

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ana Cioclo

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

ISBN ePub: 978-606-8481-28-9
ISBN PDF: 978-606-8481-29-6
ISBN Print: 978-606-8481-23-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru David Jones-Parry

„Atât timp cât se aude muzica, trebuie
să te ridici şi să dansezi… Noi încă dansăm.“
Chuck Prince, director executiv Citigroup,
interviu în *Financial Times*, 9 iulie 2007

„Dacă tu îi vorbeşti lui Dumnezeu înseamnă că te rogi.
Dacă Dumnezeu îţi vorbeşte ţie, eşti schizofrenic.“
Dr. Thomas Szasz, psihiatru, *The Second Sin*, 1973

PARTEA ÎNTÂI

DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Ora cinci şi un frig teribil. Compactoarele şi ciocanele pneumatice bubuiau în buruienişul de lângă West Cross Route, în Shepherd’s Bush. Cu numai zece luni înainte de programata inaugurare a celui mai mare centru comercial urban din Europa, pe locul acela acoperit de nisip nu se vedeau decât nişte grinzi şi nişte traverse scheletice sub macaralele roşii, deşi pe partea estică fusese ridicată deja faţada de culoarea mentei. Aici nu avea să fie un simplu mall cu băncuţe şi copaci, ci o aglomerare comercială în centrul oraşului, în care lucrători imigranţi urmau a fi plătiţi cu capital străin pentru a obţine profit peste profit de la fiecare londonez dotat cu un card de credit. Concomitent, la noul ei stadion, „Emirates“, numit aşa după o companie aeriană arabă, echipa Arsenal din nordul Londrei juca în lumina reflectoarelor cu Chelsea din Vest, în vreme ce portarii – unul ceh şi celălalt spaniol – săreau şi îşi frecau mâinile de corp pentru a se încălzi. La Upton Park, în apropiere, suporterii părăseau stadionul după o înfrângere acasă, iar la numai câteva străzi distanţă de Boleyn Ground[1], cu amestecul său de sentimentalism şi de nemulţumire tipic pentru East End, o femeie solitară se ruga la mormântului unui bunic – venit din Lituania cu vreo optzeci de ani în urmă – în cimitirul supraaglomerat al sinagogii East Ham. Ceva mai sus, în Victoria Park, ultimii plimbători de câini îşi trăgeau corciturile înapoi, spre apartamentele din Hackney şi Bow, cu blocurile înalte punctate de antene de satelit ca nişte urechi ciulite către lumea de afară, în speranţa unor bârfe sau a evadării, în timp ce într-un taxi care se târa pe Dalston Road în drum spre garaj, termometrul de la bord arăta −2º.

În micul său apartament din Chelsea, Gabriel Northwood, un avocat pledant de vreo treizeci şi cinci de ani, citea Coranul şi tremura. Practica dreptul civil – atunci când practica totuşi ceva; asta însemna că nu era implicat în „condamnarea infractorilor“, ci îi reprezenta pe oamenii angajaţi în litigii care aveau să le aducă reclamanţilor compensaţii financiare, în cazul în care câştigau. Mult timp, din motive pe care nu reuşea să le înţeleagă, Gabriel nu primise nici un fel de instrucţiuni de la avocaţii consultanţi – acea ramură a profesiei juridice de care depindea el în activitatea pe care o desfăşura. La un moment dat însă, îi căzuse în poală un caz – ceva în legătură cu un bărbat care se aruncase în faţa metroului. Cazul se referea la măsura în care transportatorul putea fi considerat răspunzător fiindcă nu adoptase măsuri de siguranţă corespunzătoare. Aproape imediat se trezise cu un al doilea caz: o instituţie de învăţământ locală dată în judecată de părinţii unei eleve musulmane din Leicester, fiindcă nu i se permisese fetei să vină la şcoală în portul tradiţional. Cum nu avea cine ştie ce pregătiri de făcut, Gabriel se gândise că ar fi bine să încerce să înţeleagă câte ceva din credinţa religioasă cu care avea să se confrunte; şi apoi, îşi spusese el, orice persoană educată ar trebui să citească în ziua de azi Coranul.

La câţiva metri mai jos de locul în care citea Gabriel trecea o garnitură de metrou; în cabina conductorului, o tânără pe nume Jenni Fortune stinse luminile de interior, fiindcă reflexia propriului ei chip în parbriz îi distrăgea atenţia. Încetini trenul punând mâna stângă pe maneta de frânare şi, chiar înainte de a ajunge în dreptul semnalului, îl opri. Apăsă pe două butoane roşii pentru a deschide uşile şi îşi îndreptă privirea spre oglinda laterală, urmărind pasagerii cum urcă şi coboară.

Conducea metroul pe liniile Circle şi Metropolitan de trei ani şi încă mai era emoţionată când ajungea la depou pentru a-şi începe tura de opt ore. Îi părea rău pentru bieţii pasageri care şedeau şi se clătinau în spatele ei. Din poziţia în care stăteau, vedeau doar bagaje şi paltoane, mânere de susţinere şi pluş tocit, în lumina şirului de neoane şi în căldura sufocantă a sistemului de încălzire setat pe maximum. Răbdau aglomeraţia şi

plictiseala, întrerupte de puseuri ocazionale de frică atunci când îşi făceau apariţia tinerei băuţi şi puşi pe harţă.

Din locul ei, Jenni vedea o întunecime ca de cărbune, punctişoare, o şerpuială de şine întretăiate şi semnale care licăreau roşii ca nişte tăciuni aprinşi. Conducea trenul prin tuneluri cu şaizeci de kilometri pe oră, uneori aşteptându-se parcă să vadă schelete ivindu-se din ziduri sau lilieci care să treacă în zbor pe lângă capul ei. În faţă, zări acele minuni ale ingineriei londoneze pe care nici un pasager nu le va putea vedea vreodată: galeria de cărămidă în care fuseseră săpate tunelurile şi uriaşa traversă de oţel care susţinea o clădire cu cinci etaje deasupra intrării pe peron, în staţia din Liverpool Street.

Săptămâna dinaintea Crăciunului era cea mai neagră perioadă a anului, cu cele mai multe persoane care ajungeau să se arunce în faţa metroului. Nimeni nu ştia de ce. Poate că apropiata atmosferă a sărbătorilor readucea în memorie amintiri ale rudelor sau ale prietenilor dispăruţi, fără de care curcanul şi ornamentele păreau doar nişte sumbre mementouri ale unei lumi ce fusese odinioară plină. Ori poate că reclamele la camere foto digitale, aftershave şi jocuri pe computer le aminteau oamenilor cât de îndatoraţi erau şi cât de puţine dintre cadourile „de neratat“ îşi puteau permite de fapt. Sentimentul de vinovăţie, se gândi Jenni, senzaţia că au eşuat în competiţia pentru resurse – pentru DVD-uri şi loţiuni de corp – îi puteau împinge sub roţile metroului.

În ceea ce o privea, ea spera să găsească sub brad cărţi. Scriitorii ei preferaţi erau Agatha Christie şi Edith Wharton, dar citea orice cu aceeaşi plăcere, filosofie sau romane de duzină. Mama ei, care venise în Londra din comitatul irlandez Cork, abia dacă avusese o carte în viaţa ei şi privise cu suspiciune pasiunea pentru lectură a fiicei sale, în adolescenţa acesteia. O îndemna să iasă din casă şi să-şi găsească un prieten, însă Jenni era mai fericită să stea în camera ei, citind romane de 600 de pagini cu titluri aurii scrise cu litere în relief, care povesteau despre modul în care un pogrom în Rusia dusese, două generaţii mai târziu şi după multe suferinţe şi mult sex, la fondarea unei dinastii a produselor cosmetice în New York. Tatăl ei, originar din Trinidad, plecase de „acasă“ când Jenni avea opt luni.

După ce i se încheia tura, avea să se întoarcă la romanul care câştigase cel mai mare premiu literar, Café Bravo, în 2005, şi pe care ea îl găsea cam subţirel. Apoi, după ce avea să facă de mâncare pentru ea şi pentru fratele ei vitreg, Tony, dacă îl găsea acasă, avea să se logheze pe Parallax, cel mai nou şi mai avansat joc de realitate alternativă, şi va continua să croiască o viaţă pentru personajul ei – sau „macheta“, cum se numea în cadrul jocului –, Miranda Star.

Cu doi ani în urmă, când era încă nouă în meserie, Jenni avusese parte de un sinucigaş. Se apropia de staţia Monument, când o neaşteptată izbucnire de alb, ca un albatros uriaş ce zburase brusc de pe marginea peronului, o silise să frâneze puternic. Fusese însă prea târziu pentru a evita lovirea tânărului de douăzeci de ani, a cărui săritură depăşise aşa-numitul punct suicidar, fără a-l duce însă până la şina cu încărcătură pozitivă, aflată de cealaltă parte a liniei. „Nu le privi chipul“, ăsta era sfatul conductorilor. După trei luni de consiliere şi de reabilitare, îşi reluase activitatea. Deşi grav rănit, tânărul supravieţuise. Două luni mai târziu, părinţii lui deschiseseră o acţiune civilă împotriva companiei la care lucra Jenni, acuzând-o de neglijenţă, pe motiv că lipsa măsurilor de siguranţă avusese drept consecinţă rănile suferite de fiul lor. Pierduseră, însă avuseseră dreptul să facă recurs, iar gândul la iminenta audiere – a doua zi urma să se întâlnească iar cu avocatul, domnul Northwood – îi întuneca lui Jenni Fortune orizontul.

*

În acel moment, în bogata suburbie North Park, „amplasată“ – după cum se exprimase agentul imobiliar – „între avantajele naturale ale zonelor Heath şi Green“, Sophie Topping tocmai preparase câte o ceaşcă de ceai pentru ea şi pentru soţul ei, Lance, care lucra în biroul lui. De când devenise membru al Parlamentului, la ultimele alegeri speciale, lucra astfel în fiecare după-amiază de duminică. Sophie nu prea înţelegea cum se putea concentra el pe actele circumscripţiei când comentatorul meciului de fotbal urla la televizorul din colţ şi bănuia că uneori mai moţăia având drept fundal sonor comentariul entuziast, dar cam îmbietor la somn. De teamă să nu-l

descopere aţipit, cu gura deschisă, întotdeauna ciocănea la uşă înainte de a intra cu ceaiul.

— Aproape că am stabilit locurile pentru sâmbătă, îi spuse ea, întinzându-i ceaşca din porţelan albastru, plină cu ceea ce numea el „ceaiul constructorilor“.

— Ce? întrebă el.

— Dineul cel mare.

— Oh, Doamne, da! Aproape că uitasem. E totul sub control?

— Da, cred că o să fie o seară de neuitat.

Sophie se retrase la biroul ei şi se uită pe lista cu nume pe care o printase din computer. Iniţial se gândise la o seară intimă, cu doar câţiva invitaţi de seamă, pentru ca Richard Wilbraham, liderul partidului, să vadă cam care era anturajul lui Lance. Dar când începuse să treacă totul pe hârtie, şirul persoanelor importante pe care ea şi Lance le cunoşteau – şi voiau ca liderul partidului să ştie că le cunosc – păruse interminabil.

Privind iar numele, Sophie începu să schiţeze planul dispunerii la masă.

• Lance şi Sophie Topping. Cel mai nou parlamentar al partidului, împreună cu soţia lui. Era încă plăcut să poată rosti aceste cuvinte.

• Richard şi Janie Wilbraham. Richard, dinamicul parlamentar în devenire, urma să stea imediat la dreapta ei. Era suficient de simpatic, deşi obişnuia să vorbească despre politică. Dar ce poţi să faci?

• Len şi Gillian Foxley, agentul local al lui Lance şi miniona lui soţie. Sophie urma să-l aşeze pe Len între două femei care aveau să fie nevoite să-i suporte halitoza, iar pe Gillian o exilă pe la mijlocul mesei, printre codaşi.

• R. Tranter, moderatorul plătit al discuţiilor de la clubul lunar de lectură al lui Sophie şi recenzent de meserie. Nu ştia sigur care îi era prenumele. Tipul se semna „RT“, iar femeile din grup i se adresau cu „domnule Tranter“, până când le invita să-i spună RT.

• Magnus Darke. Probabil că nu era numele lui adevărat, îşi spuse Sophie. Era redactor de ziar, şi, prin urmare, un tip periculos, însă putea fi amuzant. Spusese odată nişte lucruri drăguţe despre Lance, îl numise „omul

viitorului“ sau ceva de genul ăsta. Sophie îndrăzni să-l aşeze lângă deloc prietenoasa Amanda Malpasse.

• Farooq şi Nasim al-Rashid. Sophie ronţăi capătul pixului. Farooq era un magnat al producţiei de chutney[2] şi un generos susţinător financiar al partidului. Părea un tip plăcut. Dar amândoi erau „pisălogi ai lui Allah“, după cum îi numea Clare Darnley. După ce se gândi o vreme, Sophie scrise numele fiecăruia alături de un Wilbraham, ca un semn de respect faţă de contribuţiile lui Farooq, şi îşi făcu o notă mentală să nu pună pe masă, în dreptul lor, nici un pahar de vin.

• Amanda Malpasse. Sophie se împrietenise cu Amanda în cadrul unui comitet caritabil. Locuia într-o casă mare şi îngheţată în Chilterns şi era frumoasă într-un fel uscat, închis. Deja îl avea lângă ea pe Magnus Darke, aşa că Sophie trebuia să găsească pe cineva mai energic pentru a-l aşeza de cealaltă parte a ei.

• Brenda Dillon. Sophie n-o văzuse până acum decât la televizor, unde apăruse în calitate de purtător de cuvânt pe teme educative. Despre soţul ei, David, un ziarist scrisese că este mare amator de bricolaj şi că obişnuieşte să-şi poarte cheile la betelia pantalonilor. Asta era o chestie derutantă.

• Tadeusz „Spike“ Borowski. Uite un tip şi mai dificil, îşi dădu seama Sophie. Borowski era un fotbalist polonez care juca pentru un club din Londra. Arsenal să fie? Nu, altul. Lance îl întâlnise atunci când echipa lui aprinsese luminile stradale de Crăciun şi ajunsese să-l placă. Era de părere că prezenţa lui la masă avea să le confere un aer modern. Dar omul vorbea oare engleza? Şi ştia să se poarte? Ce le-o fi plăcând fotbaliştilor să facă după cină? Să şi-o tragă în trei sau în public? Sophie nu ştia prea bine care era varianta corectă.

• Simon şi Indira Porterfield. Ei, cel puţin, erau plăcuţi şi puteau avea o discuţie încântătoare cu oricine. Simon era proprietarul miliardar al Digitime TV, ale cărui reality-show-uri, mai cu seamă *It’s Madness*, salvaseră postul Channel 7. Indira era o prinţesă născută în Bangalore, o frumuseţe cu ochi înlăcrimaţi; el o numea „mireasa mea comandată prin poştă“, prima doamnă Porterfield fiind scoasă la pensie.

• Roger Malpasse, soţul Amandei. Sophie zâmbi. Gândul la Roger îi aducea întotdeauna zâmbetul pe buze. Omul era un fost avocat corporatist, acum retras la o fermă unde îşi supraveghea caii antrenaţi în Lambourn. Sophie decise să-l aşeze lângă Spike Borowski, fiindcă, lăsând la o parte caii şi câinii, fotbalul era singurul subiect despre care îl auzise vreodată pe Roger vorbind.

• Radley Graves. „Încă unul dificil“, îşi zise Sophie. Graves era un profesor despre care se spunea că îl „meditase“ intensiv pe Lance în timpul campaniei. Cea mai potrivită persoană lângă care să-l aşeze era, evident, Brenda Dillon, dar ceva anume din atitudinea lui îi spunea lui Sophie că, probabil, nici unul dintre ei nu avea să se simtă bine alături de celălalt.

• Gabriel Northwood. „El ar trebui să fie în regulă“, îşi spuse Sophie, deşi totul depindea de dispoziţia în care avea să fie. Northwood era un avocat pledant cu o uşoară tendinţă spre melancolie şi uneori părea cam absent din conversaţie. După ce se mai gândi puţin, îl plasă lângă Doamna Acriturǎ, Nasim al-Rashid.

• Clare Darnley. Altă alegere uşoară. Clare era ghinionista preferată a lui Sophie – suficient de elegantă, dar aparent condamnată la singurătate. Poate de vină era firea ei deschisă şi critică; oamenii din lumea de azi nu se simt foarte bine când li se spune că anumite lucruri sunt „greşite“. Clare avea un serviciu groaznic, ceva cu „asistenţa socială“. Sophie o aşeză vizavi de Gabriel.

• John Veals, omul fondurilor speculative, niciodată zâmbitor, şi Vanessa, soţia lui îndelung suferindă, şi ea membră a grupului de lectură. John era o piatră de încercare, fără îndoială. Nu ştia să întreţină o conversaţie de complezenţă şi deseori sosea cu întârziere sau suferea din cauza diferenţei de fus orar – ori ambele. Şi vorbea puţin. Pe Vanessa o înnebunea, Sophie ştia asta. Pe de altă parte, lipsa de eleganţă îl făcea să fie bizar de direct în conversaţie, dacă nu chiar spurcat la gură. Putea fi deci interesant. Sophie îi dădu jumătate din Indira Porterfield, iar Vanessei, draga de ea, i-l atribui pe Len Foxley.

Mai rămăseseră câţiva oaspeţi: Jennifer şi Mark Loader, amândoi din domeniul financiar; două femei din anturajul de celibatari al lui Sophie; şi trei cupluri pe care le întâlnise pe vremea când copiii lor frecventau aceeaşi şcoală. Unul dintre ele, familia McPherson, cumpărase şi vânduse apoi un lanţ de cafenele cu dever mare, Café Bravo, înainte de a-şi diversifica portofoliul de afaceri; al doilea, Margesson, crease un site pe internet pentru adolescenţii singuratici, numit YourPlace; soţii Samuel, al treilea cuplu, căutau şi vindeau datoriile altora. Sophie nu pricepea cine erau cumpărătorii unui asemenea produs – de ce ai cumpăra datorii?! Dar toate cele trei familii locuiau în apropiere, iar ea le era datoare cu o invitaţie.

În vreme ce stătea la fereastra dormitorului şi privea peste casele din North Park, Sophie se simţi scuturată de un fior brusc. Era atât de obişnuită ca vremea să fie caldă şi umedă de Crăciun, încât neaşteptatele vânturi polare păreau greu de suportat; îşi mai puse un pulover şi se aşeză în pat. Romanul pe care trebuia să-l citească pentru clubul de lectură era unul tipic pentru Jennifer Loader, care îl şi alesese; acţiunea se desfăşura în Chile, şi cartea părea scrisă cu toate frazele înghesuite într-una singură.

Pe Sophie n-o interesa deloc omul ăsta, Javier, şi nici viaţa lui în America Centrală sau în America de Sud… unde s-o fi aflând Chile, fiindcă nu era sigură, uneori îi venea greu să-şi amintească…

Închise cartea. Era sigură că Jennifer alesese romanul numai pentru a-l impresiona pe recenzentul R. Tranter; de fapt, de asta alegea întotdeauna cărţi cu punctuaţie nefirească şi naratori dezorganizaţi. Dar, subliniase Jennifer când alegerea ei fusese comentată, romanul acesta fusese nominalizat nu doar la premiile Café Bravo şi Allied Royal Bank, ci şi la Cartea Pizza Palace a Anului. Abia mai izbuteai să zăreşti ceva din poza de pe copertă – un terchea-berchea desculţ într-o zonă bombardată – de-atâtea autocolante în culori vii cu sponsorii respectivelor premii. „Hmm“, făcuse Lance, adulmecând scurt cartea înainte de a i-o arunca înapoi, „mai multe comentarii decât ştampile în permisul tău de conducere, Soph.“

În acest răstimp, John Veals, managerul de fonduri speculative, se uita la unul dintre cele patru monitoare cu ecran plat de deasupra biroului său.

Biroul se afla într-o clădire înaltă şi banală de pe Old Pye Street – singurul bloc dintr-o zonă rezidenţială şi liniştită din Victoria –, cu vedere spre miniaturalele cupole bizantine şi spre zidurile din cărămidă bicoloră ale Catedralei Westminster, ale cărei clopote chemau, cam devreme, la slujba de seară.

Sfârşiturile de săptămână îi ofereau lui Veals posibilitatea de a sta singur în biroul său, fără a fi întrerupt de nimeni. Atunci încerca el să-şi lase instinctul de bursier să se orienteze, fără ca vreun e-mail, telefon sau coleg să-i tulbure concentrarea. Nu că în birou ar fi fost tot timpul hărmălaie; chiar şi în săptămânile aglomerate, majoritatea vizitatorilor remarcau atmosfera liniştită. În ceea ce-l privea, Veals vorbea puţin, fiindcă era conştient de riscurile de securitate implicate. Deşi biroul era verificat în mod regulat, în căutarea microfoanelor, el învăţase să nu spună niciodată nimic din ceea ce n-ar fi vrut să fie auzit de alţii. În cea mai mare parte, afacerile sale delicate erau conduse din cafeneaua Folger’s din gara Victoria, dintr-un local Moti Mahal de sub un pod murdar din Waterloo sau prin intermediul unuia dintre cele şase telefoane mobile ale sale, de pe o alee ce pornea din Old Pye Street, prin spatele Clădirilor Peabody. Marc Bézamain, omul lui din New York, îi spusese că nouăzeci şi cinci la sută dintre procesele intentate de autorităţile de reglementare şi soldate cu sentinţe defavorabile aveau la bază citirea unor e-mailuri incriminatoare.

Veals nu folosea e-mailul. Clienţilor şi colaboratorilor prea puternici pentru a fi ignoraţi le oferea adresa vagă execl@hlcapital.com, dar, pentru a fi sigur că nu va putea răspunde nici măcar la cele mai provocatoare mesaje, le ceruse specialiştilor de la birou să-i dezactiveze funcţia de expediere. Şi mai avea el un şiretlic. Compania care le furniza monitoarele şi baza de date oferea şi un serviciu de poştă electronică, iar mesajele trimise prin intermediul acestuia nu erau nici păstrate, nici verificate de autorităţi.

Secretarele de la High Level Capital fuseseră alese pentru pasul lor uşor. Managerii lucrau în birouri izolate fonic, cu uşi solide; Veals îşi făcea turul în fiecare zi, dar evita întrunirile cu mulţi participanţi. Analiştii veneau şi plecau, după care îşi scriau rapoartele la tastaturi silenţioase. Toţi erau supli. Veals nu suporta oamenii graşi; obezitatea îl călca pe nervi pe ascetul

din el. Bărbaţii purtau costume gri antracit, niciodată albastre, iar el interzisese cămăşile roz; fustele femeilor erau lungi până la genunchi, iar ciorapii – negri. Vara, aerul condiţionat era setat la maximum; iarna, radiatoarele erau prea fierbinţi ca să poţi pune mâna pe ele. Veals lua câte treizeci de procente din profiturile anuale ale investitorilor săi, dar încasa totodată, în fiecare an, şi trei procente din valoarea fondurilor (înainte de impozitare) ca taxă de management, aşa că putea să câştige milioane pe an chiar şi fără să facă nimic, nici o tranzacţie nouă. Factura la electricitate nu era o problemă pentru el.

În cei douăzeci şi şapte de ani petrecuţi în lumea financiară, un singur lucru rămăsese constant din punctul lui de vedere: nu puteai face bani decât dacă aveai un atu. Nici un afacerist, oricât de intuitiv sau de priceput, nu putea rămâne mult timp mai „isteţ“ decât piaţa. Veals citise toate cărţile despre pieţele „raţionale“: se familiarizase cu teoriile lui Merton, Black şi Scholes despre evaluarea opţiunilor bursiere; pusese în cumpănă, pe de o parte, cele două premii Nobel obţinute de ei şi, pe de altă parte, gaura neagră de un trilion de dolari lăsată de prăbuşirea şi de umilirea fondului speculativ pentru care lucraseră toţi trei.

După părerea lui Veals, „teoria“ era o aiureală. Dacă joci blackjack în fiecare zi timp de un an, tot casa câştigă de fiecare dată. Veals ştia asta fără umbră de îndoială, dat fiind că în prima lui experienţă cu pieţele financiare, la vârsta de paisprezece ani, el fusese casa. Unchiul lui, agent de pariuri în Hendon, îi arătase tânărului John cum să-şi joace şansele într-o cursă cu zece cai, astfel încât orice rezultat să-i aducă un profit. Cheia, îl învăţase el, consta în viteza de reacţie şi în recalcularea constantă. La aceasta din urmă, John se dovedise un elev excelent. De la vârsta de treisprezece ani putea calcula în minte ce cote ar trebui să joace într-o cursă de unsprezece, înainte ca unchiul lui s-o poată face cu creionul pe hârtie. Cursele de cai îl învăţaseră că singura modalitate de a învinge casa era să deţii informaţiile necesare. Dacă ştiai că Stardust Rosie fusese ţinută pe liber de jocheul ei vreme de trei curse, până când cota ei atinsese 18/1 pentru cursa următoare, şi că la aceasta omul avea de gând să-i dea frâu liber, atunci puteai, într-

adevăr, să baţi casa dacă pariai pe ea. Nici un model computerizat, nici o prognoză algoritmică nu erau mai tari decât astfel de informaţii.

Colegii îl considerau demodat fiindcă era de părere că „economia reală“, cea a fabricilor şi a uzinelor, care producea lucruri, încă mai deţinea o funcţie – aceea de a genera un flux de tranzacţii pentru finanţişti. Iar aceste tranzacţii, sublinia el, erau cele care generau venitul real, venitul real generând la rândul lui taxe (câteva taxe, cel puţin, în funcţie de cât de eficient era departamentul tău de evitare a taxării) pentru spitale, drumuri şi altele asemenea.

Atuul lui Veals faţă de majoritatea rivalilor săi era acela că ştia că termenul „interior“ din sintagma „informaţii din interior“ avea un surprinzător sens juridic strict. Cunoscuse mulţi bancheri care nu înţelegeau cu adevărat ce nivel de informaţii din „interior“ le era permis să obţină legal, creându-şi astfel singuri un handicap. Dar nu le spusese nimic. Şi ei ar fi putut studia cartea aceea, dacă ar fi vrut. Existau informaţii din interior sănătoase şi informaţii din interior dubioase. „Să cunoşti regulile“, asta era regula favorită a lui Veals.

Cel de-al doilea pas evident spre dobândirea unui atu sustenabil era acela de a te feri de reglementări. În perioada în care lucrase ca bancher şi trader de contracte futures, Veals alesese să opereze în acele domenii în care reglementările erau ori minime, ori inexistente. Nu fusese decât o problemă de timp în propria sa minte până când intrase în lumea fondurilor speculative, fiindcă aici supravegherea din partea autorităţilor era la limita inferioară: investitorii sofisticaţi aveau nevoie de aranjamente flexibile, nu de inspectori băgăcioşi.

O altă precauţie de la sine înţeleasă, adoptată de majoritatea celor cu state vechi în domeniu, era să nu plăteşti taxe. Când se pusese problema să-şi administreze propriul fond de investiţii speculative, îl deschisese, firesc, în străinătate. Alesese Zürich, fiindcă nu intra nici sub jurisdicţia Autorităţii pentru Servicii Financiare din Londra, nici sub aceea a Uniunii Europene. Profiturile substanţiale ale companiei sale, High Level Capital, erau virate în fondul speculativ; acesta era astfel structurat încât să nu genereze venit impozabil. Vanessa, soţia anglo-americană a lui Veals, nu-şi avea domiciliul

în Marea Britanie, tot din motive fiscale; existau modalităţi legale prin care se asigurau că veniturile de care aveau nevoie în fiecare an erau clasificate drept câştiguri din străinătate, pe numele ei. Transferul de fonduri din afara ţării îi putea alerta pe cei de la Fisc, într-adevăr, dar familia Veals nu avea nevoie de prea mulţi bani: John nu deţinea ambarcaţiuni scumpe sau ponei pentru polo pe iarbă, nici colecţii de tăbliţe sumeriene ori lucrări timpurii semnate de Picasso; nu avea ipoteci, hobby-uri sau alte preocupări în afara muncii. Nici măcar nu săpase în subsolul casei ca să-şi facă o piscină. Sume mici puteau fi, de asemenea, extrase din fond prin intermediul unei reţele de trusturi fondate pe numele celor doi copii, Bella şi Finn. Ei bine, nu era vina lui; nu el făcuse legile.

Nu agrea deloc celebra remarcă a unui miliardar newyorkez că impozitele sunt pentru „oamenii mărunţi“. Trimitea semnale greşite. John Veals împărtăşea însă opinia mai elegant formulată a multora dintre colegii săi din lumea băncilor şi a fondurilor speculative din Londra, anume că „taxa pe venit este benevolă“.

În vreme ce clopotele răsunau, închise ochii şi medită la splendidul noroc din viaţa lui. Liniştea din birou era minunată. Doi dintre colegii săi lucrau în străinătate, Duffy în Elveţia şi Bézamain în New York, dar modul în care se comportau acolo era numai treaba lor (Bézamain purta espadrile la muncă şi cânta melodii populare franceze când era tensionat). Dar în liniştea ca de catedrală din Old Pye Street, Stephen Godley, partenerul lui Veals, era singurul căruia i se permitea să se arate volubil; el mai elibera din tensiunile create de ceilalţi: sudori de miliarde de dolari musteau doar la subsuorile lui. Încă din ziua în care îl întâlnise, la o bancă de investiţii din New York, în 1990, Veals recunoscuse în jovialitatea amicală a lui Godley o calitate care lui însuşi îi lipsea: clienţii îl plăceau aşa cum pe el nimeni nu-l plăcuse vreodată. Le vorbea în metafore sportive („Cred că o să punem la bătaie mai întâi partea cealaltă“) şi era singurul englez din New York care părea să înţeleagă cu adevărat jocul de baseball şi fotbalul american la fel de bine cum înţelegea golful şi crichetul. În 1999, când încă strângeau bani pentru a-şi deschide fondul speculativ, Veals învăţase să-l lase pe Godley să

vorbească. Cui îi păsa de smintitul de la mansardă atât timp cât uşa era bine încuiată şi cheia se afla în buzunarul zâmbitorului Stephen Godley?

Ca urmare a îndelungatei lor asocieri, Godley cunoştea în detaliu toate tranzacţiile încheiate de Veals în ultimii cincisprezece ani, motiv pentru care îşi permitea să facă glume deloc amuzante despre cadavrele lăsate în urmă şi despre locurile în care erau îngropate. Pe de altă parte, Veals îl văzuse pe Godley făcând primele sale zece milioane de lire sterline la bancă, exploatând (mai întâi în beneficiul patronului şi apoi în al său propriu, prin bonusurile anuale) informaţiile care transpirau prin firavii pereţi chinezeşti ai băncii şi iniţiindu-şi propriile tranzacţii chiar înainte de a le efectua pe cele identice solicitate de client. Comportamentul său era privit ca simplă exuberanţă, ceaţa cauzată de război; nu aducea nicidecum cu dezgustătoarele operaţiuni pe bază de informaţii din interior ale departamentului de obligaţiuni. Toţi procedau astfel. Chinezii, după cum remarcase Godley, erau mici de statură, iar peste zidurile lor era uşor să priveşti.

Veals reveni cu gândurile în prezent. High Level traversase şase luni dificile. Una dintre vechile probleme ale fondului era chiar dimensiunea sa uriaşă (avea în administrare peste 12 miliarde de lire sterline, cam un sfert din sumă fiind banii reinvestiţi ai lui Veals); deseori era greu să găseşti elemente de ineficienţă a pieţei atât de evidente încât să poată avea un impact asupra câştigului. Iar apoi, teribil de frustrant, nu izbutiseră să profite de pe urma pieţei ipotecilor, care zdruncina America. După îndelungi consultări cu Marc Bézamain din New York, Veals se convinsese, în 2005, că firmele de ipoteci americane abuzaseră în mod periculos de vânzarea de ipoteci către persoane cu venituri reduse, incapabile să-şi mai achite ratele lunare dacă aveau să apară probleme – orice fel de probleme.

Prin urmare, High Level investise sute de milioane de dolari în opţiuni „put“ pe indexul imobiliar relevant, ABX. Opţiunile îi confereau lui Veals dreptul de a vinde în viitor, la un preţ prestabilit, dacă dorea; profitul urma să-i fie adus de diferenţa dintre preţul respectiv şi nivelul mult mai scăzut la care era convins că avea să ajungă piaţa. Dar indexul nu se clintise. Iar asta părea ceva imposibil. Oamenii îşi pierdeau slujbele şi nu-şi mai plăteau

ratele; drept urmare, dobânzile şi deci rata lunară ar fi trebuit să crească, însă indexul tot nu scădea.

Toată lumea era de acord că un bun manager putea fi recunoscut, printre altele, după faptul că ştia când să se recunoască înfrânt, iar în vara anului 2006, Veals renunţase la afacere. Mai trecuseră nouă luni înainte ca indexul să se prăbuşească. Nu-l încânta deloc faptul că, în cele din urmă, se dovedise că avusese dreptate în privinţa căderii şi încă era convins că procedase înţelept retrăgându-se; capacitatea pieţei de a se comporta iraţional fusese mai mare decât răbdarea lui, iar el acţionase în mod profesionist. Recuperase o parte din pierderi vânzând acţiunile deţinute de doi furnizori individuali de ipoteci, dar chiar şi în acel caz închisese şi înapoiase acţiunile împrumutate la un preţ cu douăzeci de puncte mai mare decât minimul său final. Se mai întâmpla şi aşa ceva.

Dar cum putea fi el sigur acum, în întunericul glacial din decembrie, că nu se lăsa influenţat, chiar şi într-o măsură infimă, de o veche rană în orgoliul său? Privi de la fereastră spre catedrală, mijind ochii. Această lungă introspecţie era un ritual. Abia când avea certitudinea că motivele sale erau pure – altfel spus, determinate doar de o evaluare riguroasă, la rece, a rentabilităţii –, abia atunci trecea la acţiune.

Undeva în cotloanele minţii lui John Veals, dincolo de gândurile la soţie, la copii, la viaţa de zi cu zi, la poftele carnale, dincolo de cicatricile lăsate de experienţă şi de pierderi, se afla o creatură a cărei inimă pulsa doar pentru mişcările de pe piaţă. Nu putea fi fericit ca bărbat dacă poziţiile adoptate nu-i aduceau bani. Pentru John Veals, analiza unei poziţii potenţiale era, prin urmare, mai mult decât o simplă problemă de afaceri sau de matematică; ea implica ceva dureros de apropiat de cunoaşterea de sine. Iar viaţa lui depindea de ea.

1 Stadionul echipei de fotbal West Ham United, aflat în zona Upton Park din Londra (n.tr.)

2 Un sos dulce-acrişor pe bază de legume şi/sau fructe şi mirodenii, proaspete sau murate, specific gastronomiei sud-asiatice (n.tr.)

CAPITOLUL 2

În ultimul vagon al trenului de pe linia Circle, condus de Jenni Fortune, Hassan al-Rashid şedea neclintit, privind drept în faţă. În mod normal, fără o carte din care să citească, şi-ar fi clătinat capul în sus şi-n jos, astfel încât reflexia sa în geamul convex de vizavi să capete ochi de urs panda, alungită ca în oglinzile de la bâlci, şi apoi să dispară. Dar azi nu era o zi potrivită pentru asemenea frivolităţi: se ducea să cumpere componentele pentru asamblarea unei bombe.

Adolescenţii cu pielea albă de vizavi se sărutau, scoţând limba şi râzând când şi le atingeau una de alta. Deşi erau absorbiţi de ceea ce făceau, intimitatea lor publică avea un aer provocator. Un tânăr de culoare, încălţat cu o pereche de tenişi albi căptuşiţi, de dimensiunea unor bărci mai mici, stătea aplecat. Din căştile lui se auzea un sunet ţiuit, cu bufnete. Deşi priveau în jos, Hassan simţea că ochii tânărului erau gata să se aţintească asupra tuturor celor pe care i-ar fi întâlnit, aşa că avu grijă să-şi îndrepte privirea undeva în stânga umerilor înconvoiaţi ai acestuia.

Lângă uşile centrale ale vagonului, în stânga lui Hassan, se aflau câţiva turişti europeni şi japonezi. E duminică, îşi dădu el seama, şi cei mai mulţi dintre aceşti oameni ar fi trebuit să fie acum la biserică, dar pentru creştinii din ziua de azi catedralele sunt doar monumente şi opere de artă demne de a fi admirate pentru arhitectura şi pentru picturile lor, nicidecum locuri de închinăciune în faţa lui Dumnezeu. Pasul final în pierderea credinţei lor fusese făcut în ultimii zece ani, însă în lumea *kafir* asta se petrecuse aproape

pe neobservate. Cât de ciudaţi erau, observă el, oamenii aceştia care lăsau ca viaţa veşnică să li se piardă printre degete!

Acolo unde crescuse Hassan, în Glasgow, creştinii (pe atunci nu adoptase încă termenul *kafir)* suduiau, beau şi preacurveau, deşi cei mai mulţi dintre ei – ?tia el bineştia el bine – încă îşi păstraseră credinţa, într-o măsură mai mică sau mai mare. Păcătuiau în camere de hotel, dar se căsătoreau în biserici. Intrau în lăcaşele de cult în ziua de Crăciun sau când îşi înmormântau un prieten; îşi duceau copiii să fie botezaţi acolo, iar când se aflau pe patul de moarte, încă mai chemau un preot. Acum puteai citi în ziare rezultatele unor sondaje care confirmau ceea ce putea vedea oricine: că renunţaseră la Dumnezeu. Însă nici măcar un *kafir* nu părea să fi observat asta.

Convingerea că restul lumii trăia într-un vis i se întipărea tot mai bine în minte cu fiecare zi care trecea. Exceptându-i pe cei din grupul lui şi pe câţiva dintre cei mai fideli membri ai congregaţiei de la moscheea din Pudding Mill Lane, i se părea că toţi cei pe care îi cunoştea căzuseră pradă unei iluzii. Îl stupefia faptul că oamenii erau atât de puţin preocupaţi de propria mântuire; îl nedumerea aşa cum l-ar fi nedumerit imaginea unei mame care îi dă bebeluşului ei whisky. Poate că o întrerupere a plânsetelor aducea ceva beneficii pe termen scurt, însă nu aşa ar fi procedat o persoană raţională. Şi totuşi, adevărul despre viaţă şi despre viaţa de după moarte nu era chiar ascuns.

Hassan îşi linse buzele şi înghiţi în sec. Deşi componentele din care puteai construi o bombă erau uşor de găsit şi de cumpărat, el ştia bine că până şi cele mai sumbre prăvălii dosnice aveau acum camere de supraveghere. Un client care cumpăra trei sau patru sticle de băuturi răcoritoare odată putea rămâne uşor în amintirea vânzătorului, dar şi în memoria digitală a camerelor video. Tocmai de-aia cutreiera el toată Londra, cumpărând doar câte o sticlă. Cel mai dificil de procurat fuseseră seringile. Până la urmă, se dusese la secţia de urgenţe de la spitalul local şi acuzase o durere acută în zona în care credea el că se află apendicele. Îi dăduse asistentei de la recepţie un nume şi o adresă fictive, iar după o oră fusese condus de la sala de aşteptare într-o aripă mai activă medical a

clădirii, cu paturi, asistente şi medicamente; acolo fusese lăsat într-un separeu şi i se spusese că urma să vină să-l vadă un medic. Zece minute mai târziu, aruncase o privire afară. Nu se vedea nimeni pe coridorul acoperit cu linoleum. Pregătit să spună, dacă era cazul, că avea nevoie la baie, Hassan pornise în explorare. Două asistente voluminoase, de prin Indiile de Vest, trecuseră pe lângă el, dar nici una nu-l oprise. Zărise o încăpere cu nişte tăviţe de carton pe o masă. În dulapul de deasupra lor, peste cutii cu comprese sterile, găsise o cutie deschisă cu seringi. Luase o duzină, le îndesase în buzunarele sacoului şi se întorsese repede în separeul lui. Nimeni nu venise să-l consulte, aşa că, după douăzeci de minute petrecute în cămăruţa aceea supraîncălzită şi fără aer, făcuse drumul înapoi până în sala de aşteptare şi de acolo revenise nestingherit în lumea de afară.

La Gloucester Road, Hassan coborî din tren şi urcă la suprafaţă. Bateriile şi camerele foto de unică folosinţă erau uşor de găsit şi destul de ieftine; singurul care îi ridica unele probleme era peroxidul de hidrogen. Dar avea un plan pentru asta.

În apartamentul de la etajul întâi al unei foste case de muncitor feroviar în Clapham, o tânără pe nume Shahla Hajiani se uita ţintă la figura lui Hassan dintr-o fotografie.

Tatăl Shahlei, un om de afaceri iranian, gândise cumpărarea apartamentului cu un singur dormitor drept o investiţie, dar, în loc să îşi mai bată capul să-l închirieze, o lăsase pe fiica lui să locuiască acolo pe degeaba. Shahla, care înainte locuise în Hackney cu trei foste colege, deja absolvente, nu era sigură că îi plăcea ideea. Uneori se simţea singură, îndeosebi duminica.

— Oh, prostuţule, spuse ea cu glas tare, lăsând din mână fotografia lui Hassan.

Era un instantaneu făcut la petrecerea de absolvire a unui prieten şi îl înfăţişa râzând, înainte de a deveni religios. În ceea ce o privea, Shahla era atee, refuzând să adopte atât anglo-iudaismul mamei, cât şi versiunea selectivă de islamism a tatălui ei.

Profesorul de franceză o convinsese să-şi mai ia o diplomă, după succesul avut cu prima, iar acum Shahla vedea deschizându-i-se în faţă o cale către lumea academică. Acceptase să urmeze doctoratul despre poezia suprarealistului Paul Éluard, dar n-o încântau deloc ideea de a preda şi nici gândul la instituţiile cu care urma, în mod firesc, să aibă de-a face. Îi plăceau prea mult petrecerile; îi plăceau călătoriile şi oraşele mari, iar idila ei norocoasă cu literatura ar fi putut fi totodată o capcană, îşi dădu ea seama.

Îl întâlnise pe Hassan pe când el era un participant fervent la mitingurile studenţeşti de stânga şi se simţise imediat atrasă de firea lui pătimaşă şi de atitudinea sa blândă. Dincolo de certitudinile sale retorice, ea întrezărea o persoană rănită cândva în trecut. Acest lucru o nedumerea şi o intriga, iar faptul că el îi ţinea pe toţi la distanţă îi sugera Shahlei o oarecare doză de teamă. Şi totuşi, până la un anumit nivel – o graniţă invizibilă, dar pătimaş apărată –, Hassan era irezistibil. Mâinile lui mari, cu încheieturile subţiri acoperite de păr, vocea profundă, plină de umor, ochii atât de plini de candoare şi de dornici de interacţiune, până în clipa în care se speriau… Toate aceste lucruri se vedeau în fotografie, iar Shahla oftă, un suspin întretăiat, după care băgă poza la loc în sertar şi se duse să îi telefoneze, ca-n fiecare duminică, mamei ei.

La ora şase fix, Ralph Tranter îşi luă braţul de ziare de duminică de la chioşcul irakianului, iar pulsul i se acceleră atât din cauza greutăţii lor, cât şi a gândului la ceea ce ar putea citi în ele. Locuia împreună cu o pisică pe nume Septimus Harding, într-un apartament din Ferrers End, o suburbie ce se întindea de-o parte şi de alta a autostrăzii North Circular. Maşinile o străbăteau în viteză, în drumul lor spre locuri importante – Tottenham, Edmonton, Harringay – sau se îndreptau spre nord, spre spaţiile vaste de dincolo de podul înnegrit, de intersecţiile blocate şi de camerele radar. Tranter locuia pe Mafeking Road, o stradă ocupată în majoritate de kurzi. Un drum până la chioşcul de ziare, le spunea el oamenilor, era ca o plimbare prin istoria sfârşitului de secol XX: aici găseai efectele secundare

ale războaielor reci sau calde; aici găseai dezrădăcinarea colaterală a pieţelor libere şi a frontierelor poroase.

Începuse ziua de duminică în ritm lejer, terminând o carte înainte de a ieşi din casă, târziu, pentru a-şi lua ziarele. Drumul spre strada principală îl purta pe lângă trei şiruri de case modeste, aproape identice, construite pentru o altă Londră, un loc de mult dispărut. Uneori încerca să şi-i închipuie pe acei primi chiriaşi: muncitori care făceau naveta spre fabricile poluante din Bermondsey sau Poplar, după care se întorceau seara la umila lor enclavă albă; dar îi venea greu să şi-i imagineze acum, în vreme ce trecea pe aceste străzi mărginite de maşini: omogenitatea aceea era de domeniul trecutului.

Pe R. Tranter toată lumea îl cunoştea doar după iniţiala prenumelui, deşi unii prieteni foarte vechi îi spuneau uneori „Ralph“. Colegii de muncă şi cunoştinţele i se adresau cu „RT“. Totul începuse când trimisese câteva recenzii la o revistă măruntă, *Outpost*, la scurt timp după ce plecase de la Oxford. Cum cei de la revistă se pomeniseră în ultimul moment fără materiale suficiente, îi aleseseră una dintre recenzii, pe care el o semnase doar „R. Tranter“. Şi, cum nu au reuşit să dea de el la timp pentru a-i afla prenumele, o publicaseră aşa. Apoi, o lună mai târziu, cineva de la o altă revistă, *Actium*, îl sunase să-l anunţe că voiau şi ei să-i folosească un articol şi, din superstiţie şi de dragul continuităţii, alesese să continue cu „R. Tranter“. Lui oricum nu-i plăcuse niciodată prenumele său, şi toată viaţa fusese frământat de o dilemă: oare numele lui rima cu „Alf“ sau cu „seif“?

Locuinţa sa ocupa primul nivel al unei clădiri cu două etaje şi, cu toate că imobilul era o dărăpănătură din cărămidă, una dintr-un şir de clădiri care se deosebeau între ele doar prin culoarea zugrăvelii exterioare şi prin dimensiunile antenelor TV, apartamentul lui avea pereţii vopsiţi într-o nuanţă rozalie-albicioasă plăcută şi mobilier simplu, procurat de la un depozit finlandez. Acestui aspect practic, modern, masa rabatabilă din mahon şi lampadarul de prin anii cincizeci, ambele luate din magazine de obiecte la mâna a doua, îi confereau, după părerea lui, o notă originală.

Tranter deschise computerul alb şi îşi accesă poşta electronică. Avea obişnuitul horoscop de duminică, primit de la Stargazer. „Salut, Bruno

Banks! Te aşteaptă o săptămână reuşită. Venus este în ascendent, ceea ce înseamnă că vei avea noroc în dragoste! Oportunităţile profesionale sunt nenumărate. Foloseşte-ţi şarmul legendar pentru a profita la maximum de ele. La mai mare, Bruno Banks! Cele mai bune urări, de la întreaga echipă de la Stargazer.“ Tranter era invidios pe Bruno pentru viaţa lui promiţătoare. Din păcate, Bruno nu era altceva decât un personaj fictiv, pe care îl inventase el însuşi pentru un roman la care renunţase cu doi ani în urmă. Cum inspiraţia îi pierise, căutase ajutor pe internet şi sperase că abonarea la un horoscop sub numele Bruno Banks avea să-i aducă idei noi. Nu-i adusese. În cele din urmă, le scrisese celor de la Stargazer pentru a-i anunţa că Bruno murise, fusese lovit de un meteorit, avusese un sfârşit neaşteptat – neprevăzut; degeaba însă: predicţiile continuaseră să-i vină pe e-mail.

Pereţii din camera de zi erau în întregime acoperiţi cu rafturi pentru cărţi pe care Tranter le lucrase el însuşi, tăind plăci de MDF prăfuite, cu faţa acoperită cu o mască luată de la o feronerie din Green Lanes, şi apoi sprijinind poliţele băiţuite pe paginile de sport şi de finanţe ale ziarelor. Rezultatul muncii sale îi adusese laude repetate în perioada şcolii, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, iar când rafturile fuseseră vopsite în alb şi fixate pe pereţi, susţinuseră cărţile fără a se curba. Biblioteca de două mii de volume a lui Tranter era aranjată în ordine alfabetică, de la Achebe, Chinua, la Zweig, Stefan. Uneori îi părea rău de toate volumele pe care i le vânduse lui Bellswift, posacul negustor de cărţi la mâna a doua de pe Lamb’s Conduit Street, dar ştia că banii pe care îi luase pe ele, aşa la jumătate de preţ cum fuseseră, îi permiseseră să trăiască în cel mai scump oraş al Europei, mai precis pe Mafeking Road.

În camera de zi nu exista televizor, ci doar o măsuţă de cafea cu tăblia din sticlă, pe care se aflau numere mai vechi ale unor săptămânale, şi două fotolii cu tapiţeria albastră. Unul dintre ele era ocupat de obicei de trândavul Septimus, numit astfel după un personaj din *The Warden*, de Anthony Trollope, romanul preferat al lui Tranter. Pisica dădea viaţă acestei încăperi, care altfel ar fi putut părea intimidantă din cauza unicei sale funcţionalităţi: dimensiunile bibliotecii făceau imposibilă prezenţa pe pereţi a unor tablouri sau fotografii. Unicul obiect care amintea cât de cât de o decoraţiune era un

bust din lemn al lui G.K. Chesterton, cumpărat de la un magazin de pe Sicilian Avenue şi aşezat între sfârşitul lui U (Upward, Edward) şi începutul lui V (van Vechten, Carl).

În noiembrie, Tranter îl chemase la cină pe Patrick Warrender, redactorul care îi dăduse de lucru ca recenzent. Pe lângă el, mai invitase un cuplu de tineri căsătoriţi pe care îi cunoştea de la Oxford şi o romancieră de vârsta lui, care îşi câştiga pâinea din comentarii într-un stil deopotrivă matern şi ameninţător, apreciat de posturile de radio, catalogând de pildă romanul *Moby-Dick* ca „băieţesc“ şi *Anna Karenina* ca „prost scris“. Patrick era homosexual, aşa că nu fusese nevoie să caute încă o femeie; conversaţia cursese de la sine până la ora unu noaptea.

În teancul de ziare de duminică pe care le luase de la chioşc se găseau şi două recenzii ale lui Tranter. Una dintre ele fusese adaptată şi scurtată, câteva dintre cele mai bune remarci ale sale fiind eliminate sau modificate; cealaltă recenzie rămăsese neatinsă – ceea ce însemna, de obicei, că Patrick Warrender, care se întorsese târziu de la prânzul luat la clubul său, calculase greşit spaţiul pe pagină şi fusese nevoit să lase articolul lui Tranter să apară în întregime. Oricum, ambele erau mulţumitoare. Tranter era de părere că reuşise nu doar să sublinieze defectele cărţilor respective, ci şi să demonstreze că autorii erau lipsiţi de autenticitate în privinţa lucrurilor esenţiale.

Se duse în mica bucătărie ce dădea spre partea din spate a terasei. O femeie în văluri musulmane (Cum le zicea oare? Hijah? Burkha?) întindea rufe pe o sârmă. Aveau oare voie să facă asta? În anumite privinţe, Tranter nu făcea distincţia între musulmanele îmbrăcate în portul lor tradiţional şi călugăriţe. Le era oare permis, unora sau celorlalte, să meargă pe bicicletă, de exemplu, sau să joace ping-pong? Ar fi asta o blasfemie sau doar ceva comic?

În grădina de alături, criminalul bosniac de război îşi demonta motocicleta, iar de dincolo de el răsunau glasurile ţipătoare ale familiei de catolici polonezi în rapidă expansiune numerică, cei patru băieţi ai ei încingând un joc de fotbal pe peluza minusculă.

Tranter îşi luă ceainicul în camera de zi şi deschise al treilea ziar din teanc. Aruncă în coşul de gunoi paginile de sport şi cele cu bârfe şi deschise la recenziile literare. O istorie a pixului fusese bine primită de un tânăr romancier, care descrisese invenţia lui Biro drept „emblematică“ şi făcuse referiri la fotbalişti Roland Barthez şi Eric Cantona. Biografia Dorei Carrington avea parte de o cronică rezervată din partea unui biograf pe nume Roger Fry. „Nu de primă clasă, dar durabil“ era verdictul redactorului cu privire la un ghid al vinurilor din Lumea Nouă, în vreme ce reprezentantul în Parlament al unui orăşel din Derbyshire calificase memoriile unui secretar de stat american ca fiind „pompoase“.

Nimic din toate astea nu-l interesa pe Tranter. Anii lui de activitate profesională îl învăţaseră să treacă direct la paginile de ficţiune, pe care le citea cu ochiul unui manager de fonduri de investiţii care scanează preţurile de pe piaţă. Deosebirea era că Tranter nu investise nimic şi nu avea nici un favorit; nu voia să vadă o creştere modestă, şi cu atât mai puţin una explozivă. Era interesat doar de cronicile proaste. Distrugeri, asta îşi dorea: distrugeri şi ruină – eşec, prăbuşire, ruşine. Îi plăcea când tinereii acerbi îi tachinau pe scriitorii cu renume şi se delecta când vechii fumători de pipă îl terfeleau pe un nou-venit plin de avânt. Specialitatea lui era cronica hazlie, de genul „hai să fim serioşi“, care îi invita pe cititori să-i împărtăşească punctul de vedere, cum că scriitorul în cauză şi cariera lui literară nu erau decât o farsă la adresa cumpărătorilor de cărţi naivi. La fel de acid era şi cu operele scriitorilor celebri, încărcaţi de onoruri, şi cu cele ale tinerelor fotogenice. Întorcându-şi privirile de la laudele aduse de alţii, se dovedea generos în încântarea pe care i-o ofereau recenziile similare. Uneori trimitea cărţi poştale pe care scria, cu caligrafia sa limpede: „Mi se pare că ai perfectă dreptate în privinţa noului… Semnat: RT“.

Eşecurile literare luau numeroase forme, iar Tranter se delecta cu toate: era un fin cunoscător al dezamăgirii, un gurmand al dizgraţiei. Singur printre recenzenţii europeni, tânărul RT considerase că unanim apreciata capodoperă a unui romancier latino-american era o „dezamăgire… agrementată cu desuetele şi jalnicele artificii ale realismului magic… ţipător“. Dintre toate modalităţile de decădere ca romancier, cea care îl

încânta cel mai mult pe Tranter era căderea la mijloc de carieră, fiindcă îl elibera pe el, retrospectiv privind, de ani de angoase. Celebrităţile din alte ţări erau, pentru el, adevărate ţinte; rafalele de proiectile îi erau deja o a doua natură, procedeu de rutină, şi se îndoia că erau foarte utile pe fondul preamăririlor universale. Dar omagiile aduse cărţilor vreunui contemporan britanic îi dădeau dureri de stomac la fel de rele precum crampele de gastroenterită. În decursul anilor, fusese nevoit să-şi dezvolte diverse strategii pentru a face faţă acestor situaţii, cea mai simplă fiind scrierea unei recenzii anonime pe ultima pagină din *The Toad*, o revistă lunară editată de un fost coleg al său de la Oxford. Acolo, Tranter putea plasa un puternic antidot la complimentele care apăreau oriunde altundeva. Cititorilor avizaţi ai revistei li se spunea că laudele respective fuseseră aduse cu rea-credinţă – de vechi absolvenţi de la Eton, spre exemplu, de foste mari iubiri ale autorului ori de „bieţi zevzeci“, victime ale modei în domeniu. În realitate, romanul era plin de „platitudini reciclate“ şi nu merita timpul cititorilor cu capul pe umeri ai revistei. Se întâmpla ca uneori Tranter să fi recenzat deja cartea, sub nume propriu, într-un ziar în care, de dragul plauzibilităţii, se văzuse nevoit să-şi mai dilueze criticile sau să le pigmenteze cu elogii reţinute; apoi, articolul anonim din *The Toad* acţiona ca un ghidaj corector, chiar şi pentru el însuşi.

Banii nu-l dădeau afară din casă pe Tranter. Două recenzii pe săptămână îi aduceau 450 de lire sterline, iar articolul lunar din *The Toad* adăuga încă 300 de lire. Cu alte câştiguri ocazionale, venitul lui anual se ridica la circa 30 000 de lire, după calculele sale. Cu un an şi jumătate în urmă, avusese un moment norocos. Primise o scrisoare de la directorul unei cunoscute şcoli particulare de lângă Londra, prin care i se făcea o ofertă. Deşi elevii de acolo se aflau de obicei printre primii la testele naţionale, majoritatea primind, de obicei, note maxime, aveau doar o idee vagă despre ortografie şi despre regulile gramaticale – ca, de altfel, şi profesorii lor. Directorul primise o scrisoare de la un părinte mai vârstnic, educat prin anii cincizeci, în care omul deplângea ceea ce numea el „greşelile gramaticale fundamentale“ întâlnite în evaluarea de sfârşit de trimestru primită de copilul său, sugerând că, pentru 25 000 de lire pe an, era îndreptăţit la un

profesor care cunoştea deosebirea dintre „care“ şi „pe care“ sau „iminent“ şi „eminent“.

Directorul convocase o şedinţă cu cadrele didactice, care ridicaseră din umeri. Nu era vina lor. Majoritatea fuseseră educate de profesori care credeau că ortografia era, în cel mai bun caz, un „fetiş“ şi, mai probabil, doar o modalitate de a-i ţine pe tinerii săraci departe de universităţi. Asemenea lucruri erau de mult timp desconsiderate de cadrele didactice, şi era prea târziu acum pentru a „reinventa roata“, după cum se exprimase şeful catedrei de istorie. Şi, oricum, nimeni nu se mai plânsese până atunci de cunoştinţele de limba engleză ale dascălilor.

O profesoară de franceză însă era căsătorită cu un specialist în consultanţă managerială care fusese la Oxford împreună cu Tranter, cu care păstrase legătura. Ea fusese de părere că Tranter avea vârsta şi pregătirea necesare pentru a fi familiarizat cu asemenea cunoştinţe oculte şi făgăduise să-i afle adresa şi să i-o dea directorului.

Tranter fusese intrigat de solicitarea primită de la o şcoală atât de cunoscută şi se dusese să discute, aşa cum i se ceruse. Traversase bordurile care mărgineau careul acoperit cu iarbă, gândindu-se cât de diferit era asfaltul acesta de cel din curtea vechii lui şcoli. Trecuse pe sub o arcadă din piatră pe care elevii îşi scrijeliseră numele (Wm Standforth 1822) şi ajunsese într-o curte mai mică, acoperită cu iederă seculară şi emanând un aer de falsă distincţie.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit, spusese directorul, un tip înalt şi dinamic, cu păr negru, stufos. Este o solicitare uşor stânjenitoare, într-adevăr. Eu, personal, îmi amintesc câte ceva despre ortografie. Şi, de fapt, sunt cam tiranic în privinţa asta. Doar că nu am timp să citesc fiecare evaluare şi să înlocuiesc fraze ca „Johnny pare dezinteresant“ cu „Johnny pare dezinteresat“, şi aşa mai departe. Viaţa unui director în ziua de astăzi constă în mare parte în conferinţe şi muncă administrativă, discursuri, marketing şi altele asemenea. Tuşind autocritic, directorul continuase: Nu pot pretinde că vă oferim posibilitatea unei activităţi creative, domnule Tranter, dar vă vom plăti cum se cuvine.

Tranter zâmbise.

— Oamenii ar fi foarte surprinşi, nu-i aşa, să afle că dintre toate şcolile, tocmai aceasta… Vreau să spun…

— Ştiu, ştiu, se grăbise directorul să completeze. În primele zece din fruntea listei şi aşa mai departe. Dar ştiu cu certitudine că şi alte şcoli ilustre procedează la fel. Nu dau nume, nu arăt cu degetul. Şi, evident, toate acestea trebuie să rămână strict între noi. Ar fi extrem de neplăcut dacă s-ar afla într-o… Oriunde.

Tranter se gândise la *The Toad* şi zâmbise din nou.

— Ei bine, spusese el apoi, pe tonul acela înalt şi strident pe care îl adopta vocea lui când era intrigat de ceva, am putea încerca, fără îndoială, să vedem cum ar funcţiona.

Detaliile economice ale înţelegerii fuseseră stabilite cu rapiditate. Tranter urma să primească pe CD copii ale tuturor evaluărilor şi rapoartelor. El nu trebuia cu nici un chip să le reformuleze sau să le modifice în vreun fel, ci doar să corecteze cele mai grave erori de gramatică şi de sintaxă şi pe toate cele de ortografie. Şcoala avea 620 de elevi, pentru fiecare întocmindu-se în medie zece evaluări, majoritatea nu mai lungi de câteva rânduri. Tranter calculase că, în ritmul de trei evaluări pe minut, totul avea să-i ia circa treizeci şi cinci de ore – adică o săptămână de lucru. Pe baza veniturilor anuale, calculase că el câştiga săptămânal aproximativ 600 de lire sterline, însă aici era mult de lucru. Plănuise să ceară dublu, 1 200 de lire pe trimes-tru sau chiar 4 000 de lire pe an, dar oferta de deschidere a directorului fusese de 5 000 de lire sterline plus decontarea cheltuielilor şi sprijin din partea secretarelor, aşa că nu fusese nevoie de nici o negociere.

Stilul lui de a scrie purta de mult amprenta jurnalistică, fiind marcat de „imagini emblematice“ şi de „sinergii creatoare“, dar era suficient de vârstnic pentru a fi învăţat ortografia la şcoală, citise mii de cărţi bune, iar Patrick Warrender îi explicase odată, într-un mod de neuitat, principiul participiilor neataşate[3]. După cinci trimestre în această formulă, directorul se arătase încântat de rezultate. Părintele care-şi manifestase nemulţumirea îi trimisese o scrisoare cu un mesaj conciliant, în care aprecia progresele făcute, iar Tranter primise un bonus de o mie de lire sterline. În cancelarie era cunoscut ca Harry Patch, după cel mai bătrân supravieţuitor al Primului

Război Mondial. „Am fost *patchuit*“ declara profesorul de geografie, citindu-şi pe monitor raportul corectat. „Şi eu“, replica dascălul de istorie.

Acest succes îi demonstrase lui Tranter că încă se mai puteau câştiga bani din ştiinţa de carte. De fapt, era doar un simplu caz de cerere şi ofertă. Deşi absolvenţii de prim rang ai celor mai bune universităţi nu ştiau să scrie corect sau să compună un e-mail inteligibil, firmele care îi angajau aveau totuşi nevoie să întreţină o corespondenţă, să emită documente şi să colaboreze cu avocaţi, bănci şi companii de stat. Ceilalţi nu aşteptau din partea lor fineţe literară, dar era necesar ca măcar să poată înţelege despre ce era vorba.

Cum avusese parte de o educaţie clasică înainte ca învăţământul să o ia la vale, Tranter avea clar un atu: stăpânea bine limba engleză şi gramatica ei. Aşa că putea vinde acest atu. Apoi, la un an după ce începuse colaborarea cu şcoala, primise invitaţia de a „modera“ discuţiile în cadrul unui club de lectură din care făceau parte câteva soţii din lumea bună, în North Park. Abia dacă îi venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Majoritatea membrelor aveau diplome universitare în domenii umaniste, însă nu ştiau mai nimic despre ce însemna, de fapt, o carte. Chiar şi vocabularul pe care Tranter şi-l însuşise pe când avea doar şaisprezece ani constituia pentru ele un mister; nu ştiau, de pildă, deosebirea dintre „stil“ şi „ton“. Putea să câştige o sută de lire dintr-odată, fără un efort deosebit, alegându-se şi cu o cină copioasă şi o sticlă de vin. Toate femeile ţineau diete, aşa că Tranter putea să se delecteze pe săturate cu variatele preparate cumpărate la preţuri astronomice din restaurantele şi magazinele locale de delicatese. Tot ele îi plăteau şi biletele de metrou. După ce făcea câteva observaţii despre cartea cu pricina, de cele mai multe ori femeile săreau şi-l întrerupeau. Ele voiau să ştie dacă acţiunea din carte „era bazată“ pe evenimente din viaţa personală a autorului şi în ce măsură versiunea lui se potrivea cu propria lor experienţă în domeniul respectiv. Tranter încercase să le sugereze că existau alte modalităţi, mai interesante, de abordare a unui roman – o operă de ficţiune care aspira, deşi într-un stil patetic, să poată fi numită operă „de artă“; cu toate că îl ascultau răbdătoare, nu păreau să-l creadă.

Grupul de lectură se reunea o dată pe lună, iar pentru şcoală avea de lucru de trei ori pe an, aşa că Tranter era încă deschis la alte oferte. Optimist de felul lui, fusese uimit într-o zi de aprilie, când, deschizându-şi e-mailul, văzuse că după obişnuitul spam pentru Bruno Banks, primise un mesaj de la doamna Doris Hine, de pe adresa reception@rashidpickle.org.uk.

Tranter auzise despre compania respectivă – chiar avea de la ea un borcan de *chutney* cu vinete în dulapul din bucătărie – şi putea simţi mirosul banilor în mesajul doamnei Hine. Răspunsese imediat şi îi fusese stabilită o întâlnire cu domnul Farooq al-Rashid, fondatorul şi proprietarul companiei Rashid Pickle, într-o locuinţă din Havering-atte-Bower, pentru a-l sfătui în privinţa unui „proiect literar“.

3 O frază cu participiu neataşat este cea în care acesta pierde legătura cu subiectul din propoziţia principală, rezultatul fiind o exprimare confuză sau chiar hilară, ca în exemplul: „Bine înşurubat, copilul nu va putea desface capacul“. Fireşte că nu copilul, ci capacul este bine înşurubat. (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Jenni Fortune era la ultima cursă din tura de duminică. E drept că stinsese lumina în cabină pentru a savura mai bine priveliştea oraşului fără a fi deranjată de propria-i reflexie în geam, dar nu acesta fusese singurul motiv. Niciodată nu se uita la fotografiile cu ea şi petrecea în faţa oglinzii cât mai puţin timp posibil. Uniforma nu avea nimic deosebit, iar ea era recunoscătoare pentru asta, fiindcă însemna că nu avea de făcut nici o alegere; din acelaşi motiv îi plăcuseră puloverul şi fusta pe care fusese nevoită să le poarte la şcoală.

Faptul că era conductor de metrou îi conferea putere şi responsabilitate. Aproape toată pregătirea ei se rezumase la măsuri de siguranţă, la precauţiile pe care trebuia să le ia pentru a ocroti viaţa celorlalţi oameni; trenul în sine era controlat printr-o singură manetă, şi deci era mai uşor de manevrat decât un automobil. „Noi suntem plătiţi“, îi spuseseră ceilalţi conductori la bufet, în ziua în care sosise, „nu pentru ceea ce facem, ci pentru ceea ce ştim“ – iar asta includea şi modul de a reporni vagoanele vechi de patruzeci de ani dacă se defectau, aşa cum se întâmpla deseori când se răcea vremea.

Jenni locuia într-un apartament cu două dormitoare în Drayton Green, în suburbiile vestice dintre vechiul Ealing şi noua Indie din Southall[4]. Cel de-al doilea dormitor era ocupat de fratele ei vitreg mai mic, Tony, care era şomer. Jenni şi Tony se cunoşteau doar de câţiva ani, de când mamele lor aflaseră, din conversaţii banale cu tatăl, că acesta mai avea şi alţi copii. Tony fusese curios să-şi cunoască fraţii şi surorile vitrege, şase în total,

după cum i se spusese, şi o găsise pe Jenni. Marie, mama ei, fusese de părere că Tony era doar un profitor, ca tatăl lui, şi că „făcuse o afacere bună“ apropiindu-se de Jenni. Era adevărat că băiatul se uita cu veneraţie la fluturaşul ei de salariu, deşi, de fapt, după plata impozitelor şi a chiriei de 250 de lire sterline pe săptămână, mai rămâneau prea puţini bani pentru altceva decât cumpărăturile strict necesare. Tony trăise tot anul anterior din ajutorul de şomaj. Fusese obligat să accepte câte o slujbă ocazională pentru a-şi menţine poziţia în evidenţa forţelor de muncă, la care se întorcea atunci când o putea face fără probleme.

Camera lui se afla în partea din spate a casei şi dădea spre terenul de sport. Pe vremea şcolii, fusese şi el un sprinter promiţător la proba de 400 de metri, dar asta presupunea antrenamente la sfârşit de săptămână, fiindcă, în conformitate cu un regulament străvechi, profesorii nu acceptau pregătirea sportivă după-amiaza, iar lui i se păruse prea mult să se trezească sâmbăta la ora şapte dimineaţa şi să ia metroul din Tottenham până la clubul sportiv din Harringay. Îi plăcea să creadă că se menţinea în formă jucând fotbal duminica în Gunnersbury Park, dar la vârsta de douăzeci şi opt de ani avea deja câteva kilograme în plus aşezate pe burtă. Buruienile pe care le fuma îi făceau poftă de mâncare, nu de sport; seara se ducea la un local din Harlesden şi apoi la diverse cluburi, unde bea bere şi whisky.

Pe Jenni n-o înţelegea. Oare ce o determina pe o fată să se trezească devreme în fiecare dimineaţă, să încalţe nişte pantofi butucănoşi cu tălpi din cauciuc şi să conducă un tren printr-o gaură neagră în pământ? Avea zile libere şi bani care-i veneau în mod regulat, dar ce dacă? Bufetul acela, javra aia de şef de staţie, clubul social, mirosul, întunericul de dedesubt… Iar când se întorcea acasă, nu făcea decât să citească. Sau juca jocul ăla plicticos pe calculator, Parallax.

Pentru astea, Tony dădea vina pe Liston Brown, tipul care se încurcase cu Jenni când ea avea nouăsprezece ani. Oricine putea să-şi dea seama ce urmărea Liston. Avea cam treizeci şi nouă de ani, trei copii cu trei femei diferite şi prea mulţi bani din afaceri imobiliare în zona de nord a Londrei. Juca golf în cadrul unui club tolerant de pe lângă autostrada M40 şi era membru al unui club din West End faimos pentru dansurile la bară şi

preţurile mari. Jenni lucra ca asistent de catering într-o şcoală din Islington, când o agăţase Liston. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el. Şi nici Tony, cu o singură excepţie, când se dusese o dată să cumpere nişte iarbă, iar omul de la care lua de obicei era bolnav, aşa că făcuse tranzacţia cu un alt tip – unul care aducea cu Liston, înalt, impunător, cu o jachetă neagră din caşmir şi o eşarfă dungată italienească înfăşurată de două ori în jurul gâtului.

Pe lângă două maşini şi o casă în apropiere de Alexandra Palace, Liston avea şarm. Mai întâi fără tragere de inimă, Tony se dusese la petrecerile lui, iar Liston îl tratase ca pe un frate. Imita aproape la perfecţie diverse persoane de la televizor şi ştia o sumedenie de poveşti aproape credibile despre ele; avea o sală cu un cinematograf privat şi un bar de la care îţi luai singur orice băutură care-ţi trecea prin cap, dar şi ţigări cu iarbă gata rulate, pregătite într-un bol din sticlă. După ce toată lumea bea şi priza bine, Liston dădea drumul puternicei staţii de karaoke şi-i îndemna să cânte. Gheaţa o spărgea el însuşi, cu o imitaţie virilă a lui Marvin Gaye.

Despărţirea lui de Jenny venise ca un şoc. După aceea, ea păruse să-şi piardă orice interes pentru bărbaţi. Vremea trecea, se apropia de treizeci de ani. Se purta bine cu mama ei şi nu rămânea niciodată fără lucru, deşi unele dintre slujbele pe care le accepta presupuneau chestii la care el, Tony, nici măcar să se gândească n-ar fi catadicsit. Apoi, când împlinise douăzeci şi nouă de ani, îi luase pe toţi prin surprindere făcând un curs de conductor de metrou; Tony vedea asta ca pe o încercare a ei de a se ascunde de ceva, îngropându-se sub pământ.

Când tura i se încheie, Jenni se întoarse acasă şi intră în apartament. Tony nu se vedea pe nicăieri. Găti nişte paste cu sos de roşii şi desfăcu o cutie cu suc de portocale, după care mâncă repede, nerăbdătoare să deschidă computerul.

Serile de duminică erau întotdeauna aglomerate în Parallax. Lumea ieşea sâmbăta în cluburi, se trezea a doua zi târziu, îşi petrecea după-amiaza recuperându-se şi pe seară era gata de puţină distracţie înainte de a începe o nouă săptămână.

Computerul cu ecran plat, mare, pe care Jenni îl cumpărase din economiile ei, era în hol. Un coleg din sala de operaţiuni de la depou îi arătase cum să cureţe hardul computerului de materialele descărcate de Tony, care încetineau mult sistemul. Jenni inspectase conţinutul şi ştersese, fără a le deschide, o aplicaţie intitulată „Fete albe, armăsari negri“, care ocupa mult spaţiu, şi două jocuri în care tipi musculoşi străbăteau oraşe postnucleare în vehicule militare ca vai de ele, transportând lansatoare de rachete şi câştigând puncte pentru anihilarea unor haidamaci şi a unor femei pe jumătate goale.

Ea o lăsase pe Miranda Star într-un loc mult mai plăcut: pe malurile fluviului Orinoco, unde construise o casă. Pentru a o plăti, Miranda împrumutase 200 000 de vajos de la o bancă ipotecară numită Points West şi se angajase să returneze banii cu o dobândă de cinci la sută, în zece ani. Şi, cu noua ei slujbă de terapeut cosmetician, probabil că avea să reuşească. Moneda vajo avea un curs de schimb similar lirei sterline din lumea reală, iar Jenni dăduse, cu oarecare reţinere la început, detaliile cardului ei de credit pe site-ul Casei de schimb Parallax, care îşi avea sediul pe insula Oneiros.

Economia lumii din Parallax deriva din cea a lumii reale, dar avea un simţ al responsabilităţii mai redus. Inventivitatea comercianţilor de acolo era atât de mare, încât puţini jucători înţelegeau ceva despre acţiunile şi monedele pe care le tranzacţionau, însă câştigurile care puteau fi obţinute erau extraordinare, în vreme ce pierderile, după un anumit nivel, deveneau ori prea complicate pentru a mai fi calculate, ori prea subdivizate prin vânzări repetate, astfel încât devenea imposibil să le pui în seama unei persoane anume. Dacă erau cu adevărat serioase, Banca Centrală le absorbea, iar fisura astfel apărută în economia generală din Parallax putea fi astupată prin creşterea contribuţiilor pentru joc, a taxelor şi a preţurilor în magazine. Finanţiştii îşi puteau păstra câştigurile, dar pierderile erau împărţite în mod democratic.

Majoritatea jucătorilor, remarcase Jenni, preferau însă sexul. Verifică progresele la casa Mirandei şi constată că lucrătorii finalizaseră construcţia peste noapte, cu o săptămână înainte de termenul prestabilit. Plăcile de

faianţă din piscină erau de un albastru puţin mai aprins decât şi le imaginase ea, iar în holul de marmură de la intrare se aflau mai mulţi papagali în colivii decât îşi amintea să fi cerut, dar altfel totul era perfect. Dormitorul Mirandei avea vedere spre râu, iar în baia îmbrăcată în alb strălucitor erau perdele roz cu margarete brodate. O adiere uşoară sufla prin uşile franţuzeşti care dădeau în balcon.

În jurul noii case se întindea o bandă îngustă, cam ca acelea care împrejmuiau, în realitate, locul unde s-a comis o crimă, iar pe ea, din loc în loc, scria „INTRAREA INTERZISĂ“. Unii oameni îşi lăsau casele deschise şi nepăzite, dar Jenni nu voia să-şi vâre nasul oricine în dormitorul Mirandei.

Când îşi încheie turul de inspecţie, părăsi comunitatea închisă în cadrul căreia fusese construită casa şi se duse să se plimbe printre nişte ruine de la periferia împrejmuirii şi prin pădurea tropicală încă neatinsă.

Nu ajunsese prea departe, când întâlni un bărbat. Avea pantaloni până la genunchi, pieptul gol şi piercinguri multiple. Pielea îi era de un cafeniu-deschis, acoperită în cea mai mare parte de tatuaje; avea un card de credit Uranium (cel mai bun) şi ţinea o armă semiautomată uşoară în mâna dreaptă.

Jenni oftă. Nu era genul de bărbat pe care l-ar fi ales ea, dar constatase că asta era vestimentaţia standard a bărbaţilor în Parallax. Majoritatea machetelor aveau un aer înspăimântător, şi trebuia să-ţi tot repeţi că, în realitate, erau probabil femei sau copii; în nici un caz nu puteai să te bazezi pe aparenţe şi să te încrezi în ceea ce vedeai.

Ştia că bărbatul o văzuse, fiindcă primi un mesaj.

— Cum te cheamă?

— Miranda Star.

O bulă de răspuns apăru automat deasupra capului machetei (nu puteai transmite un mesaj fără a-ţi afişa identitatea): „Jason Dogg. Vârsta 35. Zodia Peşti. Aventurier/prospector“.

— Ce faci?

— Mă uit la noua mea casă.

— Asta-i a ta? Suntem vecini!

Jenni îi remarcă ortografia britanică. Majoritatea jucătorilor erau americani.

— Grozav, scrise ea, simţind un val de entuziasm.

— Pot să-ţi vizitez casa?

— Nu înainte să te cunosc mai bine.

— Să mergem mâine la club. Ştiu un loc bun.

— E scump? Mai am doar 15 vajos, tastă Jenni.

— Nu, dacă nu bei. De când eşti în Parallax?

— De doi ani.

— Eşti tare.

— De ce ai armă?

— Îţi spun când o să ne cunoaştem mai bine. Club, mâine?

— Poate. Tre s-o şterg acum. Obosită, scrise Jenni. În VA locuieşti în Anglia?

— Da. Londra. La ce oră vii?

— Lucrez târziu mâine. Poate marţi seara?

— Ne vedem atunci.

Jenni era emoţionată la gândul că cineva o ducea pe Miranda la club. Va trebui să cumpere nişte haine – o rochie, cel puţin – şi se întrebă cum erau magazinele în Caracas. În ceea ce jucătorii numeau VA, adică „viaţa adevărată“, ea avea să fie în schimbul doi pe linia Circle, aşa că va avea timp.

În acele momente, soţia lui John Veals, Vanessa, îşi pregătea un pahar mare de gin cu lămâie. Aştepta cu inima strânsă întoarcerea soţului ei, fiindcă îi promisese că o va scoate la cină în oraş. Deşi pe jumătate americancă, Vanessa avea încă acea deferenţă specific englezească în faţa chelnerilor şi a restaurantelor, cu aerele lor înţepate şi meniurile pe jumătate în franceză. Întotdeauna cerea politicos un preparat trecut în listă şi se grăbea să accepte că solicitarea ei nu fusese deloc rezonabilă dacă i se spunea că felul respectiv nu mai era disponibil.

John şi colegii lui, împreună cu care era obligată din când în când să cineze, nici măcar nu se uitau la meniu. Chemau chelnerul şi-i spuneau ce

anume voiau.

— Bun, vom începe cu un platou de costiţe în mijlocul mesei. Pe urmă vreau carpaccio de vită cu sos subţire de muştar. Poftim? Nu, asta nu mă interesează. Îl vreau foarte subţire, cu muştar de Dijon şi câteva frunze de salată verde, poate rucola. Apoi vreau pui fript. Nu, nu vreau *coq au vin*. Vreau pui fript, simplu, cu multă sare pe piele, cartofi la cuptor, nu foarte mici, unii de mărime normală, şi conopidă cu brânză. Asta-i tot. Bine? Şi un sos. Nu, nu un amărât de *jus*. Sos. Iar prietenul meu vrea un cheesburger.

— Domnule, dar nu avem…

— Ba da, aveţi. Aveţi filet mignon. Tocaţi-l. Luaţi o chiflă. Aveţi un stand cu brânzeturi aici. Uite, scrie în meniu, supliment, 3 lire! Tăiaţi o felie. Puteţi să faceţi asta. O faceţi tot timpul.

Era mai rău când lângă el se aflau şi preşedinţi ai băncilor americane. Chiar şi atunci când unul dintre ei putea fi convins să încerce ceva existent în meniu, după ce preparatul îi era adus, se răzgândea şi-l trimitea înapoi.

— Adu-mi doar nişte stridii.

— Îmi pare rău, domnule, nu avem…

— Uite, ia aici 50 de lire. Du-te şi cumpără câteva.

John Veals ura vacanţele, dar o dată, în vara toridă a anului 2003, Vanessa îi spusese că, dacă nu o însoţea la o vilă din Italia timp de două sptămâni, avea să-l părăsească. Vila era un imens palazzo, ultima clădire răcoroasă în arşiţa europeană, cu o piscină mozaicată, un mic pâlc de măslini, opt dormitoare, aer condiţionat silenţios, doi servitori permanenţi şi o vedere spre dealurile împădurite cu plopi, care i-ar fi stârnit, poate, un fior de bucurie artistică lui Giorgione. Veals plecase cu trei zile mai devreme, la o întâlnire urgentă în New York, şi, când sosise la hotelul din Manhattan, descoperise că Vanessa cumpărase vila cu 2,5 milioane de lire sterline.

— Cum ai reuşit una ca asta? o întrebase la telefon, vorbind din camera lui.

— Am contactat agenţia, iar ei m-au pus în legătură cu proprietarul. Şi l-am întrebat cât vrea pe ea.

— Ce-ai făcut?

— Doar ştii că mi-ai dat acces la conturile din Bermude. Îţi aminteşti, anul trecut când…

— Da, da, nu despre asta e vorba, ci despre cum ai procedat. Ai spus că l-ai întrebat cât vrea?

— Da, l-am întrebat cât…

— Dar nu aşa se fac afacerile!

— John, crezi că e prea mult?

— N-am idee. Dar e vorba de principiu aici. Să-l întrebi cât vrea pe ea! Pentru numele lui Dumnezeu, Vanessa!

Când ceasul arătă ora şase, John Veals se duse la raftul cu cărţi din colţul biroului, trase afară câteva volume, deschise un mic seif din spatele lor şi scoase un plic cafeniu în care se aflau trei foi de hârtie A4 fotocopiate. Se aşeză, înclină spătarul scaunului şi îşi ridică din nou picioarele pe birou, în vreme ce studia filele. Nu era pentru prima dată când le citea.

De mai bine de doi ani, urmărea banca Allied Royal – o instituţie excelentă, din multe puncte de vedere. Îşi avea rădăcinile în imperiu, iar ramurile, pe strada principală. Avea în grijă mai multe pensii instituţionale decât oricare altă bancă şi se spunea, cu amuzament, că de ea depindea fericirea viitoare a unui britanic din trei. Oamenii glumeau că alergătorul în patru labe de pe logoul său, pe care un consultant de management îl crease cu intenţia de a reprezenta „diversitatea sinergetică“, semăna cu un cadru de mers. În mintea publicului, banca era asociată cu activitatea financiară tradiţională, cu risc scăzut; una dintre filialele ei funcţionase în Edgware, şi acolo îşi deschisese John Veals, la vârsta de optsprezece ani, primul său cont, cu cele 25 de lire pe care le câştigase la casa de pariuri a unchiului său. De atunci, colaborase cu Allied Royal sub diverse forme, iar High Level lucra cu filiala Victoria pentru unele dintre activităţile sale de zi cu zi.

Allied Royal nu era însă chiar mulţumită de imaginea sa de prieten al bătrânilor, pledul peticit al lumii bancare. De aceea, îşi crease o aripă de investiţii financiare agresive, care îi adusese cea mai mare parte a profiturilor în ultimele două decenii. În general, graţie afacerilor în domeniul contractelor derivate (multe referitoare la mărfurile pe care le

comercializase concret în epoca imperiului), managementul izbutise să le ofere acţionarilor un câştig mediu de douăzeci la sută pe an.

Din modul în care preţul acţiunilor varia de la o zi la alta, Veals dedusese însă că la Allied Royal realitatea ar putea fi alta decât indicau aparenţele. Observase că, atunci când cobora valoarea acţiunilor bancare, banca înregistra o scădere puţin mai mare decât concurentele ei, iar când celelalte bănci mari îşi reveneau, Allied Royal nu mai urca niciodată până la nivelul la care fusese înainte. Diferenţele erau foarte mici, abia vizibile pentru un ochi neantrenat. Ca urmare a apelurilor zilnice la birourile de tranzacţii ale marilor bănci de investiţii, Veals înţelesese că achiziţionarea protecţiei la creditare de la Allied Royal l-ar fi costat ceva mai mult decât de la oricare dintre marii ei competitori britanici. Aceste poliţe de asigurare în cazul în care banca nu-şi putea respecta obligaţiile erau întotdeauna ieftine, fiindcă riscul era foarte mic; dar asigurarea împotriva incapacităţii de plată a Allied Royal pe perioada standard de cinci ani – un instrument pentru transferul riscului de credit, sau *credit default swap*, CDS, aşa cum i se mai spunea – era cu o fracţiune mai scumpă decât pentru oricare altă bancă similară. Iar asta îi stârnise lui Veals interesul. Apoi, bilanţul Allied Royal dat publicităţii dezvăluise suma de bani pe care o luase banca de pe piaţă (cu alte cuvinte, o împrumutase de la alte bănci); prea mare, după părerea lui.

În martie 2006, Allied Royal surprinsese lumea întreagă achiziţionând o mare bancă spaniolă. Analiştii lui Veals studiaseră tranzacţia în detaliu şi ajunseseră la concluzia că fusese una „determinată de testosteron“. Cifrele erau în regulă, dar totul era exagerat. Allied Royal se îndatorase considerabil, având ca garanţie atât anticipatele fluxuri viitoare de lichidităţi, cât şi speranţa unor reduceri de costuri prin fuzionarea celor două bănci, cu formarea unei noi entităţi de mari dimensiuni. Veals ştia că oamenii subestimau întotdeauna ce anume presupuneau asemenea reduceri de costuri în termeni financiari pe continent şi fusese surprins că Allied Royal reuşise să-i împiedice pe analişti să reliefeze acest lucru. Da, acum era cu adevărat interesat.

În aprilie 2006 îl concediase pe şeful departamentului Complianţă, un scoţian pe nume William Murray. Teoretic, rolul unui asemenea angajat era acela de a se asigura că fiecare operaţiune economică efectuată de fond respecta strict reglementările în vigoare. Termenul se preta însă la glume; Steve Godley sugerase că Murray fusese concediat fiindcă nu se arătase suficient de „compliant“. În frecuşul relaţiilor sale cu Veals, scoţianul întinsese coarda prea mult; după toate aparenţele, uitase că Veals, nu Autoritatea de Reglementare Financiară (ARF), era cel care îi plătea salariul. Rolul unui angajat al departamentului Complianţă, după părerea lui Veals, era acela de a facilita şi de a atenţiona, în această ordine. Iar la nevoie, a treia sa obligaţie era să întoarcă ochii şi să privească în altă parte.

„Îţi sugerez să aplici pentru un post la Shields DeWitt“, îi spusese Veals lui Murray, blocându-i cardurile de credit.

Shields DeWitt era o firmă de investiţii de o corectitudine legendară, supranumită de Veals „Vaticanul“. Directorii săi puteau fi văzuţi deseori la Covent Garden, în costum cu cravată neagră, sau la dineuri caritabile, unde donau cu generozitate.

Murray fusese angajatul lui doar vreme de patru ani. În primii trei ani de activitate ai fondului High Level, responsabilul cu complianţa fusese… Ei bine, o singură persoană cunoştea firma suficient de bine şi se ocupa de toate problemele solicitate de ARF; în perioada de început a dezvoltării sale prodigioase, responsabilul cu complianţa fusese fondatorul şi directorul său executiv, John Veals.

După demiterea lui Murray, Veals numise în locul lui – cât se poate de firesc – pe cineva de la Allied Royal, un tânăr maleabil pe nume Simon Wetherby. Veals promisese să-i dubleze salariul şi pachetul de bonusuri, cu condiţia ca tânărul să se poată menţine „în pas“ cu ambiţiile strategice ale fondului şi să nu uite cine îl plătea. Wetherby se arătase uimit şi încântat de această abordare şi venise la High Level imediat ce izbutise să plece de la Allied Royal. Cei doi bărbaţi vorbeau în fiecare dimineaţă, şi, în şase luni, timp în care nu făcuseră altceva decât să taie frunză la câini, Veals îl „storsese“ pe Wetherby de tot ce ştia despre Allied Royal. Era ceva firesc să vrea să discute despre cel mai important eveniment al ultimelor luni,

achiziţionarea băncii spaniole, iar tânărul, nedorind să pară nepoliticos, acceptase cu entuziasm.

Veals nu lua niciodată notiţe în timpul acestor conversaţii şi, dacă ceva anume îi stârnea interesul, avea grijă să nu lase să se observe. Era recunoscut ca un tip obsedat de detalii – una sau două persoane îl avertizaseră pe Wetherby că asta avea să-l calce pe nervi, iar el ştia că în curând urma să-i fie calculată valoarea primului său bonus anual. Aşa că îi spusese lui Veals tot ce ştia despre debitele legate de achiziţionarea băncii spaniole.

John Veals abia dacă dădea din cap când şi când; dar undeva în hăţişul detaliilor oferite de Wetherby, el sesizase o vagă mişcare, aidoma unui ogar care prinde zvâcnirea urechii unui iepure în iarba de pe câmp. Activându-şi cele mai mărunte amintiri legate de acest subiect, la insistentele impulsuri ale lui Veals, de tip „Şi era ceva neobişnuit în asta?“, Wetherby îşi amintise de o clauză privind debitele, inclusă spre sfârşitul negocierilor de un avocat dornic să protejeze grupul de bănci care le împrumutaseră celor de la Allied Royal o mare parte din banii necesari achiziţiei. Clauza stipula că dacă, după încheierea cu succes a procesului de achiziţie, capitalizarea de piaţă a noii Allied Royal avea să scadă în orice moment sub un anumit nivel (un nivel considerat imposibil în condiţii financiare normale), creditorii aveau dreptul să ceară rambursarea integrală a creditelor. Iar băncii Allied Royal i-ar fi fost imposibil să satisfacă o asemenea solicitare fără a emite alte acţiuni.

— Dar îmi închipui că oficiul de intermediere a verificat toate astea, spusese Veals. Adică, cei de la Reglementare au mare grijă în asemenea cazuri, nu-i aşa? Ştii tu, capital de bază şi toate rahaturile astea.

— Da, replicase Wetherby. Dar era deja prea târziu. Totul fusese prevăzut într-o scrisoare anexă, cred. Eu n-am văzut-o, nu era treaba mea, dar mi-a spus despre ea un prieten din echipa de investiţii. S-ar putea ca ARF să nu fi văzut nici ea scrisoarea aceea. Şi, desigur, elanul pentru încheierea tranzacţiei era deja atât de mare, încât…

— Mda, toţi adunaseră deja spuma.

— Exact.

Vreme de câteva săptămâni, Veals reflectase la aceste informaţii şi la modalitatea de a le folosi în avantajul său. Dacă valoarea acţiunilor sau capitalizarea de piaţă (Wetherby nu era foarte sigur care anume era indicatorul-cheie) a băncii Allied Royal scădea într-adevăr sub nivelul convenit, cei care îi împrumutaseră bani – mari bănci de investiţii şi companii de asigurări – nu ar fi fost obligaţi prin lege să-i ceară înapoi (şi chiar ar fi fost bine să n-o facă); însă simpla aflare a veştii i-ar fi creat panică şi i-ar fi subţiat conturile.

Veals discutase ideea pe scurt cu Stephen Godley.

— Dumnezeule, John! exclamase acesta din urmă. Asta-i lucrare pe la spate. Atâţia pensionari! Vei fi atacat de o armată de bastoane şi de scaune cu rotile. Muşcat de…

— De o nenorocită de armată fără dinţi! replicase Veals.

Precedentul în materie de bănci în incapacitate de plată se produsese cu nici trei luni în urmă. În septembrie, guvernul britanic naţionalizase o bancă ipotecară exagerat îndatorată din nord-estul Angliei, aflată pe punctul de a da faliment. Prim-ministrul, la fel ca toţi politicienii pe care îi ştia Veals, fusese cuprins de o uimire copilărească văzând lichidităţile – amploarea contribuţiilor aduse economiei de serviciile financiare. Deşi socialist din instinct, convins de necesitatea taxelor mari şi a ingerinţelor din partea statului, omul era totodată politician de carieră şi ştia că viaţa lui însuşi depinde de continua creştere economică. Trebuia deci să protejeze interesele speciale ale lumii financiare şi să accepte solicitările reprezentanţilor ei de vârf; nu avea de ales.

Veals credea că guvernul va ezita să se amestece în afacerile Allied Royal dacă situaţia ei se înrăutăţea; dacă ar fi făcut-o, prim-ministrul ar fi părut un soi de dădacă isterizată, care nu avea încredere în piaţă. Partidul lui petrecuse ani mulţi în opoziţie, încercând să convingă electoratul că iubea piaţa mai mult decât rivalul său; acum nu-şi putea permite să acţioneze ca un socialist. Pe de altă parte, în cele din urmă avea să înţeleagă că, pentru a se menţine la putere, îi erau necesare voturile combinate ale deponenţilor de la Allied Royal, ale creditorilor şi ale pensionarilor. Nu putea lăsa banca să piară; s-ar vedea nevoit s-o preia.

Reputaţia fondului High Level ar avea de suferit dacă s-ar afla că profitase de pe urma căderii unei bănci; situaţia grea a pensionarilor ar face vâlvă în presă vreme de săptămâni întregi. Veals mai trecuse însă prin furtuni şi înainte, mai cu seamă printr-una stârnită de achitarea unor datorii africane; o putea scoate la capăt din nou, şi era convins că, în mediile în care acţiona el, reputaţia sa de om abil şi dur ar ieşi consolidată. Dacă avea grijă să se asigure că tranzacţia urma să fie efectuată în cea mai mare parte cu instrumente nonreglementate, în afara jurisdicţiei ARF, nu ar putea face prea multe pentru a-l împiedica. Şi, în orice caz, amenzile date de ARF erau infime.

În primul rând însă, înainte să se pună pe fapte, Veals trebuia să se asigure că într-adevăr exista clauza privind debitele. Se pregătea de cea mai mare afacere a vieţii sale şi nu avea de gând să se bazeze exclusiv pe dovezile din auzite ale unui fraier precum Simon Wetherby. Trebuia să vadă el însuşi documentul, iar pentru asta, în prima săptămână din iunie, îi telefonase lui Vic Small de la Greenview Alternative Investment Services.

Se întâlniseră la Moti Mahal din Waterloo şi, la o tocăniţă de miel şi o bere acidulată, Veals îi dăduse lui Vic Small un plic plin de bani. Două săptămâni mai târziu, o femeie pe nume Vera Tillman începuse să lucreze ca îngrijitoare la sediul Allied Royal din Canary Wharf. Femeia avea referinţe solide şi o atitudine pozitivă, drept care primea şi ea plicuri pline cu bani de la Vic Small, pentru a găsi şi a copia documentul relevant.

Lucra deja acolo de aproape şase luni.

— Dar nu e-n stare să folosească un fotocopiator? îl întrebase Veals pe Small. Cred că a tocit naibii covorul ăla de atâta dat cu aspiratorul.

— E mai complicat, replicase Small. Compania e una cât se poate de riguroasă. Are carduri de identitate şi sisteme de recunoaştere a irisului. Şi tot felul de drăcovenii de-astea.

Apoi, într-o vineri, pe 14 decembrie, Veals primise în avans un cadou de Crăciun. De la recepţie i se spusese că afară aştepta un domn care nu voia să plece înainte de a-i înmâna personal un plic. Îi fusese trimisă o carte de vizită cu sigla Greenview. Suspicios, Veals se dusese la recepţie şi luase plicul. „Domnul“ nu era obişnuitul curier pe motocicletă ale cărui plicuri

ajungeau la biroul de corespondenţă, ci un tip de culoare într-un costum albastru, cu o cravată tricotată. Pe plic nu era scrisă adresa expeditorului şi nu i se ceru să semneze pentru el. Întors în biroul lui, Veals scosese hârtiile din plic. Erau doar trei pagini, format A4, dar conţineau o clauză de debit atent redactată, semnată, parafată şi contrasemnată, referitoare la contractul prin care Allied Royal prelua banca spaniolă. Totul era în regulă. Amintirile lui Simon Wetherby păreau a fi fost exacte din toate punctele de vedere.

Veals se uită la ceasul de la încheietura mâinii. Ora şapte – timpul să plece acasă. Fiind genul care o ia contra curentului în aproape orice, dar nu în toate, urcă în metrou la St James's Park. Majoritatea managerilor de fonduri de investiţii plecau de la birourile lor din Mayfair în limuzine germane cu şofer. Unii considerau că astfel le sporea aura mistică, prin anonimat, prin ostentaţia dispreţuitoare şi şampania la suprapreţ; unul sau doi dintre ei afişau un aer academic – sacouri de tweed, pantofi de sport –, subliniind aspectul intelectual al activităţii lor cu iz matematic. Oamenii de acest gen, fiecare dintre ei dispunând de sute de milioane de lire sterline, aveau însă şi un motiv practic pentru care preferau o maşină securizată, cu şofer: evitau astfel riscul de a fi răpiţi.

John Veals proceda exact invers. În primul rând, lucra în zona Victoria. Turma gândea întotdeauna greşit, considera el (mai puţin atunci când avea dreptate, dar în acele cazuri el se afla deja pe o poziţie de frunte, în faţa puhoiului de copite în goană). St James's Park era o staţie curată, iar călătorii erau bine informaţi cu privire la serviciile oferite în vreme ce aşteptau pe peroanele spălate şi măturate. Aici se afla sediul Autorităţii de Transport londoneze, şi nici un bec ars nu rămânea neschimbat mai mult de şase minute.

În vagon, Veals se aşează cu servieta pe genunchi şi privi turiştii de duminică, încărcaţi cu rucsacuri şi cu genţi cu rotile. Vorbeau între ei în timp ce studiau ghidurile de călătorie şi ridicau ochii spre harta liniilor de metrou, afişată deasupra, încercând să pună cap la cap informaţiile din cele două. „Oare cât de falsă e imaginea pe care o au oamenii ăştia despre Londra?“ se întrebă Veals. Londra lor era una virtuală, necunoscută

rezidenţilor – Turnul Londrei şi parcul de distracţii, musicaluri vechi în West End şi fotografii de grup sub Roata Mileniului care se învârtea uşor. Veals credea că pentru el e important să fie atent la ceilalţi oameni, localnici şi vizitatori deopotrivă, oricât de falsă şi de deformată ar fi fost atitudinea lor faţă de viaţă. Cum propria lui realitate deriva din cifrele de pe un monitor de computer, considera că era înţelept să păstreze contactul cu lumea vie, în carne şi oase; poate că mai avea ceva profitabil de învăţat de la ea.

În vreme ce John Veals se îndrepta către casă dinspre staţia de metrou Holland Park, o bicicletă fără lumini aprinse ţâşni pe lângă el, făcându-l să sară într-o parte.

Înjură scurt şi intră în casa cu coloane albe. Locuinţa lui era situată pe o stradă liniştită, suficient de departe de zgomotul de pe Holland Park Avenue sau de agitaţia specifică grădinilor publice din Notting Hill, unde întotdeauna părea să fie un motiv de sărbătorit cu artificii. Vreme de cinci ani, când cei doi copii ai lor erau mici, Veals şi soţia lui înduraseră stilul ăsta de viaţă, sărbătorind alături de bancherii americani 4 Iulie, Halloweenul, Ziua Recunoştinţei, Crăciunul, Anul Nou (de fiecare dată cu un egoism iritant), vacanţa de primăvară, Paştele, nenumăratele zile libere şi – cea mai mare explozie de artificii dintre toate – Ziua Bonusului, o sărbătoare fără dată fixă, a lui Mamona, sfântul patron al banului, care pica de obicei prin ianuarie. Veals îşi pierduse răbdarea când o serie de bubuituri îi trezise copiii în miez de noapte.

Ieşise şi sunase la uşa de alături.

— Ce mama naibii se întâmplă? întrebase el.

— E Ziua Bastiliei, replicase vecinul lui american, stupefiat. Intră şi ia un pahar cu şampanie.

— Tu ai fost vreodată la Paris, Johnny? întrebase Veals, cu o amabilitate forţată.

— Doar la o întrunire, o dată, zisese americanul cu chibriturile pregătite.

— Parcă ai fi caricatura aia din anii şaizeci, îl şicanase Veals. Doi astronauţi se apropie de Lună. Unul zice: „Dacă am fost vreodată la Paris? Doamne, nu! E prima dată când plec din SUA“. Acum, bagă-ţi naibii jucărelele-napoi în cutie!

La scurt timp după aceea, familia Veals se mutase pe o stradă mai întunecată, dar mai liniştită, şi o instalase pe bona filipineză într-o cămăruţă cu plafon de sticlă, odinioară magazia de cărbuni, aflată în dreapa treptelor ce duceau spre uşa din faţă, cu ornamentele ei nichelate şi cu vopseaua în nuanţă „patinată“.

Era linişte acolo, şi, când Veals ajunse pe palierul dintre etaje, într-un birou care dădea spre grădina mică, dar – slavă Domnului – privată, deschise internetul ca să afle veştile de pe piaţă. Nimic dezastruos. Vanessa îi lăsase pe birou o carte poştală de la Sophie Topping: o *pour-mémoire*, cum o numise ea, despre dineul ei de sâmbătă. Veals se strâmbă.

În clipa aceea auzi paşii grei ai fiicei lui coborând treptele. Ieşi pe palier la timp pentru a o vedea pe Bella îndreptându-se spre uşa de la intrare, cu un rucsac mic, roz, în spate.

— Unde te duci?

— Rămân peste noapte la Zoë, strigă ea.

— Dar n-ai fost acolo seara trecută?

— Nu, tată, ţi-am spus. Am fost la Chloë.

— Dar ai…

Uşa se trânti şi Bella dispăru.

Veals se duse să-şi caute soţia, care se afla în baie.

— Unde e Finn? o întrebă din prag.

Finbar, fiul lor de şaisprezece ani, era în camera lui de la ultimul etaj, uitându-se la televizorul cu ecran plat, mare, şi pregătindu-şi un joint. Cumpărase canabis de 20 de lire sterline vineri, de la un băiat din Piazza Palace, în timpul unei pauze de la şcoală, unde se pregătea pentru examenul GCSE.[5] Întinse pe un atlas, avea trei hârtii şi tutunul dintr-o ţigară. Cartea îl apăsa greu pe genunchi, astfel că Finbar invidia generaţia părinţilor lui, pentru care copertele discurilor de vinil constituiseră o suprafaţă perfectă.

Muzica lui era în cea mai mare parte pe suport electronic, iar copertele de plastic ale CD-urilor erau, oricum, prea mici pentru chestiunea în cauză – deşi nu îşi îndeplineau prea bine nici menirea lor obişnuită, fiindcă balamalele ieftine se rupeau în general după nici o săptămână, lăsând vulnerabile la zgârieturi CD-uri cu *Wind in the Trees* de Stefan Everson sau *Forecasts of the Past* al formaţiei New Firefighters. Dar să-ţi rulezi jointul pe poza blugilor peticiţi ai lui Neil Youg sau pe uniformele psihedelice ale celor de la Beatles… Asta trebuie să fi fost ceva!

Finbar se rezemă de tăblia patului şi îşi aprinse jointul. Flacăra brichetei de unică folosinţă îi lumină faţa netedă, cu câteva pete pe bărbie, genele lungi, de copil, şi pămătuful de bucle castanii. Camera lui era un bârlog de şase metri pe şase, cu lumină difuză, un covor cenuşiu, des, şi o baie adiacentă cu instalaţii sanitare din America şi cu duşul cu un jet la fel de puternic precum o cascadă din Parcul Naţional Yosemite. Postere înrămate cu Wireless Boys şi Evelina Belle decorau pereţii. De la fereastră, Finn vedea parapetul de piatră care mărginea partea din spate a casei. Îşi deschise mobilul şi formă numărul ca să comande o pizza. Încă nu-i era foame, dar peste patruzeci de minute, după canabis, avea să-i fie.

Pe Channel 7 trebuia să înceapă emisiunea lui preferată, *It's Madness*[6]. Finn se pregăti pentru momentul de distracţie solitară, trăgând de inelul unei doze de bere. Nu se dădea în vânt după bere, dar se străduia să se obişnuiască totuşi cu gustul, fiindcă fumatul îi provoca sete, înainte de foame. Nici fumatul nu-i plăcea cu adevărat, dacă era să fie cinstit, dar efectele canabisului îl încântau: impresia de ciorap plin cu nisip la ceafă, gura care i se usca, senzaţia muşchilor în mişcare energică şi a unei acutizări nervoase ce nu putea fi transpusă în acţiune fiindcă totul decurgea cu încetinitorul, de parcă timpul înceta să mai funcţioneze, lăsându-l delicios de singur, să savureze ultimele acorduri ale talgerelor sau ale vocilor ţipătoare ale celor de la Shoals, din Weir of Dunkeith sau, ca acum, ale comediei moderne difuzate pe Channel 7.

Primul pacient din *It's Madness* suferea de „tulburare bipolară".

— Pare o boală pe care o capeţi în Arctica, spuse Lisa, unul dintre juraţii-vedetă. Seamănă cu degerăturile?

Publicul izbucni în chicote prelungite, în vreme ce pacienta – o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu faţa roşie, neîngrijită – îşi descria simptomele.

— Uneori parcă îmi ia capu' foc, am atâtea de zis şi de făcut, da' parcă nu-i destul timp în lume ca să zic tot ce am în minte şi nu pot să dorm. Şi o ţin aşa zece săptămâni fără să dorm bine şi bat străzile noaptea la patru sau la cinci dimineaţă, vorbind singură, fincă…

— Fiindcă nimeni altvineva nu mai e treaz la ora aceea, îmi închipui, o întrerupse Barry Levine, alt membru al juriului, în vreme ce râsetele din sală continuau.

Finbar trase din joint şi reţinu fumul în plămâni. Barry Levine era una dintre vedetele acelea TV polivalente, care apăreau în prea multe emisiuni, după părerea lui Finn; îl aduseseră în *It's Madness* atunci când o scriitoare se dovedise prea rigidă; femeia nu pricepuse poanta – esenţa emisiunii, de fapt –, anume că totul trebuia să fie o comedie.

Lisa, care fusese solista unei formaţii de succes, dar cu viaţă scurtă, intitulată Girls From Behind, era mai de treabă. Juca rolul blondei prostănace şi se grăbea să interpreteze totul greşit – se grăbea atât de tare, încât Finn bănuia că interpretarea îi era servită pe platou încă înainte de începerea emisiunii. La televizor totul era prefăcătorie, oricine ştia asta, dar *It's Madness* funcţiona fiindcă – pentru a-i cita pe realizatorii emisiunii – rolul ei era acela de „a-i determina pe oameni să gândească altfel şi a le pune sub semnul întrebării prejudecăţile".

Femeia bipolară, care primise numele de scenă Căpitanul Scott, povestea cum alteori cădea pradă unei deprimări ce putea dura luni întregi.

— Atunci e ca şi când aş fi într-o lume doar în alb şi negru, înainte de inventarea culorilor, şi sunt atât de obosită, încât nu mă mai pot mişca şi nu vreau decât să stau în pat zile la rând.

— Da, Scotty, cu toţii avem asemenea zile. Se nu-meşte mahmureală, spuse Terry O'Malley, preşedintele juriului, apoi aşteptă să înceteze râsetele înainte de a continua: Foarte bine. Este timpul pentru…

Se ridică şi întinse braţele către public, care răspunse într-un glas:

— Oamenii în halate albe!!!

Lui Finbar nu îi plăcea partea asta a emisiunii. Doi psihiatri (deşi el se îndoia că aveau studii de specialitate) îşi spuneau părerea despre tratamentul de care avea pacientul nevoie şi despre cât ar costa acesta, dar şi dacă omul ar trebui sau nu internat în spital. În vreme ce dezbaterea continua în forţă la televizor, se auzi un bâzâit la uşa din faţă. Finbar se duse clătinându-se pe picioare spre scară, să coboare şi să-i deschidă omului cu pizza.

Îşi auzise părinţii venind şi plecând în urmă cu o jumătate de oră, dar nu se sinchisise să iasă din camera lui. Era un chin să stea la discuţii cu ei. Tatăl lui nu ştia niciodată ce să spună şi părea îngrijorat să nu cumva să-şi trădeze cine ştie ce ignoranţă cu privire la viaţa lui Finn; nici unul dintre ei nu-şi revenise pe deplin după momentul când, cu un an în urmă, John Veals lăsase să se înţeleagă, din greşeală, că avea impresia că Finn luase deja examenul GCSE. Acum bănuia că părinţii lui plecaseră la obişnuitul lor dineu de duminică, la Simla Rest House, un local indian cu preţuri aberante din Mayfair.

Întors în camera lui, deschise cutia în care, alături de pizza, avea şi batoane de aluat pudrate cu zahăr, un sos italian şi un litru şi jumătate de cola. Mirosul aluatului alb şi al sucului de roşii îi lăsă gura apă când rupse prima felie din discul lat de o jumătate de metru. Alesese Margherita fiindcă, deşi în faţa altora pretindea că prefera American Hot cu mult ardei iute, în realitate, îi plăcea sortimentul simplu, cu brânză şi sos de roşii, pe care îl mâncase prima dată când abia dacă putea merge în picioare. Cuprins de foamea teribilă postcanabis, se întrebă dacă avea să-i ajungă pizza, deşi alesese varianta pentru familie.

Înfulecând cu nesaţ, îşi îndreptă alene privirea spre ecranul televizorului. Dădu pe repede înainte puţin, apoi apăsă pe butonul de repornit şi se aşeză mai bine. Un nou concurent intră în scenă. Era un schizofrenic de vreo cincizeci de ani pe nume Alan, care îşi petrecuse douăzeci de ani în spitale psihiatrice şi fusese externat şi lăsat „în grija comunităţii“ atunci când azilul la care se afla, unul dintre cele victoriene, fusese închis de guvern, cumpărat de un dezvoltator imobiliar şi transformat în „apartamente de lux cu saună şi sală de sport cu aparatură de ultimă

generaţie“. În prospect scria că locul „câştigase două concursuri de design arhitectural“, menţionă Alan, fără a preciza că primul fusese pentru un azil de nebuni districtual, în 1858.

În ultimii cincisprezece ani, Alan nu avusese un domiciliu stabil, şi, adăugă el, deşi spitalul nu-i plăcuse, fiindcă era zgomotos şi murdar, cel puţin se simţise în siguranţă acolo.

— Deci, interveni Terry O’Malley, în privinţa locuinţei mi se pare că mintea îţi stă în două locuri.

Publicul râse.

— Schizofrenie… mintea în două locuri…, reluă O’Malley, subliniind poanta pentru cei care se prindeau mai greu.

— Schizofrenia înseamnă altceva, replică Alan. E o neînţelegere aici. Fiindcă nu are nimic de-a face cu „personalitatea scindată“ sau…

— Scuze, se auzi glasul lui Barry Levine. Care dintre voi a spus asta?

Finn bău din cola. Sticla uriaşă era grea, şi o parte din băutură i se prelinse pe bărbie şi îi ajunse pe tricou.

Dincolo de aparenta superficialitate, emisiunea aborda chestiuni importante. Liniile telefonice cu tarife premium le permiteau telespectatorilor să interacţioneze în mod democratic, opiniile lor contând la fel de mult ca acelea ale „autoproclamaţilor experţi“. Apogeul unei serii de episoade îl reprezenta momentul în care participanţii erau trimişi să petreacă împreună un weekend într-o casă cu un etaj, izolată, dar bine utilată (aşa-numitul Barking Bungalow), a cărei adresă exactă era păstrată secretă. Acolo, camere video ascunse îi urmăreau când dormeau, când mâncau şi când se îmbrăcau, supraveghindu-le tentativele de a comunica între ei.

Alan, schizofrenicul, începuse să bată câmpii în încercarea de a-i explica Lisei că vocile din capul lui îi dădeau instrucţiuni şi totodată îşi băteau joc de el.

— E ca şi când ai fi cicălit tot timpul de patru sau cinci persoane, spuse el.

— Dar nu poţi să le ignori pur şi simplu? întrebă Lisa.

— Nu, vocile sunt prea sonore.

— La naiba, iubiţel, ar trebui să-ncerci să intri într-o trupă de fete. La noi, la Girls From Behind, era tot timpul aşa. Lee şi Pamilla erau cele mai rele. Cicăleală continuă!

Finn aprinse ultimii centimetri de joint, fiindcă nu voia să irosească nimic. Pizza îşi făcuse până la urmă datoria, lăsându-l cu burta plăcut de plină. Amuţi sonorul la *It's Madness* şi îşi puse nişte muzică pe care şi-o descărcase pe CD-playerul cenuşiu. *A First Step in Dying* al formaţiei Shanghai Radio Gang răsuna în căşti şi i se infiltra în cortex.

Luându-şi laptopul de pe scaunul de sub fereastră, intră pe site-ul Dream Team, ca să vadă cum se mai descurca echipa lui virtuală. Citise pe internet lucruri bune despre un nou atacant polonez, Tadeusz „Spike" Borowski, care fusese cooptat de curând de unul dintre marile cluburi londoneze, care intenţiona să-l titularizeze înainte ca preţul lui să devină prohibitiv.

Unul dintre atacanţi se accidentase la genunchi în primul meci al sezonului şi, cu toate că reintrase în joc, părea să-şi fi pierdut din combativitate. Tipul ăsta, Borowski, părea rapid şi mortal – ca un Carlton King cu pase precise, aşa scria în „Ghidul cumpărătorului", sau ca un Gary Fowler cu un dram de inteligenţă.

Finn trase cu mouse-ul numele jucătorilor de pe ban-ca de rezerve până la spaţiul numerotat de pe terenul de joc. Venise vremea unei regândiri majore, a unei reconstrucţii înainte de pauza din ianuarie. Cei mai buni jucători din echipa lui virtuală proveneau de la cluburi pe care în realitate le detesta. Când se uita la Arsenal sau la Liverpool, îşi dorea să le vadă spulberate de turci sau de spanioli în campionatele europene; şi totuşi, fără fluxul constant de puncte virtuale ce-i veneau de la jucătorii de frunte ai acestor cluburi, echipa sa imaginară ar fi căzut în divizia a doua a ligii Dream Team.

Finn închise o clipă ochii, în vreme ce Shanghai Radio Gang interpreta primele acorduri robotice, fanteziste, al piesei *People of the New Frontier,* înainte să înceapă zăngăneala de rock alternativ. Canabisul îi ascuţise percepţia sunetelor. Sinapsele din creierul lui fremătau de solitudine şi de euforie electronică. Adormi rezemat de tăblia patului, iar pe faţa lui se

întipări expresia aceea serafică pe care mama lui o adora când el avea doi sau trei ani, vegheat fiind în pătuţul lui de ursuleţi şi de maimuţe de pluş.

În fundal, chiar dacă el nu se mai uita, pe ecranul cu plasmă era difuzată prima noapte la Barking Bungalow.

Cineva plângea.

4 Southall este un district suburban al Londrei; aici se află cea mai mare concentraţie de sud-asiatici din afara Indiei. (n.tr.)
5 GCSE – General Certificate of Secondary Education, un exa-men din învăţământul britanic pe care elevii de şaisprezece ani trebuie să-l susţină la anumite materii (n.tr.)
6 „E o nebunie“ (n.tr.)

PARTEA A DOUA

LUNI, 17 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Pe la ora nouă, după ce fluxul navetiştilor de dimineaţă se subţie, Hassan al-Rashid luă trenul pe linia Piccadilly spre Manor House. Primise o adresă pe o bucată de hârtie care îi fusese trimisă de Salim, şeful grupului său, Coaliţia Tineretului Musulman, cu sediul în Bethnal Green. Salim era de părere că poşta constituia o modalitate de contactare a membrilor celulei mai sigură decât e-mailul.

„La fel de bine aţi putea trimite o scrisoare ziarului local“, le spusese el. „Grangurii interceptează toate chestiile astea. De asemenea, vă pot obţine IP-ul computerului de pe site-urile web pe care le vizitaţi şi vă pot identifica linia telefonică şi pe urmă adresa, aşa că, dacă vreunul dintre voi a accesat site-uri jihadiste, ar fi cazul să-şi distrugă imediat hard diskul. Dacă asta presupune să vă cumpăraţi un computer nou, care să rămână perfect curat, aşa să fie. Am suficiente fonduri. O să vă arăt eu cum să scăpaţi de cel vechi.“

Urmând instrucţiunile lui Salim, Hassan descărcase mai întâi un program numit Drive+Nuke şi selectase „Total“ din meniul „Nivelul de curăţare“. Luase apoi un ciocan cu care lovise carcasa computerului, ca să scoată hard diskul. Spre surprinderea lui, chiar era un disc, ca un CD lucios şi cam de aceeaşi mărime. În magazia tatălui său, amestecase pulberile fine de oxid de fier şi de aluminiu, pe care le luase din laboratorul colegiului, le turnase cu ajutorul unei pâlnii într-o doză goală de răcoritoare şi apoi fixase în partea de sus o bandă de magneziu. Noaptea, dusese totul afară, în stradă, împreună cu hardul computerului, pusese doza pe disc, aprinsese banda de

magneziu şi se îndepărtase. Hardul fusese distrus – la fel şi pământul, până la o adâncime de vreo treizeci de centimetri sub el. Amestecul de oxizi metalici, le explicase Salim, putea atinge temperaturi de peste 2 200 de grade Celsius. Hassan împinsese cu piciorul nişte pământ în gaura formată şi plecase acasă. În mod cert, lui Salim nu-i plăcea să-şi asume nici un risc.

Noul lui computer, nepângărit de pagini de internet şi de e-mailuri, rămăsese în cutie vreme de o săptămână, fiindcă nu reuşise să-i găsească nici o utilizare sigură. În cele din urmă, se gândise că ar fi totuşi cazul să descarce nişte muzică, să intre pe YourPlace sau să facă unele dintre lucrurile pe care tinerii le făceau în mod obişnuit, astfel încât, dacă poliţia avea să vină să se uite, totul să pară firesc. YourPlace era una dintre cele mai plictisitoare chestii pe care le văzuse vreodată. Erau acolo milioane de fotografii ale unor *kafiri* zâmbitori, cu vieţi atât de goale şi de searbede, încât li se părea distractiv să ştie că exista cineva atras de poza lor. Măi, măi! Fusese aproape o uşurare să afle că principala utilizare practică a site-ului era de natură sexuală; cel puţin avea şi el un rol – să aibă pedofilii de unde alege, băieţii de vârsta adolescenţei să agaţe fetişcane promiţătoare pentru orgii sexuale sau să-şi găsească „tovarăşi de-o partidă“ nişte *kafiri* mai bătrâiori. Hassan accesa zilnic site-ul, dar ieşea din cameră în vreme ce internetul înregistra un timp plauzibil petrecut în această parodie de lume.

Astăzi avea să-i întâlnească pentru prima dată pe cei alături de care urma să poarte jihadul. Cel mai cunoscut grup la acest nivel de activitate, care se lăuda că iniţiase atacuri în nişte state africane şi luptase deopotrivă în Bosnia şi în Kuwait, era Hizb ut-Tahrir; gruparea de care aparţinea însă Hassan susţinea că vorbeşte mai puţin decât Hizb şi bombardează mai mult. Numele ei era Husam Nar (sintagmă care, ştia el din studiile de arabă, se traducea prin Sabia Arzândă), însă gruparea folosea rareori vreun nume pentru a se referi la ea însăşi; era o organizaţie care nu avea sediu central şi nici documente. Avea însă bani, bani care, îi spusese Salim lui Hassan, proveneau în cea mai mare parte din Arabia Saudită. Pentru el, asta era o veste care-l liniştea; faptul că ştia că fondurile le parveneau din ţara în care se aflau Mecca şi Medina îi întărea încrederea în noua sa identitate. Trecerea lui treptată de la moscheea locală la organizaţii de tineret

caracterizate de un extremism tot mai accentuat se dovedise una tipică. Factorul determinant fusese unicul lui mentor, Salim. Majoritatea tinerilor îşi lăsau în urmă primii îndrumători, pe măsură ce avansau, dar Salim stătuse alături de Hassan încă de la început, ca un unchi înţelept.

După ce căutase în Index numele străzii, Hassan memorase traseul de la staţia de metrou, şi, zece minute mai târziu, coti pe o stradă cu maşini japoneze rablagite aliniate la bordură şi cu o forfotă surprinzătoare – copii, bărbaţi şi femei de toate vârstele stăteau de vorbă în grădinile din faţa caselor sau fumau pe trotuar, în ciuda frigului de afară. Casa fusese astfel aranjată încât să pară la fel de părăginită ca toate celelalte, cu o fereastră acoperită cu scânduri şi cu perdele groase, cenuşii, la parter. Alături de uşa de la intrare erau trei sonerii, fiecare cu firul său trecut prin toc. Hassan apăsă pe cea lângă care scria „Ashaf“, aşa cum i se spusese, şi auzi paşi grei pe holul fără covor. Era Salim.

— Intră, frate. Ai ajuns ultimul.

Ceilalţi erau strânşi în camera din spate, la primul etaj. Mai întâi îngenunchează pe scândurile goale ale podelei şi se rugară, cu faţa spre Walthamstow.

Unul dintre ei, observă Hassan, părea să nu se simtă în largul său. Deşi se aplecase adânc, se vedea că nu ştia cuvintele rugăciunilor.

— Foarte bine, fraţilor, spuse Salim. Casa este a noastră atât timp cât avem nevoie de ea. Vom pleca fiecare la altă oră, la fel cum am venit astăzi – la intervale de douăzeci de minute. Nu intraţi în vorbă cu nimeni pe stradă când plecaţi, dar nu fiţi neprietenoşi. Dacă o persoană vă cere un foc sau vă salută, limitaţi-vă să zâmbiţi vag. Nu faceţi vreun lucru pe care cineva ar putea să şi-l amintească. Acum, aş vrea să vă fac cunoştinţă între voi şi să alegem un nume *kafir* pe care să-l purtaţi de azi înainte. Trebuie să vă gândiţi la unul uşor de reţinut, legat de locul din care veniţi. Eu, de pildă, sunt din East End, aşa că-mi voi spune Alfie. E un vechi nume cockney[7].

Salim făcu apoi un semn din cap spre un băiat cam de vârsta lui Hassan, cu urme de coşuri vizibile printre firele rare ale bărbii. Tânărul îşi drese glasul, dar, când vorbi, cuvintele îi ieşiră tremurat.

— Pe mine mă cheamă Akbar. După cum probabil vă daţi seama, sunt din Yorkshire.

— Ni dăm sama.

Replica, într-o imitaţie a accentului din Yorkshire, venise din partea celui care nu păruse să ştie cuvintele rugăciunilor; era înalt, avea cam douăzeci şi cinci de ani, pielea gălbuie şi un dinte de aur.

— Şi ţ-om zice Seth, băiete, continuă el.

Salim îşi întoarse privirea spre băiat.

— E-n regulă aşa? Seth?

Tânărul încuviinţă cu o mişcare din cap, deşi nu părea deloc mulţumit.

— Tu de unde eşti? îl întrebă apoi Salim pe cel cu dintele de aur.

— Numele meu e Ravi. Sunt din Leicester, replică acesta şi îi privi cu o expresie provocatoare.

— Nu pare un nume musulman, spuse Hassan.

— M-am născut într-o familie hindusă. M-am convertit. Ai o problemă cu asta?

Hassan clătină din cap. I se părea ciudat ca un tip care nu era musulman din naştere să se implice în jihad, însă n-ar fi putut explica de ce.

— Nu, răspunse el. N-am nici o problemă.

— Bănuiesc că nu-ţi vine în minte nici o celebritate din Leicester, aşa-i? întrebă Ravi.

— Gary, spuse Hassan.

— Cine-i Gary?

— Un fotbalist. Cel mai cunoscut dintre jucătorii lor.

— Gary e în regulă, interveni Salim. Acum, tu, adăugă el, arătând cu bărbia spre Hassan.

— Eu mă numesc Hassan. Şi sunt din…

— Stai o ţârâ, îl întrerupse Gary, fost Ravi. Cred că ştim cu toţii de unde oi fi, MacTavish.

— Cineva m-a strigat o dată pe un nume care chiar m-a înfuriat, spuse Hassan. Mi-a zis „Jock“. Dacă o fi să mor, vreau să iau numele ăsta cu mine în mormânt.

Salim încuviinţă.

— Bine. O să-ţi spunem Jock.

Ultimul dintre cei cinci rosti:

— Pe mine mă cheamă Hanif şi sunt din Watford.

Era chel şi robust, spre deosebire de toţi ceilalţi, care arătau cam nemâncaţi.

— Pariez că nu puteţi numi nici un fotbalist din Watford, adăugă el.

— Pariez că eu pot, replică Hassan, dar ce-ar fi să-ţi spunem Elton?

— Elton?

— Elton. E preşedintele clubului. Sau a fost.

— E bine, decise Salim.

— Pari să ştii multe lucruri, remarcă Elton.

— El e creierul, explică Salim. E băiatul nostru cu studii.

Gary, hindusul cu dinte de aur, recapitulă Hassan în sinea sa. Seth cel timid. Şi Elton chelul. Era destul de uşor. Mai greu avea să-i vină să-i spună lui Salim „Alfie“ de acum înainte.

Hassan fu copleşit de o bruscă şi teribilă dorinţă de a râde, la gândul că durduliul Elton John, cu ochelarii lui bătuţi cu diamante, cu iubitul şi cu pantofii cu talpă groasă, îşi împrumutase fără să ştie numele unui solemn viitor terorist… Uneori, Salim se văzuse nevoit să-l mustre pentru tendinţa de a izbucni în râs; asta arăta imaturitate spirituală, susţinea el. Hassan credea din toate puterile în puritate şi în adevăr, dar crescuse într-o ţară fără Dumnezeu, în care ziarele şi televiziunea îşi băteau joc de structurile sociale zi şi noapte…

— Iar locul ăsta îl vom numi „barul“, continuă Salim să le explice. Deci, dacă veţi auzi pe cineva spunând „Mă întâlnesc cu Alfie la bar“, va fi ceva cât se poate de normal, de *kafir*.

— Şi când primim instrucţiunile? întrebă Seth.

Salim tuşi, făcând câţiva paşi prin încăperea lipsită de mobilier.

— În vreo două zile. Din motive de securitate, e mai bine să nu ştiţi dinainte.

— De ce? se interesă Gary. Doar n-o să…

— Pentru numele cerului, tu n-ai învăţat nimic în Pakistan? răbufni Salim, aşa cum Hassan nu-l mai văzuse până atunci. E ceva elementar.

Orice informaţie este o potenţială scurgere de date. Vi se spune numai ceea ce trebuie să ştiţi şi nimic mai mult. Singurul motiv pentru care ne-am întâlnit astăzi aici este acela că veţi avea nevoie să vă recunoaşteţi unii pe alţii. Cred, de asemenea, că este o idee bună să stabiliţi o legătură între voi. Dar asta-i tot. Eu nici măcar nu cunosc adevăratul nume al superiorului meu. Mă întâlnesc cu el în locuri diferite – cafenele, parcuri, o dată ne-am văzut chiar şi într-un bar. Îl ştiu doar drept Steve.

— Şi ce-o să facem în ziua respectivă? întrebă Elton.

— Vom porni la jihad. Fiecare dintre voi are o misiune. Jock face cumpărăturile. Seth şi Elton asamblează piesele. Gary mă va ajuta cu traseul şi cu sincronizarea. Toţi vom plasa bombe. Azi e luni. Trebuie ca Jock să aducă totul aici până joi dimineaţă, astfel încât Seth şi Elton să facă montajul.

— O să ştim unde mergem? se interesă Gary.

— Da. Eu am fost deja acolo şi am studiat zona. Dar n-o să vă spun decât la întâlnirea de vineri.

— Vineri la ce oră? întrebă Hassan.

— O să vă spun cu o zi înainte. De ce?

— Păi…, făcu Hassan şi se opri. E dificil de explicat. Tatăl meu e… e…

Simţi cum i se usucă gâtul. Îi era teamă de mânia lui Salim.

— Ce e? îl presă acesta.

— Tata se duce la Palatul Buckingham, să fie numit Ofiţer al Ordinului Imperiului Britanic. Iar eu şi mama trebuie să mergem cu el.

În cămăruţa de la etaj se făcu linişte. Hassan îşi dădu seama că ceilalţi nu ştiau dacă să râdă sau să îşi arate indignarea. Toţi se uitară spre Salim, aşteptând reacţia lui. Iar el vorbi încet şi calm:

— Lucrarea Profetului va fi făcută la ora stabilită. Iar tu vei fi acolo. Îţi voi spune momentul exact vineri, nici o clipă mai devreme.

Hassan încuviinţă. Trecu repede în revistă, în minte, diversele scuze pe care va putea să le servească părinţilor. Boala nu mergea: tata l-ar obliga să meargă oricât de rău s-ar simţi. Pur şi simplu va trebui să plece cu o seară înainte la Pudding Mill Lane şi să nu se mai întoarcă. Mai târziu va pretexta

o pierdere de memorie, un accident de maşină sau altceva. Părinţii lui vor fi atât de fericiţi că fiul lor este sănătos, încât vor uita de dezamăgirea provocată de absenţa lui de la palat.

— Cum vei ţine legătura cu noi? Tot prin poştă? întrebă Elton.

— Ai auzit de steganografie?

Elton clătină din cap.

— E o modalitate de a încorpora text într-un fişier de computer astfel încât să nu poată fi văzut decât dacă ai echipamentul necesar pentru decodarea lui. O să vă dau o adresă de internet pe care vreau s-o verificaţi în fiecare zi. Aşa cum ştiţi, până acum am preferat serviciile poştale, dar s-ar putea ca în ultimele patruzeci şi opt de ore lucrurile să se mişte prea repede pentru Poşta Regală. Aşa că avem nevoie de o variantă de rezervă. Există un site porno *kafir*, babesdelight.co.uk. Nu e obscenitatea crasă pe care o întâlneşti la majoritatea. Sunt acolo doar fete goale, atât, chestii care se vând chiar şi în cele mai bune librării ale lor. Poţi să te uiţi acolo la o sumedenie de fotografii – la seturi de fotografii, de fapt. E o casetă în care scrie „Caută fata dorită“, şi în ea tastaţi „Olya“. E o prostituată rusoaică. Oricum, principala ei poză, cea de bani mulţi, e a zecea, ultima pe pagina aceea. Daţi clic şi o deschideţi la dimensiune mare. Încorporate în ea, într-un anumit loc intim, veţi găsi toate instrucţiunile de ultimă oră. E ultimul loc pe care s-ar aştepta grangurii să-l folosim noi pentru a comunica.

— Şi cum o să putem citi mesajul ascuns? întrebă Seth.

— Puteţi descărca instrumentele necesare. Simplu ca bună ziua. Programul de care aveţi nevoie – şi trebuie să ţineţi minte asta – se numeşte Stegwriter. Vă trebuie Gamma, versiunea 16. Unele dintre instrucţiunile de codificare sunt în germană, dar nu-i nimic. Mă ocup eu de asta. Sigur că e mai complicat să folosesc o imagine aflată deja pe web decât una din propria mea colecţie de fotografii, dar am un tip tare, care o să mă ajute. Oricum, decodarea e o treabă simplă pentru voi. Doar descărcaţi programul. Deci cum se numeşte? Seth?

— Stegwriter, Gamma, versiunea 16.

— Bravo, băiete. Pe urmă, respectaţi indicaţiile de pe monitor. Deschideţi poza fetei pe… Care e site-ul, Elton?

— Babesdelight.co.uk, răspunse Elton, deloc încântat să rostească respectivele cuvinte.

— Bine. Apoi deschideţi Stegwriter. Clic pe „Ma-nager de fişiere“ şi pe urmă pe „Decriptare“. Urmaţi indicaţiile. Eu am avut o problemă: pentru a putea ascunde date de diverse dimensiuni, trebuia să găsesc un fişier suficient de mare. Am constatat că un fişier WAV de 650 kilobiţi poate suporta un fişier text de cinci biţi. Stegwriter are setul întreg.

Seth tuşi.

— Dar se cuvine să ne uităm la fotografiile acelea? Ştiu că în numele Profetului…

Selim îi aruncă o privire plină de amărăciune.

— În viaţă nu există nimic moral sau imoral, ci numai poruncile Domnului. Dacă Allah a interzis ceva, atunci acel lucru e greşit. Eu nu ştiu să ne fi interzis să ne uităm la femei. De fapt, există o veche sursă biblică în care se zice că nişte bărbaţi cucernici priveau imaginea reflectată în apă a unei femei în timp ce ea se pregătea să se îmbăieze. Un alt text ne spune că un bărbat îşi poate cerceta soţia înainte de a se însura cu ea, pentru a fi sigur că nu are vreo problemă care i-ar putea afecta pe copiii lor.

— Dar eu n-am de gând să mă însor cu Olya, replică Elton.

— Totuşi, te poţi uita. Unii cărturari ai culturii arabe susţin că termenul înseamnă mult mai mult decât înseamnă în engleză „a te uita“.

— Cred că m-aş simţi stânjenit.

— Islamul nu recunoaşte stânjeneala, el e interesat doar de poruncile lui Allah. Vorbeşti ca un creştin, ca un catolic caraghios. În orice caz, Seth, important aici nu este dacă ochii ţi s-au oprit o clipă asupra unei femei goale, ci dacă îţi poţi juca rolul în instaurarea noului califat.

Când îi veni rândul să plece şi să se întoarcă în staţia de metrou, şi Hassan se simţea „stânjenit“. La colegiul lui erau multe fete musulmane, şi, când unele dintre ele hotărâseră să adopte portul *hijab*, el le susţinuse, aşa cum făcuseră şi ceilalţi băieţi serioşi. Ceea ce nu îndrăznea să recunoască era faptul că veşmântul lung şi negru i se părea incitant, mai cu seamă la fetele pe care le văzuse înainte în haine occidentale. Rania, spre exemplu,

obişnuia să poarte fuste cenuşii şi ghete din piele, aşadar se îmbrăca modest, arătându-şi doar genunchii, lucioşi pe sub colanţii albaştri, când stătea jos în sala de lectură. În partea de sus purta o bluză albă încheiată cu nasturi până la gât şi o jachetă sau un cardigan. Nimic din toate astea nu putea să-i nemulţumească pe părinţii ei. Dar pentru ea însăşi… După ce ajungea la şcoală, dimineaţa, la toaleta fetelor îşi sublinia discret ochii cu negru şi îşi aplica o umbră de rimel pe genele lungi. Fusta cenuşie, deşi până la genunchi, i se lipea de şolduri, şi, dacă se întâmpla ca Hassan să se uite când ea îşi încrucişa, cu inocenţă, picioarele, zărea pentru o clipă colanţii albastru-închis şi întunecimea de dincolo de ei. Formele Raniei îi erau atât de adânc întipărite în minte, încât faptul că ea trecuse la portul *hijab*—ului nu-l deranjase câtuşi de puţin. Fiindcă putea vedea prin veşmântul lung şi negru. Sutienul de un alb curat şi chiloţeii pe care şi-i putea imagina pe dedesubt, coapsele probabil în aceiaşi colanţi de un albastru marin, curbura şoldurilor şi sânii micuţi, tari… Acum ochii ei nu mai aveau nici urmă de creion sau de rimel, dar, când îşi cobora genele lungi peste ochii căprui-închis, invitaţia era evidentă.

Referinţa biblică la „a se uita“ era una populară printre prietenii lui, dat fiind că părea să scuze atât de multe. Unul dintre ei îi arătase lui Hassan un fragment din lucrarea unui exeget coranic, care spunea că: „Natura dual㠹 a ceea ce este arătat şi a ceea ce e ascuns este fundamentală pentru înţelegerea lui Allah; iar acest aspect dublu este corelat în mod explicit în cel puţin un loc cu sexualitatea, organele intime ale femeii fiind identificate cu aspectul ascuns al divinului. În lumea islamică nu există călugări. Profetul a avut multe soţii, iar noi suntem îndemnaţi să ne împreunăm şi să procreăm. Mulţi cărturari au perceput orgasmul ca pe o prevestire a paradisului, unde însă senzaţiile nu vor fi de scurtă durată, ci eterne“.

Unul dintre băieţii de la colegiu, care avea o vastă colecţie de reviste deocheate, îi spusese lui Hassan că era bine că fetele din poze erau *kafir*; lui i se păruse că asta însemna să transformi necesitatea într-o virtute, dat fiind că musulmanele pur şi simplu nu pozau nud. Gusturile sale estetice se îndreptaseră întotdeauna către brunetele din mediul său; lăsând la o parte

gândurile păcătoase legate de trupul Raniei, pur şi simplu îi plăceau eleganţa şi coloritul acestor femei, feminitatea lor.

Era un chin care rareori se domolea. La vârsta de nouăsprezece ani, înainte de a deveni religios, avusese o prietenă *kafir*, o londoneză albă pe nume Dawn, în acelaşi an cu el la colegiu. Ăsta fusese norocul lui, că găsise singura *kafir* din Londra cu reţineri în privinţa sexului. Unele zone din West End erau locuri pe care era bine să le eviţi în serile de vineri şi sâmbătă, cu fete băute, în fuste minuscule, care îşi arătau sânii trecătorilor înainte de a vomita pe marginea drumului. Prietenii de la colegiu povesteau uluiţi despre neruşinarea fetelor *kafir*, totdeauna dispuse la sex. Dar, dintr-un motiv pe care nici ea însăşi nu-l putea explica, Dawn îi oferise lui Hassan doar un acces limitat. Îşi putea strecura mâinile sub hainele ei şi o putea atinge între picioare, dar asta era tot. Refuzase să facă şi ea la fel. Doar atunci când el îi sugerase (spre ruşinea lui recunoscută şi asumată) că reţinerile ei erau cauzate de o atavică prejudecată rasială, fata cedase, printre lacrimi. Se aflau în apartamentul pe care ea îl împărţea cu alte trei fete, în Stamford Hill, cu bubuitul muzicii de dans răsunând de pe hol. Dawn era rigidă din cauza rezistenţei şi mai apoi a frigului, în dormitorul ei neîncălzit, întinsă goală, în sfârşit, sub pătură. Lui Hassan îi era teamă că ar fi putut fi întrerupţi de vreuna dintre colegele ei de apartament, toate trei ameţite de băutură, ca de obicei într-o zi de vineri. Nu era deloc aşa cum sperase el că avea să fie. Dawn insistase să stingă veioza de lângă pat, privându-l astfel de stimulul vizual. Când se întinsese deasupra, ea păruse să tremure puţin; el îşi zisese că probabil plângea. Îi spusese că nu erau nevoiţi să meargă mai departe, dar ea replicase că, dacă tot ajunseseră până acolo, era cazul să şi termine. Hassan îşi simţise dorinţele acumulate vreme de şapte ani, de la vârsta pubertăţii, comprimându-se într-un punct dur, exploziv. Apoi, în vreme ce mâinile reci ale lui Dawn îi mângâiau fără entuziasm spatele, momentul păruse să treacă pe lângă el. După vreo douăzeci de minute de bâjbâieli, scuze şi măsuri disperate, el izbutise ceva – un fel de climax sec, neprecedat de o acumulare de senzaţii. Îi fusese prea ruşine de el însuşi pentru a mai da vreodată ochii cu ea.

Câteva săptămâni mai târziu, se pomenise îndreptându-şi tot mai des atenţia spre o iraniană înaltă şi amuzantă pe nume Shahla Hajiani şi avusese impresia că sesizează şi din partea ei acelaşi interes. După aceea descoperise însă religia – sau o versiune politică a ei. Când, după o petrecere, Shahla aşezase pe braţul lui o mână ezitantă, dar ademenitoare, el îi explicase că trebuia să ducă o viaţă pură. Ea îl privise cu ochi trişti, în care se zăreau o urmă de amuzament, dar şi un strop de durere şi o oarecare nedumerire.

— Atunci, voi fi prietena ta, spusese Shahla. Dacă asta e permis.

— Sigur că e.

Şi îi fusese o prietenă bună, trebuia să recunoască asta. Tatăl ei era un om de afaceri din Teheran, occidentalizat, care plecase din Iran după alungarea şahului; mama ei era englezoaică, având, parţial, ascendenţă evreiască. Deşi musulmană în mod oficial, Shahla nu înţelesese şi nu fusese de acord cu viaţa lui dedicată moscheii; dar se arătase amabilă şi drăguţă la colegiu, generoasă cu timpul şi compania ei, străbătând cantina cu picioarele-i lungi, cu sacul de umăr fluturându-i în urmă, pentru a se aşeza lângă el la masa de prânz. Uneori lui i se părea că încă putea întrezări o licărire de speranţă, de dorinţă sau de altceva în ochii ei căprui. În general, îi punea întrebări inocente sau îi spunea la ce piesă ori la ce film a fost şi îi povestea cu entuziasm acţiunea.

Gândindu-se la focurile veşnice care îi aşteptau pe necredincioşi, şi mai cu seamă pe apostaţi precum Shahla, Hassan simţea că ar trebui s-o ignore. Dar atitudinea ei prietenoasă era atât de modestă, încât el se pomenea, fără să vrea, absorbit de ceea ce-i spunea.

Deşi felul lui de a înţelege islamul îi interzicea contactele fizice, nici o rugăciune nu-i putea potoli dorinţele de tânăr de douăzeci şi unu de ani.

Presa *kafir* şi mass-media în general erau degradate de imginile sexuale. La toate show-urile de televiziune, cei mai respectaţi şi mai bine plătiţi prezentatori, cu milioane adunate în buzunarele proprii de la plătitorii de taxe, vorbeau despre masturbare, dimensiuni ale organelor sexuale şi

sodomie. Şi făceau asta cu o scânteiere în ochi, cu un râset, lovindu-şi invitaţii cu palma pe coapsă, de parcă totul ar fi fost cât se poate de firesc.

Pe posturile comerciale, în pauzele publicitare, credulii *kafir* erau asaltaţi de femei care mimau o felaţie sau făceau comentarii cu o voce gâfâită. Un şampon de duzină se vindea datorită asocierii reclamei cu zgomotul făcut de o femeie la orgasm; la fel era şi-n cazul cerealelor pentru micul dejun, cu mai multe femei *kafir* gemând întinse pe spate, iar asta se presupunea că e amuzant sau picant, sau cine ştie cum. Pe de o parte, pe Hassan nu-l deranja; mai degrabă îl convingea că nu era nimic în neregulă cu el.

Mai mult îl deranja modul subtil în care fetele şi femeile se vârau în subconştientul lui. Era o prezentatoare metisă, probabil euroasiatică, pe care o tot vedea pe aproape toate posturile în jurul orei opt. Nu se băga în discuţiile obscene, dar purta nişte fuste extrem de scurte, iar Hassan constatase că fata îi provoca o oarecare stânjeneală. Uneori avea senzaţia că lumea e prea înţesată de femei, fete, reprezentante ale sexului frumos care fuseseră trimise pe pământ pentru a-i testa lui hotărârea. Chelneriţa brunetă din cafeneaua italienească, Barbara, pe care o văzuse într-o pauză de ţigară fix când trecuse el pe acolo, pufăia cu insolenţă, susţinându-i privirea. Sau tinerele mame care aşteptau pe la porţile şcolilor, sporovăind în vreme ce-şi aşteptau odraslele: le simţea frenezia hormonală ieşind la suprafaţă, cu căsniciile deja vechi de vreo opt-zece ani, cu kilogramele în plus atârnând pe ele, dar atât de pline de viaţă şi de dorinţă şi hotărâte să nu lase tinereţea să treacă pe lângă ele. Păreau să strige prin toţi porii: „Uită-te la mine, oi fi eu măritată, dar asta nu înseamnă că nu mă poţi avea“.

În aprilie, tatăl lui Hassan, Farooq al-Rashid, primise o scrisoare într-un plic pe care scria: „În serviciul Maiestăţii Sale“. Presupunând că era de la Fisc, îl deschisese cu reţinere. Fusese nevoit să-l citească de mai multe ori înainte de a înţelege uluitorul mesaj. Din Downing Street nr. 10[8], cineva care se declara „supusul dumneavoastră servitor“ îi transmitea „strict confidenţial“ că prim-ministrul intenţiona, cu ocazia apropiatei liste de Onoruri de Aniversare, să supună numele domnului al-Rashid în atenţia reginei pentru…

Pentru ce? Se văzuse nevoit să ia totul de la capăt, clipind des – regină, imperiu, prim-ministru… Pentru o clipă, crezuse că avea să fie încoronat rege. Într-un final, înţelesese: urma, dacă era „dezirabil“ pentru el, să fie numit Ofiţer al Ordinului Imperiului Britanic. Sigur, îşi spusese el, era un titlu acordat în mod normal actorilor sau medaliaţilor olimpici. Le văzuse fotografiile în ziare, cu o medalie în mână şi cu joben pe cap. Iar această mare distincţie britanică îi era decernată lui pentru…

— Lămâi verzi murate, spusese el cu glas tare. Cine ar fi crezut?

Nasim se ridicase şi îşi sărutase soţul pe obraz. El o îmbrăţişase strâns.

Farooq al-Rashid pusese bazele primei sale fabrici la Renfrew, în Scoţia, cu douăzeci şi doi de ani în urmă, în luna în care se născuse Hassan. El însuşi venise în Marea Britanie la vârsta de treisprezece ani, în 1967. Părinţii lui plecaseră din Valea Mirpur, în Kaşmirul aflat sub administrare pakistaneză, când mica lor fermă fusese inundată în timpul lucrărilor de construcţie a barajului Mangla şi, la fel ca mulţi alţii din regiune, găsise de lucru mai întâi în ţesătoriile din Bradford. După ce renunţase la şcoală la vârsta de şaisprezece ani, Farooq se pregătise pentru a obţine o diplomă în managementul afacerilor şi plecase la Glasgow, unde găsise o firmă de confecţii condusă de bunicul unui prieten din Mirpur. Farooq fusese poreclit „Ciocănitorul“, fiindcă în primele sale zile în oraş obişnuia să meargă din casă în casă şi să ciocăne la uşi, căutând musulmani alături de care să se poată ruga la moscheea din Oxford Street.

În afaceri însă, nu era interesat de textile, ci de produsele alimentare, şi în scurt timp îşi dăduse seama că preparatele indiene ar fi putut fi comercializate nu doar prin restaurantele ieftine, ci şi în supermarketuri, către o populaţie tot mai atrasă de mâncărurile exotice. Avusese nevoie de mai bine de zece ani de muncă îndârjită şi de economii pentru a strânge banii, personalul şi ideile necesare. La vârsta de treizeci şi patru de ani, plecase de la firma de textile, unde ajunsese al doilea pe scara ierarhică, luase în leasing o veche fabrică din Renfrew şi împrumutase banii necesari pentru cântare şi balanţe industriale, cazane uriaşe şi echipamente de sterilizare. Făcuse unele modificări pe linia de producţie, pentru a putea transporta lăzi cu borcane din sticlă în loc de jachete în cutii, şi călătorise în

Mexic, Brazilia şi Iran pentru a găsi cele mai bune fructe. Consultându-se cu trei maeştri bucătari locali, concepuse o reţetă în care gusturile de ghimbir, ardei iute, sare şi usturoi erau armonizate cu savoarea lămâii verzi cu ajutorul zahărului brun. Rezultatul condimenta chiar şi cel mai insipid fel de mâncare; cojile de lămâie rămâneau moi şi digerabile, în vreme ce aroma dulce atenua iuţimea. Abia dacă izbutise să ţină pasul cu preferinţele celor din Glasgow. În nici zece ani, devenise deja milionar. Se căsătorise cu cea mai frumoasă fată din Bradford, respectând tradiţia din Mirpur, aceea de a alege o mireasă ai cărei părinţi erau din acelaşi sat cu ai lui, şi împreună aveau un băiat frumos – lumina ochilor săi, sau lămâia ochilor săi, cum obişnuia Farooq să spună.

Farooq al-Rashid îşi făcuse prieteni în Glasgow; purtarea sa era pe placul scoţienilor. Nu-i putea însoţi în localuri, acolo unde se consolidau adevăratele amiciţii, dar nu-l deranjau câtuşi de puţin ireverenţa lor, nici fotbalul sau lipsa lor de credinţă, iar ei constataseră că devotamentul lui faţă de islam era uşor de tolerat.

— Asta înseamnă că de acum va trebui să-ţi spunem Sir Farooq? îl întrebase Nasim, privindu-l cu ochi îngrijoraţi.

— Nu, nu te prosti! Tu o să-mi spui Ciocănitorul, la fel ca înainte.

— Dar pe scrisori se pune…

— Numai dacă eşti cavaler. Atunci aş fi eu Sir Farooq al-Rashid. Dar în situaţia de faţă, voi fi Farooq al-Rashid, Ofiţer al Imperiului Britanic.

— E o ironie a sorţii, nu? spusese Hassan. Să fii numit ofiţer al imperiului care ţi-a cucerit şi ţi-a divizat ţara.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Hassan. După cum bine ştii. Acum suntem prieteni.

— Britanicii au la putere dictatorul lor de jucărie, care…

— Încetează, pentru numele cerului! exclamase Nasim. Nu-i strica ziua tatălui tău!

— Va trebui să port costum de pinguin? întrebase Hassan.

— Eu o să-mi cumpăr o rochie nouă, îi înştiinţase Nasim.

— Iar eu, adăugase domnul al-Rashid, mă voi gândi la ceea ce-i voi spune reginei. Crezi că citeşte multe cărţi?

Unul dintre secretele Ciocănitorului al-Rashid era faptul că abia ştia să citească. Familia sa fusese analfabetă atât pe un continent, cât şi pe celălalt şi nu avusese cărţi în casă. La şcoala secundară de lângă Manningham Lane, la care învăţase, băieţii din Yorkshire se pregăteau pentru slujbe de muncitori în fabrici sau în construcţii, aşa că lecţiile îi lăsau reci. Elevii din clasa de imigranţi în care fusese repartizat erau prea ocupaţi să înveţe să vorbească engleza, aşa că nu le mai rămânea mult timp pentru a citi. Un profesor, domnul Albrow, îi dăduse câteva cărţi de Winifred Holtby şi Emily Brontë, dar el nu înţelesese mai nimic din ele. Farooq încheiase şcoala luând note de trecere doar la matematică şi la ştiinţe. La seral se străduise să citească ziarele şi constatase că înţelegea bilanţurile şi rapoartele financiare ale companiilor, însă limbajul acestora era foarte specializat, şi, cum termenii noi erau puţini, lui i se părea uşor de deprins. Când auzise prima dată, cam pe atunci, termenul „dislexie“, se întrebase dacă nu cumva suferea de aşa ceva, dar şi de o dificultate naturală de a se descurca într-o limbă străină. Dar, după ce-şi luase diploma, începuse să se preocupe mai puţin de citit, concentrându-se asupra afacerilor, pentru care părea să aibă un talent ce nu necesita cuvinte.

Gândul de a o întâlni pe regină îi retrezise unele dintre vechile sale anxietăţi. Ciocănitorul al-Rashid îşi închipuia că avea să fie nevoit să petreacă un timp cu ea în sala tronului şi că, după ce vor fi discutat despre călătoria lui – „Ai venit de departe?“ – şi despre vreme, ea avea să-l întrebe, de dragul conversaţiei, dacă a mai citit vreo carte bună în ultima vreme. Asta întrebau întotdeauna englezii rafinaţi. Citise el oare – avea să-l chestioneze regina – cărţile care câştigaseră cele mai recente premii literare, Allied Royal sau Pizza Place, spre exemplu? Nu le citise; văzuse doar titlurile lor în ziar. Sau poate că avea să-l întrebe dacă îl cunoştea pe Sir V.S. Naipaul ori pe Sir Salman Rushdie; dar el nu citise nici un cuvânt, nici de unul, nici de celălalt, nu fiindcă nu i-ar fi plăcut, ci pentru că nu ştia să citească bine.

Ar putea să vorbească în taină cu imamul de la moscheea din Chigwell. Era un om înţelept şi i-ar da un sfat bun. Dacă avea să stea ca mutul, Maiestatea Sa avea să-l considere prost, iar asta ar dăuna familiei şi

credinţei lui. Din câte înţelesese el, mai erau două luni până la anunţul oficial, iar după aceea ar mai fi putut trece încă şase înainte de a fi invitat la palat, aşa că avea timp suficient pentru un curs rapid de literatură engleză. Nimeni, nici măcar regina Elisabeta, nu trebuia să spună că Ciocănitorul al-Rashid nu era un om cultivat.

Toată ziua se pomenise imaginându-şi scena care condusese la expedierea scrisorii din partea „supusului servitor“.

Cum aniversarea ei se apropia, Maiestatea Sa şedea pe tron, pe o platformă înălţată. Mai jos de ea, tot aşezat, prim-ministrul studia un teanc de hârtii.

— Ajungem acum, Maiestate, la cazul domnului Farooq al-Rashid.

— Ah, da, într-adevăr, replica regina. A venit vremea să ne arătăm recunoştinţa faţă de serviciile pe care Domnia Sa le-a adus regatului şi nouă înşine.

— Ofiţer al Ordinului Imperiului Britanic, poate? întreba prim-ministrul privind pe deasupra ochelarilor.

— Cel puţin, decise Maiestatea Sa. Trimite după Su-pusul Servitor şi porunceşte-i să expedieze o scrisoare.

Încântarea pe care i-o provocase gândul la distincţie era domolită de teama să nu pară prost la întâlnirea cu regina. Avea prea puţin timp pentru a se educa. În vreme ce stătea pe bancheta din spate a maşinii sale, în drum spre Dagenham, îi venise brusc o idee isteaţă. Cu un an înainte, la un dineu politic destinat strângerii de fonduri, întâlnise un bărbat pe nume… Cum îl chema oare? O fi avut el, Ciocănitorul, probleme cu cuvintele scrise, dar numele şi vorbele rostite îi rămâneau uşor în memorie… Tranter. Aşa îl chema. Sophie Topping, gazda din seara aceea, al cărei soţ spera să fie ales membru în Parlament, dăduse o petrecere pentru a-i prezenta pe potenţialii donatori, precum Ciocănitorul, mai-marilor partidului. Printre oaspeţi se aflase şi tipul ăsta, Tranter. Era critic sau recenzent de carte (Ciocănitorul nu ştia bine ce deosebire e între una şi alta), care era plătit pentru ca o dată pe lună să „modereze“ discuţiile în grupul de lectură al lui Sophie Topping. Tranter nu era nici politician, nici potenţial susţinător, ci doar o persoană de

care doamna Topping se arăta mândră şi care – gândea ea – avea să aducă un plus de valoare reuniunii.

În cursul acelei seri, Tranter dovedise o bună cunoaştere a cărţilor, vorbind încrezător despre scriitori vii şi morţi (lăsase impresia că-i prefera pe cei din urmă). Din câte înţelesese Ciocănitorul, era un tip care putea trăi din cititul cărţilor şi din opiniile pe care şi le exprima pe marginea lor. Un ziar îl angajase să spună ce credea despre ele, iar alţii plăteau ca să-i citească părerile. Era ceva atât de diferit de orice modalitate de a-ţi câştiga existenţa familiară Ciocănitorului, încât se văzuse nevoit să stea şi să despice firul în patru, analizându-i dedesubturile, pentru a se convinge că într-adevăr funcţiona. La urma urmei, decisese el, fluxul de lichidităţi şi productivitatea, cererea şi oferta nu contau cu adevărat; important era faptul că omul acela, Tranter, era cel care-l putea ajuta în vederea viitoarei sale întâlniri cu regina Angliei.

La fabrica din Dagenham, o rugă pe doamna Hine, secretara lui, să ia legătura cu Sophie Topping şi să afle cum putea da de Tranter. Nu peste mult timp, doamna Hine trimise un e-mail la adresa rgt34@easinet.co.uk.

*

Stimate domnule Tranter,

vă rog să scuzaţi acest mesaj neaşteptat, dar şeful meu, un foarte distins domn, doreşte să stabilească o relaţie de afaceri cu dumneavoastră în vederea unei chestiuni de natură literară şi v-ar fi recunoscător dacă i-aţi telefona la numărul menţionat mai sus, în cea mai deplină confidenţialitate, şi aţi cere să vorbiţi cu domnul al-Rashid. Cu stimă, doamna Doris Hine.

7 Termenul se referă în general la londonezii aparţinând clasei muncitoare şi îndeosebi la cei din zona East End; prin asociere, desemnează şi engleza vorbită de ei. (n.tr.)
8 Reşedinţa londoneză a premierului britanic (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Pe aeroportul din Zürich, John Veals coborî scara avionului PetJet cu şaisprezece locuri. Închiria aeronava de câte ori avea nevoie şi, dacă o rezerva din timp şi avea grijă să o umple – cu două familii care plecau în vacanţă, de pildă – se ajungea la un preţ similar unui bilet la o cursă de linie. Dar acum decisese să plece în ultimul moment, aşa că de data asta în aeronavă nu mai erau decât trei pasageri, iar zborul devenise unul scump. Ei, uneori trebuie să cheltuieşti ca să câştigi! După formalităţile de la biroul de imigrări, găsi maşina cenuşie, modestă, care aştepta să-l ducă la Pfäffikon, un orăşel discret, ce părea să fi fost inventat exact pentru ca oamenii ca el să poată încheia afaceri mari departe de ochii curioşi.

Grămăjoare de zăpadă cenuşie erau aliniate pe marginea străzilor atent curăţate de muncitorii municipali la primele ore ale dimineţii. Veals se întâlni cu Kieran Duffy, şeful echipei de tranzacţii de la High Level, la cafeneaua obişnuită, departe de mâncarea insipidă şi de preţurile mari ale restaurantelor destinate celor de teapa lor. Veals îl cunoscuse pe Duffy în New York, unde acesta lucrase timp de douăzeci de ani la o bancă rivală. Duffy era unul dintre puţinii competitori de care Veals chiar se temea; ce nu ştia el despre îmbrobodirea clienţilor putea fi scris, după cum spunea Godley, pe muchia îngustă a crosei de golf. În ciuda numelui său, Duffy era evreu, iar Veals îl ştiuse întotdeauna ca O’Bagel, O’Shlo sau, la un moment dat, când o dăduse în bară, O’Kike. (Existase la începutul parteneriatului lor un moment dificil, când Godley se întrebase dacă Veals, evreu fiind – măcar la nivel declarativ, fiindcă altfel nu era credincios –, s-ar simţi deranjat de

glumele pe această temă. „Nu fii fraier, Steve“, replicase Veals. „Majoritatea celor mai buni prieteni ai mei sunt antisemiţi.“)

La vârsta de patruzeci şi nouă de ani, Duffy se retrăsese de pe Wall Street pentru a-şi admira milioanele în Connecticut. Veals îl lăsase nouă luni, să se plictisească, şi apoi îi oferise un post de conducere în propriul său departament de achiziţii: să nu mai fie omul care vindea produse opace pentru vreo comisie cu ochi lăcrimoşi, ci cel care avea puterea de a decide ce, când şi de la cine să cumpere. Şase săptămâni mai târziu, Duffy ateriza la Zürich. Soţia lui urma să i se alăture „la timpul cuvenit“, dar până atunci el trăia în concubinaj cu o italiancă de douăzeci şi opt de ani pe care o cunoscuse în ultimele lui zile de lucru pe Wall Street.

La o ceaşcă de cafea tare şi nişte cornuri uscate, Veals începu să-i prezinte lui Duffy ideile sale despre banca Allied Royal. Îi spuse doar atât cât era necesar pentru ca Duffy să poată începe să-şi stabilească poziţiile. Chiar şi în omul lui, ales de el însuşi, cu o vechime deja mare în High Level, Veals nu vedea decât posibile riscuri. Tranzacţiile companiei lui generaseră milioane sub formă de comisioane pentru brokerii şi băncile de investiţii cu care lucra; asta însemna că toată lumea dorea să-l cunoască pe Kieran Duffy şi că el era ţinta „rabaturilor“ şi a altor favoruri clandestine. Veals ştia că omul său acumulase suficient pentru a nu fi tentat de asemenea ispite ridicole; acesta fusese şi unul dintre motivele pentru care îl angajase. Şi totuşi, considerase înţelept să-i plătească întregul salariu anual şi bonusurile sub formă de acţiuni la High Level. Veals avea încredere în Duffy, însă – aşa, doar ca să fie sigur – i se păruse necesar să-l atragă cu mai multe iţe decât ar fi putut s-o facă orice mită. „Mă asigur că avem aceleaşi interese“, obişnuia el să spună. „Nu-i da liberă trecere“ era formula pe care o folosea Godley.

Veals era întotdeauna reţinut cu detaliile. „Cred că argintul o să fie ciocănit“, îi spunea, de pildă, lui Duffy vorbind la mobilul său portocaliu de pe aleea de lângă Old Pye Street. „Pune-ne şi pe noi în acţiune pentru cinci la sută din valoarea fondului, până vineri.“ Duffy urma să decidă ce instrumente de piaţă să utilizeze; era de la sine înţeles, întotdeauna, că pieţele listate aveau să fie evitate. Dar pentru planurile sale legate de Allied

Royal, Veals trebuia să se vadă cu Duffy între patru ochi. Urma să fie nevoie de cele mai fine şi mai ingenioase mişcări din partea amândurora şi de toată experienţa şi abilitatea lor în domeniu. Dacă Duffy ar fi început să lucreze în Londra sau în New York, personalul de la Complianţă ar fi întrebat dacă sumele implicate nu contraziceau declaraţiile de toleranţă la risc pe care fondul însuşi le făcuse publice; în Pfäffikon însă, era mult mai probabil să fie întrebat dacă nu avea chef de încă un pahar de Malvoisie, vinul local cu aromă fructată.

Cel mai simplu lucru de făcut, dar poate prea simplu, era un *short-selling*[9]. Asta însemna să împrumute mai întâi un număr mare de acţiuni Allied Royal de la o companie de asigurări sau de la alt deţinător înregistrat, specializat în astfel de împrumuturi, apoi să vândă acţiunile la preţul oferit de piaţă şi în cele din urmă să le răscumpere la un preţ mult mai mic când piaţa se prăbuşea şi să le înapoieze deţinătorului de drept. Profitul rezulta din diferenţa între preţul la care vânduseră şi cel mai mic la care le cumpăraseră din nou. Riscul – dacă preţul acţiunilor creştea – era aproape nelimitat. „Metoda încasează-mingi-cât-cele-de-rugby“, îi plăcea lui Godley să spună. Dar preţul acţiunilor Allied Royal nu avea să urce, nu pe termen lung – şi cu atât mai puţin având în vedere informaţiile lui Veals referitoare la clauza privind debitele.

Cel de-al doilea lucru evident pe care trebuia să-l facă era să cumpere opţiuni „put“ pe acţiunile Allied Royal. Acestea le confereau dreptul de a vinde acţiunile la un preţ preconvenit, adică un preţ „strike“. Dacă acesta era de cincisprezece, însă preţul pieţei scăzuse la zece, cumpărau un milion cu zece şi le vindeau celui care convenise să le cumpere cu cincisprezece. Simplu. Preţul de cumpărare a acestor „put“ era determinat de preţul „strike“ (şi cu cât acesta era mai diferit de preţul curent, cu atât ieşea mai ieftin să cumperi opţiunea), de „valoarea în timp“ înainte ca opţiunea să expire şi de volatilitatea pieţei respective. Fiecare factor era desemnat printr-o literă din alfabetul grecesc, la fel ca relaţiile dintre ei, astfel că unele analize se concretizau în documente ce arătau ca o pagină din *Iliada*.

După părerea lui Veals, asta era în cea mai mare parte o aiureală pură. O tranzacţie era o tranzacţie, determinată doar de două elemente: lăcomie şi

frică. Dacă insişti să vorbeşti greceşte, susţinea el, atunci zici lambda în loc de lăcomie; dar, la urma urmei, obişnuia el să remarce, alfabetul grec nu avea o literă pentru F.

Timp de două ore discutară despre opţiunile „put“ şi „call“. În mod tradiţional, asemenea instrumente existaseră ca o modalitate de asigurare: limitându-şi expunerea la viitoarele fluctuaţii de preţ, companiile le puteau folosi pentru a-şi rafina previziunile şi fluxul de lichidităţi. Dar întoarce un mecanism de siguranţă cu susul în jos, şi obţii numaidecât un instrument de risc. Prin intermediul opţiunilor „call“, High Level putea încheia tranzacţii cu oameni care considerau că preţul acţiunilor Allied Royal urma să crească sau care erau pregătiţi să precizeze o cifră mulţumitoare pentru ei dacă preţul creştea într-adevăr; prin opţiunile „call“, High Level îşi putea exprima convingerea că preţul avea să scadă. Pericolul implicat de strategia dublă pe care o schiţase Veals îl reprezenta faptul că nu foloseau o poziţie pentru a o ataca pe cealaltă; dimpotrivă, succesul ambelor tranzacţii se baza pe acelaşi lucru: îşi dublau pur şi simplu banii „pariaţi“ pe rezultatul ales.

— La dracu’! exclamă Duffy, care rareori înjura. Ştii tu cumva un lucru de care eu nu am habar, John?

— Ai încredere în mine, replică Veals.

Duffy rămase cu privirea aţintită în cafeaua lui şi preţ de un minut nu mai spuse nimic. În cele din urmă, ridică fruntea.

— Bine, John. Nu e fondul meu, ci al tău. O să fac ceea ce-mi ceri.

Veals încuviinţă.

— Dar mă tem că riscăm s-o distrugem pe cealaltă. Nu vreau ca una dintre ele să se prăbuşească şi să afecteze tranzacţia.

— Va trebui s-o extindem pe tot domeniul, răspunse Duffy. A venit timpul să cerem şi noi unele favoruri. Trebuie să faci astfel încât toţi brokerii de vârf din lume şi jumătate dintre fondurile speculative să jinduiască la ceva acţiune. Pot să obţin nişte termeni speciali. Aşa, oamenii vor vedea pe tranzacţii numele băncilor, nu pe ale noastre. Nu vor şti că noi suntem cei cu care lucrează.

Veals mai comandă nişte cafea.

— Dacă Allied Royal scade, spuse el, e posibil ca volumul datoriilor restante la toate celelalte bănci să ducă deopotrivă la scăderea drastică a preţului acţiu-nilor lor. Întregul sector bancar ar putea avea probleme. S-ar stârni panică în rândul publicului – economiile de-o viaţă ale doamnei cutare! Cozile s-ar întinde pe kilometri. Guvernul ar trebui să garanteze sumele micilor depunători. Iar pentru asta, va fi nevoit să-şi dubleze peste noapte propriile credite.

— Ceea ce ar avea un efect uriaş asupra preţului datoriilor guvernamentale, completă Duffy.

— Da, aşa e. Asupra aurului. Deci trebuie să avem asta în vedere.

Duffy zâmbi molcom.

— Şi pe urmă, replică el, există şi schimbul valutar. Surplusul de datorie guvernamentală înseamnă prăbuşirea lirei sterline – chiar şi prin comparaţie cu şubredul dolar.

— Ei bine, spuse Veals aşezând pe masă ceaşca de cafea, cred că s-ar putea să avem ceva aici.

Şi aproape că zâmbi. Motivul pentru care îl încânta aspectul referitor la lira sterlină al afacerii era acela că piaţa valutară era complet dereglementată.

— Vrei să mănânci de prânz? întrebă Duffy. Am putea merge la localul acela spaniol despre care îţi povestesc de fiecare dată.

— Cum? Să fiu văzut de toţi administratorii de fonduri speculative? Ce mama naibii, Kieran!? Nu mi-e foame. Maşina mă aşteaptă afară. Îi spun şoferului să mă ducă direct la aeroport. Te sun după-amiază la cinci. Pe mobil.

— Bine. Şi cum o să-i spunem afacerii ăsteia, John?

Veals şi Duffy întotdeauna dădeau nume de cod tranzacţiilor mai delicate, ca un fel de protecţie suplimentară.

— Păi, ţinând seama de toate aspectele alea cu pensiile, am putea să-i spunem… Ce părere ai despre „Reumatism“?

— Bun. Reumatism să fie. La revedere, John. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Kieran Duffy se opri în faţa cafenelei şi aşteptă până când Veals, cu silueta lui zveltă, îşi îndesă pălăria pe cap şi urcă în maşina cenuşie.

Unele fonduri speculative aveau o specializare îngustă, dar Veals şi Godley intenţionaseră dintotdeauna să opereze pe întregul spectru financiar. Pe Veals îl enerva la culme plictiseala şi se temea să nu rateze vreo oportunitate.

Pentru început, până când se acomodaseră, făcuseră câteva tranzacţii legate de vechea lui specializare bancară: debitele. Aceasta părea modalitatea evidentă de „a arunca un ochi înăuntru“, după cum spunea Godley; Veals era atras şi de faptul că debitele bancare nu erau reglementate. Puteai comunica informaţii sensibile fără nici o problemă; un lucru care ţi-ar fi adus trei ani de închisoare pentru utilizare de informaţii din interior dacă lucrai cu acţiuni era acceptabil atunci când aveai de-a face cu debitele bancare, iar aceasta era postura preferată de Veals: la graniţa permisibilului.

O primă lovitură reuşită apăruse atunci când remarcase că una dintre ţările est-europene avea de primit 30 de milioane de lire sterline de la o fostă colonie franceză din Africa. Veals descoperise că slavii aceia aproape că nu se mai aşteptau să recupereze suma pe care, cu nesăbuinţă, le-o împrumutaseră africanilor şi se arătaseră încântaţi când, în schimbul sumei de cinci milioane de lire sterline, Veals le luase întreaga datorie de pe umeri.

Când mişcarea Jubilee 2000 pentru anularea datoriilor convinsese ţările din G7 să şteargă datoria africană, Veals dăduse imediat în judecată guvernul respectiv la Înalta Curte din Londra, pentru recuperarea celor 25 de milioane de lire sterline. Judecătorul îşi exprimase dezgustul faţă de acţiunea lui, dar declarase că avea mâinile legate de prevederile legale. Veals deţinea obligaţiunile; africanii fuseseră obligaţi să trimită suma direct în recent deschisul cont personal al lui Veals la Allied Royal din Victoria Street, Londra SW1. Fusese un rezultat fericit pentru High Level Capital în primele lui zile de viaţă.

Existau în Londra numeroase firme care exploatau „drepturile“ debitorilor juniori asupra companiilor aflate pe patul de moarte – ceea ce

implica acţiuni aflate la limita legii şi a moralităţii. Veals o considera o activitate mecanică şi plictisitoare, cu taxe enervante plătite avocaţilor, dar recunoştea totodată că aducea venituri stabile; sau, aşa cum se exprima Godley, era „o crosă pe care trebuie s-o avem în sacul nostru; una pentru lovituri la distanţă“.

În New York, Veals îi dăduse lui Marc Bézamain mână liberă să facă astfel de operaţiuni oricând i se ivea ocazia. Veals ştia că Bézamain era de partea corectă a graniţei permisibilului în domeniul respectiv, datorită prieteniei lui cu persoane din agenţiile de rating. Dacă obligaţiunile unei companii cu probleme primeau un rating scăzut, unele fonduri mutuale erau forţate să renunţe la ele din ceea ce Bézamain numea motive „noneconomice“: reprezentanţii pensionarilor puteau fi doar prea pretenţioşi, însă obligaţiunile nu pierdeau nimic din valoarea reală.

Bézamain apăruse în lumea lui Veals în New York, trecând prin Paris şi printr-o *grande école* sau două, fiind însă originar dintr-un sat sărăcăcios de lângă Cahors, în sud-vestul Franţei. Părinţii lui erau mici fermieri – „nişte amărâţi de ţărani“, după cum subliniase Veals în cadrul interviului: mătuşa lui muncea la îndopatul gâştelor într-o fabrică de *foie gras*. Dar tânărul avea potenţial. Se arăta foarte ferm în privinţa limitelor de risc; avea o precauţie rustică, tipică micilor fermieri, iar Veals şi Godley credeau în sinea lor că Bézamain îşi ţinea bonusul anual (opt milioane de do-lari în ianuarie anul ăsta) sub saltea, în bani lichizi.

Pentru John Veals, alegerea personalului de la High Level Capital era o chestiune extrem de delicată, iar cei mai valoroşi i se păreau consultanţii. Printre aceştia din urmă se aflau doi est-europeni, pe care îi exploatase în favoarea băncii lui din New York în cursul denaţionalizărilor postcomuniste. Din trezorieri şi şefi de servicii financiare deveniseră politicieni – miniştri de finanţe în guvernele lor. Perioada în care Veals şi Godley îi „trataseră“ cu un cont de cheltuieli nelimitat la banca din New York le deschisese apetitul pentru o viaţă exotică pe care nu şi-o puteau finanţa singuri. Veals şi Godley le oferiseră câteva „acţiuni de fondator“ la High Level, după care îi angajaseră ca specialişti în cercetare pe teme de „tendinţe economice“. Datoria lor era să furnizeze informaţii din interior

despre ţările lor; primeau un onorariu, la care se adăuga o sumă în funcţie de rezultatele obţinute pe baza informaţiilor furnizate.

În cursul afacerii cu datoria africană, Veals se adresase ambasadei britanice, unde ataşatul comercial, un tânăr pe nume Martin Ryman, cu o exprimare îngrijită, care se săturase să atribuie locuri de parcare demnitarilor veniţi în vizită, se arătase entuziasmat de planurile pe care i le prezentase Veals. Ryman dăduse dovadă de o flexibilitate şi de o perspicacitate comercială care îl impresionaseră. Îl ţinuse sub observaţie în decursul anilor şi într-o zi, când îl simţise mai plictisit ca oricând, se oferise să-i dubleze salariul dacă accepta să vină la High Level în calitate de consultant. Ryman adusese cu el o serie de relaţii într-o lume în care Veals ştia că n-ar fi putut pătrunde niciodată – un mediu în care diplomaţia se întâlnea cu oficialităţile guvernamentale şi chiar cu „artele“, într-un fel de confrerie a celor educaţi. Cea mai bună conexiune a sa era un fost prim-ministru israelian care îi devenise consultant „disimulat“, fiind plătit pentru a-l informa pe Ryman cu privire la orice posibilă acţiune în Orientul Mijlociu care ar fi putut afecta preţul ţiţeiului.

La angajare, Veals pusese condiţia ca fiecare consultant al său să aibă un interes personal în funcţi-onarea fondului. Aşa putea fi sigur de onestitatea lor. Din experienţa lui, nu doar „Vaticanul“ – Shields DeWitt – era rigid şi convenţional; majoritatea celor pe care îi întâlnise în lumea financiară erau, în esenţă, oameni care trăiau în litera legii. Pentru mulţi dintre ei, lipsa reglementărilor însemna că nu erau nevoiţi să încalce legea pentru a obţine sume de bani uriaşe. Şi mai exista – descoperise el – un anume snobism în privinţa onestităţii: indivizi care se considerau neobişnuit de talentaţi se mândreau cu faptul că puteau câştiga milioane în mod legal. Distincţia între „legal“ şi „etic“ era total neinteresantă pentru el – şi, de altfel, pentru toţi cei pe care îi întâlnise.

Pe la mijlocul anilor nouăzeci, Veals fusese impresionat de dialogul cu directorul unei companii de administrare a activelor create în cadrul unei bănci; compania înregistrase un asemenea succes, încât achiziţionase ulterior însăşi banca-mamă. Noua entitate fusese apoi vândută pe mai mult de trei miliarde de dolari unei uriaşe firme americane de brokeraj, iar

fiecare dintre directorii iniţiali ai companiei de administrare încasase câte 83 de milioane de lire sterline la vânzare.

Fericitul director îi dăduse lui Veals aceste informaţii în vreme ce se plimbau pe vasta lui proprietate, pe care Veals încercase fără succes să vâneze nişte păsări.

— Şi totuşi, replicase Veals într-unul dintre rarele sale accese de umor, după impozitare nu-ţi mai rămâne mare lucru.

Directorul îi aruncase o privire incredulă.

— Noi nu plătim *impozite*!

Profitul fusese considerat capital, nu venit; fusese amânat, reinvestit şi înghiţit de un vehicul special creat şi încasat doar atunci când nu mai existase nici un pericol.

— Şi chestia cea mai tare în toată treaba asta, continuase fostul director ridicând arma la ochi, este că totul a fost cât se poate de curat.

„83 de milioane scutite de taxe şi cât se poate de curate! Să dea dracii!“, îşi zise Veals în sinea lui. Chiar şi el era impresionat.

9 Vânzarea în lipsă a acţiunilor unei companii financiare (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Pentru prânzul de luni, Jenni Fortune îşi luă o porţie de lasagne vegetariană, pâine cu usturoi şi salată verde şi se aşeză la o masă în colţ, la cantina depoului.

— Toate bune, Jen?

Ridică privirea, îl văzu pe Liverpool Dave şi încuviinţă înclinând din cap. Deşi omul era unul dintre tipii de treabă, nu avea chef să stea de vorbă cu el. Prefera să-şi petreacă pauza de prânz cu o carte în faţă. Îşi croise propriul ei drum în literatură. Lectura nu fusese deloc încurajată la şcoala ei, căci profesorii avuseseră prea mult de lucru cu menţinerea ordinii şi cu tratamentul nediscriminatoriu al elevilor, ca să le mai rămână timp şi pentru educaţia lor; era suficient să-i vadă urcaţi fără probleme înapoi în autobuzul şcolar.

În adolescenţă, lui Jenni îi plăcuseră cărţile care o transportau în lumi nefamiliare ei, fără a percepe însă deosebirile dintre ele. Citise *Jilly Jones Gets Married* şi *Almayer's Folly* în aceeaşi săptămână; în ambele cazuri, titlul fusese cel care o atrăsese. Jungla şi comoara ascunsă din romanul lui Joseph Conrad i se păruseră interesante, şi se simţise intrigată de modul în care Conrad tratase problema relaţiilor sexuale interrasiale – ceea ce o trimisese cu gândul la propriii ei părinţi; dacă era să fie însă sinceră, frazele lui Conrad fuseseră cam prea mult pentru ea.

Ca desert luă un fursec cu ciocolată şi un ceai. Simţea privirea lui Liverpool Dave fixată asupra ei din celălalt capăt al sălii, unde îşi mânca plăcinta de carne cu mazăre şi cartofi prăjiţi. Îşi dădu părul pe spate şi sorbi

din ceai sub lumina strălucitoare a lămpilor. Trebuia să-l fi lăsat să se aşeze lângă ea; fusese nepoliticoasă. Numai că Dave era prea mult – prea vizibil, prea masiv, prea real.

Jenni îşi aminti când se dusese la prima întâlnire cu avocaţii, cu doi ani în urmă. Fusese emoţionată. Purtase o rochie bleumarin, cea mai bună haină a ei, ciorapi negri şi cizme noi, din piele. Luase metroul spre King's Cross, se dusese în biroul şefului de staţie, iar asistentul acestuia o condusese înapoi, pe o uşă pe care scria: „Doar pentru personal", pe un coridor, luminat puternic, plin de uşi de evacuare şi placat cu gresie ignifugată, până când ajunsese într-o bucătărie mică, în care mirosea a curry. Acolo aşteptau Margaret, de la Resurse Umane, şi Barry Gaskell, un reprezentant al sindicatului.

— Salut, Jenni dragă, o întâmpinase Barry şi dăduse mâna cu ea. Straşnică duhoare aici, adăugase el.

— Da, intervenise Margaret, unul dintre asistenţii din sala de control din tura de noapte obişnuieşte să mănânce aici. Şi îi place curry.

Barry Gaskell, un tip roşu la faţă, într-un costum cu o mică insignă emailată a sindicatului prinsă la rever, se uitase la ceas.

— Aşa deci, astăzi ne vom întâlni cu domnul North-wood, avocatul nostru. Înţelegi? Va dori să revadă cu noi câteva lucruri, ca să fie sigur că are totul pus la punct.

— Este avocat pledant?

— Da. La fel ca domnul Hutton. Numai că el e juniorul între cei doi – ajutorul de tunar care îi dă lui Hutton muniţia necesară pentru momentul când va lua poziţia bipedă în sala de judecată. Hutton e cel mare şi tare.

— Bine, spusese Jenni. Şi domnul McShane?

— El e avocat consultant, scumpo. E intermediarul. Acum se află în sala de control, la noi. Ne-am gândit că ar fi bine să arunce o privire, ca să vadă cum merg lucrurile. Dar cred că o să ne ducem să-l culegem imediat, fiindcă trebuie să plecăm.

Se îndreptaseră toţi patru spre întunecata sală de control, unde McShane era instruit de asistentul îndatoritor. În lumina slabă, pe un şir de ecrane rulau imagini preluate de camerele video. Asistentul îşi întinsese

creionul spre una dintre imagini, în care se vedea interiorul unui ascensor îmbâcsit, şi vorbise în microfon, adresându-se unui pasager blocat.

— Vă rog să nu înjuraţi, domnule. Vă trimitem ajutoare cât mai rapid posibil. Vă rog, domnule, nu e nevoie să folosiţi un asemenea limbaj…

Barry Gaskell chicoti.

— E vorba de comutatorul zmeurică, nu?

— Ce anume? întrebase Margaret.

Gaskell tuşi.

— Zmeurică. Termenul demodat pentru… infirm. Numele real este „buton de alarmă pentru persoanele cu dizabilităţi fizice“, şi trebuie amplasat la o înălţime la care să poată ajunge o persoană aflată în scaunul cu rotile. Numai că, uneori, câte un tip cu fundul mare se reazemă de el şi îl acţionează din greşeală. Însă nu poţi acoperi butonul, ca să preîntâmpini aşa ceva, fiindcă legea împotriva discriminării celor cu dizabilităţi îţi interzice. Bun, domnule McShane, trebuie să plecăm, vă rog!

Jenni îşi scosese din geantă cardul de transport public şi dădu să se îndrepte spre poarta de taxare.

— Hei, Jenni, o strigase Gaskell. Pe aici, arătase el către scări. E o treabă a sindicatului. Luăm un taxi.

În holul biroului lui Eustace Hutton, QC[10], fuseseră aşteptaţi de Samson, stagiarul.

— Domnul Hutton este la tribunal, domnule Gaskell, şi m-a rugat să vă transmit toate cele bune. Întrevederea, aşa cum ştiţi, va fi cu domnul Northwood, juniorul în acest caz şi un specialist în domeniul în cauză. Pe aici, vă rog.

Jenni îi urmase pe un coridor încălzit, păşind pe un covor gălbui-cenuşiu. Pe pereţi erau expuse portrete ale unor foşti avocaţi – caricaturi de demult, îşi spuse Jenni, sau cum le-o zice, de pe vremea lui Joseph Conrad sau chiar mai vechi. Figurile lor aveau un aer înfricoşător, de oameni învăţaţi, cu multă ştiinţă. Era ceva ciudat, pozele astea vechi în birourile moderne – imagini ale unor persoane de seamă. Oare asta voiau să devină avocaţii de astăzi? Poate că robele lor şi perucile pe care le purtau chiar asta erau, un soi de atavism.

Când intraseră în birou, constataseră că bărbatul de acolo avea totuşi un aer modern. Jenni surâsese fugar în sinea ei – un mic zâmbet de uşurare reţinută. „Cât de slab este“, îşi spusese ea. Părul lui ciufulit avea nevoie să fie tuns. Purta un costum gri-închis şi cravată maronie, dar părea în regulă, nu chiar de pe timpuri; de fapt, semăna oarecum cu una dintre machetele disponibile de „avocaţi“ din Parallax.

În vreme ce el le vorbise, Jenni se uitase de jur împrejur prin birou; nu ascultase ce spunea omul. Nu erau fotografii acolo, iar asta părea neobişnuit. Firesc ar fi fost să aibă poze cu soţia şi copiii sau cu părinţii, dacă nu era căsătorit. Ei i-ar fi plăcut mult să aibă un birou numai al ei, cu fotografii şi plante şi cu un filtru de cafea. Erau sute de cărţi pe rafturi, desigur: titluri cu litere aurii pe coperte stacojii din piele de viţel şi cifre romane; cineva, bănuia ea, citise şi asimilase fiece cuvinţel din tomurile alea.

Un lucru era ciudat în biroul acestui domn Northwood, remarcase Jenni: unele dintre volumele de pe rafturi nu păreau a fi lucrări de drept, ci romane sau nuvele. Erau cel puţin vreo zece de Balzac – un scriitor de care ea auzise, dar nu citise nimic – şi câteva volume broşate foarte subţiri, probabil cu poezii. În coşul de gunoi de sub birou se zăreau o pungă de sendvişuri, marginea paharului de cafea din plastic şi un ziar rulat, cu un careu de cuvinte încrucişate completat. Era şi el om.

Jenni se rezemase de spătarul scaunului modern şi îşi aşezase mâinile în poală, una peste alta. Gabriel Northwood avea o voce cultivată, joasă – de BBC, cum ar fi zis mama ei –, care sugera o bogată cunoaştere şi glume nerostite la adresa ei.

Barry Gaskell păruse să se descurce bine; încuviinţase tot timpul din cap şi luase notiţe. Cel mai mult vorbise McShane, avocatul consultant, care îi înmâna lui Gabriel nişte hârtii şi îi cerea lui Barry altele.

Ca să le citească, Gabriel îşi pusese ochelarii cu ramă neagră, care îi dădeau un aer mai vârstnic, după părerea lui Jenni. Se întrebase dacă o fi miop – ce deranjantă trebuie să fie miopia! Ea avea vederea aproape perfectă, aşa cum remarcase bucuros instructorul ei.

Oare unde ar locui o persoană ca domnul Northwood? Deşi străbătea în fiecare zi o bună parte a Londrei, Jenni cunoştea vag străzile de deasupra. Se ducea uneori în West, în Piccadilly Circus, Leicester Square; ştia câteva dintre aleile şi cluburile din SoHo, de la ieşirile între fete şi de la petrecerile aniversare; dacă însă cineva rostea în prezenţa ei cuvintele „St James's Park", gândul îi zbura la „podele lucitoare" – lucru de aşteptat, de altfel, ţinând seama că acolo se afla sediul general al Transport for London. Gloucester Road însemna pentru ea un cap uriaş de urs panda între peroane, iar Sloane Square se limita la nişte prăvălioare sub arcade verzi şi la zvonul că odinioară, nu cu foarte mult timp în urmă, existase acolo un bar pe peron, la care navetiştii se opreau pentru o bere şi ţigări, în drum spre casă. Despre străzile şi locuinţele din zonă însă nu ştia nimic.

Iar domnul Northwood? Locuia oare în Marylebone? În Hampstead? Ori poate în ceea ce ei numeau „camerele"[11]? Poate că tipul acela, Samson, era un fel de majordom care le ducea masa în încăperile de la etaj şi seara îi culca într-un dormitor comun, ca la un internat şcolar… Jenni se văzuse nevoită să-şi muşte din nou discret buza.

— Putem aranja oricând să faceţi o călătorie împreună cu unul dintre conductori, dacă doriţi, spusese apoi Barry Gaskell. Ca să vedeţi cum e atunci când trenul intră în staţie – cât de puţin timp ai să reacţionezi în faţa unuia care e hotărât să se arunce pe linii.

Gabriel păruse surprins de această sugestie. Îşi scosese ochelarii şi replicase:

— În regulă. Voi veni. Bănuiesc că ar trebui să merg cu doamna… mmm… Fortune însăşi.

Jenni apreciase pauza pe care el o făcuse înainte de a-i rosti numele.

— Crezi că se poate, Jenni? întrebase Margaret.

Ea ridicase din umeri.

— Mă rog.

Observase uşoara crispare a domnului Northwood la auzul răspunsului ei în doi peri, însă asta era o primă linie de apărare mult prea adânc înrădăcinată în ea pentru a o mai putea schimba.

— Ne vom uita pe programul turelor când ne vom întoarce la depou, spusese Barry, şi apoi vă vom suna pentru a vă propune câteva ore posibile.

Se scurseseră alte zece minute, în care Gabriel răsfoise alte hârtii, scriind într-un carneţel albastru. Pusese întrebări despre pregătirea conductorilor şi despre modul de angajare şi de instruire, dar ceruse şi detalii de la sine înţelese privind măsurile de securitate. Într-un târziu, îi însoţise până la uşă.

Dăduse mâna cu fiecare dintre ei, pe rând. Jenni nu izbutise să susţină privirea candidă şi uşor anxioasă din ochii căprui ai lui Gabriel, astfel că şi-i ţinuse pe ai săi în podea când întinsese scurt mâna, retrăgându-şi-o imediat.

*

În cursul primei faze a procesului, Jenni ajunse să-i cunoască atât pe Gabriel, cât şi pe Eustace Hutton, QC, „liderul“, aşa cum i se spunea.

Biroul lui Hutton, unde se întâlniră după aceea, era plin de cutii şi de dosare, unele dintre ele aşezate pe cărucioare de transport.

— Scuzaţi înghesuiala, spuse Hutton, fluturându-şi mâna. Acesta-i preţul succesului, mă tem. Materiale pentru cazuri viitoare. Iar cel mai rău e că trebuie să citesc toate nenorocirile astea.

— Am putea merge în biroul meu, propuse Gabriel. Acolo succesele nu s-au îngrămădit, fără-ndoială.

Hutton îl ignoră.

— Ia loc, domnişoară Fortune, spuse el apoi, fără pauza de politeţe înaintea numelui. Bun! Să vedem deci. Mă tem că va trebui să vă adresez câteva întrebări în sala de judecată.

De asta îi fusese groază lui Jenni, să nu cumva să ajungă la judecată.

Hutton o privi pe deasupra ochelarilor.

— Înţelegeţi, nu-i aşa, că nu se pune problema să fi făcut dumneavoastră ceva rău? Procesul îi este intentat angajatorului dumneavoastră. Reclamantul acuză faptul că măsurile de prevedere au fost inadecvate.

— Nu au fost altfel decât până acum, răspunse Jenni.

Hutton zâmbi larg.

— Într-adevăr. Esenţa argumentaţiei noastre este, fireşte, aceea că transportatorul trebuie să adopte măsuri de prevedere satisfăcătoare pentru a asigura securitatea pasagerilor – sau a clienţilor, aşa cum, din păcate, mi se pare că preferă să-i numească. Astfel de precauţii există de ani mulţi, şi până în prezent nu au fost contestate cu succes. Aceasta nu înseamnă însă că ele sunt perfecte. Vă amintiţi, sunt sigur, de incendiul care a izbucnit în staţia King’s Cross în 1987 şi care…

— Sigur că îmi amintesc, îl întrerupse Jenni.

Fusese cea mai neagră zi din istoria metroului: treizeci şi una de persoane muriseră când un chibrit aprins căzuse pe lângă o scară rulantă, într-o zonă în care nu se mai făcuse curăţenie de când fusese construită scara, în anii 1940. Pe lângă o cantitate considerabilă de unsoare, mai erau acolo destule materiale inflamabile de la ambalajele de dulciuri şi de la biletele aruncate, plus – iar asta îi rămăsese ei bine în minte – fire de păr de la şobolani.

— Faptul că nivelul prevederilor a fost considerat anterior adecvat nu înseamnă că a fost într-adevăr adecvat, spuse Hutton. Şi, mai important din punct de vedere legal, nu înseamnă nici că anchetele ulterioare l-au găsit adecvat. Mă înţelegeţi?

— Desigur.

— Mai există şi o a doua dificultate, care se referă la prevederile legislaţiei în privinţa drepturilor omului, pe care autorităţile noastre au decis să le includă în sistemul legislativ actual.

Domnul Northwood tuşi uşor.

— Probabil vă voi putea explica acest lucru în alt…

— Aiurea! exclamă Hutton. Domnişoara Fortune este, fără îndoială, o tânără foarte inteligentă. Legea privind drepturile omului derivă din prevederile Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului, stabilite de aliaţi după cel de-al Doilea Război Mondial. Rolul lor era acela de a ajuta statele ocupate, cu sisteme legislative mai puţin sofisticate decât al nostru, să se asigure că respectă anumite reguli atunci când îi judecă pe nazişti. O idee bună, în principiu. Apoi, cincizeci de ani mai târziu, guvernul şi-a zis că e cazul să le grefeze pe propriul nostru sistem legislativ, care se

dezvoltase relativ mulţumitor de unul singur. A fost ca şi când ai rechema în fabrică toate modelele moderne de Aston Martin şi le-ai echipa cu praguri la portiere şi cu claxoane de bicicletă. Mă înţelegeţi?

— Cred că da, răspunse Jenni.

— Guvernului îi plac legile, mai cu seamă dacă sunt importate din Europa. Cu cât mai multe, cu atât mai mare e veselia. Şi fireşte că toţi cei care se opun unei legi care are-n titlu o sintagmă atât de plăcută – „drepturile omului“ – riscă să pară puţintel mitocani. Noi am încercat să-i avertizăm că cele două sisteme nu se vor împăca. Eu am prezis atunci că singurii care vor avea de câştigat din harababura asta vor fi avocaţii.

— Şi aţi câştigat? întrebă Jenni.

— Enorm! Iar contradicţiile sunt de aşa natură, încât multe cazuri ajung pe rol de trei ori. La prima înştiinţare, la Curtea de Apel şi în Camera Lorzilor. Eu am muşcat de trei ori din cireaşă.

Gabriel tuşi.

— N-aş vrea ca doamna Fortune să creadă că…

— Conştiinţa mea e curată, replică Hutton. I-am scris procurorului general şi preşedintelui baroului, prevenindu-i cu privire la ceea ce avea să se întâmple. Am scris două articole în publicaţii de drept şi unul într-un ziar naţional. Mai mult de atât…

— Iar în cazul dumneavoastră, interveni domnul Northwood privind spre Jenni, aceasta înseamnă că o mare parte a argumentaţiei va fi de un tip pe care l-am putea numi ipotetic, despre obligaţiile de siguranţă şi despre cine e responsabil pentru ce. Şi despre ceea ce ne spun judecăţile anterioare. Mai puţin va fi despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Şi aş vrea să repet că nimeni, absolut nimeni, nu critică modul în care aţi acţionat dumneavoastră. Aşadar, când vă vom întreba despre evenimentele petrecute, o vom face doar pentru a stabili natura pregătirii dumneavoastră profesionale – nu pentru a sugera că aţi greşit cu ceva. Nu dumneavoastră sunteţi judecată.

Îi zâmbi încurajator, iar Jenni încuviinţă din cap.

Lui Gabriel Northwood nu-i plăcea reputaţia de melancolic şi făcea tot ce putea pentru a o contrazice. Îi trimitea e-mailuri umoristice lui Andy Warshaw, neobositul lui prieten de la Lincoln’s Inn; avea grijă să nu subscrie la opinia lui Eustace Hutton, cum că lumea modernă, cu politicienii ei ignoranţi, mânaţi de planuri pe termen scurt, era numai bună de luat în râs. Era atent să nu alunece spre modul de gândire al celor din Inner Temple[12], cu exprimarea lor selectă, termenii latineşti greşit pronunţaţi şi convingerea nerostită că ei sunt mai deştepţi decât restul lumii. Majoritatea avocaţilor pledanţi care mâncau de prânz aşezaţi pe băncile de lemn din sala de mese păreau să-i vadă pe cei care nu erau avocaţi drept nişte copii încăpăţânaţi, numai buni de muştruluit; chiar şi avocaţii consultanţi, „juniorii“ profesiei, erau mai curând ca nişte contabili sau consultanţi de management, în birourile lor moderne şi în costumele lucioase. Gabriel avea grijă să citească tabloidele, dar şi ziarele cu rapoarte juridice; se uita la televizor, vedea filme noi şi se ducea la galerii de artă la care erau prezentate filmuleţe cu un om al străzii, gol, stând pe un scaun timp de douăzeci de minute încheiate. Învăţase să gătească preparate moderne din cele mai bine vândute cărţi de bucate şi nu se strâmba fiindcă autorii lor fuseseră invitaţi la televiziune; îi plăcea gustul de chilli, ghimbir şi usturoi, cu legume organice şi carne flambată.

Dar, în ciuda acestor eforturi, nu se trezea niciodată dimineaţa plin de avânt. Ţârâitul ceasului deşteptător nu-l umplea – aşa cum era sigur că li se întâmpla lui Eustace Hutton, stagiarului Samson, lui Andy Warshaw şi chiar conductoarei ăleia de metrou, Jenni Fortune – de o plăcută emoţie anticipativă şi de dorinţa de a trece la treabă. Lui ziua nu i se părea niciodată o provocare căreia să-i poată face faţă, ci mai degrabă un interval de timp gol, între limitele căruia avea să caute mici plăceri intelectuale menite să-l ajute să reziste până se întorcea acasă, la o sticlă cu vin, în apartamentul său înghesuit din Chelsea.

În parte, bănuia el, asta se întâmpla fiindcă rareori dormea bine. Dimineaţa, când se ridica din pat, aşternutul era mototolit de foiala lui nocturnă. Folii cu pilule zăceau pe noptiera lui – pastile uşoare, care se dădeau fără reţetă, altele mai riscante, prescrise de medic, inutile remedii

homeopatice sau medicamente americane expediate de un furnizor online din Tampa, Florida. Se uita cu o incredulă invidie la jumătatea de pat ocupată timp de cinci ani, cu intermitenţe, de Catalina, care acum dispăruse. Când se ridica dimineaţa să prepare ceaiul, aşternutul şi pătura aproape că nu purtau nici un semn al prezenţei ei acolo – nu mai mult decât ar purta un plic după ce ai pus înăuntru şi apoi ai scos o invitaţie.

„Catalina… asta e o poveste sau un motiv în sine“, îşi spuse Gabriel. Poate că pierderea ei îl întristase pentru totdeauna. Era căsătorită cu un diplomat, iar Gabriel o întâlnise la un dineu de caritate, unde fuseseră aşezaţi unul lângă celălalt. Se străduise s-o amuze, aşa cum credea el că o cer convenţiile caritabile, făcând conversaţie de rutină despre cauza respectivă şi despre motivele pentru care el o susţinea, despre chiflele sfărâmicioase, despre chelneriţele imigrante şi despre ce aflase la ştiri în ziua aceea. Ochii mari ai Catalinei nu se desprinseseră nici o clipă de pe figura lui; părea să asculte, ceea ce era încurajator, şi îi povestise despre copilăria ei în Copengaha, despre tatăl ei american şi despre mama daneză, despre cele trei surori ale ei – mă rog, despre chestii de-astea. Vorbise puţin şi cu femeia aflată de cealaltă parte a lui la masă, apoi se relaxase şi aşteptase să înceapă discursurile, licitaţia şi jocul-concurs moderat de un tip care îi imita pe crainicii de la TV.

Fusese surprins când Catalina încercase să continue conversaţia cu el; convenţia era că, odată ce te-ai achitat de sarcină în stânga şi-n dreapta, iar „distracţia“ a început, ai scăpat de corvoadă. Dar femeia asta deschisă şi amuzantă părea a dori să treacă dincolo de limitele simplei politeţi. Gabriel era convins că nimeni dintre cei pe care-i întâlnea la asemenea reuniuni publice nu putea fi cu adevărat interesat de ceea ce gândea el cu privire la autorităţile locale sau la invadarea Irakului. Aşa că începuse să fie mai atent la ce-i spunea Catalina şi la armoniile din glasul ei. Avea un accent vag, o voce de contralto care se revărsa într-un râs cu neaşteptate sonorităţi copilăreşti. Estimase că avea cu vreo trei ani mai mult decât el, deci cam treizeci şi şase. Ceea ce-l frapase în special însă fusese hotărârea pe care o arăta în a-i spune povestea ei şi eleganţa cu care făcea asta – amuzată de propriile-i eşecuri, după câte se părea, dar şi ataşată de surorile despre care

îi vorbise. Avea şi doi copii, însă despre ei abia dacă pomenea. Asta îl mirase pe Gabriel, care constatase că, de obicei, tinerele mame povesteau mult despre sugarii ori şcolarii lor. Soţul ei lucra la Ambasada Germaniei din Londra, dar petrecea mult timp în deplasări. La finele serii, Catalina îl rugase să-i scrie numărul lui de telefon pe spatele cartonaşului care îi marcase locul la masă. Şi pe urmă îl sunase.

Un an mai târziu, când şedeau întinşi în patul lui într-o după-amiază de sâmbătă, iarna, ea spusese: „Am ştiut din clipa în care m-am aşezat lângă tine. Am ştiut pur şi simplu că trebuie să te am, că n-am să mă pot opri până nu te aduc în patul meu“.

Îi replicase folosind diverse epitete care îi subliniau îndrăzneala, dar ea răspunsese, demn, că el era doar al treilea iubit pe care îl avusese vreodată, primul fiind un student, iar al doilea, soţul ei; nu era *la grande horizontale* pe care şi-o imagina el, ci doar o femeie care întâlnise bărbatul perfect şi avusese inteligenţa de a-l recunoaşte atunci când şansa îi aşezase unul lângă altul pe două scaune ieftine, de banchet. Gabriel nu se simţise în largul lui la ideea adulterului, dar Catalina îi spusese şi-i repetase că asta era problema ei, nu a lui, şi deci nu avea de ce să-şi facă griji. Vorbea despre soţul ei aşa cum ar fi vorbit despre o zi oarecare a săptămânii sau despre harta metroului – ceva dat, care trebuia consultat; nu folosea jigniri la adresa lui, nici nu se plângea de el, doar îi spunea lui Gabriel când venea la Londra, iar ea trebuia să fie alături de el. Gabriel renunţase să mai ceară informaţii despre soţul ei, simţind că, atât timp cât nu-i rostea numele (Erich), omul continua să nu existe. Se întrebase cum reuşea Catalina, o femeie uşor de citit din multe puncte de vedere, să ducă o asemenea viaţă dublă, dar ea bâiguise ceva despre zidurile chinezeşti şi despre compartimente, repetând că nu era cazul să-şi facă el probleme pe tema asta.

Dragostea se strecurase încet în inima lui Gabriel până când el înţelesese într-o zi, în cursul unei înlăcrimate conversaţii telefonice, că era deja prea târziu; nu mai exista cale de întoarcere. Avea impresia că rezervele pe care le păstrase în compartimente diferite se epuizaseră electronic, fără ştirea lui, oferindu-i doar o declaraţie pe hârtie – prima despre care avea cunoştinţă – cum că tot ce avea era acum investit în

Catalina. Din unele puncte de vedere, era bucuros de această situaţie, dat fiind că toate celelalte active ale sale erau constituite din chestiuni banale şi prozaice, echivalentul emoţional al casei naţionale de economii. Pe de altă parte, înţelepciunea populară nu îndeamnă oare la diversitate? Să-ţi ţii ouăle în mai multe coşuri?

Asta însemna însă că voia să fie alături de ea toată ziua. Nu se mai mulţumea să aştepte nerăbdător seara de vineri, când Erich era invariabil plecat, şi poate încă o întâlnire pe furiş, plină de adrenalină, în cursul săptămânii. Pentru el, tot timpul pe care nu-l petrecea împreună cu ea era timp irosit. Se întreba care fusese momentul când pierduse controlul. La început, sentimentele ei păruseră să le depăşească în intensitate pe ale lui, ceea ce-l făcuse să se simtă stânjenit, convins că el nu va simţi niciodată o asemenea patimă şi fericit totodată fiindcă părea mai puţin expus riscului. Pe ea o privea cu un amuzament detaşat, care părea să-i stârnească femeii deopotrivă sentimente de frustrare şi de încântare.

— E ca şi cum nu crezi cu adevărat în mine, îi spu-sese Catalina la un moment dat.

— Nici nu sunt convins că o fac, replicase el. Cineva ca tine pur şi simplu nu intră în viaţa cuiva ca mine. Regula vieţii în cazul meu e un soi de eşec calificat. Şi, până acum, eram pe deplin mulţumit cu situaţia asta. Am învăţat să trăiesc cu ea, la fel ca toţi ceilalţi. Cine se aşteaptă ca femeia perfectă pentru el să i se aşeze într-o zi alături? Şi apoi să sune şi să vină în apartamentul lui în haine elegante, cu flori şi vin şi…

— Sunt reală, spusese ea.

— Şi totuşi, îmi e greu să cred în existenţa ta.

Când se dusese la mama lui de Crăciun, în satul ei din Hampshire, avusese senzaţia că nu era prezent în grădina pustie în care măturase în locul mamei ultimele frunze căzute şi ghivecele sparte. Îşi trăgea în jos mănuşa vătuită ca să se uite la ceas şi să calculeze ce făcea Catalina în Copenhaga, în casa familiei ei de lângă biserica Sf. Frederick, înconjurată de statui înverzite de vreme. Plăcinta pe care mama lui o încălzise în seara de Ajun devenise în imaginaţia lui un veritabil festin cu peşte marinat, gâscă friptă, felii de măr copt şi *glögg* – un punci cu vin roşu despre care

Catalina îi povestise cu plăcere. Abia dacă aruncase o privire fugară corului din biserică, fiindcă avea nevoie de ambii ochi pentru a cerceta ecranul telefonului mobil în căutarea mesajului promis, în eventualitatea că un singur ochi ar fi putut rata unica felicitare de sezon pe care o aştepta: „1 mesaj recepţionat“.

Catalina făcuse ca totul să pară posibil sau, mai mult decât atât, învăluit în lumină. Cum aproape fiecare aspect al relaţiei lor, începând cu începutul, fusese improbabil, ultimele ei miracole – faptul că făcuse ca seara să merite aşteptată şi ziua întâmpinată încă din zori – fuseseră acceptate de Gabriel ca nişte consecinţe fireşti ale relaţiei cu ea. Atunci când încercase să-şi dea seama când se rătăcise, când pierduse controlul sau ce naiba mai pierduse, răspunsul nu păruse a avea vreo legătură cu trecutul lui, ci numai şi numai cu ea. Şi acum era subjugat, la fel cum îi spusese odinioară un client, la începutul carierei lui de avocat pledant, că era subjugat de heroină; indiferent ce-o fi fost elementul acela interior care îi predispusese pe amândoi dependenţei, acum nici nu mai conta.

Să fii atât de îndrăgostit nu era bine deloc. Nu era sănătos. Probabilitatea a ceea ce medicii numeau „o evoluţie pozitivă“ era redusă, iar Gabriel recunoscuse asta chiar de la bun început. Exista ceva greşit în esenţa tuturor cărţilor occidentale pe care le citise, a tuturor pieselor pe care le văzuse, şi acest ceva îi modelase felul în care se percepea pe sine însuşi. Secole de cultură occidentală păreau să sugereze că cele mai puternice emoţii erau şi cele mai bune: această iubire pentru celălalt, această patimă disperată, era fericirea pământească la care trebuia să aspiri, iar cei care nu izbuteau s-o găsească puteau spune că, dintr-un anumit punct de vedere, au eşuat în viaţă; puţinii care o cunoscuseră şi cei chiar mai puţini cărora le fusese împărtăşită sau care o urmăriseră metamorfozându-se în ceva mai puţin istovitor erau cei care se descurcaseră cel mai bine în viaţă. Iar la ultimul sunet (laic) al trâmbiţelor cereşti, lor li se vor cuveni laurii şi gloria.

Dar era oare acesta un mod de viaţă de invidiat, mereu în pragul panicii, cu minţile sucite, aşteptând disperat să sune telefonul? Chiar şi în chingile unei asemenea pasiuni, nedorind altceva decât să-şi vadă iubita din

nou, Gabriel se lăsa să alunece în ceea ce Curtea de Apel ar fi numit o decizie împotriva propriilor convingeri.

Şi totuşi, pierderea unei asemenea femei ar fi fost suficientă pentru a-i aduce oricui nefericirea – pentru tot restul vieţii, credea Gabriel. De ce să mai aştepţi ziua de mâine, când, la fel ca toate celelalte zile, nu va face decât să-ţi refuze lucrul pe care ţi-l doreşti mai presus de orice? Dar nu asta era situaţia, considera el. Reuşise să adopte o perspectivă filosofică, într-un fel, cu privire la Catalina. Se concentrase asupra simplei amintiri şi retrăiri a bucuriei intense pe care o resimţise alături de ea. Să ceară mai mult ar fi fost nerezonabil. Avea pe telefonul mobil o fotografie a ei, una singură, făcută într-o cafenea din Stockholm, unde plecaseră spontan pentru un weekend. Dar de atunci îşi schimbase telefonul şi nu găsise un cablu USB potrivit pentru cel vechi, ca să transfere poza. În orice caz, bateria era terminată şi se părea că nu se mai fabricau piese de schimb. Uneori îşi ţinea vechiul telefon în mână, aruncându-l uşor în sus şi-n jos, simţind în palmă greutatea pierderii suferite.

În orice caz, îşi spunea el, poate că problema nu era atât pierderea Catalinei, cât un eşec al implicării – sau, mai degrabă, o incongruenţă. Pe de o parte, era lumea lui – Londra, parcul, copacii, oamenii din biroul lui şi precedentele pe care le studiase, cazuistica, hârţogăraia; era cultura pe care lumea i-o arunca în faţă la cinema, în galeriile de artă, în presa care se autodevora şi la oripilantele programe de tip reality-show de la TV; apoi mai erau vremea, posibilitatea de a călători, ceilalţi oameni, ieşirile în oraş. Asta era la ofertă. De cealaltă parte era el – suma unor mutaţii aleatorii în rândul înaintaşilor săi, un mugur periferic al unei specii instabile. De ce te-ai aştepta ca lui *b* să-i placă *a*? Care erau, în realitate, şansele unei suprapuneri, ale unei potriviri mulţumitoare, ca să nu mai spunem de cele ale unei congruenţe? Ciudat nu era faptul că spiritul său – dacă asta erau licărirea unui impuls electric şi trecerea unor chimicale printr-o sinapsă – nu izbutise să se înalţe suficient pentru a face faţă lumii; mai interesant era numărul mare de oameni cărora părea să le placă toată situaţia asta, care se încadrau în ea şi se simţeau ca acasă. Norocul lor!

Gabriel îşi defalca zilele în fragmente temporale. Dacă o puteai descompune în părţi mai mici, era mai uşor de suportat. Negarea şi refuzul ajutau şi ele – nu mai trecea pe la Corkscrew[13] la ora prânzului, astfel că raţia lui zilnică de vin era încă întreagă când ajungea acasă. Munca, simpla frunzărire a hârţoagelor remise de colegii mai ocupaţi. Discuţiile în biroul stagiarilor cu Samson şi cu Jemima, debutanta, căreia toţi îi spuneau Delilah. Cripticele integrame. Articolele despre cea mai nouă componenţă internaţională a echipei de fotbal, cu evaluările jucătorilor în ziarul de seară. Ceai. Sunetul ce anunţa primirea unui e-mail cu o ofertă de vin de la Rhône Direct sau cu o glumă de la Andy Warshaw, cu un link la un videoclip cam dubios.

Nu-i plăcea prea mult pornografia de pe internet, ceea ce era ciudat, fiindcă nu se considera un puritan. În relaţia cu Catalina decisese că ea era o femeie lipsită de pudoare, şi totuşi niciodată nu le scăpa din vedere că se aflau amândoi într-o situaţie ilicită. Privea ochii ei căprui, din care nu pierea nicicând politeţea abilă atunci când el îi povestea ce i-ar plăcea să facă în continuare, sau ceea ce făcea deja, iar ea se arăta de acord sau chiar dornică de mai mult. Întotdeauna exista senzaţia unor graniţe depăşite – senzaţie însoţită însă de jenă şi de tulburare.

Nu mai avusese nici o iubită după Catalina. Se uita la femeile care veneau la discuţii, la consultantele cu ciorapi negri din sălile de judecată, la funcţionarele de bancă de la Corkscrew sau la secretarele care cumpărau sendvişuri la Alfredo’s. Le aprecia părul aranjat, ochii sau picioarele, dar atâta tot. După aceea se întorcea acasă şi se gândea la altceva.

Tatăl lui murise când el avea şaptesprezece ani, iar acest lucru atrăsese după sine o conştientizare prematură a imanenţei morţii, a prezenţei ei invizibile în spatele zgomotului de fond uniform al zilelor. Nopţile albe, care de obicei apăreau în viaţa oamenilor de vârstă mijlocie odată cu îmbătrânirea şi cu decesul părinţilor, îi deveniseră familiare de la o vârstă fragedă. La douăzeci de ani, ora 4 a dimineţii şi ceea ce presupunea ea îi erau deja familiare. Însă era considerat cel mai echilibrat şi mai încrezător dintre cei doi fraţi (Adam era mai mare) şi se străduise să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Reputaţia sa (un atu volatil, dat fiind că era conturată

în egală măsură de cei care îl cunoşteau bine, de cei care nu-l cunoşteau şi de cei care îl înţelegeau în mod greşit) era aceea de tip melancolic, nu foarte uşor abordabil, dar în esenţă bun la suflet.

Cazul lui Jenni Fortune şi al Autorităţii de Trans-port londoneze era primul pe care îl avea de aproape douăsprezece luni. N-ar fi ştiut să spună ce anume provocase situaţia asta neplăcută, care crease încordare la birou, unde aranjamentele privind chiria erau de aşa natură încât cei care se bucurau de un succes mai mare îi subvenţionau („îi purtau în spate“ era sintagma folosită de ei) pe cei mai puţin solicitaţi. Uneori era greu să susţii privirea lui Eustace Hutton ori a lui Jerry Sanderson, seniorul care adusese în firmă peste un milion cu un an în urmă.

Întrunirea de luni era ceea ce Barry Gaskell numea „capul sus“, referindu-se probabil la ocazia de a recapitula chestiunile vechi şi de a rezuma situaţia înainte de audierea de la Curtea de Apel, din ianuarie. După părerea lui Gabriel, nu era o întrevedere necesară, dar o putea pune pe statul de plată al sindicatului lui Gaskel şi de asemenea o putea conduce el însuşi, dat fiind că Hutton se afla la tribunal.

Mai întâi, Gabriel se strădui s-o ajute pe Jenni Fortune să se simtă în largul ei, deşi nu era o sarcină tocmai uşoară. În vreme ce se făceau comozi, îi văzu privirea trecând peste rafturile sale cu cărţi şi oprindu-se asupra câtorva romane de Balzac.

— Aţi citit ceva de Balzac? se pomeni întrebând, fără a se gândi înainte la asta.

Jenni clătină din cap în tăcere. Gabriel se înjură singur.

— V-am… am văzut că vă uitaţi. Sunteţi… Vă place să citiţi?

— Nuu! Nu chiar.

Întrezări o sclipire.

— Dar puţin tot vă place.

— Puţin de tot.

Urmă o pauză, dar ea nu mai spuse nimic, iar el îşi zise că tocmai ratase o şansă. În lunile de când îi cunoscuse pe cei de la metrou, văzuse deseori asemenea licăriri la Jenni. Era aproape sigur că ea înţelegea subtilităţile juridice mai bine decât toţi ceilalţi, inclusiv decâd domnul

McShane, avocatul consultant, dar orice tentativă de a o atrage în conversaţie se soldase cu un clătinat de cap din partea ei şi cu afişarea unei totale lipse de interes.

O dată sau de două ori, de obicei când Barry Gaskell făcea un lejer *tour d'horizon*, Gabriel se pomenise întrebându-se ce era cu Jenni şi de unde venea ea. Era ceva neobişnuit în privinţa ei, ceva rămas nerezolvat. Avea tenul relativ închis la culoare, dar trăsăturile nu aminteau clar de tipul afro-caraibian. Accentul era londonez, însă fără inflexiuni caraibiene. Avea o fire spontană şi directă, frizând grosolănia, dar lui i se părea, sau cel puţin spera, că ăsta era, în parte, un mecanism de apărare.

Îşi adună gândurile şi se concentră. La o adică, viaţa lui Jenni Fortune nu-l privea pe el.

După plecarea ei, Gabriel începu să se gândească la seara care îl aştepta, întrebându-se la ce oră urma să-şi permită un pahar cu vin. Pentru a celebra în avans cecul pe care avea să-l primească pentru întrunire, ar putea să ia un pahar de vin roşu la Corkscrew.

În vreme ce privea pe fereastră, un citat încurcat încercă să i se limpezească în minte: „Omul vine şi bea vin şi şade dedesubt…" Ceva de genul ăsta. Omar Khayyam, oare? Căută citatul pe internet, dar fără succes, aşa că se duse să-şi împrospăteze memoria în privinţa rubaiatelor. I se păru ciudat că o asemenea glorificare a vinului venea din Persia, o ţară în care consumul de alcool era interzis astăzi. Exista de multă vreme o teorie conform căreia strugurii Shiraz, coloana vertebrală a soiurilor Côtes-du-Rhône nordice şi a altor vinuri care îi plăceau lui, îşi aveau originea în oraşul iranian cu acelaşi nume, dar testele ADN demonstraseră recent că aşa ceva ar fi fost imposibil…

Asemenea informaţii, alături de multe altele false ori inutile, puteau fi descoperite – Gabriel ştia asta – doar de un ins cu un mouse la îndemână şi cu prea mult timp liber la dispoziţie.

Problema vinului Shiraz îi aminti, via Iran, de Coran. Îşi propusese de multă vreme să-l citească, dinainte de cazul elevei din Leicester. Bănuia el că unii demagogi voiau să inflameze spiritele, iar alţii să le domolească, dar probabil că nici unii, nici ceilalţi nu spuneau adevărul cu privire la

conţinutul real al cărţii. Gabriel voia să ştie, spre exemplu, cât de strictă era interdicţia referitoare la alcool. Adusese oare alcoolul probleme serioase în Mecca şi în Medina, în anul 630 d.Hr.? Părea ciudat şi faptul că restricţiile alimentare iudaice şi musulmane deopotrivă – porc, fructe de mare, lapte – urmau aparent logica igienei într-o ţară cu climă caldă, dar religiile aveau opinii atât de diferite în privinţa alcoolului, musulmanii refuzându-l complet, iar creştinii apelând la cel mai bun vin chiar în prima minune săvârşită de Mesia al lor, în Cana…

10 Queen Counsel – literal „consilier în drept al Maiestăţii Sale“ (n.tr.)
11 În Anglia, în context juridic, termenul se referă la încăperile în care avocaţii obişnuiesc să discute cu clienţii lor. (n.tr.)
12 Una dintre cele patru asociaţii profesionale ale avocaţilor pledanţi din Anglia şi Ţara Galilor – Lincoln’s Inn, Inner Temple, Middle Temple şi Gray’s Inn (n.tr.)
13 Magazin de vinuri care vinde deopotrivă pe internet (n.tr.)

CAPITOLUL 4

În Ferrers End, în salonul lui tapetat cu cărţi, R. Tranter posta o primă părere despre un nou roman pe site-ul unei cunoscute librării. Constatase că prima sa recenzie putea dicta tonul general, astfel că indiferent de buchetele oferite ulterior de ziare sau de cititorii online, criticile prompte, acide şi ironizante, semnate de Cato476, Lollywillowes sau makepeacethack1 (avea mai multe conturi de e-mail) continuau să plutească în aer precum norul de gaze de la Cernobîl, veştejind toate laudele care ar fi urmat. De obicei, nu citea cartea în chestiune înainte de a scrie, însă era destul de uşor să încropească o critică plauzibilă din rezumatul apărut în catalogul editorului – şi, pe de altă parte, era vital să fie el primul.

De data aceasta însă, se simţea distras de la activitatea lui rutinieră de o angoasă familiară. Nu doar romancierii erau cei care îl făceau să se simtă mizerabil. De ani mulţi, era chinuit deopotrivă de lucrările unui recenzent pe nume Alexander Sedley. Tânărul apăruse de nicăieri, sau poate de la Oxford, la diversele lansări de carte, prezentându-se veteranilor în domeniu şi expediindu-le a doua zi scrisori de o deferenţă servilă. („A fost un privilegiu să vă întâlnesc seara trecută. De multă vreme vă admir paginile şi cred că acesta este printre puţinele forumuri de discuţii serioase care mai supravieţuieşte în cultura noastră secătuită…“) Tranter văzuse una dintre aceste scrisori când trecuse pe la biroul lui Patrick Warrender, pentru a-i duce o recenzie. Mai existaseră după anii treizeci oameni care să scrie aşa?!

Tuturor celor care aveau spaţiu de umplut, Sedley le oferea, fără bani, lungi recenzii la toate cărţile actuale sau care urmau să apară. Chiar îşi

arătase disponibilitatea de a scrie peste weekend un material despre romanul canadian magico-realist de 600 de pagini care stătuse vreme de şase săptămâni pe biroul lui Patrick Warrender şi care îi atrăsese bietului om atenţia abia când uitase să-l acopere cu ziarul din ziua respectivă.

Combinaţia sa de maniere de şcoală particulară şi tenacitate de fier izbutise în cele din urmă să înfrângă până şi rezerva celor mai reţinuţi. Cineva trebuia să recenzeze *Comoara anecdoticii din secolul al XVIII-lea*, iar Sedley tocmai îi trimisese un articol pe tema asta; dacă îşi rezerva o oră după prânz pentru a elimina autoaprecierile, îşi dădu seama Patrick Warrender, urma să aibă exact materialul necesar pentru a umple spaţiul gol din partea de jos a paginii.

Sedley era la fel de neobosit ca Tranter, dar avea relaţii mai bune. Spre iritarea acestuia din urmă, apărea la petreceri într-un costum gri antracit dintr-o stofă ce părea scumpă, în vreme ce majoritatea recenzenţilor bărbaţi purtau pantaloni în nuanţa oului şi pantofi maro. Avea un aer ridicol, ca un partener într-o bancă de familie, dar era enervant faptul că nimeni altcineva nu părea să gândească aşa. Era frustrant să vezi cum, unul după altul, toate ziarele începeau să publice materialele trimise de tânărul Sedley. Existase o vreme când cel mai de senzaţie nou-venit în domeniu fusese un anume RT, însă acum tinerelul ăsta îl făcea pe el să pară demodat ca o pălărie veche – *vieux chapeau*, aşa cum ar fi spus el, fără îndoială (Tranter nu vorbea franceza şi i se părea o afectare să folosească expresii preluate din alte limbi: „*Nostalgie de la boue*, mătuşică Fanny“, după cum le spusese el celor care citeau *The Toad*).

Jurnalismul înfumurat al lui Sedley căpătase în scurt timp vocea prematur blazată a celui care părea să creadă că, după moartea lui Lionel Trilling, doar pe umerii lui mai apăsa povara de a susţine puritatea Literaturii – cu majusculă. Şi părea ceva dificil de făcut. Tânărul care până de curând cerşea ceva de lucru părea acum copleşit de greutatea propriei sale importanţe. Şi totuşi, păreau să-i iasă mereu în cale mai multe oportunităţi de muncă.

În cele din urmă, zeii se milostiviseră. Deşi mă-rile se anunţau ameninţătoare, aşa cum ar fi spus Prospero[14], erau acum îndurătoare. După

ce câţiva ani se autopromovase cu succes drept un Leavis[15] al noului mileniu, Sedley făcuse ceea ce Tranter identificase imediat ca fiind o greşeală copilărească: propusese spre publicare un roman scris de el însuşi.

De îndată ce auzise vestea, Tranter telefonase la biroul lui Patrick Warrender, dar fireşte că omul nu era acolo, iar secretara lui, o tipă la modă, îi lăsase de înţeles că erau slabe şanse să-l sune, chiar dacă se întorcea de la prânz înainte de ora cinci. Apoi Tranter îi trimisese lui Warrender un e-mail despre o recenzie la care lucra („Doar ca să verific numărul de cuvinte pentru materialul despre Updike“) şi adăugase un PS ca din întâmplare: „Înţeleg că A. Sedley se aventurează să scrie ficţiune. Ar putea fi ceva interesant? Mi-ar plăcea să arunc o privire, dacă nu ai pe altcineva în minte. RT.“ Cum nici astfel nu primise răspuns, se văzuse nevoit să se lanseze în rafale zilnice de telefoane şi de e-mailuri. Şi, într-un târziu, izbutise să-şi încolţească omul.

— Da, spusese Patrick, m-am gândit s-o las pe Peggy Wilson să arunce o privire. Îi plac mult debutanţii. Încântătoare femeie. O cunoşti?

La celălalt capăt al firului, Tranter se bâlbâise. Peggy Wilson avea cea mai blândă scriitură din oraş. Calificativele acordate de ea aduceau cu opiniile pe care o educatoare de grădiniţă le comunica părinţilor: toţi erau „deosebiţi“ şi toţi meritau un premiu.

— Oh, cred că situaţia e puţin mai serioasă, de fapt, Patrick. Nu ne-am dori să se piardă în cine ştie ce abordare de grup. Eu cred că tot o să-l citesc. Măcar aşa, fiindcă mă interesează.

— Bine. O să mă gândesc la asta. Romanul lui Updike e bun de ceva?

Săptămâna următoare, la o petrecere, Tranter rămăsese consternat când văzu o tânără recenzentă cu un exemplar din cartea terminată a lui Sedley în sacul de umăr.

A doua zi îl sunase din nou pe Patrick. În sfârşit, norocul îi surâsese.

— Slavă Domnului că ai sunat, RT. Uitasem complet de tânărul Sedley. Peggy Wilson are probleme cu şoldul. A căzut în weekend şi va rămâne afară din joc cel puţin o lună. Vorbesc cu editorul să-ţi trimită romanul direct ţie. Hai să-l facem pentru weekendul următor. Cinci sute de cuvinte.

În ziua următoare, R. Tranter primise printr-un curier pachetul îndelung aşteptat. Plicul dublat conţinea un volum cu coperte tari, subţire, dar cu aspect scump, de la una dintre editurile londoneze de fiţe. Titlul îi dădea de la bun început motive de speranţă: *O răscruce în iarnă*. Alături era şi un bileţel de la departamentul de publicitate: „Suntem cu toţii entuziasmaţi de splendidul roman de debut al lui Alexander Sedley. Îl vom publica pe 1 martie. Sper să vă placă. Rachel“.

Tranter luase romanul sus, în apartamentul său, unde îl deschisese cu grijă şi citise o frază la întâmplare. Era prea agitat pentru a o asimila cum se cuvine. Desfăcuse supracoperta în spate, unde spera să vadă chipul torţionarului său, dar nu-l găsise; coperta avea un design minimal, stilat. Sedley nu oferise o fotografie, iar în biografia sa de două rânduri nu se menţiona nimic despre şcoala particulară de elită pe care o urmase şi nici măcar despre universitate. O idee bună, recunoscuse Tranter. Însă nu era oare un soi de îngâmfare? „Alexander Sedley este principalul critic literar al…“ Pe cine voia el să păcălească? „Nu e decât un recenzent de doi bani, la fel ca noi toţi“, îşi spusese Tranter, „nu vreun Sir-Arthur-cu-Pana-Însângerată“.

Deschise din nou cartea şi încercase o altă frază. Nu era *îngrozitoare*. Suna bine; cuvintele respectau sintaxa; era coerentă. Cât de mult va trebui să se străduiască să găsească sintagma greşită în romanul ăsta – ceva în care să-şi înfigă vârful cuţitului şi apoi să înceapă să apese? Tipul avea aproape patruzeci de ani, o vârstă ridicolă pentru a face primul pas în literatura de ficţiune. Dar dacă, aşa cum, fără îndoială, lingăii lui se pregăteau să spună, „aşteptarea meritase“? Dumnezeule!

Tranter se dusese în bucătărie, îşi preparase o ceaşcă de ceai şi turnase în bol nişte grăunţe pentru Septimus Harding. Apoi mersese să-şi verifice e-mailul la PC-ul alb, dar constatase că nu se putea conecta la internet. Chestia asta se întâmpla des.

„Software funcţional“, subliniase Patrick Warrender în mod enervant, când i se plânsese de problema asta înainte. „Un oximoron clasic. Un neadevăr cras. Un caz flagrant de publicitate mincinoasă. Ia-ţi un computer adevărat, Ralph!“

„Când biografia lui Alfred Huntley Edgerton pe care o s-o scriu va câştiga premiul Pizza Palace, atunci va fi momentul să-mi iau ceva mai bun“, îşi spusese Tranter.

Şi în clipa aceea, fără un motiv evident, maşinăria prinsese brusc viaţă, şi conţinutul inbox-ului îi apăruse pe ecran. „Salut, Bruno Banks!“

— Oh, du-te-n pisici! exclamase Tranter şi apăsase tasta „Delete“.

„Sunteţi sigur că doriţi să ştergeţi…“

— Şterge-l!

Doamne, ce complicată era uneori viaţa! Lumea virtuală îi consuma mai mult timp decât cea reală, mult mai mult, dat fiind faptul că relaţia sa cu lumea reală era – pentru a folosi un termen pe care îl întâlnise într-o revistă SF – asimptotică.

După ce şterse mesajele nedorite şi răspunsese pe scurt la o invitaţie la lansarea unui volum de memorii din război („Din păcate, nu voi fi în Londra în ziua respectivă“), se simţise suficient de puternic pentru a se aşeza şi a-l aborda pe Sedley.

Cu o ceaşcă de ceai pe masă, alături de el, şi cu Septimus Harding pe genunchi, îşi linsese degetul ce-i tremura uşor şi deschisese cartea la capitolul unu.

Timp de patruzeci şi cinci de minute, nu se auzise nici un sunet în salonul lui R. Tranter, cu excepţia foşnetului paginilor întoarse la fiecare două minute. Criminalul de război bosniac îşi ambalase motorul motocicletei neauzit; băieţii polonezi strigaseră şi săriseră pe parcursul întregii prime reprize, în grădina casei lor. Ochii lui Tranter se mişcaseră constant, flămânzi, dintr-o parte în alta. În capul lui, neuronii îşi văzuseră de treabă în linişte, axonii şi dendritele primind şi trimiţând sârguincios mesaje mai departe.

Dar, după douăzeci de minute, un examen tomografic ar fi indicat, în acea parte a cortexului care înregistrează senzaţia de plăcere, unele semne de activitate – vagi la început, apoi intermitente, pentru ca după o jumătate de oră să se transforme într-un şir de piscuri alpine.

La pagina patruzeci şi şase, lăsase cartea din mână cu un şuier de încântare incredulă. Romanul lui Sedley nu era doar prost, ci ruşinos,

delicios de jalnic. Tranter îşi dăduse capul pe spate şi izbucnise într-un râs sonor; era prost, mai prost decât îndrăznise să spere. Tremura de plăcere – dar apoi, preţ de o clipă, fusese încercat de îndoieli.

Recitise câteva fraze, pentru a se asigura că nu-şi imaginase. Dar nu. Era într-adevăr prost.

Răsfoise şi citise un paragraf de la pagina 219. Limpede precum cristalul!

Tranter simţise lacrimi de veselie în colţul ochilor. Sedley nu inventase *nimic*. Avusese lumea întreagă – toată istoria, tot timpul, ca să nu mai vorbim despre fantezie şi alte lumi – din care să aleagă: oameni de toate vârstele şi de ambele sexe din fiece ţară a globului. Dar, cu această abundenţă de materiale la dispoziţia sa, el alesese să scrie despre… câteva episoade din *propria lui viaţă*. Era vorba despre maturizarea unui tânăr fiţos; chiar se încheia cu petrecerea lui aniversară, de la douăzeci şi unu de ani – în smoching!

Dar asta nu era tot, constatase Tranter în sinea lui. Scrisese într-un stil care s-ar fi dorit „poetic“ sau ceva de genul ăsta. Folosise fraze elaborate, descrieri ce implorau să fie admirate, iar toate aceste înfloriturisimandicoase nu erau doar deranjante, ci de-a dreptul inepte. Comparaţii metaforice făcute între elemente care nu semănau câtuşi de puţin unele cu altele. Era exagerat, egolatru şi impotent; era un roman atât de idiot, încât Tranter simţise un fior de compasiune pentru bietul Sedley, când şi-l imaginase pe acidul Culloden şi uraganul de zeflemele care îl aştepta…

Luase cartea din nou şi se aşezase mai bine în scaun. Frazele începuseră să i se formeze în minte. Recenzia lui urma să se scrie de la sine; avea să sugrume cariera literară a lui Sedley din faşă; avea să fie o *cause célèbre*[16] – dacă acesta era termenul pe care îl dorea.

Măcar dacă asta ar însemna sfârşitul lui Sedley, dacă recenzia lui Tranter ar fi pus punct carierei lui! Dar mulţi dintre vechii lui prieteni din şcoală i se strânseseră în jur; deşi criticile fuseseră „amestecate“ (majoritatea negative), existaseră vreo două pozitive; cartea nu murise copleşită de ruşine. Sedley încă îl bântuia; în timpul care se scursese de atunci, vieţile lor păreau să fi devenit tot mai strâns împletite.

Iar acum, observă Tranter la biroul lui în după-amiaza zilei de luni, ticălosul acela mic se interpusese între el şi premiul Pizza Palace pentru Cartea Anului.

*

La ora şase, Gabriel îşi luă rămas-bun de la Samson şi de la ceilalţi stagiari, se îndreptă spre metrou şi luă trenul pe linia Circle, în direcţia Victoria.

La celălalt capăt al scurtei lui călătorii, avea de mers cincisprezece minute de la staţie până la spital. Ştia drumul din cei cinci ani în care îşi vizitase fratele, pe Adam, la Glendale. Abia dacă observă ispita ţipătoare a agenţiei de pariuri, pizzeria, supermarketul cu preţuri mici şi lanţul de magazine cu haine, dar şi surprinzător de numeroasele localuri, unele cu mâncare thailandeză şi cu karaoke, majoritatea vechi şi ponosite; abia dacă observă şoseaua cu dublu sens, celebrul magazin în roşu şi auriu al unei mari firme care vindea burgeri, odinioară doar o tarabă la terenul de curse din San Bernardino; şi apoi pădurea de indicatoare rutiere de avertizare: monitorizare trafic, limită de viteză, denivelări şi restricţii. Când ajunse la Glendale, remarcă mai întâi castanii desfrunziţi, ale căror ramuri goale picurau pe şinele de fier ruginite. Dincolo de poarta principală se afla ghereta portarului, cu o barieră mobilă; lui Gabriel nu i se mai cerea să semneze în registrul vizitatorilor, aşa că Brian sau Dave îi făcu doar un semn cu mâna să treacă.

Îşi deschise o umbrelă ieftină în timp ce străbătea aleea asfaltată, printre tei şi pajiştile de dincolo de ei. Glendale era un aşezământ relativ modern, construit în cea mai mare parte în anii şaizeci, iar arhitectul evitase orice aluzie la celebrii săi precursori victorieni. Nu exista clopotniţă în stil italian şi nici fermă proprie; nu se auzeau sunete de uşi încuiate şi nici de paşi pierzându-se pe coridoare lungi de un kilometru. Clădirea iniţială fusese construită ca o unitate a unui spital general mai vechi, dar încă funcţional, de care era legată printr-un coridor.

Clădirile din cărămidă erau multe şi joase, cu perdele stacojii sau de un portocaliu aprins. Uşile duble se închideau şi se deschideau liber, sub

lumina puternică a becurilor. Majoritatea construcţiilor aveau un singur etaj, sau cel mult două, şi nume prietenoase, împrumutate de la sponsorii spitalului: Collingwood, Beardsley, Arkell… În întunericul ploios, întregul complex ar fi putut trece drept cazarma unui neconvenţional regiment de tanchişti sau drept cartierul general al unui avanpost guvernamental, dacă nu ar fi existat indicatoarele de la micul sens giratoriu, cu siglele lor NHS[17], şi săgeţile de pe clădiri: Radiologie, Internări, Izolare, Sala curcubeului („probabil pentru bolnavii în fază terminală“, îşi spuse Gabriel) şi Terapie electroconvulsivă.

Adam era în Wakeley, o clădire joasă, undeva în partea din spate a complexului, umbrită de şase pini. Gabriel îşi urmă drumul deja familiar prin parcarea personalului şi pe lângă zona de livrare a cantinei, cu uriaşele ei coşuri de gunoi cilindrice. Uşa spre bucătăria plină de abur era deschisă şi, în trecere, prinse un iz de sos îndelung fiert.

Rob, infirmierul musculos de serviciu, era în cabina lui de sticlă de lângă uşă când intră Gabriel.

— Buna seara, Rob. Am sunat înainte. Ai primit mesajul?

— Da, mi-a spus dr. Leftrook. Dacă vreţi să veniţi cu mine…

Gabriel îl urmă pe un culoar scurt, în sala de mese de la Wakeley. Vreo doi pacienţi stăteau pe scaunele înşirate pe lângă pereţi; ei erau cei care încercau să fugă de televizorul ce funcţiona fără încetare în camera de zi de alături.

La o fereastră se afla Violet, aşa cum se întâmplase şi la vizitele precedente ale lui Gabriel; o bătrână subţire, adusă de spate, cu fusta îndoită în talie pentru a nu cădea de pe ea; şedea şi privea afară, în întuneric, cu braţul drept ridicat într-un permanent gest de bun venit… sau poate de rămas-bun.

Nu le dădu atenţie lui Gabriel şi lui Rob, când trecură prin încăpere. În camera de zi, la televizor era un concurs al celebrităţilor, cu sonorul dat foarte tare. Alături se ducea o luptă pentru posesia telecomenzii, între un bătrânel care voia să schimbe postul şi o tânără gălăgioasă, cu părul vopsit blond, dar negru la rădăcini, care ţinea să vadă mai departe celebrităţile. Din cauza încălzirii centrale, în încăpere era atât de cald, încât majoritatea

pacienţilor stăteau în tricouri. Era prea puţină lumină pentru a citi; o singură lampă de masă lumina o zonă în care vălătucea o pâclă de fum de ţigară, prin care Gabriel abia dacă îşi observă fratele.

Traversă încăperea şi se opri în faţa lui.

— Bună, Adam. Vrei să vorbim? Vii în camera cealaltă?

Adam nu dădu nici un semn de recunoaştere. Era mai mare decât Gabriel cu un an şi jumătate, dar părea mai vârstnic. Făcuse o burtă mare, iar părul netuns era înspicat cu argintiu.

— Am ceva pentru tine, Ad. Vino!

Adam îl urmă în afara pâclei, câţiva paşi pe coridor şi apoi într-o sală cu pereţii din sticlă, folosită ziua pentru terapia de grup.

Se aşezară, doar ei doi în încăpere, iar Gabriel deschise o fereastră spre peluzele întunecate de afară. Wakeley era o clădire de joasă securitate, fără gratii şi încuietori suplimentare.

— Ce mai zici? întrebă Gabriel şi îi întinse fratelui său o cutie de curmale şi un pachet de ţigări.

Adam le luă fără un cuvânt.

Când era împreună cu el, Gabriel se purta faţă de fratele lui ca şi când totul ar fi fost în regulă. Existau pentru asta mai multe motive. Credea că Adam ar aprecia gestul, că ar prefera să nu i se vorbească de sus sau ca unei persoane nesănătoase la cap. În plus, îl ajuta pe el să se simtă mai bine, ca şi când astfel tragedia ar fi fost controlată, iar fratele lui nu ar fi ajuns o ruină. Şi cum altfel ar fi trebuit să se poarte? Ce tip de adresare era mai potrivit decât cel normal şi respectuos? Şi, în definitiv, oricât ar părea de iraţional, el încă avea o mică speranţă că Adam şi-ar putea reveni; că, învelişul trupesc rămăsese cel al fratelui său, deşi gras şi veştejit acum, undeva în interiorul lui, ca o flăcăruie pâlpâind într-o crevasă adâncă, protectoare, omul în sine, Adam, ar mai putea fi încă acolo.

— Ai putut să mai ieşi puţin? Te-ai plimbat? Ar trebui să încerci să joci din nou squash. Înainte îţi plăcea.

Adam scoase o ţigară din pachet şi o aprinse cu o brichetă veche, pe care o purta la el permanent.

— Erai mult mai bun decât mine, continuă Gabriel. Îţi aminteşti cum m-ai bătut când am jucat la clubul acela din Londra?

Adam trase în piept cu lăcomie. Când fumatul avea să fie scos în afara legii în locurile publice, interzis în aer liber şi declarat inacceptabil în fiece casă, când ţigările nu vor mai fi puse în vânzare în magazine, schizofrenicii, îşi spunea Gabriel uneori, tot vor găsi o modalitate de a fuma.

— Eşti însurat? întrebă Adam.

— Ei, mă cunoşti. Nu sunt genul care să se grăbească.

— Poţi să te însori. Poţi să-ţi iei până la trei neveste. Dar trebuie să le fii credincios.

— Sigur că da.

— Dacă eşti necredincios, dacă te culci cu soţia altcuiva, o să fii pedepsit.

— N-aş face una ca asta.

— Ai fi pedepsit pentru totdeauna. În flăcările iadului.

— Ai mai primit şi alte instrucţiuni?

Adam ingnoră întrebarea.

— Cine ţi-a mai vorbit? se interesă Gabriel.

La începutul bolii fratelui său, înainte să-şi dea seama cineva cât de grav era cu adevărat, Gabriel îl credea când îi vorbea despre întâlniri, vizitatori, instrucţiuni primite. Atunci când detaliile începuseră să se contrazică sau deveniseră mult prea trase de păr, îşi spusese că Adam exagera, atâta tot. Apoi, când fusese limpede că fratele lui avea halucinaţii, încercase să-i desluşească mitologia privată, considerând că lumea lui imaginară trebuia să aibă o structură anume şi că, străduindu-se s-o cunoască şi apoi s-o analizeze, va izbuti să înţeleagă mai bine ce se întâmpla şi îl va putea ajuta.

În decursul anilor însă, capacitatea de control a lui Adam rămăsese înşelătoare; dincolo de orice îndoială era doar faptul că personajele care îi populau lumea erau pentru el cât se poate de reale. Orice ar fi însemnat pentru Gabriel persoane precum Eustace Hutton sau stagiarul Samson, proprietarul casei, agenţii de la fisc, poliţiştii şi membrii Parlamentului, ei nu-i structurau viaţa şi nu-i dominau gândurile cu o credibilitate atât de

puternică şi de convingătoare cum o făceau personajele din lumea lui Adam. Uneori, Gabriel îşi spunea că, prin comparaţie cu a fratelui său, propria sa existenţă era mai puţin convingătoare.

— Mesagerul mi-a spus, replică Adam cu glasul acela tern, lipsit de orice emoţie, cu care i-ar fi zis „Asistenta mi-a spus.“

— Înţeleg. Sub ce autoritate?

— Ştii tu.

Gabriel nu ştia. Deţinătorul suprem al adevărului în mitologia lui Adam purtase nume diferite în diverse momente de-a lungul celor peste cincisprezece ani, dar în ultima vreme renunţase la toate în favoarea unui termen inefabil, şi totuşi inevitabil: ceva care doar era Acolo.

— El v-a distrus oraşele. El a distrus Sodoma şi Gomora. El i-a ucis pe evrei fiindcă noi le-am spus ceea ce ei au crezut că nu e permis.

— Ce contează toate chestiile astea vechi, Ad? Noi trăim acum în Marea Britanie, în secolul douăzeci şi unu, aici, în prezent. Nu putem să ne facem mereu griji pentru oraşele de pe câmpii şi pentru soarta pe care au meritat-o sau nu. Se întâmplă şi acum lucruri multe şi interesante.

Adam îl privi în ochi.

— Fii atent să nu arzi. Poţi să te schimbi.

— Sunteţi în regulă? întrebă Rob din pragul uşii. Vreţi puţin ceai?

— Ad?

Adam nu răspunse.

— Da, eu aş vrea, spuse Gabriel în cele din urmă. Mulţumesc.

Când Rob se întoarse cu două ceşti, Gabriel îl întrebă:

— Cum s-a simţit în ultima vreme?

— Destul de bine, răspunse infirmierul. Doctorul Leftrook încearcă să echilibreze perfect medicaţia. Este o problemă delicată.

— Da, ştiu. Mi-a explicat şi mie o dată.

— Poţi controla halucinaţiile, dar cu un preţ. Dumneavoastră cum vi se pare?

— Păi… nu ştiu. Cum te simţi, Ad?

Adam îşi aprinse o altă ţigară.

— E mai bine să verşi sânge decât să nu crezi, răspunse el. Aveţi şi voi şansa de a crede. Voi faceţi alegerea. Şi dacă alegeţi să nu credeţi…

Degetele lui schiţară imaginea unor flăcări ridicându-se.

În Holland Park, Finbar Veals petrecea încă o seară singur. Tatăl lui era la o cină de afaceri, iar mama se dusese la un restaurant japonez împreună cu membrele clubului ei literar – nu pentru o discuţie, spusese ea, ci doar pentru nişte sushi.

Finn se ridică de pe podea, clătinându-se. Canabisul nu avusese efectul obişnuit. Fruntea îi era acoperită de o sudoare rece, iar în gură simţea un gust mai uscat decât altă dată. Plăcerea ierbii era dată de senzaţia de dislocare temporală care se răspândea dinspre burtă, de impresia că trupul îi era prea greu pentru a mai înregistra frumuseţea precipitată a gândurilor, de eşecul cuvintelor de a exprima profunzimea muzicii, când maxilarul începea să-i atârne prea greu pentru a-l mai putea mişca.

Acum însă nu simţea nici unul dintre aceste lucruri. Pătrunsese într-o realitate alternativă pe care i-o oferise drogul, care se detaşase însă, cine ştie cum, de lumea originală. Aşa că acum nu mai exista nimic din comica şi vesela interacţiune dintre cele două stări, ci doar o senzaţie de separare.

Tremura uşor şi ştia că faţa îi era extrem de palidă. Fără îndoială, se întâmplase ceea ce Ken, cel mai bun prieten al lui, numea „să ai o albicioasă“.

— Rahat! exclamă el şi coborî scările spre bucătărie, unde se chinui să deschidă yalele de siguranţă de la uşile din sticlă.

În cele din urmă, izbuti să iasă în grădină, la aer. Înţelepciunea populară adolescentină nu mergea atât de departe încât să recomande vreun remediu pentru „albicioasă“ – decât să aştepţi să-ţi treacă. Fruntea şi palmele îi erau umede de o transpiraţie scârboasă, pe care aerul rece al nopţii nu reuşi s-o zvânte.

Inspiră adânc în vreme ce păşea în sus şi-n jos pe peluză, privind la casele mari şi scumpe din jur. Simţea o bizară invidie faţă de cei care locuiau în ele – oameni pe care înainte îi compătimise. Stăteau în camerele lor neinteresante, uitându-se la televizor sau făcând un duş după cină, citind

cărţi sau întreţinându-şi vecinii cu vorbăria lor seacă despre şcoli şi muncă, şi oamenii anoşti pe care îi cunoşteau. Dar cel puţin ei erau conectaţi la lumea fizică.

Pentru Finn, zidurile de cărămidă ale casei de zece milioane de lire sterline a părinţilor săi păreau a avea o îndoielnică soliditate. Când ridică privirea, zări uriaşele macarale nemişcate profilându-se pe cer spre Shepherd's Bush, unde se construia un monument în cinstea lăcomiei şi a avuţiei – cel mai mare centru comercial din Europa, trântit în mijlocul străzilor mărginite de magazine din cel mai bine aprovizionat oraş consumerist al lumii; iar deasupra lor văzu un avion coborând printre nori, cu luminile de pe aripi licărind, pregătindu-se să aterizeze pe Heathrow.

Simţi un nod de panică în abdomen. Îşi închipui că se afla în tubul acela mic şi îngust al fuselajului, legat cu centura, năpustindu-se către pământ. Îşi dădu repede capul pe spate ca să aibă o perspectivă mai amplă, dar mişcarea bruscă îi făcu greaţă, iar sângele îi năvăli spre ochi. Se aşeză pe o treaptă din piatră care ducea spre grădiniţa de trandafiri a mamei lui. Îşi lăsă capul în palme şi strânse, cu ochii închişi. Nu era bine. Prea multe imagini de lumină, în culori furioase. Îi era mai bine cu ochii deschişi. Se rezemă de trunchiul unui carpen rămuros, care separa cele două zone ale grădinii, şi îşi forţă privirea să se îndrepte spre odihnitorul infinit al cerului.

Ceva în legătură cu poluarea luminoasă conferea o nuanţă aplatizantă de cenuşiu cerului în partea sa de jos, pe când înaltul său părea nu infinit, ci o imensă cupolă. Lumea lui era o sferă în interiorul altei sfere, a cărei curbură era limpede pentru el. Simţea un val de claustrofobie cosmică.

La naiba, chestia asta era tare. Voia doar să scape, să desfacă ceea ce făcuse, să de-fumeze jointul, să revină la ceea ce în copilărie numise „viaţă adevărată". Oare mama lui avea ceva calmante? Probabil că da, dar de unde să ştie el de care să ia? Şi l-or ajuta?

Băiatul de la Pizza Palace îi promisese un „*high* masiv", fără efecte neplăcute, dar asta fusese o minciună. Mâinile îi tremurau când se întinse pe iarba rece şi se ghemui ca un făt în pântece. Văzu imagini ale lui Alan schizofrenicul şi ale lui Terry O'Malley rânjind la el. Îşi cuprinse tricoul cu braţele-i slabe şi simţi umezeala ierbii pe obrazul cu piele netedă. De data

asta, voia ca părinţii lui să se întoarcă acasă – chiar şi tatăl lui. Dar ei erau plecaţi, departe, iar el era singur, străduindu-se din toate puterile lui de copil să păstreze un oarecare control asupra unei realităţi în care nu mai putea exista în condiţii normale.

14 Aluzie la piesa *Furtuna*, de W. Shakespeare (n.tr.)
15 F.R. Leavis (1895–1978), influent critic literar britanic (n.tr.)
16 În franceză în original, o controversă care atrage în mod deosebit atenţia publicului (n.tr.)
17 National Health Service – sistemul de sănătate publică din Marea Britanie (n.tr.)

PARTEA A TREIA

MARŢI, 18 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Amanda Malpasse îşi luă rămas-bun de la Roger în uşa casei lor din Chilterns. Îi plăcea cu adevărat de Roger, ţinea la el, dar, de când îşi pierduse slujba la o firmă de avocatură din City, la vârsta de cincizeci şi unu de ani, ajunsese să-l vadă aproape tot timpul. Ambii lor copii erau la universitate, şi ea nu prea mai găsea multe să-i spună despre numeroşii lor câini şi vecini. Londra, pe de altă parte, îi amintea de zilele tinereţii, când locuise împreună cu două prietene într-un apartament de lângă Fulham Road, fiind ceva mai aventuroasă în acea perioadă.

— Să nu bei prea mult, dragă.

Întotdeauna îi spunea asta atunci când îl lăsa singur acasă.

— Beau eu vreodată? îi răspundea el de obicei.

— Mă întorc mâine, la ora ceaiului. Familia Mann vine pe la noi.

— Ştiu. Ai grijă cum conduci.

La ora unsprezece, Amanda era deja într-o cafenea din North Park, unde aranjase să se întâlnească cu Sophie Topping, care voia să fie sigură cu privire la marele ei dineu de sâmbătă. Amanda n-o ştia foarte bine pe Sophie, dar era bucuroasă s-o ajute cum putea, dacă asta îi oferea un motiv să iasă în oraş. Cafeneaua era totodată un *traiteur* şi un magazin de delicatese, de la care femeile din North Park cumpărau semipreparate relativ comestibile, la preţuri uluitoare.

Sophie se afla în sala din spate împreună cu o altă femeie, pe care i-o prezentă ca fiind Vanessa Veals. Erau în mijlocul unei conversaţii despre şcoli şi copii.

— Bella, fiica Vanessei, e o dulceaţă, îi explică Sophie Amandei.

— Eu abia dacă apuc s-o mai văd, spuse Vanessa. Întotdeauna e plecată pe undeva cu prietenele ei.

— Fiindcă e atât de populară, replică Sophie. E într-adevăr o scumpă.

Vanessa nu părea foarte convinsă; mai mult decât atât, constată Amanda, avea un aer nefericit. Sophie continua să turuie:

— Iar Finn e atât de inteligent, nu-i aşa? Pot să pun pariu că se va descurca excelent la examen.

— În ultima vreme pare să nu-şi mai dea silinţa, spuse Vanessa.

— Dar John nu-l muştruluieşte?

— Înainte îl bătea la cap continuu. A făcut o scenă teribilă acum vreo doi ani, când Finn nu a câştigat o cursă sportivă. A înjurat întruna şi l-a făcut în toate felurile, dar în ultima vreme pare să-şi fi pierdut interesul.

Chelnerul le aduse trei cafele cu lapte, dar nu primi nici o comandă când le propuse ceva de mâncare.

După o jumătate de oră de discuţii despre cine vine sâmbătă şi cine unde o să stea, Amanda spuse:

— Ştiu că Roger abia aşteaptă seara asta. Îi plac grozav petrecerile. Să nu-i dai însă prea mult vin, fiindcă devine puţin cam prea exuberant.

— Eşti norocoasă, replică Vanessa. Mie îmi este greu să-l conving pe John să meargă cu mine oriunde.

— Dar vine şi el, nu-i aşa? întrebă Sophie neliniştită.

— Oh, da. E genul care urmează ordinele. Numai că, pentru el, viaţa socială e doar o pierdere de vreme.

— Dar ce face soţul tău? întrebă Amanda.

— Munceşte. Asta face. Munceşte. Are un fond speculativ. Majoritatea managerilor de fonduri speculative muncesc din greu, ştiu, dar cei mai mulţi se mai şi distrează. Au un iaht, au o licenţă de planorism. Îl ştiu pe unul care are în casă un zid de alpinism. Apoi mai e altul, vecin cu noi, care cântă splendid la pian şi joacă şah la un club, se duce la teatru de două ori pe săptămână şi îşi invită soţia la operă. Dar John… nu ştiu.

— Însă e foarte fidel şi…

— Să-ţi spun eu ce mi-ar plăcea cel mai mult pe lume.

Vocea Vanessei coborî brusc pe fondul sporovăielilor din cafenea, iar efectul era unul ciudat, ca o neaşteptată schimbare de registru sonor. Sophie şi Amanda se aplecară spre ea.

— Aş putea să trec cu vederea lipsa distracţiilor şi faptul că nu-i plac petrecerile, vacanţele şi romantismul, aş putea trece cu vederea tot, dacă l-aş vedea măcar o singură dată râzând.

Urmă o pauză stânjenitoare. Deşi, atunci când se întâlneau, Sophie şi prietenele ei nu prea vorbeau decât despre familie, rareori se arătau indiscrete şi niciodată grosolane.

— Dar trebuie să râdă şi el din când în când, spuse Sophie. Sunt sigură că l-am văzut…

— Niciodată, replică Vanessa. Când ieşeam împreună, la început, în New York, mi se părea fermecător într-un mod bizar. Pe atunci, îi mai puteam smulge câte un zâmbet, şi cred că eram singura persoană care izbutea asta. Dar să râdă? Niciodată. Nu s-a văzut aşa ceva.

— Ei bine, spuse Amanda, asta va fi misiunea mea specială sâmbătă. Să-l fac pe soţul tău să râdă.

— Succes, îi ură Vanessa, pe un ton mai firesc. Dar trebuie să te previn că drumul e pavat cu trupurile celor care au încercat şi au eşuat.

Când se întoarse în Holland Park, Vanessa o găsi pe Bella, aflată într-una dintre rarele ei vizite acasă. Pregătea paste în bucătărie.

— Bună, dragă. Cum a fost la Katie?

— Grozav, mulţumesc. Vrei nişte paste?

— E ora prânzului?

— Da, e aproape unu.

— Nu, mulţumesc. O să iau… Vanessa îşi turnă un pahar de vin alb din frigider, apoi adăugă: Am mâncat un măr mai devreme.

Bella îşi puse farfuria pe masă şi deschise o cutie cu suc de portocale.

— Ce faci în după-amiaza asta? o întrebă Vanessa.

— Mă duc la film cu Zoë. La Whiteleys. Abia aştept să se deschidă noul centru comercial. Ştii tu, Westfield.

De pe fereastra bucătăriei puteau vedea partea de sus a uneia dintre uriaşele macarale roşii care se înălţau deasupra şantierului.

— Acolo unde am crescut eu, în Wiltshire, spuse Vanessa, era un singur cinematograf pe o rază de treizeci de kilometri, şi acela avea o singură sală cu un singur ecran.

— Dar asta se întâmpla în Evul Mediu, mamă.

— Presupun că de-aia m-a atras mereu Londra. Îţi doreşti vreodată să fi crescut la ţară?

— Nu. Îmi plac animalele. Nu m-ar fi deranjat să am un ponei. Dar mai mult de-atât, nu.

— Nu ţi se pare uneori că oamenii pe care îi întâlneşti în Londra sunt toţi cam la fel?

— Ba da, dar asta-mi place. Acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Da, dragă. Să te distrezi.

Toate rudele Vanessei erau un mister pentru ea, cel mai mare fiind însă soţul ei. Deseori se mira de cât de perfect potrivit părea John pentru lumea modernă. Era ceva în legătură cu percepţia de tip tunel, îşi spunea ea, cu faptul că nu lua în seamă incertitudinile.

Vanessa citise ceva psihologie la universitate, se pregătise în Londra pentru a deveni avocat, lucrase pentru o companie petrolieră în New York şi apoi îşi găsise un post la o fundaţie caritabilă; asta făcea când îi întâlnise pe John Veals şi pe colegul lui de atunci, Nicky Barbieri, în Long Island. Astfel, pentru un timp, la sfârşitul anilor optzeci şi la începutul deceniului următor, Vanessa Whiteway gravitase la periferia lumii financiare şi văzuse transformările pe care le suferise aceasta.

Schimbarea esenţială i se părea una simplă: bancherii îşi detaşaseră activităţile de lumea reală. În loc să fie un domeniu al serviciilor – ajutând companiile care jucau un rol activ în viaţa societăţii –, băncile în ansamblul lor deveniseră un sistem închis. Profitul nu mai avea legătură cu creşterea sau cu dezvoltarea, ci devenise autonom; în această lume semivirtuală, sumele de bani ce puteau fi câştigate de finanţişti se deprinseseră şi ele de logica firească.

Asta însemna, era de părere Vanessa, că oamenii care prosperau în acest domeniu erau şi ei, într-un mod profund şi personal, detaşaţi. Puteau să nu simtă nici un fel de remuşcări la vederea efectelor propriilor acţiuni, să nu fie deloc preocupaţi de impactul lor colateral – deşi, ce-i drept, aveau grijă să minimizeze posibilitatea oricărui contact cu realitatea; într-adevăr, bucuria stârnită de noile produse era sinonimă cu autosuficienţa lor magică şi cu modul în care păreau să elimine riscul oricărei retribuţii finale. Oricum, era necesar ca oamenii ăştia să aibă – sau să-şi dezvolte rapid – un foarte limitat sentiment al „celuilalt“; starea lor de spirit ideală era un fel de autism funcţional.

În plus, trebuie să aibă şi o credinţă pătimaşă: trebuie să creadă că sistemul lor e cel bun şi adevărat şi că toate credinţele anterioare fuseseră nişte erezii. Dacă mai existau pe alocuri dubii, ele trebuiau extirpate; dacă mai erau rezerve, trebuiau cauterizate. Se născuse o specie de fanatici, pe care Vanessa îi vedea cu propriii ei ochi albaştri. Îi întâlnise pe la vreun team building în Florida, la dineurile caritabile şi – extenuaţi şi bătuţi de vânt – la finalul weekendurilor de golf în Scoţia. Deşi ea nu se afla acolo pentru seminarii, pentru golf ori pentru băutură şi nu-i văzuse decât în hol sau la aeroport, nu avea nici o îndoială că singuraticii aceia îşi consolidaseră unii altora convingerile în cursul celor trei zile petrecute împreună, că, până la finele acelor istovitoare ritualuri ale lor, credinţa le fusese întărită, iar ei erau convinşi că nu mai aveau nevoie de nimeni şi de nimic, în afara extraordinarelor conexiuni dintre ei.

Ceea ce o intrigase la John fusese modul atât de facil în care el se încadrase în profilul psihologic cerut. Dacă l-ai fi auzit vorbind despre copilăria lui în North London, n-ai fi bănuit nimic ieşit din comun; performanţele lui şcolare nu fuseseră deloc remarcabile, iar familia nici nu-l răsfăţase, nici nu-l tiranizase. Nu existaseră incidente „formative“ care să-l determine să se încrânceneze împotriva lumii, nici traume sau pierderi umane timpurii pe care ar fi simţit nevoia să le compenseze.

De fapt, când se gândea la John, Vanessa constata că întreaga ei trusă cu instrumente din studiile de psihologie nefinalizate se dovedea inutilă. Nu putea fi vorba despre vreo „compensare“, vreo reeditare sau vreo dorinţă

subliminală. După părerea ei, exista doar o simplă şi nemotivată ciocnire între două lucruri: felul în care erau, din firea lor, aceşti finanţişti şi modul în care lumea, pentru prima dată în istorie, îi acceptase şi le făcuse pe plac.

Unii credeau că pasul decisiv fusese făcut de nişte indivizi de la J.P. Morgan, care inventaseră nişte instrumente financiare derivate din credite; din câte înţelegea Vanessa însă, adevărata cheie o reprezenta faptul că societatea din Londra şi din New York devenise atât de dezorientată, încât era gata să creadă, împreună cu aceşti analişti, că între cauză şi efect putea să nu existe nici o legătură. Pentru ea, această schimbare socială, rezultatul unor decenii de atacuri la adresa unor norme de mult acceptate, era mult mai interesantă decât intelectul semiautist al oamenilor care, la fel ca John, lucrau în noul domeniu financiar.

Rareori se întâmpla ca aceşti indivizi să fie nevoiţi să interacţioneze cu societatea – îndeosebi când politicienii păreau pe punctul de a le impune diverse reglementări; atunci, pentru o clipă, li se cerea să iasă din izolare şi să-şi mânjească mâinile în lumea reală. Cel mai substanţial cec pe care îl scrisese John Veals vreodată fusese destinat unei firme de lobby politic din Washington, într-un moment în care el şi banca pentru care lucra la vremea respectivă se temeau că derivatele din credit ar putea fi supuse de guvern reglementării. Astfel, contribuiseră cu suma de trei milioane de dolari la onorariul principalului lobbyist din Congres.

Vanessei îi veni în minte un alt moment când soţul ei se ciocnise cu lumea veche a debitelor şi a obligaţiunilor, pe care o lăsase deja în urmă. Se întâmplase atunci când îl însoţise, relativ recent, la o ceremonie prezidată de prim-ministrul britanic. Ce fusese oare? Un dineu organizat de primar? Inaugurarea unui sediu de bancă în Canary Wharf? Nu-şi mai amintea. Ceea ce-şi aducea însă aminte perfect era modul în care prim-ministrul îşi coborâse vocea, trecând în acel tremolo artistic pe care politicienii îi folosesc pentru a sugera că sunt sinceri, şi, felicitându-i pe finanţiştii prezenţi, spusese ceva de genul: „Ceea ce aţi făcut dumneavoastră pentru lumea afacerilor din Londra intenţionăm să facem noi acum pentru întreaga economie britanică“.

Se uitase la John şi crezuse că avea să-l vadă leşinând. Chipul său pierduse brusc orice urmă de culoare, iar el rămăsese cu mâinile încleştate de marginea mesei. Vanessa îşi pusese o mână peste a lui. La început, se gândi că era îngrozit de ideea că imaginea despre lume a propriului său cerc de apropiaţi era pe cale de a fi furată şi făcută cunoscută publicului larg de un om care nici măcar nu avea aceleaşi convingeri cu ale lor. Mai târziu înţelesese însă că acea paloare fusese, paradoxal, modul său de a roşi, trădând ruşinea.

Niciodată nu mai zărise acea imagine – vreun dram de ruşine, de îndoială sau de stânjeneală cauzată de reconectarea cu lumea înconjurătoare; totul se sfârşise în acel moment.

Iar când micuţa Sophie Topping voise să ştie dacă îl mai „iubea“ pe soţul ei, Vanessa simţise că-i era imposibil să dea un răspuns la o asemenea întrebare. Cum să poţi „iubi“ un astfel de om? „Ce îl motivează pe el?“ „Ce anume îi place?“ „Când sunteţi singuri, cum face…?“ Acestea erau genul de întrebări la care Vanessa nu putea răspunde, fiindcă soţul ei migrase cu multă vreme în urmă spre un tărâm unde asemenea chestiuni nu aveau nici o semnificaţie.

CAPITOLUL 2

Copilărind în Glasgow, Hassan al-Rashid fusese conştient, de la o vârstă tânără, de deosebirile dintre oameni. Familia lui era mai bogată decât media celorlalte, iar el avea lucruri pe care alţi copii nu le aveau – jucării mai bune, mai mulţi bani de buzunar, haine mai noi. Se ducea la moschee şi se ruga, în vreme ce puţini dintre „creştini“ se sinchiseau de religie – dacă nu puneai la socoteală săptămâna de beţie din preajma Crăciunului. Hassan se simţea norocos că era mai bogat, anxios fiindcă era altfel şi furios pentru că familia lui nu părea să se bucure de respectul pe care îl merita. Fără îndoială că tatăl lui, un om bun, atât de muncitor, ar fi trebuit să fie cel puţin primar în Renfrew.

Acasă, tata îi cânta cântece tradiţionale şi îi citea din Coran. Versiunea de islamism a Ciocănitorului avea un caracter muzical şi poetic. Deşi nu citise niciodată cu adevărat Coranul, studia atent acele părţi care îl atrăgeau – fragmentul acela drăguţ din „Albina“, de exemplu, care sugera că, în caz de urgenţă, ai voie să mănânci carne de porc, şi, atâta vreme cât nu ai avut intenţii rele, Allah va închide ochii. Iar ca deviză pentru viaţa de zi cu zi, îşi spunea Ciocănitorul, nu puteai alege una mai bună decât versetul din „Călătoria în noapte“: „Nu umbla cu fală pe faţa Pământului. Nu poţi tu să despici pământul şi nici să întreci munţii în statură“.

Adevărul e că ar fi preferat ca în carte să fie mai puţine referiri îndârjite la pedeapsa eternă ce-l aşteaptă pe fiecare necredincios, dar tindea să nu prea asculte atunci când cele mai furibunde dintre acestea erau recitate în moschee. La finele fiecărui astfel de paragraf, intona fericit cuvintele: „În

numele lui Allah cel milostiv şi blând“. Acestea erau calităţile Domnului care îl atrăgeau cel mai mult pe Ciocănitorul al-Rashid. Era ca un creştin din Biserica anglicană, care se declara adeptul Bibliei în întregul ei, dar care în realitate credea doar în Noul Testament, fiindcă cel vechi, deşi plin de poveşti frumoase, era, de fapt, o veche poliloghie iudaică, ce prezenta doar un interes antropologic.

Esenţa islamului putea fi şi ea identificată selectiv, după părerea Ciocănitorului, nu atât în Coranul ce-i ameninţă pe necredincioşi cu focul gheenei, cât mai degrabă în blândele învăţături ale multor generaţii de bătrâni buni şi înţelepţi. Convingerile spirituale ale Ciocănitorului erau ferme: avea încredere în atotputernicia lui Allah şi nu se îndoia că avea locul lui rezervat în paradis, atât timp cât rămânea consecvent în îndatoririle sale religioase şi pur în comportament. Credinţa îl ajuta să treacă peste turbulenţele de natură financiară şi peste ostilitatea localnicilor, fiindcă ştia că există un adevăr aflat dincolo de TVA şi de fluxurile de lichidităţi, un adevăr mai profund decât prejudecăţile unora dintre oamenii cu care avea de-a face. Întotdeauna se putea detaşa de ei, iar majoritatea asociaţilor săi în afaceri constatau că răspunsurile lui amabile le îndepărtau suspiciunile.

În copilărie, Hassan învăţase pe de rost cântece şi poezii, poveşti şi rugăciuni, şi, poate fiindcă îi fuseseră transmise toate într-o atmosferă caracterizată de calm şi de afecţiune, i se întipăriseră în memorie aidoma primilor paşi în cimentul ud, pentru a nu mai fi şterse niciodată. Avea o voce curată şi, sub îndrumarea unui imam, izbutise să stăpânească bine *tajwid*, arta recitării coranice. Asta implica atât emoţie, cât şi o oarecare competiţie între recitatori, care încercau să afle cine putea stârni cea mai amplă reacţie, dar, la sfârşitul slujbei, când membrii congregaţiei se ridicau în picioare şi îi aduceau laude Profetului prin cântec, Hassan se simţea liniştit şi sigur pe propria-i persoană.

Lumea din afara casei era însă mai problematică. Era profund conştient de faptul că pielea lui avea altă culoare decât cea a colegilor lui albi. La vârsta de unsprezece ani – un copil zvelt, cu păr negru şi ochi mari, căprui, într-o jachetă tricotată – ştia destule despre planete şi despre sistemul solar, dar mai nimic despre viaţa pe Pământ. Fusese stupefiat când un coleg de

clasă scoţian, prematur dezvoltat, îi trăsese un pumn în plexul solar, în pauza dintre ore. În vreme ce zăcea pe coridor, respirând cu dificultate, durerea care se scurgea din el păruse să se cristalizeze într-o firavă certitudine. Fusese un moment pe care nu-l uitase niciodată. Lumea nu era corectă, nici rezonabilă sau iubitoare. Prin urmare, puteai ori să te lupţi în ea la fel ca toţi ceilalţi, ori să cauţi o explicaţie mai bună şi un mod de viaţă superior.

Participase la grupuri de rugăciune şi la excursii speciale în sălbăticia montană din Scoţia sau în Lake District, împreună cu alţii de aceeaşi credinţă cu el, dar, cu toate că era entuziasmat de poveştile cu Noe, cu Iosif şi cu celelalte personaje din Coran, nu voia să fie un caz special, într-un autocar bătător la ochi, cu muzică tânguitoare şi un şofer evlavios. Se uita la televizor la aceleaşi emisiuni ca restul copiilor din clasa lui; se ducea la aceleaşi filme şi chiar ţinea cu o echipă de fotbal (Kilmarnock; îi fusese prea greu să aleagă între Rangers şi Celtic). În vreme ce, la tatăl lui, accentul punjabi era înmuiat de inflexiuni West Riding, Hassan vorbea engleza din Glasgow ca un nativ, ceea ce şi era. Oricât îi plăcea de părinţii lui, nu voia să-i fetişizeze nici pe ei, nici cultura lor; nu voia să iasă în evidenţă şi să se holbeze lumea la el, aşa cum se zgâiau el şi prietenii lui la copiii evrei care plecau de la cursuri mai devreme vinerea, pentru a ajunge acasă, în Giffnock, înainte să se întunece.

Hassan încercase mai multe deghizări. La paisprezece ani, era cât se poate de scoţian şi de ateu: îşi exagera interesul pentru fotbal şi pentru fete; bea cidru şi bere şi vomita în parc. Le lua în derâdere pe femeile în *hijab*, strigând în urma lor insulte: „Pinguinii dracului!“ sau „Momâilor!“

Îi plăcea sentimentul de apartenenţă şi de eliberare, dar toţi băieţii cu care era nevoit să-şi petreacă timpul îi repugnau. Cel puţin, se prefăcea, se consola el; era pervers ştiind că avea în spate un zid masiv de învăţătură şi de cultură. Dar, pentru băieţii aceia, înjurăturile, înfumurarea şi vorbăria despre sex însemnau totul; ei nu aveau altceva decât o gură spurcată. Hassan ajunsese să-i dispreţuiască pe aceşti prieteni şi era în căutarea unei alte deghizări pe care să şi-o asume.

Cam pe atunci îi anunţase tata că aveau să se mute în sud. Deschisese o nouă fabrică în Dagenham şi voia ca la început să supravegheze chiar el activitatea acolo. Unitatea din Renfrew nu mai necesita prezenţa lui, iar în Leicester şi în Luton, în fabricile mai mici care produceau murături şi sosuri, îşi instalase oameni de încredere. Angajase un specialist gastronom de la Cambridge, care să încerce să dezvolte ceea ce era pentru el un veritabil sfânt Graal: pappadomul[18] care se preta la microunde. Cele gata coapte, care se vindeau la pachete, nu aveau nici o aromă, iar cele de modă veche, care ar fi trebuit prăjite în ulei, ori se ardeau, ori rămâneau îmbibate cu grăsime. Şi, oricum, necesitau prea mult efort pentru omul modern.

Pe deasupra, Nasim, soţia lui Farooq, se plictisise de străzile mereu ude de ploaie din Glasgow. Era încă suficient de tânără pentru a jindui la magazinele şi teatrele londoneze, unde se şi vedea luând prânzul cu prietene elegante în Piccadilly, apoi întâlnindu-se cu Ciocănitorul în foaierul Teatrului Naţional. În Glasgow nu existau suficiente oportunităţi comerciale pentru generoasa rentă pe care i-o oferea soţul ei, pe când în Londra… Imaginea ei despre capitală era influenţată de programele de la televizor şi de suplimentele ziarelor, în care apăreau fotografii ale unor maeştri bucătari cu aer agasat şi ale unor manechine slabe, cu nume de marcă sărind parcă din pagini într-un pâlpâitor, subliminal staccato. Tot ce nu trebuie să ratezi anul ăsta, tot ce trebuie să vezi, să ai, să încerci… Nu ştia ce putea fi atât de spectaculos la un musical „de doi bani“ sau la o poşetă lucioasă, dar voia să afle, înainte de a deveni prea bătrână.

Havering-atte-Bower[19] nu era exact zona la care s-ar fi gândit Nasim; era situată aproape în Essex. Ciocănitorul îi atrăsese atenţia că în Knightsbridge sau în Notting Hill n-ar fi putut avea o casă atât de frumoasă, cu aproape jumătate de hectar de grădină, la mică distanţă de vechea cabană de vânătoare a lui Edward Confesorul. Erau în cel mai înalt punct al zonei Greater London[20], la 110 metri deasupra nivelului mării, înconjuraţi de trei parcuri, cu terenuri întinse la nord şi privelişti largi în toate direcţiile. Casa era amplasată convenabil pentru fabrica din Dagenham; iar pentru Nasim, subliniase Ciocănitorul, era la mică distanţă de mers cu maşina de staţia

Upminster, de unde trenul pe linia District o putea duce direct în Sloane Square.

— Şi crezi că-mi doresc o privelişte spre Purfleet? îl întrebase Nasim. Sau spre şoseaua de centură?

— Da, replicase Ciocănitorul. Cu timpul, s-ar putea să ajungă să-ţi placă amândouă.

— Şi cine a fost Edward Confesorul?

— Cred că un rege al Angliei sau poate un călugăr. Un om de treabă, în orice caz.

Hassan fusese bucuros să se mute împreună cu părinţii lui. Fusese arestat în Renfrew, în cursul unei ciorovăieli în faţa unui club. După o noapte într-o celulă a poliţiei, compăruse în faţa magistraţilor, unde i se ţinuse o predică, după care fusese eliberat condiţionat. Le spusese părinţilor că rămăsese peste noapte la un prieten acasă, iar redactorul pe teme juridice al ziarului local nu făcuse legătura dintre numele lui şi cel al tatălui, aşa că nu apăruse nici un cuvânt despre el în presă.

„Deci asta e justiţia“, îşi spusese Hassan când ieşise de la tribunal, întrebându-se câţi alţi oameni aveau dosare penale fără ca familiile lor să ştie ceva. El, unul, nu se simţea obligat să le spună alor săi.

Faptul că-şi petrecea timpul cu nemusulmani nu-l ajutase cu nimic, aşa cum n-o făcuse nici mutarea în sud. Prinsese al doilea an în clasa a şasea într-o şcoală nouă şi se descurcase destul de bine la examene, suficient cât să intre la limită la Universitatea din South Middlesex, o îngrămădire de clădiri din beton armat cu multe ieşiri de incendiu, pe una dintre străzile mai largi din Walworth. Se înscrisese la Politici Sociale.

Într-o seară, în primul trimestru, după cursuri, Hassan ajunsese din întâmplare la o întâlnire a Grupului Studenţilor de Stânga (GSS). Un tip din anul al treilea susţinea o prelegere intitulată „Multiculturalismul: visul frânt“, iar el se simţise cumva atras de titlul acela.

Vorbitorul era un londonez alb şi slăbănog, cu o atitudine degajată.

— Iată ce spune anunţul publicitar, zisese el, aplecându-se asupra pupitrului şi aşezându-şi mai bine ochelarii, pentru a citi de pe foaia de hârtie. „Încercăm să recrutăm persoane din toate segmentele comunităţii. Ca

urmare a naturii specifice a activităţii noastre, numărul evreilor declaraţi pe care îi vom putea accepta este supus anumitor limitări.“ Ridicase apoi hârtia şi o fluturase în faţa publicului. Iar acesta, continuase el, nu este produsul vreunei dictaturi neonaziste, ci a fost emis de un consiliu local din însăşi capitala noastră. Da. Gândiţi-vă la asta!

Publicul se gândise şi nu-i plăcuse.

— Şi, da, adăugase vorbitorul, am modificat eu exprimarea, punând „evrei declaraţi“ în loc de „homosexuali“, dar trebuie să subliniez că aceasta a fost singura schimbare făcută. Nu e deloc bine, aşa-i?

Urmase un murmur de încuviinţare.

— Pentru ce era anunţul publicitar? întrebase Hassan.

— Nu-s sigur, îi răspunsese studentul aşezat lângă el. Pentru nişte lideri ai unor echipe de tineret, cred.

— Oare oamenii ăia au uitat deja cine au fost cei trimişi în camerele de gazare de la Belsen şi Auschwitz? vorbise mai departe studentul de la pupitru. Nu numai evrei, ci şi zeci de mii de ţigani şi de ceea ce consiliul local în chestiune ar numi, fără îndoială, „homosexuali declaraţi“. Trebuie să combatem homofobia pretutindeni unde apare. Este un virus la fel de nesănătos precum rasismul. De fapt, homofobia *este* o formă de rasism.

Hassan se gândise prea puţin la homosexualitate. Nici unul dintre cei pe care îi cunoscuse el în Glasgow nu recunoscuse că ar fi fost homosexual, iar învăţăturile Coranului în această privinţă nu încurajau deloc discuţiile pe această temă. Între timp, vorbitorul tuna din ce în ce mai sonor:

— … Şi asemenea opinii sunt simptomatice pentru o ostilitate mult mai profundă şi mai amplă şi pentru intoleranţa faţă de cei care sunt altfel. Chiar săptămâna trecută, un ziar de seară londonez a considerat potrivit să sponsorizeze o dezbatere intitulată *Este islamismul bun pentru Londra?*. Faceţi şi aici o substituţie şi imaginaţi-vă reacţia dacă în loc de „islamism“ am avea „iudaism“. Sunt evreii buni pentru Londra? Nici nu ne putem imagina o asemenea întrebare rostită într-o societate civilizată. Şi totuşi, mai există unii care pretind că islamofobia nu este o formă de rasism, fiindcă islamismul e o religie, nu o rasă! Oamenii aceştia se induc singuri în eroare. O religie nu este doar o chestiune de credinţă, ci şi de identitate, de

mediu social şi de cultură. După cum ştim, comunitatea musulmană este, în marea ei majoritate, noncaucaziană. Prin urmare, islamofobia este rasism, la fel ca antisemitismul.

Hassan îşi dăduse seama că în ultimele două fraze se strecurase o eroare de logică – poate că o parte şi întregul îşi schimbaseră locurile sau că un „în plus“ implicit fusese înlocuit cu „prin urmare“ –, însă n-ar fi putut spune cu certitudine. Evident era însă faptul că porumbelul ieşise din jobenul magicianului, fluturându-şi aripile, aşa că aplaudase la unison cu ceilalţi. La urma urmei, era împotriva rasismului, a homofobiei şi a islamofobiei. Nu vedea cum ar putea să nu fie.

În scurt timp, Hassan devenise un obişnuit al întrunirilor GSS. În cadrul lor se vorbea despre lucruri care înainte îl preocupaseră doar vag, tangenţial; dar cel mai atractiv pentru el era faptul că GSS părea să aibă un răspuns la toate aceste incertitudini – o explicaţie unificată pentru tot. În acest fel, îşi spunea Hassan, devenea în sine un fel de religie. Când te duceai la imam, el îţi putea da răspuns la toate întrebările pe care le aveai; pentru credincioşi, ăsta era, de fapt, rolul lui. Probabil că acelaşi lucru era valabil pentru creştini şi pentru evrei: nici o religie nu oferea soluţii parţiale sau ajutor doar în privinţa *unora* dintre problemele esenţiale, recunoscând că despre celelalte nu avea habar. Aşa era şi cu GSS. Odată ce îi înţelegeai modul de gândire, constatai că nu exista nimic pe care filosofia lui să nu-l poată explica: totul putea fi perceput drept intenţia celor puternici de a-i exploata pe cei slabi. Ca tipar de înţelegere a lumii, îşi deriva forţa din faptul că îşi înfipsese rădăcinile în nivelul fundamental, cel mai de jos, al naturii umane, singura trăsătură definitorie a speciei: dorinţa de putere. Putere exprimată prin intermediul banilor. Celălalt lucru atractiv la perspectiva GSS asupra lumii era faptul că, odată ce-o înţelegeai, devenea imediat practicabilă. Era ca şi când, după un curs prin corespondenţă cu durata de o săptămână, puteai interpreta orice partitură muzicală la prima vedere, de la *Frère Jacques* la piesele lui Scarlatti.

Hassan se simţise pregătit să-şi testeze noile abilităţi în faţa unui public şi începuse cu părinţii lui. Aşa cum se aşteptase, nu se arătaseră de acord cu el, însă fusese impresionat de uşurinţa cu care le putuse para toate

obiecţiile. Modelul GSS îi spunea că orice situaţie internaţională putea fi percepută ca imperialism, cu protagoniştii ei manipulându-i pe cei mai puţin dezvoltaţi, în vreme ce problemele naţionale ţineau totdeauna de exploatarea economică. În străinătate, exista o ierarhie de rase şi de proprietăţi care nu putea fi schimbată (ca într-un joc de cărţi: pica e mai tare decât caroul, albii îi exploatează întotdeauna pe negri), în vreme ce în ţară, proprietatea asupra bunurilor şi/sau asupra mijloacelor de producţie conferea putere în exact aceeaşi proporţie cu valoarea proprietăţilor deţinute. Israelul, bogat şi susţinut de Occident, era sursa tuturor tensiunilor din Orientul Mijlociu; America, cea mai mare şi cea mai bogată ţară a lumii, era în mod logic cel mai mare ticălos, întruchiparea însăşi a principiului puterii.

Nu existau în acest sistem nici variabile şi nici noţiuni abstracte, nimic instabil, impredictibil sau necuantificabil. Aici se manifestau legile simple ale fizicii, înaintea oricărui principiu al incertitudinii. A sugera că oamenii acţionează din orice alt motiv decât propriul progres economic sau cultural însemna să ignori în mod voit evidenţa; la fel de bine puteai crede în creaţionism. Şi, având în minte aceste reguli de castă şi de comportament, puteai acuza cu certitudine motivaţiile. Ştiai ce anume determina deciziile, fiindcă nu exista decât o singură motivaţie.

— Ai devenit prea cinic, îi spusese Nasim. Pari deja deziluzionat de viaţă.

— Nu deziluzionat, replicase Hassan citându-l pe vorbitorul de la GSS, ci neiluzionat. Diferenţa este una crucială.

Timp de un an cel puţin, fermitatea convingerilor sale îi conferise o nouă încredere în propria persoană; datorită ei simţea că poate vorbi mai deschis cu colegii săi şi, de asemenea, se simţea mai relaxat în faţa părinţilor lui, pe care îi percepea acum dintr-o perspectivă mai limpede, deşi mai îngustă.

Era un fel de bucurie. Nu se mai simţea diferit din cauza tenului sau altfel decât ceilalţi; avea senzaţia că fusese acceptat într-o confrerie a celor înţelepţi. Prietenii pe care şi-i făcuse prin intermediul GSS proveneau din cele mai diverse familii, însă toţi aveau acelaşi mod de gândire şi erau legaţi

prin cunoaştere: la ei se aflau cheile împărăţiei, iar Hassan se bucura că era unul de-ai lor.

De data asta chiar îşi găsise o identitate, una internaţională; găsise în calea sa nici mai mult, nici mai puţin decât propriul sine – se găsise pe el însuşi, iar o asemenea descoperire nu putea fi decât însufleţitoare.

La doi ani după prima sa întâlnire întâmplătoare cu cei de la GSS, fusese convocată o întrunire de urgenţă, pentru a se discuta despre ocupaţia americano-britanică din Irak.

Hassan stătea în spatele sălii, alături de Jason Salano, un tip încrezător din anul al treilea, ai cărui bunici veniseră în Londra din Jamaica. Cel de-al doilea vorbitor al serii era un invitat din afara colegiului, o femeie încrâncenată, din partea unui comitet consultativ pentru relaţiile interrasiale.

— Nu există nici o îndoială, spunea ea de la pupitru, în privinţa faptului că Occidentul doreşte să aibă o bază în Orientul Mijlociu, pentru ca, în cazul în care aliatul său, Arabia Saudită, va trece printr-o revoluţie şi va fi instituit un nou guvern fundamentalist ostil Vestului – aşa cum, vă amintiţi, Teheranul s-a descotorosit de British Petroleum –, America şi prietenii ei să poată avea garantat accesul la rezervele de ţiţei ieftin. V-a trecut vreodată prin minte, atunci când militarii americani măcelăreau civili irakieni, că, departe de a poseda arme periculoase cu intenţia de a le folosi împotriva occidentalilor, Irakul era, de fapt, o ţară uşor de controlat? V-aţi gândit vreodată că exact *acesta* a fost motivul pentru care Bush şi Blair au ales Irakul: nu fiindcă ar fi fost un stat puternic şi ameninţător, ci dintr-un motiv cu totul opus – anume, fiindcă era slab şi ieftin de invadat? Aici vorbitoarea făcuse o pauză retorică, după care continuase: Este firesc pentru Statele Unite să invadeze ţări în care să folosească mai întâi forţe superioare pentru a câştiga războiul cu costuri personale minime şi apoi să atribuie contracte economice pe termen lung, decenii de-a rândul, propriilor sale companii multinaţionale, pentru a reconstrui ţara devastată după chipul şi asemănarea Americii. Aviz Dick Cheney şi Haliburton. Nu spun că Saddam Hussein a fost un lider perfect, dar, sub conducerea sa, Irakul a avut unul

dintre cele mai progresiste regimuri politice din Orientul Mijlociu, îndeosebi cu privire la drepturile femeilor şi la libertăţile religioase.

Era ciudat, îşi spunea Hassan uneori, că, deşi cei din GSS erau atei, se preocupau deseori de libertatea religioasă a celorlalţi. Mormonii din America de Nord erau bigoţi creaţionişti, dar şiiţii din Mosul, după toate aparenţele, aveau propriile drepturi. Protestanţii din Bogside[21] se folosiseră de covârşitoarea lor forţă numerică pentru a-i suprima pe romano-catolici, ale căror mici altare de prost gust, pe de altă parte, ar fi avut dreptul să fie protejate, fiind unica lor avuţie. Uneori Hassan se temea că acesta era doar un tip pervertit de colonialism – doar cu puţin mai bun decât cel al Imperiului Francez care, mult timp după ce acasă renunţase la religie, fusese preocupat să le trimită misionari şi călugăriţe popoarelor colonizate din Africa şi din Indochina.

Această aparentă inconsecvenţă nu era totuşi chiar atât de greu de explicat. Credinţele religioase, îşi spunea Hassan, erau totdeauna puse în slujba puterii şi, prin urmare…

În acel moment, Jason Salano îl împunsese cu cotul în coaste.

— Ridică mâna, Jock.

— Ce?

— Ridică mâna! Votăm pentru retragerea imediată.

Năuc şi cu o durere uşoară în coaste, Hassan ridicase braţul şi se contopise cu mulţimea.

— Cum mi-ai zis? întrebase el când aplauzele pentru vorbitor şi pentru moţiunea adoptată se stinseseră.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai zis „Jock“[22]?

— Omule, nu fii aşa! replicase Jason Solano. E doar un termen amical, ştii tu. Doar un mod de a vorbi. Uite, tipului din Ţara Galilor, noi îi zicem „Dai“ Thomas.

— Înţeleg, spusese Hassan.

Simţise atunci dintr-odată acelaşi frison îngheţat de dispreţ cultural pe care i-l stârniseră şi băieţii spurcaţi la gură din Glasgow – o dorinţă de a se ridica undeva mai sus, unde aerul să fie mai curat.

— Iar asta înseamnă că eu pot să-ţi spun „Rasta“[23]? întrebase el apoi.

— Exact. Po’ să-mi dai o poreclă răhăţoasă ori de câte ori îţi vine cheful, Jock, replicase amuzat Jason. Haide, omule! Să mergem! Mi-e foame. E vremea să-mi beau ceaiul.

În vreme ce se îndepărta de colegiu, mergând spre metrou, Hassan simţise cum i se strânge stomacul de furie. Încercase în copilărie să găsească un loc al siguranţei şi al luminii, în care să poată fi bun şi cinstit. Dumnezeu ştia că ăsta nu era un lucru uşor, date fiind culoarea pielii lui şi relativa avere a părinţilor săi – ca să nu mai pomenească despre religia lor şi despre faptul că întotdeauna constituiau o minoritate. Apoi, găsise în GSS oameni cu aceleaşi convingeri, pe care nu-i interesau asemenea chestiuni de suprafaţă, fiindcă erau toţi cetăţeni ai unei lumi multiculturale. Iar acum… *Jock!*

Scuipă cuvântul în vreme ce mergea pe Walworth Road prin ploaia rece, spre staţia de metrou de la Elephant and Castle. „Ei bine, dracu’ să-i ia“, îşi spusese el, gata să izbucnească în lacrimi. Adevărul era că de multă vreme se simţea nemulţumit de ceea ce oferea GSS, iar cuvintele neobrăzate ale lui Jason nu făcuseră altceva decât să-l determine să privească în faţă realitatea pe care o tot evitase – anume, că politica în sine nu era suficientă.

O bicicletă fără nici un fel de semnalizare luminoasă ţâşni pe lângă el pe trotuar, făcându-l să sară într-o parte.

Câteva zile mai târziu, începu un blog pe YourPlace.

Blog blog blog blog, mă simt cam aiurea făcând asta. Blog blog blog. Bun, ce aş vrea să spun?

Ideea e că mă simt derutat. Cred că majoritatea tipilor de vârsta mea încearcă să-şi dea seama în ce anume cred. Văd asta la colegiu, am văzut-o în şcoală. La început, mi-a plăcut chestia asta, pasiunea. Sigur că nu m-au atras aceleaşi lucruri ca pe toţi ceilalţi, adică dansuri populare sau astronomie. Dar aveam principii, aveam pasiuni şi ştiam ce e bine şi ce nu. Problema era că nu le puteam pune pe toate la un loc, nu puteam găsi un tipar care să explice totul. Pe urmă, am crezut că am găsit un răspuns în

politică. Am avut câteva întruniri foarte bune şi am început să cred că ar putea exista totuşi o explicaţie unificatoare.

Tata era un om credincios, şi încă mai e *aşa. În copilărie, obişnuiam să recit din Coran în public. Am învăţat suficientă arabă pentru a reuşi să recit bine în moschee. Când aveam unsprezece ani, eram bun la* tajwid. *Ăsta e un fel special de recitare. Blog blog blog. Cine naiba o să citească asta? Vorbesc de unul singur, nu-i aşa?*

Doamne, sunt ca un puşti de cincisprezece ani încuiat în camera lui, care se întreabă dacă el chiar EXISTĂ! Puteţi vedea pe „preşul meu de la uşă“ câţi ani am şi cum arăt.

Mi-am pierdut interesul faţă de religie când eram în şcoală, fiindcă mi s-a părut că naşte diviziuni şi conflicte. Mă îndepărta de prietenii mei şi mă transforma într-un străin. Experienţa mea din colegiu în privinţa politicii mi-a confirmat această impresie, făcând religia să pară ceva tribal, un obstacol în calea progresului care încerca să le arate oamenilor cum funcţionează exploatarea, cum sunt alcătuite sistemele economice, cum este controlat Orientul Mijlociu de SUA etc. Şi cum năpăstuiţii lumii trudesc pentru cei bogaţi.

Pe urmă, am avut un moment de tip drumul spre Damasc – sau, mai degrabă, drumul spre Mecca. Mi-am dat seama că identitatea este mai importantă decât puterea economică şi că, dacă nu o să ne intre asta bine în cap, nu vom ajunge nicăieri prea curând. Am pus punctul pe i?

Hassan îşi luă degetele de pe tastatură. Teoretic, era „membru“ al YourPlace de doi ani, dar abia dacă intrase pe site o dată sau de două ori. „Preşul de la uşă“, sau pagina lui de prezentare, oferea puţine informaţii, iar el nu prea era interesat de ceea ce se întâmplase cu foştii lui colegi de şcoală, deşi doi dintre ei îi lăsaseră mesaje.

„Blogul este găselniţa de ultimă instanţă a ratatului“, îşi spuse el în vreme ce privirea îi trecea în fugă peste relatări despre ieşiri la filme, despre testarea unor restaurante noi sau despre drumul la aeroport pentru vizite la mătuşi aflate într-un alt colţ al lumii. Erau ca scrisoarea aceea cu poveşti de peste an trimisă de un văr atât de plictisitor, încât fusese exilat, drept

pedeapsă, în Patagonia. Clipurile video erau şi mai rele: jurnale de călătorie tremurate, filmate cu telefonul mobil de pe bancheta din spate a vreunui taxi, sau videoclipul vreunei melodii, cu femei care dădeau din şolduri şi-şi împingeau pelvisul în faţă.

Majoritatea oamenilor ăstora păreau doar să cerşească o confirmare a faptului că existau. Iar răspunsul era că existau. Din păcate. Iar acum, milioane dintre ei puteau să arate altor milioane cât de goală şi de searbădă le era viaţa.

Dar reîncepu să tasteze, scriind corect şi folosind două degete.

În răstimp de o săptămână, pagina lui primi un „jab“, aşa cum i se spunea pe YourPlace, de la cineva care-şi zicea Grey_Rider; omul se declara interesat de ceea ce scrisese Hassan şi credea că i-ar putea fi de ajutor. Prefera să se întâlnească faţă-n faţă, şi sugera un internet-café de pe Tottenham Court Road.

Hassan se gândi preţ de câteva clipe. Era fix ce îl sfătuiseră părinţii să evite, dar el nu mai avea doisprezece ani. Ce putea să se întâmple? În cel mai rău caz, omul putea fi un pervers, situaţie în care el va pleca pur şi simplu. Traiul dus în Glasgow şi în Londra îi oferise ceva experienţă în viaţa de stradă.

Aşezat într-un separeu, cu o ceaşcă de ceai luată de alături, de la Café Bravo, Hassan îşi deschisese e-mailul şi aştepta. Stabiliseră că Grey_Rider avea să-l recunoască după fotografia sa de pe YourPlace, aşa că nu era nevoie de vreo garoafă roşie la butoniera jachetei sale de pilot.

— Tu trebuie să fii Hassan.

Nu-l remarcase pe bărbatul din separeul alăturat. Oare cât timp stătuse acolo în vreme ce el îşi verifica poşta electronică?

— Eu.

Hassan se ridică, şi mâna dreaptă îi fu strânsă cu căldură.

— Eu sunt Salim. Nu mai avem nevoie de aiurelile astea cu pseudonimele.

Cel cu care dădea mâna era un bărbat de vreo treizeci de ani, mai înalt decât el, de origine africană, poate etiopiană, cu o expresie candidă şi

prietenoasă şi cu accent londonez. Îşi puse pentru scurt timp braţul în jurul umerilor lui. În urechea stângă avea un cercel.

— Nu departe de aici e un bar de sucuri. Am putea merge acolo să stăm puţin de vorbă, dacă vrei.

— Bine.

Hassan era conştient de atitudinea lui rezervată şi îi părea rău că nu putea reacţiona mai deschis la gesturile prietenoase ale lui Salim, dar, la urma urmei, felul în care se întâlniseră era destul de ciudat: de la ipo-tetica realitate a e-mailurilor sub pseudonim la căldura atingerii umane.

În Grafton Way, Salim îl conduse la un bar care servea sucuri, cu mese rotunde şi scaune de metal uşoare. Era genul acela de loc care îi plăcea lui Hassan – modern, fără băuturi alcoolice şi unul dintre cele tot mai puţine la număr care nu aparţineau reţelei Café Bravo, Folger’s sau vreunui alt monstru american similar, cu cafele scumpe şi proaste la gust, cu brioşe lipicioase şi cozi lungi la casele de marcat.

Îşi comandă un suc de mango şi constată că Salim ceru acelaşi lucru.

— Ţi-am văzut blogul pe YourPlace. Folosesc chestia asta… un motor de căutare solid, care operează cu multe cuvinte-cheie. Pe urmă, când am citit ce ai scris, nu m-am putut abţine să nu râd.

— Ştiu că e puţintel cam adolescentin, dar…

— Nu, nu, nu la asta m-am referit, replică Salim. Am râs fiindcă aveai atâta dreptate. Noi doi eram sortiţi să ne întâlnim.

— Serios?

Hassan se pomeni zâmbind uşor, în ciuda reţinerilor sale. Mătăhălosul Salim îi amintea de ursul Baloo din desenele animate cu *Cartea Junglei*.

— Serios, replică Salim râzând. Moderez un grup de discuţii la o moschee aflată nu departe de zona în care locuieşti tu. Lângă Pudding Mill Lane. Ne întâlnim o dată pe săptămână, după rugăciune, şi discutăm despre credinţa noastră, despre viaţă şi despre felul în care le putem îmbina. Eu cred că mulţi dintre musulmanii tradiţionalişti se mulţumesc doar să dea din gură, dacă înţelegi ce vreau să zic, şi după ce şi-au spus rugăciunile, trăiesc liniştiţi cu senzaţia că nu mai au altceva de făcut. Noi însă discutăm despre

cum poate fi Coranul un program pentru tot ce întreprindem. Al islamului pentru o viaţă întreagă.

— Nu doar pentru Crăciun.

— Ce spui?

— O glumă prostească. Ştii, ca un câine. Era o reclamă a RSPCA[24]: „Un câine este pentru o viaţă întreagă, nu doar…“

— Faci multe glume pe seama religiei?

— Nu, nu. Deloc, se grăbi Hassan să replice.

Rahat!

— Eşti din Scoţia?

— Da. Are vreo relevanţă?

— Nu. Nu pentru ţelurile noastre, răspunse Salim şi zâmbi din nou.

— Bine.

— Ei, ţi-ar plăcea să vii şi să vezi cum e? Cunoşti textele sfinte şi cauţi ceva mai plin de înţelesuri în viaţă.

Hassan se gândi câteva clipe. Era puţin cam dezamăgitor să fie readus spre vechea credinţă. Dar, dintr-un alt punct de vedere, simţea că venise timpul pentru asta. Era ceva atractiv în întoarcerea acasă, la lucrurile fundamentale, dat fiind că politica îl dezamăgise. „Jock.“ Doamne!

— Bine, spuse el. Cu condiţia să nu fiu nevoit să vorbesc sau să dau declaraţii publice.

— Sigur. Noi suntem, poate, puţin mai entuziaşti decât cei din generaţia tatălui tău. Ştii tu. Dar suntem şi tradiţionalişti. Totul are la bază Scriptura, nu interpretările.

— Dar fără vorbit în public. Promiţi?

— O să descoperi, cred, că vei vrea tu însuţi să vorbeşti. Dar depinde numai de tine.

Salim achită nota şi-i dădu lui Hassan o broşură pe care s-o citească.

— Următoarea noastră întâlnire e miercuri. Ne vedem acolo?

— Poate. Probabil că da.

18 Un fel de pâinică nedospită, indiană, rotundă şi subţire, prăjită sau coaptă, care se serveşte alături de diverse sosuri (n.tr.)
19 O suburbie londoneză, la circa 25 de kilometri de zona centrală a Londrei (n.tr.)
20 Londra plus cele 32 de suburbii ale sale (n.tr.)
21 O comunitate situată imediat în afara zidurilor oraşului Derry din Irlanda de Nord, centru al multora dintre conflictele între catolici şi protestanţi din anii 1960–1970 (n.tr.)
22 În Scoţia şi în Irlanda, un apelativ generic pentru băieţii de la ţară (n.tr.)
23 Aluzie la rastafarianism, o mişcare religioasă cu origini în Jamaica (n.tr.)
24 Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals, o organizaţie britanică nonprofit, care militează pentru drepturile animalelor (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Gabriel Northwood privea pe fereastra biroului său, spre burniţa caldă care începuse să cadă peste Essex Court. Terminase careul „dificil“ de sudoku de marţi şi trecuse la cel pentru începători. Aruncă paginile în coşul de gunoi şi luă romanul pe care îl citea, unul dintre cele mai lipsite de acţiune ale lui Balzac, pe care îl împrumutase de la bibliotecă, fiindcă nu mai avea suficienţi bani ca să cumpere cărţi. Ritmul lent nu-l deranja. Nu se dădea în vânt după pasajele narative din romane şi îi plăcea soliditatea detaliilor: drumuri pietruite, plumb şi alămuri patinate, documente oficiale şi registre de rentă. Luă cartea în mâna stângă şi, ridicându-şi picioarele pe birou, mută cu dreapta cursorul mouse-ului pe iconiţa de e-mail, privind cum i se deschide căsuţa poştală.

Avea două mesaje noi. Contabilul său. Subiect: Returnarea TVA-ului. Apoi, sophie@thetoppings.com. Subiect: 22 dec.: *pour-mémoire*.

Uitase că trebuia să ia cina cu ei. Poate că intenţionase să uite. În mintea umană, susţinea psihologul francez Pierre Janet, nimic nu se pierde; totul e doar o problemă de obstacol: calea pentru găsirea informaţiei dorite este blocată de restul traficului sau de o dorinţă ascunsă de a uita – aşa cum precizase fostul coleg al lui Janet, Sigmund Freud. Fiindcă, după părerea bătrânului tălmăcitor de vise din Moravia, nimic nu este accidental în procesele de gândire umană.

După acest raţionament, Gabriel contribuise la propria-i ratare. Faptul că nu avea nimic de lucru nu putea fi atribuit exclusiv întâmplării sau consultanţilor care nu-i înaintaseră materiale relevante – şi nici măcar

performanţelor sale în sala de judecată; trebuie să fi existat din partea sa măcar un element volitiv.

„Poate“, îşi spuse Gabriel. Nu-şi mai amintea cum îi cunoscuse pe soţii Topping – probabil prin Andy Warshaw, prietenul său de la Lincoln’s Inn; apoi nu mai trebuise decât o vizită acasă la ei, maniere acceptabile, şi se văzuse clasat pentru totdeauna ca un bărbat singur, care putea fi chemat pentru a fi aşezat la masă între femei necunoscute.

Dar gândul la cină i se părea atractiv. Prânzul în sala de mese nu mai era chilipirul care păruse la un moment dat să fie; îi displăcea să stea pe băncile lungi, lângă ceilalţi avocaţi pledanţi, şi nu era de acord cu felul în care botezaseră sala de mese, „Domus“, ca să rimeze cu „comb-us“, de parcă ar fi putut ei să rescrie metrica lui Ovidiu în latina lor de baltă. Familia Topping avea să apeleze, fără îndoială, la o firmă de catering care să asigure cel puţin trei feluri de mâncare. Majoritatea celorlalţi invitaţi aveau să-şi petreacă probabil seara străduindu-se să nu mănânce, împingând mâncarea de colo-colo în farfurie şi oferind gazdelor complimente nesincere. Cineva trebuia să bage însă şi ceva în gură, iar Gabriel era suficient de slab pentru a mânca el singur cât pentru trei; cu o săptămână în urmă, cumpărase nişte bretele (de la magazinul Oxfam, nu putea să nu remarce asta), cu care să-şi ţină pe el pantalonii de la costum.

Sampson îşi strecură capul pe uşă.

— Ceaiul în biroul domnului Hutton, domnule Northwood, îl anunţă el.

— Mulţumesc.

Tamisa abia dacă se vedea pe fereastra din biroul lui Eustace Hutton, unde membrii personalului şedeau printre cutii cu documente şi teancuri de bibliorafturi din care ieşeau, încovrigate, fâşiuţe de hârtie galbenă puse ca semn. Când Hutton se ducea la Curtea Regală de Justiţie, stagiarii îl precedau împingând cărucioare pe care transportau documentele de care avea nevoie la Curtea de Apel. „Dacă mi-ar fi permis să le cer Domniilor Voastre să începem ziua cu câteva chestiuni administrative…“ Aşa începea Hutton în mod invariabil, vorbind din spatele redutei sale de cutii din carton, identificând în beneficiul judecătorilor sistemul utilizat pentru a se referi la documentele pe care voia să le prezinte. Şi, deopotrivă invariabil,

Domniile Lor, oricât de strălucită le-ar fi fost pregătirea în domeniul jurisprudenţei, bombăneau din cauza atâtor hârţoage. „Cutia patru, fişierul doi, anexa trei, pagina patruzeci şi patru, paragraful şapte… Mi se pare mie, sau avem de-a face cu un record… chiar şi pentru Domnia Voastră, domnule Hutton?“

Gabriel îşi aşează ceaşca de ceai pe un zigurat format din materialele pentru cazurile viitoare şi privi pe fereastră, spre fluviu. Umflat de ploile lunii decembrie, licărea sub luminile de pe maluri, sub podul Blackfriars, peste tunelul de cale ferată, pe dedesubt de podul Southwart şi pe deasupra liniilor de metrou din Cannon Street – „pe dedesubt, pe deasupra, iar pe dedesubt, ca un şarpe lichid“, îşi spuse Gabriel, străbătând vechile mahalale din Limehouse şi Wapping, unde barcagii cu lumini la prova scoseseră odinioară cadavre din apă, şi continuându-şi drumul spre mare – sau cel puţin spre digul de la Woolworth, acolo unde se umflau apele oceanului.

După ceai, întors în biroul lui, Gabriel îşi scoase jacheta şi îşi lărgi nodul la cravată. Ridicându-şi picioarele pe birou, luă careul de cuvinte încrucişate. „Limba pentru casap este pe ax.“ Era ultima definiţie şi, dacă „coxal“ pe vertical era corect, iar el nu se îndoia de asta, însemna că termenul începea cu „x“. Iar faptul că şi în definiţie exista un „x“ sugera o anagramă. Îşi îndreptă privirea spre fereastră, apoi din nou la careu, şi în clipa aceea, parcă de la sine, în mintea lui prinse contur un cuvânt: „xosha“. Limba unui trib african. Deci definiţia trebuia citită puţin altfel, nu „casap este“, ci „căsăpeşte“, ca un singur cuvânt. Puriştii preferau ca indiciile pentru anagrame să fie verbe, iar o formă de indicativ era şi mai bună. Fiecare cuvânt se încadra acolo unde trebuia, iar fraza în sine avea logică, trecând testul suprem, acela al unei fraze normale.

Nu era sigur în ce regiune a Africii trăia tribul xosha. Nelson Mandela era oare şi el un xosha? Păi, zulus nu era, pentru asta ar fi putut băga mâna în foc. Zuluşii nu-l mai făceau să se gândească la Michael Caine în *Rorke’s Drift*, ci la Saul Bellow, care, în vreme ce promova învăţăturile scriitorilor albi de sex masculin în faţa studenţilor, în cadrul unei dezbateri multiculturale, declarase că-i acceptă pe autorii din alte ţări, şi chiar se bucură să vorbească la catedră despre ei, numai că nu era foarte sigur cine

erau respectivii. „Cine este Proust al zuluşilor?“ întrebase el. „Ar trebui să-mi facă plăcere să-l citesc.“

Gabriel tastă „Bellow“ şi „zuluşi“ în motorul de căutare şi constată că, de fapt, citatul era: „Cine este Tolstoi al zuluşilor? Proust al papuaşilor? Aş fi bucuros să-i citesc.“

Imigrant evreu în Chicago, cu origini mixte canadiene şi ruseşti, Bellow putea spune asemenea lucruri fiindcă era el însuşi consecinţa umană a persecuţiilor şi a turbulenţelor, iar acest fapt îi conferea atât un avantaj, cât şi o anume imunitate. Când îşi înfăţişa un nou personaj ca decan al unei facultăţi de arte era ca şi când ar fi declarat că tragedia secolului îi curge prin vene; respectivul era creaţia lui Bellow, dar era totodată Omul generic, iar tensiunile şi dorinţele vieţii lui de campus în marele oraş aveau o relevanţă universală, resimţită deopotrivă la Minsk şi în Tokio. La fel şi Philip Roth, îşi dădu seama Gabriel: cu cât se concentra mai intens pe confecţionarea mănuşilor sau a valizelor în Newark şi pe detaliile dorinţei sexuale, ale chirurgiei de prostată sau ale morţii iminente, cu atât mai amplă părea – în mod paradoxal – rezonanţa. Pentru protestantul german Updike fusese mai dificil, dat fiind că, prin naştere, făcuse parte dintr-o majoritate; dar ceva în dragostea lui totală pentru America – ea însăşi atât de diversă, încât abia dacă mai putea fi considerată o entitate, îi permisese să-şi zugrăvească, cel puţin periodic, personajele ca fiind reprezentative pentru ceva ce depăşea graniţele orăşelului lor de origine, de pildă Shillington, PA. La nivel cultural, pentru un romancier britanic realist rămăsese imposibil să treacă dincolo de locuri precum Leicester sau Stoke; numele lor în sine păreau să ia ideea în derâdere.

Gabriel constată că gândurile i se îndreptau spre Jenni Fortune, un alt rezultat al migraţiei umane. Prima dată când venise la discuţii păruse doar un căţeluş mic şi speriat. El bănuise că o înfricoşaseră panoplia legii, amenințarea cuvintelor lungi şi a termenilor în latină. Şi totuşi, conducea o garnitură de metrou. Oamenii îşi încredinţau vieţile în mâinile ei. Pe măsură ce lunile trecuseră, începuse să-şi dea seama că nu inteligenţa îi lipsea – şi nici caracterul –, ci încrederea. Probabil că educaţia la şcoala de stat nu făcuse prea multe pentru a remedia acest deficit. Se vedea limpede, din felul

în care privirea îi rătăcea mereu pe rafturile lui cu cărţi, că îi plăcea să citească, dar, când încercase prima dată s-o atragă într-o discuţie despre autorii ei preferaţi, fata se închisese în ea instantaneu.

„Ce mai e şi chestia asta cu femeile şi încrederea în sine?“ se întrebă el, nu pentru întâia oară. Catalina avusese mai multă decât Jenni, deşi la un nivel profund şi ei îi venea greu să creadă în propria-i valoare. Pe Eustace Hutton nu şi-l putea imagina îndoindu-se de sine însuşi. Chiar şi Terry, debutantul, era de părere că lumea trebuia să se dea în lături ca să-i facă lui loc.

Între timp, în Old Pye Street era o dimineaţă letal de liniştită. John Veals nu vorbea cu nimeni. Cei care îl cunoşteau bine – altfel spus, Stephen Godley – ştiau că asta însemna că se punea la cale o afacere. Cuvintele care se ţinuseră cât mai departe de buzele închise ale lui Veals erau „Allied Royal“; chiar şi simpla rostire a numelui implica riscul de a fi repetat, întâmplător, în afara biroului înainte ca Kieran Duffy să poată trece la treabă.

Veals era încrezător că Duffy avea să ia o poziţie bună pe aur şi pe lire fără a stârni prea multe suspiciuni, dar, în vreme ce şedea la biroul lui, cu uşa încuiată, încercând să-şi dea seama cum altfel ar putea exploata prăbuşirea băncii Allied Royal, făcu ceea ce făcea uneori în momentele de tăcută introspecţie: apelă la Olya pentru inspiraţie.

Biroul lui John Veals avea o masă mică şi dreptunghiulară aşezată pe o laterală, în unghi drept. Pe ea se afla un laptop cu un ecran modest de 15 inchi – o chestie neglijabilă în comparaţie cu cele patru monitoare cu ecran plat, cu graficele lor zigzagate şi evoluţiile de fiece moment ale preţurilor aşezate deasupra biroului, pe o consolă cromată. De pe laptop putea însă accesa diverse website-uri – ştirile BBC, curse de cai şi, din ce în ce mai des, un site cu tentă porno pe care îl descoperise recent. Se numea babesdelight.co.uk şi arăta tinere goale, în majoritate – dacă judecai după numele şi pometii lor – de origine slavă. Când citise despre volumul traficului internet pe site-urile porno, Veals se întrebase într-o doară dacă s-ar putea face nişte bani din treaba asta. Sexul nu-l stânjenea, ca nimic

altceva, de altfel, şi nu se sinchisea să închidă pagina dacă intra cineva. Fetele erau majore şi nu făceau nimic mai mult decât să-şi arate corpul în faţa camerei; nu era acolo nimic care să nu se găsească şi-n oferta uzuală a celei mai vizitate papetării din ţară.

Fetele de pe *babesdelight* erau prezentate de parcă ar fi fost o colecţie de timbre exotice, câte douăzeci pe pagină. Dacă făceai clic pe una, îţi apărea o serie de douăsprezece poziţii, multe pe plajă sau lângă o cascadă, iar altele cu nişte piscuri montane ascuţite, poate în Slovenia. Uneori, când dădeai clic, prima imagine nu te ducea la următoarea pagină din album, ci afişa ceva mai vulgar, iar atunci Veals închidea imediat. De obicei însă, nu erau decât fete goale în dormitoare, fete goale la ferme sau fete goale în drumeţie.

Una dintre ele mai cu seamă îi atrăsese privirea. I se spunea Olya şi pretindea că îi plac tenisul şi gătitul. Era zveltă, la fel ca aproape toate fetele de pe *babesdelight,* dar avea sâni mari, pe care îi ţinea cochet în palme în vreme ce zâmbea pe fondul peisajului ei transilvănean. Era brunetă, cu ochi căprui, şi, spre deosebire de majoritatea fetelor, nu se epilase total. Lui Veals îi sugera o fată reală, în carne şi oase, nu doar un poster; se putea imagina vorbind cu ea şi mângâindu-i fundul când se aşeza în patru labe şi privea înapoi, peste umăr.

Olya trezea în el un alt sentiment pe lângă poftă carnală. Nu ştia să definească în mod exact ce anume – şi nici nu încerca; era o senzaţie fină şi nefamiliară. Pur şi simplu, îi plăcea să se uite la ea, aproape în fiecare zi. Iar dacă o ignora mai mult de o săptămână, simţea un dram de vinovăţie.

Bună, Olya, aproape că spuse cu glas tare. Bună, John, aproape că răspunse ea.

Deodată, Veals îşi îndreptă spatele în scaun. Îi venise o idee. Olya îi limpezise mintea.

Graţie originilor sale din vremea imperiului, Allied Royal încă mai avea conexiuni în Africa, unde pieţele de export mărfuri apelau de mult timp la ea pentru finanţări. Dacă s-ar pomeni deodată în lipsă de lichidităţi, Allied Royal ar fi în căutare de economii rapide. Nu s-ar putea arunca

asupra pensionarilor sau asupra deţinătorilor de ipoteci din Marea Britanie, fiindcă ar isca o revoltă, dar cui i-ar păsa de câţiva fermieri din Lumea a Treia? Dacă Allied Royal ar decide să-şi suspende liniile de credit către distribuitori, exportatori şi transportatori, atunci producătorii de cacao, cafea şi aşa mai departe ar constata că valoarea recoltelor lor ar scădea vertiginos, iar produsele s-ar usca pur şi simplu pe câmp; dar valoarea celor pe care le precontractaseră şi a celor aflate deja în depozite ar exploda – iar profitul rezultat de aici i-ar reveni lui John Veals. Ar putea să-i ceară lui Duffy să anunţe dorinţa de cumpărare a contractelor de depozit pentru toate mărfurile finanţate de Allied Royal.

Îşi amintise dintr-odată cât de distractive puteau fi tranzacţiile.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Veals se duse să deschidă. Tânărul Simon Wetherby stătea în prag.

— Mă uitam pe nişte hârtii, John, şi am câteva întrebări. E un moment nepotrivit?

— Nu. E unul potrivit. Avem o zi liniştită.

— Da, am remarcat.

— Intră şi ia loc. Veals urmări privirea lui Wetherby îndreptându-se spre ecranul laptopului, unde apărea o poză cu Olya în prim-plan. Încântătoare fată, nu-i aşa? întrebă el.

— Da. Drăguţă, replică tânărul, aşezându-se în faţa lui, cu chipul inocent strălucind de concentrare. Vreau să vorbim despre activitatea noastră de anul trecut pe piaţa americană a clienţilor substandard.

— Ce-i cu ea?

— E ceva ce n-am înţeles. Toate CDS-urile astea… Chestiile de asigurare… Cum au funcţionat?

— Aaah…! exclamă Veals şi îşi ridică picioarele pe marginea biroului. A fost ceva cu adevărat distractiv. Şi care ne-a deschis, în sfârşit, calea. Vrei să-ţi spun o povestioară?

— Exact asta speram.

— E puţin cam dură. Poate vrei să tragi adânc aer în piept înainte. Să-ţi aduni forţele. Deşi n-o să dureze mult.

— Sunt sigur că o să fac faţă situaţiei, John.

— Bun. Uite cum stă treaba. Ştii că am dat-o-n bară cu produsele substandard. Mi-am dat seama că ne paşte un dezastru, dar pur şi simplu n-am reuşit s-o facem să funcţioneze.

— Da. Am văzut poziţiile pe care le-am lichidat.

— Bine. Bézamain mă sună de la New York. Asta se întâmpla cândva în aprilie. Primise o vizită ciudată din partea bancherului său.

— De ce era ciudată? întrebă Wetherby.

— Fiindcă ne oferea o modalitate de a lua poziţii de vânzare pe piaţa lui.

— Ce? N-am mai auzit de aşa ceva până acum.

— Nici eu. Aşa că am luat avionul spre New York şi m-am întâlnit cu tipul ăsta, Johnny, de la Moregain sau Goldbag – am uitat care dintre ele. Ştiam că piaţa substandard era putredă, însă mi se părea prea scump să vând acţiunile ipotecarilor, ale societăţilor ipotecare şi aşa mai departe. Şi, oricum, piaţa rezista. Dar Johnny mi-a zis: „Uite ce e, lasă încolo acţiunile, poţi să vinzi obligaţiunile ipotecare în sine – cele care au în spate creditele substandard“.

— Poţi să vinzi instrumentele în sine?

— Da.

— Cele devenite inutile? întrebă Wetherby, iar Veals constată că arăta cam tulburat.

— Exact. Obligaţiunile astea ipotecare substandard iniţiale, un teanc întreg de ipoteci îndoielnice, aveau în majoritate un rating BBB. Destul de corect. Dar, când băncile le-au cumpărat, le-au întors în fa-voarea lor şi le-au feliat ca pe o pâine. Pe urmă au cerut ratinguri separate pentru fiecare felie. Iar clienţii puteau cumpăra felia pe care o doreau, în funcţie de apetitul lor pentru risc. În acest punct, fireşte că nu mai erau doar nişte simple obligaţiuni ipotecare, ci deveniseră obligaţiuni „sintetice“. Iar pe urmă banca a cerut agenţiilor un rating pentru toate feliile, fiindcă unele credite erau, firesc, mai riscante decât altele; chiar şi într-o găleată cu rahaţi, unii rahaţi put mai rău decât ceilalţi. Aşa că agenţiile le-au dat o serie de ratinguri, chestie care într-un fel a fost destul de cinstită. Dar problema era

alta: deşi ratingurile reflectau diferenţele interne dintre categorii, lotul întreg primise un rating prea mare în comparaţie cu alte produse.

— Dar de ce au fost agenţiile atât de optimiste?

— Fiindcă au avut modele computerizate greşite. Pur şi simplu, n-au priceput că multe dintre aceste credite erau lipsite de orice valoare. Modelul lor computerizat a evaluat eronat posibilitatea ca preţurile imobiliarelor să scadă. Vreodată.

— Deci acum aveai un produs periculos, cu un rating sigur, interveni Wetherby.

— Da, dar situaţia e chiar mai bună de atât, Simon. Chiar şi tranşele AA, la care te-ai fi aşteptat să dea rezultate modeste, îi oferă investitorului câştigul sporit pe care în mod normal l-ar obţine dacă şi-ar risca banii pe produse cotate ca BBB. Deci, pentru un mo-ment, Goldbag a reuşit imposibilul. Uite ceva inci-tant. Vând instrumente cu aer respectabil, cu câştiguri ridicate certe. Şi nu uita că, toate creditele fiind substandard, proprietarii imobilelor, amărâţii ăia, trebuie să plătească o rată a dobânzii teribil de ridicată. Şi rata asta a dobânzii e trecută noilor investitori, care, prin urmare, se aleg cu un masiv randament de tip B de pe urma unui risc cu rating A.

— Pare că băncile inundau piaţa.

— Nu. Răspundeau la cererea de rahat. O cerere flămândă din partea clienţilor lor – mulţi dintre ei, fiindcă tot a venit vorba, europeni creduli, care aveau încredere în agenţiile de rating.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Şi-au epuizat stocurile. N-au mai găsit imobile, credite sau cumpărători, zise Veals amuzat. Era ca o mină de aur fără pic de aur rămas.

— Şi atunci ce au făcut? Oare vreau cu adevărat să aflu? întrebă Wetherby cu o grimasă.

— Au creat mai multă marfă. Marfă şi mai dubioasă. Goldbag sau Moregain i-a scurtcircuitat pe cei de la firma de ipoteci, Out West sau cam aşa ceva, şi şi-a trimis brokerii pe teren, ca pe nişte comis-voiajori. Ca să găsească imigranţi clandestini sau muncitori cu ziua şi să le ofere un împrumut uriaş, cu o dobândă mai mult decât atractivă sau cu o scutire

iniţială de la plata ratelor. Şi să revină apoi pe Wall Street. Să felieze totul. Să-şi asigure ratingul îndoielnic. Şi să vândă. Deja aveau destule obligaţiuni din astea sintetice în registre. Dar aveau şi o problemă.

— Care anume?

— Pe Goldbag o costă mult să le plătească deţinătorilor de rahaturi, oamenii cu cele mai proaste tranşe dintre cele mai proaste obligaţiuni, poate cu zece la sută dobândă. Ei, şi ăsta-i momentul în care micul Johnny vine şi bate la uşa lui Bézamain şi-i zice: „N-ai vrea să iei o poziţie de vânzare pe piaţa mea?“

— Dar cum puteai să împrumuţi capitalul, să-l vinzi şi să…

— Nu puteai. Nu era ca în cazul unui capital normal. Johnny sugera, de fapt, că am intrat pe CDS doar pe o tranşă a obligaţiunilor. Pe cea mai proastă.

— Deci ei ţi-au vândut o asigurare pentru o parte a stocului cu probleme.

Veals îl văzu pe Wetherby cam agitat; poate că se temea de direcţia în care se îndrepta.

— Da, răspunse el. Noi am pariat pe scăderea lui. Ei au pariat pe stagnare. Fiindcă era partea cea mai dubioasă, au cerut mult ca să cumpere lotul. Primele de asigurare a unei case de hârtie într-un incendiu de pădure nu pot fi ieftine. Şi totuşi, erau încă mai mici decât sumele pe care ar fi trebuit să le plătim pentru a vinde capitalul în modul obişnuit. Iar când acţionarul fără un ban nu şi-a mai putut plăti ratele, creşterea a fost uriaşă. Rambursarea totală a asigurării.

Wetherby clătină din cap.

— Dar cum ai ales obligaţiunile ipotecare cu care să lucrezi?

— Băncile ne-au ajutat. Johnny de la Goldbag ne-a dat o listă a obligaţiunilor ipotecare de pe întregul teritoriu al SUA. Te-ai aştepta la cei mai slabi creditori în cele mai nasoale state – Nevada şi Arizona au fost mai cu seamă de rahat, dacă-mi amintesc bine. Era un puşti care traversase înot Rio Grande şi câştiga cinşpe mii pe an la o benzinărie, nici măcar nu vorbea engleza, iar ei îi împrumutaseră trei sferturi de milion de dolari ca să-şi facă o casă cu piscină. Ne-am ocupat noi de analiza pe care ar fi trebuit s-o facă

ipotecarii, dar n-o făcuseră. Bézamain avea trei tipi care se ocupau de chestia asta de dimineaţă până seara. Am găsit cele mai rele tranşe din cele mai proaste obligaţiuni şi am pariat cu Goldbag sau Moregain că o să scadă.

— Dar băncilor ce le ieşea la afacerea asta? întrebă Wetherby.

— Simplu. Primele pe care le-am plătit eu pentru asigurare au acoperit în mare parte plăţile de dobândă ale băncii către deţinătorii de instrumente BBB. La urma urmei, banca îşi redusese ea însăşi riscul. Şi încă avea o sumedenie de cumpărători pentru rahatul ăsta, unii dintre ei dispuşi să-l ia sub forma derivatelor. Deci, pentru bancă, partea dubioasă este acum independentă de lichidităţi *şi* lipsită de riscuri.

— Asta e o fantezie! spuse Wetherby.

Veals strânse uşor din buze, ca şi când ar fi vrut să zâmbească.

— Dar asta nu-i tot, continuă el. Acum urmează partea delicată, Simon. Concentrează-te! Dacă înţelegi ce urmează, poţi să te duci s-o suni pe Susanna Russell de la HSBC[25] şi s-o inviţi la prânz. După partea asta, totul e un mizilic. Bun. Ideea e că, de fiecare dată când Johnny îmi emitea mie, sau altora ca mine, o asigurare pe un morman de rahat triplu B, crea de fapt un nou titlu financiar. Apoi a plasat toate CDS-urile într-o nouă obligaţiune sintetică, pe care ulterior a putut s-o tranzacţioneze! Comision mai mare, profit mai mare, iar piaţa urcă. E fantastic!

Simon Wetherby începuse să pălească.

— Dar îmi închipui că aceste noi titluri financiare nu aveau nici o obligaţie de referinţă. Nu existau o altă proprietate imobiliară, nici un împrumut nou, nici o ipotecă reală.

— Exact. Au replicat obligaţiunea ipotecară iniţială, dar cu o deosebire esenţială; nu exista nici o proprietate imobiliară. Unicul bun adus garanţie pentru această obligaţiune sintetică era pariul meu cu banca. Problema era că nu păreau a exista lichidităţi în aceste obligaţii de debit garantate; banca nu putea scăpa de ele.

— Dumnezeule, John! exclamă Wetherby. Seamănă cu jocul acela fantezist de fotbal pe care îl joacă fiul meu. Îl ştie şi băiatul tău?

— Habar n-am, răspunse Veals, părând pentru o clipă cufundat în gânduri. Dar cred că ai înţeles esenţa, Simon. Astea-s finanţe fanteziste. Nu

era suficient că săracii împrumutau bani pe care nu-i puteau returna, pentru a cumpăra case pe care nu şi le puteau permite. Emiţând CDS-uri, băncile puteau mări de mai multe ori valoarea pieţei reale. De asta pierderile totale vor fi mult mai mari decât pierderile la creditele ipotecare respective. Şi fireşte că aşa ne îngrăşăm, din pierderi, noi, fondurile speculative.

Wetherby se albise la faţă; mici broboane de sudoare se aliniaseră pe buza lui de sus. Veals zâmbi în sinea sa când observă: aşa îşi trăda tânărul ruşinea.

— Dar fără îndoială, replică Wetherby, contabilii n-au putut aviza aşa ceva. Când au inspectat foile de bilanţ?

Veals pufni.

— Ah, Cei Cinci Mari… astăzi Cei Patru Mari[26]. Nu, s-au grăbit să aprobe totul.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, Simon. Nu sunt contabil autorizat. Poate că n-au înţeles. Ori poate că, dimpotrivă, au înţeles.

— Ei bine, eu în mod cert nu înţeleg, spuse Wetherby.

— Gândeşte-te puţin. Dacă Lemon Bros sau Bare Stern[27] pierd miliarde investite în instrumente financiare complexe care trebuie limpezite, la cine vor apela lichidatorii? La Pricewaterhouse sau la unul dintre ceilalţi patru. Şi rămân cu dinţii în leş din prima zi. Pot cere mai bine de patru milioane de lire sterline pe săptămână pentru a verifica registrele. Şi totul va dura, probabil, cel puţin doi ani. Până când vor termina ei, nu va mai rămâne pic de carne pe leş pentru investitor. Dar de ce le-ar păsa contabililor? Doar ei au încasat deja 400 de milioane de lire.

Simon Wetherby înghiţi cu greu.

— Dar noi suntem în regulă în toate astea, nu-i aşa, John?

— Sigur că suntem. Am reuşit să exploatăm una sau două deficienţe ale pieţei în beneficiul investitorilor noştri. Că doar cu asta ne ocupăm!

— Da, ştiu, dar vânzând pe piaţa băncilor, cumpărând CDS-urile, nu cumva am creat lichidităţile cu care să menţinem toată nenorocirea asta în funcţiune?

— Ba da, replică Veals calm. La invitaţia băncilor.

— Ştiind că totul avea să le explodeze în faţă?

— Nu în faţa lor, Simon. Lui Johnny Cutare, de douăzeci şi opt de ani, nu-i pasă. El şi-a încasat comisionul şi bonusul gras pe obligaţiunile ipotecare. Pe urmă, a primit comision pentru vânzarea şi administrarea obligaţiunilor sintetice. Oricum, când totul va exploda, el va fi deja departe.

— Dar asta n-ar putea duce la prăbuşirea băncii lui?

— Posibil. Uită-te aici!

Veals tastă numele abreviat al uneia dintre băncile de investiţii şi întoarse ecranul spre chipul palid şi traumatizat al lui Simon Wetherby. Graficul era în cădere liberă.

— Dar cum rămâne cu investitorul în toate astea?

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Simon! exclamă Veals, care începea să se CAM sature de discuţia asta. Banca nu dă doi bani pe investitori.

— Dar de ce au făcut-o? continuă Simon să întrebe, acum pe un ton plângăreţ. Trebuie să fi ştiut că nu putea duce decât la dezastru.

Pentru Veals era prea mult. Se ridică şi se apropie de scaunul pe care şedea Wetherby, apoi se aplecă şi îi vorbi lent:

— O fac fiindcă pot. O fac fiindcă guvernul i-a încurajat în sensul ăsta. O fac, Simon, continuă el prinzându-l pe Wetherby de antebraţ şi ridicându-l de pe scaun, deoarece cu aşa ceva se ocupă ei.

— Înţeleg, replică tânărul nesigur, în vreme ce Veals îl conducea spre uşă.

În prag, îşi mai reveni cât de cât şi încercă să încheie întrevederea cu o oarecare demnitate. Tuşi, îndreptându-şi spatele.

— O fac, spuse Simon Wetherby, fiindcă sunt bancheri.

— Nu, replică Veals şi-l împinse afară, pe coridorul supraîncălzit. O fac fiindcă sunt o adunătură de pizde.

25 The Hangtong and Shanghai Banting Corporation (n.red.)

26 Numele The Big Five, din 2002 The Big Four, desemnează cele cinci, respectiv patru, mari firme de contabilitate şi audit financiar. (n.tr.)

27 Deformare satirică a numelor Lehman Brothers şi Bear Stearns, societăţi de servicii financiare americane (n.tr.)

CAPITOLUL 4

Pentru Shahla Hajiani, marţea era doar o altă zi în care nu putea vedea lumea din cauza obstacolului aflat atât de aproape de faţa ei. Când se trezea, înainte de a-şi aminti cine era, totul îi părea posibil – lumina zilei, prietenii, munca –, şi simţea primele furnicături de speranţă în mâini şi-n picioare; dar într-o secundă totul îi revenea în minte: era înţepenită, cu capul înainte, într-un tunel îngust, incapabilă să se întoarcă.

„Of, Doamne“, îşi spuse ea când câmpul vizual i se blocă din nou. Hassan! Ştia că în timpul zilei vor apărea mici indicii somatice: o durere de cap care până la ora ceaiului va necesita un analgezic de la magazinul din colţ, un tremur al mâinii, o erupţie pe partea anterioară a braţului, în dreptul cotului. Nici unul dintre ele, într-adevăr, nu era mare lucru în sine; nici unul dintre ele nu era mai nimic în comparaţie cu nodul permanent de anxietate pe care-l avea în stomac, dar toate îi serveau ca nişte mementouri – de parcă ar fi avut vreo şansă să uite!

De ce oare, se întreba ea în vreme ce se îmbrăca, îşi bea cafeaua şi apoi păşea pe stradă, de ce îşi închipuiau oamenii că o asemenea stare de spirit era elevată sau dezirabilă? Ce anume era lăudabil în a-ţi trăi ziua orb la vieţile celorlalţi, surd la veştile din presă, abia mişcat de îngustimea fundăturii în care te aflai? Oh, Hassan, băiat prost! O numeau „dragoste“, dar părea mai degrabă o închisoare. Chiar şi Paul Éluard, subiectul tezei ei de doctorat, atât de radical şi de raţional pe cât putea fi un poet, se simţise prizonierul iubirii şi îşi intitulase volumul de poezii de dragoste *Capitala durerii*…

Pe platforma de sus a autobuzului, Shahla îşi dădu pe spate părul lung şi îşi puse ochelarii pe care îi purta pentru a-şi corecta astigmatismul. „Ei bine, destul cu asta“, îşi spuse ea, mişcându-şi buzele ca pentru a rosti cuvintele, cu hotărâre. Îşi petrecu dimineaţa în bibliotecă, luă prânzul la cantină, iar după-amiază avu o întâlnire în care îşi prezentă planurile pentru propusa deplasare la Verdun a Societăţii Franceze. Nimeni n-ar fi putut şti, îşi dădea seama Shahla, din atitudinea ei practică şi ageră, că mintea îi era complet prinsă în altă parte.

După tura de dimineaţă pe linia District, Jenni Fortune se duse acasă, în Drayton Green. Făcu repede ordine în apartament, aşezând una şi îndreptând alta, după care îi trimise un SMS lui Tony, ca să-l întrebe când ajungea acasă. „6.30. Târziu pt ceai?“ răspunse el. „Nu, e bine. Plăcintă?“ „xx“ Se duse la bucătărie şi se apucă de gătit. De două ori pe săptămână, duminica seara şi într-o altă zi, încerca să gătească aşa cum trebuie, cu ingrediente proaspete. Luase nişte cotlete şi rinichi de la măcelar, iar acum începu să prepare aluatul, ascultând programul de la radio. Puse plăcinta în cuptor şi curăţă nişte cartofi ca să-i aşeze alături; renunţase să mai pregătească legume pentru Tony, dar avea în frigider un pachet de salată pe care putea să-l folosească.

Mobilarea apartamentului era foarte importantă pentru ea. Studia revistele cu celebrităţi, dar nu se uita la figurile vedetelor de telenovele sau la fetele care prezentau vremea la TV, ci la decorul casei lor, ca să vadă dacă era acolo ceva de copiat sau de adaptat. Cumpăra chiar reviste lunare de specialitate, deşi nu-i plăceau fotografiile acelea cu inoxuri şi scheme coloristice anoste, care dădeau impresia unui atelier de fabrică; prefera o ambianţă mai primitoare, cu ţesături în nuanţe vii, care sugerau un loc în care chiar ai vrea să trăieşti. Imaginea unei camere văzute prin uşa pe jumătate deschisă şi modul în care cădea lumina însemnau pentru ea mai mult decât simpla gospodărie – îi sugerau poveşti de viaţă şi îi trezeau nostalgia.

Atâta realitate îi era ei suficientă. Îşi făcu o baie, aprinse o lumânare parfumată şi se cufundă în paginile laureatului din 2005 al premiului Café

Bravo. Romanul era mult prea subţirel pentru modul ei de gândire. Cuvintele nu păreau a alcătui nici un soi de muzică, îţi prezentau doar faptele, ca un manual; dar nu-i plăcea să renunţe la o carte începută, aşa că se adânci încă o dată în acţiunea diluată a romanului. Personajele erau numite Nic şi Lilli. Totul era aşa… mărunt. De ce nu-l chema pe unul dintre ei Jake sau Barbara – un nume cu o sonoritate diferită? Chiar şi atât ar fi fost de ajutor.

După ceaiul cu Tony, Jenni trecu în sfârşit la ceea ce aşteptase toată ziua: se logă la Parallax. Ştia că Jason Dogg avea să apară online abia mai târziu, dar înainte de asta ea avea destule de făcut.

Îi plăcea grozav să fie din nou în Parallax. Deţinătorii şi cei care controlau jocul (un grup de doisprezece chinezi californieni, citise ea) păreau să fi rezolvat una dintre problemele persistente ale lumilor de acest gen: aşa-numitul efect de „vale bizară“. Jucătorii puteau să se identifice cu personajele reproduse după fotografii; puteau, de asemenea, să fie interesaţi de caricaturi sau de personajele de desene animate. Dar, pe măsură ce reprezentarea oamenilor trecea de la una grosieră la una completă, survenea brusc o pierdere de empatie: imaginea începea şi se sfârşea sus, cu fotografia sau caricatura, dar se adâncea urât în mijloc. Majoritatea fabricanţilor nu dispuneau de mijloacele necesare pentru a se apropia cât mai mult de o imagine verosimilă, aşa că accentuau liniile grosiere, pentru un spor de empatie. Tipii de la Parallax izbutiseră să realizeze însă ceva similar cu tehnologia cinematografică: reuşiseră să menţină totul la o viteză apropiată de cea reală şi la un cost rezonabil.

Astfel, când Miranda ieşea la o plimbare, când se întâlnea cu vecinii sau se ducea la cumpărături, era ca şi când interacţiona cu personajele din filme, cu oameni reali, deşi puţin mai mici. Putea să le aducă feţele într-un prim-plan extrem, în care li se vedeau chiar şi porii pielii. Nu era ca un joc de computer pentru copii; era ca şi când ai fi fost o vedetă în propriul tău film improvizat.

Miranda însăşi arăta aproape ca una dintre cele trei machete feminine de la primul nivel al jocului. Era un aspect înşelător. Deşi ea se îmbrăca în blugi şi în tricouri cumpărate de-a gata, Jenni încorporase în Miranda

trăsături ale unui număr mare de actriţe, cântăreţe şi modele din viaţa adevărată. Sprâncenele ei, de exemplu, erau inspirate de cele ale Pamillei, simpatica solistă din grupul Girls From Behind. Avea un „mers de vedetă“, o fuziune între starul hollywoodian Juliana Richards şi modelul etiopian Zhérie, care se măritase recent cu fotbalistul Sean Mills. Ochii ei aveau forma celor ai Evelinei Belle şi celebra culoare ciocolatie strălucitoare a ochilor lui Jennifer Cox.

În mare parte, această subtilitate scumpă la preţ era irosită pe luptătorii plini de muşchi, cu armele în mâini, pe care îi întâlnea în centrele comerciale. Dar, la fel ca Jenni, Miranda nu se îmbrăca pentru a le face pe plac bărbaţilor sau machetelor masculine, ci pentru propria ei plăcere. Oare ce ar dori Miranda să poarte la club şi la o primă întâlnire?

După vreo două ore de vânturat în sus şi-n jos prin magazinele virtuale, Miranda ieşi cu o rochie neagră, lungă până la jumătatea coapsei, cu pantofi roz cu tocuri înalte şi un body tot roz de la Mary Lou’s Fashion Girl Boutique, din Porta Cascarina. Conform standardelor din Parallax, era o ţinută cuminte (multe fete dansau topless sau doar cu un tanga minuscul din imitaţie de piele de tigru), însă mult mai îndrăzneaţă decât tot ce purtase ea vreodată în VA.

Abia îmbrăcase de vreun minut noua ţinută, când primi un mesaj în care era întrebată dacă o tenta o cursă aeriană. Era de la Jason. „Mai întrebi?“ răspunse ea şi, câteva momente mai târziu, era alături de el în Purgatorio, unul dintre cluburile noi. DJ-ul invitat punea muzică techno, hip-hop, trance… diverse chestii descărcate de pe site-uri ilegale din VA. Decorul era spectaculos, cu un fel de cascadă interioară iluminată de dedesubt de becuri purpurii – lumea chiar înota în ea! Jenni cumpără băuturi pentru ea şi pentru Jason cu o sută de vajos pe care îi transferase de pe cardul ei de credit, şi dansară amândoi pe ringul ce nu avea deasupra decât cerul înstelat.

Puteai să începi apăsând pe câteva butoane de lângă ring, dar nu obţineai decât câteva scheme vechi de pe vremea bunicii, aşa că Jenni cumpără o serie de mişcări, de pildă Cover Girl, Saturday Shake, Caramel Poison şi Hip Shiver; cu ele, Miranda arăta grozav. Când se răsucea şi se

unduia, rochia i se ridica şi-i dezvăluia triunghiul roz lucios al body-ului, iar ei i se părea că e sexy, dar şi decentă, ca o balerină. Jason nu mai avea bani, aşa că Jenni îi cumpără bere, iar pentru ea, litru după litru de apă minerală.

Pe la ora unsprezece, Jason îi sugeră să meargă la un club de striptease. Acolo, în lumina strălucitoare de deasupra, diverse femei se învârteau la bară. Imediat lângă scenă era un „bol pentru bacşişuri“, iar Jason o întrebă: „Vrei să pui tu nişte vajos în el?“ Drept rezultat, dansatoarea îl luă pe Jason într-o încăpere mare, roşie, din spatele scenei, iar Miranda îi urmă, nesigură.

Dansatoarea execută câteva mişcări de gimnastică în faţa lui Jason Dogg, care îşi scosese deja hainele. Femeia îi transmise un mesaj: „Ultimul tip a uitat să-şi cumpere sculă“. „Ha-ha“, replică Jason. Machetele de bază nu erau prevăzute cu organe genitale, care însă puteau fi achiziţionate la un anumit preţ. Jason Dogg, remarcă Miranda, se dotase cu un penis zdravăn, negru, care nu se potrivea cu nuanţa pielii lui, dar se iţea semeţ în vreme ce dansatoarea se străduia să se aşeze într-o poziţie adecvată.

Cu ajutorul tastelor „D“ şi „C“ de la computerul ei, Jenni o scoase pe Miranda de acolo şi o duse pe terasă, unde apăsă „E“ pentru a-şi lua zborul, la mare înălţime deasupra oraşului Caracas, în splendida noapte cu lună plină, până la casa ei cea nouă.

*

În realitate, sau în viaţa adevărată, aşa cum îi spuneau ceilalţi jucători, Jason Dogg era un profesor de treizeci şi cinci de ani, pe nume Radley Graves. Preda engleza la o şcoală secundară în nodul rutier Lewisham/Catford.

Se holbă la ecranul computerului, de pe care Miranda Star dispăruse cu atâta neobrăzare. Ticăloasa! Apartamentul lui era situat într-o zonă rezidenţială ce dădea spre Tamisa, lângă Kingston Bridge. Deşi mic, era luminos şi bine întreţinut. Într-o sâmbătă, când ieşise să alerge, Radley dăduse cu aspiratorul şi se asigurase că DVD-urile şi cărţile sale erau aşezate în ordine; o dată pe săptămână venea un tip pentru ceea ce Radley numea „o curăţenie profundă“.

Când constatase că Miranda ieşise din joc, se înfuriase. Sperase s-o impresioneze şi s-o facă să vrea să-l mai vadă; nu avusese intenţii rele cu partida de sex din clubul de noapte – doar se distrase puţin. Remarcase că Miranda era o mironosiţă, iar asta îi stârnise şi mai mult interesul. Majoritatea femeilor din Parallax aveau sânii cât nişte pepeni, ţinuţi în frâu de nişte bride din material lucios; cele mai multe îşi puneau inele în fiece cartilaj vizibil al corpului. Radley nu se uitase niciodată la machetele feminine, dar bănuise că aceasta era una standard: un model de la nivelul întâi, cu doar câteva îmbunătăţiri operate de naşa ei din lumea reală. Se simţea excitat de ea.

De ce dispăruse? Majoritatea persoanelor pe care le întâlnise online aveau o atitudine blazată în privinţa sexului – o activitate de care, cu excepţia pedofililor înrăiţi şi a altora ca ei, jucătorii se plictiseau curând, după ce o încercaseră de câteva ori. În plus, ceilalţi din Parallax îi admirau mădularul pe comandă, care îl costase 300 de vajos; Miranda însă nu spusese nici un cuvânt despre el.

Deşi era târziu, Radley ieşi şi luă o cursă de noapte spre oraş. Autobuzul etajat era gol, cu excepţia câtorva puşti de cincisprezece ani beţi. Nu se temea de ei. Vizitele lui regulate la sala de sport a şcolii îi conturaseră muşchi frumoşi pe umeri şi pe spate. Putea ridica mai multe greutăţi decât orice alt coleg, inclusiv Paul Watts, profesorul de educaţie fizică. Nu fuma şi, cu toate că bea destul cât să facă faţă fiecărei zile, ieşea la jogging în Busby Park de trei ori pe săptămână cu un rucsac de zece kilograme în spate.

Cariera de profesor nu era cea la care visase el când terminase şcoala cu o serie de examene luate şi cu dorinţa de a călători. Copil singur la părinţi, rezultatul unei aventuri de o noapte a unei reprezentante de vânzări, fusese crescut de mama lui într-o căsuţă modestă în Malden. Tatăl lui biologic contribuia rar şi sumar la cheltuielile casei, la fel ca iubitul mamei lui, un scoţian pe nume Colin, care administra un depozit cu „autoservire“ lângă autostrada A3. Vreme de săptămâni de-a rândul, Colin îl ignorase pe micul Radley cu desăvârşire. Când venea acasă de la muncă, pe la ora cinci, se aşeza în camera de zi, în faţa unicului televizor din casă, fumând îndârjit

şi bând ceai. Vinerea, adulţii se duceau la bar, iar el se putea uita la ce voia la televizor; uneori, sâmbăta, Colin îl lua pe Radley să-i vadă pe fotbaliştii de la Crystal Palace jucând acasă şi îi cumpăra o plăcintă şi o ceaşcă de ceai clocotit.

Autobuzul de noapte îl duse acum în Southwark, unde era un bar despre care ştia el că avea să-l găsească deschis. Cândva fusese frecventat de barjişti şi de docheri din aval; apoi, când era aceea se sfârşise, proprietarii încercaseră să-i exploateze amplasamentul la malul apei, deschizând un local unde puteai mânca peşte şi cartofi prăjiţi. Restaurantul nu avusese succes, iar clientela rămăsese aceeaşi: păsări de noapte care andocau pe dalele reci ale barului atunci când îşi terminau treburile nocturne. Unii erau infractori, alţii aveau un program de muncă asocial; hamalii din piaţa Borough veneau acolo începând cu ora patru a dimineţii. Încăperea duhnea a paie umede şi a animale înfierbântate, ca un grajd; clienţii îi suportau pe proprietăreasa ranchiunoasă şi pe soţul ei fiindcă, în ciuda noii legi, le permiteau să fumeze.

Printre beţivani soioşi, hoţi şi paznici de noapte, Radley Graves ieşea în evidenţă cu hainele lui sport îngrijite. Se aşeză cu o halbă de bere în faţă şi începu să cugete la viaţa lui.

Problema cu ea era că efortul de a o trăi – trenurile matinale, strigarea catalogului la 8.30, orarul aglomerat, străduania de a-şi proteja spatele, pregătirile de weekend – nu-i mai lăsa timp să se detaşeze şi să se uite bine la el însuşi. Nu se putea gândi la o slujbă mai bună, la un alt fel de viaţă, fiindcă ceasul deşteptător îl trezea întotdeauna din somn, iar termenul de predare a rapoartelor de la jumătatea trimestrului era întotdeauna ieri. Cât despre chinul „lucrărilor suplimentare“… „Cuvântul cu S“, aşa îi spuneau în cancelarie.

Ziua de marţi începuse bine. Avusese o oră liberă şi reuşise să-şi pregătească celelalte cursuri în sala profesorilor de comunicare. Anya, noua angajată, adusese nişte biscuiţi cu migdale (îi dăduseră fiecare câte zece lire la începutul trimestrului, pentru a se ocupa de provizii) şi preparase o cană mare de cafea instant, neagră. Încăperea era puternic luminată, mică şi dădea spre sala cu computere ale elevilor, aşa că intimitatea era minimă.

Radley ar fi preferat uriaşa cancelarie generală, dotată cu covoare şi cu un televizor, dar aceasta fusese solicitată pentru orele de sport în interior. Afară, curtea se întindea până la gardul de sârmă înalt de şase metri; de cealaltă parte a ei se aflau vastele terenuri de sport, atât cu gazon, cât şi cu iarbă tunsă, ale şcolii particulare din localitate. Zile întregi, pe ele nu se zărea nici un copil, dar accesul celor de la şcoala de stat era interzis, astfel că elevii ei nu puteau decât să se uite cu jind printre ochiurile gardului.

Radley Graves preda în general la clasele mici, dar avea şi un an II GCSE. Engleza fusese pusă în aceeaşi oală cu limbile moderne şi cu studiile de media, sub stindardul comun al Comunicării – domeniu în care Radley se simţea sigur pe el. Pregătirea lui se axase pe politica legată de rasă, sex şi clasă socială, fără pic de pedagogie sau de metodică. Asemenea lucruri trebuiau învăţate din mers, şi la început lui Radley i se păruse dificil. La prima şcoală la care predase, fusese suspendat de două ori şi trimis să ia cursuri de management al furiei. Într-un târziu, un coleg mai vârstnic se îndurase de el şi-i explicase principiul controlului. „Niciodată să nu te blochezi. Niciodată să nu te angajezi într-o confruntare unu la unu. Nu poţi să câştigi într-o confruntare a egourilor. Vorbeşte calm şi blând. Rămâi respectuos. Răspunde fără sarcasm, iar dacă ei refuză să coopereze, nu-i certa. Niciodată, niciodată să nu ridici glasul mai mult de nivelul patru din zece.“

Avusese nevoie de exerciţiu serios în acest sens. Nu era de acord cu sistemul, fiindcă i se părea că recunoştea astfel că profesorii renunţaseră la control în favoarea elevilor. Copiilor li se permitea să întârzie la ore; iar după ce fusese ameninţat o dată cu un proces pentru hărţuire sexuală, Radley nu mai întrebase niciodată o elevă ce anume o reţinea. Aveau voie să vorbească după bunul-plac în timpul orelor, deşi, dacă reuşeai să potoleşti gălăgia printr-un apel blând şi generalizat la linişte, era perfect; ceea ce nu ţi se permitea era să scoţi în evidenţă un singur elev care vorbea, spunându-i pe nume. De asemenea, elevilor li se permitea să nu lucreze în clasă dacă nu aveau chef, dar puteai să le reaminteşti o dată, cu delicateţe, s-o facă. Înjurăturile erau acceptate, cu excepţia celor cu nuanţe rasiste sau

sexuale: Abir îl putea face pe Radley însuşi „javră“, dar nu o putea numi pe Mehreen, care stătea alături de ea în bancă, târfă.

Între ore, culoarele şcolii constituiau o zonă periculoasă, pe care era preferabil s-o eviţi. Fetiţele din clasa întâi, înalte de nici un metru douăzeci, se lipeau de ziduri ca nişte umbre când matahalele de un metru optzeci, de ambele sexe, treceau ca o furtună pe lângă ele, cu genţile de umăr legănându-se ameninţătoare, strigând de la un capăt la celălalt al coridoarelor zugrăvite în galben şi albastru. Un clopoţel sună, iar Radley aşteptă să se oprească tunetele de pe scări înainte de a porni spre clasa lui. Scaunele din plastic turnat erau aşezate câte două în faţa băncilor acoperite cu placaj curat lună; numai mocheta, cu misterioase pete maronii, lăsa să se vadă urmele unui neobosit trafic uman. Elevii din anul GCSE începură să intre fără grabă: Aaron, Abir, Alex, Arusha, Ben, Darryl, David, Ezra, Ian, Jasmine, Jordan, Ladan, Laila, Marcus, Mehreen, Michael, Nathan, Nawshad, Nooshin, Ocado, Paul, Pratap, Rubina, Ryan, Sangita, Sherin, Simon, Zainun.

Radley scrise numele celor trei absenţi pe tablă, sub ezitantul cuvânt „Avertisment“. Se alătură vorbăriei generale şi apoi începu s-o domine, astfel că, treptat, totul se transformă într-o lecţie. Respiră adânc, pentru a-şi păstra tonul la nivelul patru sau mai jos pe scara volumului. Împrumutase trucul de la Anya, care făcea respiraţie yoga în cancelarie, înainte de a intra la ore; Pat Wilder se mulţumea să ia tranchilizante – nişte pastiluţe galbene dintr-un flacon zornăitor.

În după-amiaza aceea, şcoala lor disputa un meci de fotbal cu cei de la St Michael and All Angels, „St Mick’s“, cum i se spunea – unul dintre puţinele obiceiuri care supravieţuiseră reglementării prin care li se interzicea profesorilor să rămână în şcoală după cursuri. Asta însemna că lui Ocado, cel mai dur şi mai eficient mijlocaş al şcolii, i se permitea să nu-şi ia medicamentul. De obicei, în asemenea situaţii devenea incontrolabil şi trebuia dus afară, într-un loc sigur, înainte de meci. Astăzi, până în momentul de faţă, totul fusese în regulă, după spusele Anyei, deşi Ocado se folosise de geamul despărţitor dintre clase şi culoar pentru a-şi arăta piercingul genital în faţa clasei a XIII-a care se afla la ora de franceză.

— Domnule, sunteţi un mocofan, spuse Sangita când Radley aşează pe banca ei o hârtie fotocopiată.

— Serios? replică el, cu o blândeţe inimaginabilă. Şi ce-i acela un mocofan?

— Păi, ştiţi… Un tocilar.

— Mai bine zis, un bulangiu, interveni David.

Radley îşi interzise să audă cuvântul, fiindcă avea trimiteri sexuale. Se întoarse cu paşi lenţi, potoliţi, la laptopul de pe catedră şi proiectă pe tablă un text de câteva rânduri.

— Tu de ce nu scrii, Aaron? S-a întâmplat ceva?

— Ca să fiu sincer, dom’le, sufăr de crampa scriitorului.

— Dom’le, aia de pe gâtul matale e o urmă de pupătură?

— Nu. Fiţi atenţi acum, cu toţii. Ce-mi puteţi spune despre Billy Elliot? Sherin?

— E cumva homo, dom’le?

În pauză, Anya constată că îi fusese furat mobilul, dar nu avea cum să caute în geanta suspectului, fiindcă asta ar fi fost o „încălcare a drepturilor“ lui, după cum susţinu respectivul. Zgomote puternice se auzeau din sala lui Pat Wilder, unde Ocado îl lovea pe Jordan cu capul de un dulap metalic. Radley sună la sala de sport şi îi ceru lui Paul Watts, profesorul de educaţie fizică, să vină şi să-l ia pe Ocado sub aripa lui până la fluierul de început al meciului, la 14.30.

— Nu pot, colega, răspunse Watts. Tocmai a fost eliminat pentru trei zile.

— De ce?

— Fiindcă a făcut sex în toaletă cu Sophie Rees. Iniţial a primit cinci zile, dar au tăiat două fiindcă a fost doar sex oral. Regret, Radley. Puştiul îţi aparţine.

Când Anya se oferi să-l supravegheze ea pe Ocado, Radley îşi mai prepară o ceaşcă de cafea instant.

— Ce-ai păţit la gât, Pat? întrebă el. E negru-albăstrui tot.

— Mă duceam cu grupa de franceză a clasei a X-a, cu metroul, la un film franţuzesc, replică Pat Wilder. Mi-au zis că Tony a dispărut în staţia

Tottenham Court Road, aşa că am scos capul să mă uit pe peron, iar ei au apăsat pe butonul de închidere a uşilor şi mi-au prins gâtul.

— Cine anume?

— N-am putut să văd. Aveam capul înţepenit. Apropo, uite un bilet pentru tine.

Şi-i întinse ţeapăn o hârtie.

Dragă domnule, îmi pare rău că m-am purtat aşa cum am făcut-o. V-am întrerupt şi n-ar fi trebuit să zic ce-am zis despre suptul cocoşelului lui Ocado. Îmi pare foarte rău. Nu vă învinovăţesc că aţi plecat. O să demonstrez că nu sunt aşa cum am lăsat impresia, domnule. Îmi pare cu adevărat rău. Sunteţi un profesor bun. A dumneavoastră, Selima Wilson.

Ora dinainte de prânz se dovedise liniştită, şi Radley fugi puţin din şcoală ca să se ducă la Lion’s Head, unde intră prin parcare şi pe la toalete, ca să nu fie văzut. Bău două pahare cu vin de orz şi mâncă o plăcintă cu pui, cu garnitură de mazăre congelată şi sos. Mai avea un singur curs, la o clasă de-a XII-a, la care îi ţinea locul unui coleg absent.

Alcoolul din sânge îl ajuta să-şi păstreze calmul; pe drumul înapoi spre şcoală mâncă mai multe bomboane mentolate. Până să ajungă el în clasă, doi băieţi ale căror nume nu le cunoştea se încontraseră deja.

— Eşti homo, repeta de zor unul dintre ei.

— Ba m-am distrat cu mă-ta azi-noapte, ripostă al doilea.

La această replică, ceilalţi, mai cu seamă fetele, rânjiră. Radley mai auzise şi înainte cuvintele respective, care nu se limitau la copiii cu mame tinere sau atrăgătoare, după cum observase el. De fapt, păreau chiar mai eficiente atunci când femeia nu era aşa.

— Homo!

— Mă-ta!

Urmă un zgomot exploziv când unul dintre băieţi îşi încleştă mâinile în jurul gâtului celuilalt. Fetele ţipară de spaimă şi de plăcere, în vreme ce băieţii se rostogoleau pe podea, trăgându-şi pumni şi picioare. Radley îl smulse pe unul de jos şi-l izbi cu spatele de perete. Apoi îl împinse până în spatele clasei, unde-l aşeză într-o bancă, singur. Celuilalt băiat care se distrase îi şiroia un firişor de sânge de la colţul gurii.

— Tu du-te să stai acolo, spuse Radley.

— Domnule, trebuie să ies şi…

— Fă ce ţi se spune, se răsti Radley, cu vocea mai aproape de nivelul opt decât de patru.

Băiatul se supuse.

La sfârşitul orei, Radley le ceru amândurora să mai rămână în clasă.

— Nu vreau să mai faceţi aşa ceva, îi înştiinţă el.

— Tu vezi-ţi de rahatul tău de treabă!

— Da, aşa e. Ştim unde locuieşti.

— Nu cred, replică Radley. Şi, în orice caz, nu v-aş recomanda.

Fusese în glasul lui ceva la care băieţii reacţionară: aerul le ieşi din plămâni.

— Oricum…, începu unul dintre ei.

Încercau să găsească un mod ostil de a se retrage fără a se face de râs.

— Mda, exact. Ca să fiu sincer cu tine…În fine, zise şi cel de-al doilea.

Şi ieşiră.

— Da. Exact, spuse Radley cu voce tare, ca să-l audă.

Avea o senzaţie de putere combinată cu hotărâre. Târfuliţa aia de Miranda nu-i arătase nici ea respect lui Jason Dogg.

CAPITOLUL 5

În Ferrers End, Ralph Tranter lucra de zor la o recenzie pentru *The Toad*. Era o carte despre care scrisese deja sub nume propriu în *Vista*, o nouă revistă lunară, şi era nerăbdător să clarifice lucrurile pentru cei care citeau *The Toad*, să spulbere orice rămăşiţe de uşurare pe care autorul le-ar fi putut resimţi după articolul său semnat.

Îi plăcea să recenzeze, şi în decursul anilor dobândise o anume lejeritate în a o face. Unul dintre secrete era acela de a permite ca opinia ta despre carte să-ţi pigmenteze scrierea, astfel că, în loc să obţii un fel de compunere şcolărească încadrată în câte o evaluare făcută în primul şi în ultimul paragraf, rezultatul era o îmbinare unitară de descriere şi critică. Desigur, uneori trebuia să te detaşezi ca să-ţi subliniezi punctele de vedere; aşa se întâmplase, spre exemplu, cu *O răscruce în iarnă* a lui Alexander Sedley. Îi fusese imposibil să redea în formatul uzual tot dispreţul şi batjocura pe care le încercase pentru cartea aceea. Se simţise obligat să-l atragă pe cititor deoparte, pentru a lăsa să cadă asupra sa întreaga oroare a păcăliciului care era, de fapt, Sedley. Descărcase în el ambele revolvere şi mai ceruse apoi încă unul. „Provincial, o viziune englezească îngustă… ornată cu laude primite din partea tuturor suspecţilor de serviciu ai brigăzii de snobi metropolitani… observaţii psihologice de duzină… juxtapoziţii nevoit hilare… pasaje jenant de dulcege.“

Din păcate, nu dăduse roade. Deşi unul sau doi recenzenţi se declaraseră de acord că romanul era dezamăgitor, că Sedley dăduse un rateu, cei mai mulţi apreciaseră cartea şi aşteptau alte reuşite ale unui

„debutant promiţător“. Tranter nu fusese mirat de această reacţie cuminte, care nu făcuse altceva decât să-l impulsioneze şi mai mult. Articolul din *The Toad*, apărut două săptămâni mai târziu, luase recenzenţii la refec unul câte unul, subliniind că toţi erau foşti colegi de universitate cu autorul (nu era nevoie, într-o recenzie anonimă, să menţioneze că el însuşi urmase acelaşi colegiu ca editorul de la *The Toad*), şi sugerase că cei pe care Sedley nu-i mituise erau, în realitate, membri ai unei găşti homosexuale depravate. Faptul că autorul, departe de a fi homosexual, era însurat cu o femeie foarte atrăgătoare, medic oncolog, şi că avea patru copii nu însemna nimic pentru Tranter, dat fiind că tipii ca Sedley erau întotdeauna predispuşi la chestii bizare; asta ţinea, în parte, de educaţia lui.

Dar nimic nu părea să poată opri fanfara. Câteva săptămâni mai târziu, scârnăvia de roman îşi făcuse loc pe lista celor şase nominalizări la premiul Café Bravo pentru debut. Asta impunea un război de gherilă mai intens, era de părere Tranter. Dintr-o revistă de profil aflase că Sedley avea să citească în public din „apreciatul“ său roman la o librărie din Hampstead, într-o vineri la ora 17.30, aşa că, în ziua respectivă, la 17.10, Tranter era deja aşezat pe ultimul rând de scaune, în mijloc, având în mână un pahar de vin oferit gratis.

Sedley sosi cu întârziere, părând agitat. Traficul fusese teribil, îi explică el directorului librăriei, dând rapid pe gât un pahar cu vin înainte de a înfrunta publicul care umpluse încăperea.

— Salut, Alexander, spuse Tranter, strecurându-se în spatele rafturilor cu cărţi de călătorie, acolo unde Sedley se pregătea pentru lectură. Cum mai merg lucrurile? Ai întârziat puţin.

Sedley păru să se înece şi înghiţi cu greu.

— Păi… eu… nu mă aşteptam să te văd aici. Ştii… un… hm, coleg de breaslă, cum ar veni. De obicei sunt numai… ştii tu, cititori.

— Ei, ba nu, chiar am vrut să vin. Locuinţa mea e fix peste drum.

„Peste autostrada A1, mai exact“, se gândi el.

În cursul anilor, Tranter descoperise un lucru straniu: dacă la o petrecere sau la un eveniment literar acostai un autor pe a cărui carte o terfelisei, în scris, omul nu te lua la pumni şi nici nu-ţi vărsa paharul cu

băutură în cap. Ba dimpotrivă, de fiecare dată se străduia să-ţi devină prieten. Probabil simţea că, dacă te-ar fi luat la palme, şi-ar fi pierdut prestanţa şi respectul celorlalţi, iar pentru „amărâţii“ ca el prestanţa şi respectul, sau încercarea de a mai salva ceva din ceea ce le distrusese în articolul tipărit, erau tot ce conta.

— Oricum, succes, îi ură Tranter şi se întoarse la locul lui, în sală.

Sedley se duse la pupitru şi începu cu o anume nervozitate, explicând mai întâi de ce se hotărâse să devină scriitor şi cum ajunsese să scrie această carte.

Tranter căscă de câteva ori, conştient că se afla exact în raza vizuală a vorbitorului. Apoi, Sedley începu să citească – o descriere a relaţiei pe care o avusese cu inflexibilul său tată sau cam aşa ceva – cu acel glas al său cultivat şi uşor tremurător. Tranter ridică o sprânceană incredulă şi se uită în jur, ca să se asigure că şi restul publicului simţea la fel. Tipul ăsta probabil că glumeşte, nu-i aşa?!

Sedley primi o întrebare admirativă din partea unei femei bondoace, cu o beretă cu ciucure, după care se lansă într-o „scenă de petrecere“, în care eroul lui insipid era ţinta unei admiraţii inexplicabile din partea unei fetişcane firave.

În timpul lecturii, Tranter mări volumul sonor al căscaturilor sale, astfel încât acestea deveniră mai degrabă icnete de incredulitate. Jumătate dintre cei prezenţi se întoarseră să se uite spre el, iar Sedley îşi ridică şi el ochii din pagină. Urmă o pauză stânjenitoare până când reuşi să găsească unde rămăsese. Când reîncepu să citească, Tranter privi din nou în jur, de această dată întinzând braţele în lături, cu palmele deschise, ca pentru a întreba: „Ei, haide, ce mai e şi asta?“ Se auzi din spate un uşor râs batjocoritor, iar Sedley, roşu la faţă, îşi ridică din nou privirea din carte.

Răspunse la o altă întrebare linguşitoare, de la cineva despre care Tranter bănuia că fusese plantat acolo de departamentul de publicitate al editurii, iar apoi, cu o expresie solemnă, reluă lectura pasajului în care alter egoul său era respins de fata firavă. Tranter îşi amintea secvenţa, dar abia acum, că o citea Sedley, îşi dădu seama că se voia emoţionantă – „mişcătoare“, probabil.

Lăsându-se pe spate în scaun, slobozi cel mai sonor căscat al său de până atunci – un soi de muget. Apoi îşi azvârli braţele în lateral şi se uită de jur împrejur, arătând nerăbdător spre ceasul de la încheietură, ca pentru a sugera că unii oameni mai aveau şi treburi de făcut, vieţi de trăit, mulţumesc frumos, în loc să asculte aşa ceva.

După aceea, îşi împinse scaunul în spate, cu un scârţâit sonor pe podeaua de lemn, se ridică şi străbătu cu paşi lenţi culoarul din mijloc, până la uşile care dădeau spre stradă. Ajuns la ele, le împinse violent şi le lăsă să se închidă singure, făcând să pătrundă în sală cât mai mult posibil din zgomotul taxiurilor şi al camioanelor care treceau în sus înspre Rosslyn Hill.

În metrou, în drum spre casă, John Veals se gândea cu oarecare surprindere la cât de tăios fusese în dimineaţa aceea, în discuţia cu Simon Wetherby despre „prostia Moregain“ şi „aiureala Goldbag“. Cândva îi plăcuse domeniul bancar. După zece ani de tranzacţionare a contractelor futures, în 1990 fusese recrutat de o bancă de investiţii din New York care se considera cea mai tare de pe planetă – şi avea şi statistici în acest sens. Alţii, de la băncile mari, ar fi putut contrazice afirmaţia; Veals n-o contrazicea, simţind că venise vremea să facă o schimbare.

Unul dintre traderii firmei americane de brokeraj pentru care vindea el futures în Londra călcase strâmb, iar firma apelase la consultanţi de management. În sediul din New York, tineri cu ochelari fără rame urcau tăcuţi cu ascensoarele aflate dincolo de porţile de securitate. Feţele lor palide şi ochii apoşi le reflectau orele de studiu; cutii după cutii cu documente scrise erau duse în birouri de hamali îmbrăcaţi precum conductorii de odinioară de pe Expresul Chattanooga. Veals se bucura că plecase din firmă.

La fel ca toţi ceilalţi care lucrau acolo, se referea la noul său angajator numindu-l, simplu, „Banca“. Fondată de trei refugiaţi letoni în 1885, unise în anii ei de început capitalul şi investitorii, facilitând astfel dezvoltarea afacerilor şi apariţia unor noi firme comerciale; dar în 1990, când i se alăturase John Veals, devenise – din toate punctele de vedere, mai puţin cel

al numelui – un fond speculativ care prosperase tranzacţionându-şi propriul capital. La vremea aceea, Veals se încăpăţâna să creadă că rolul clientului era foarte important: să ofere un flux de informaţii pe baza căruia Banca să-şi poată folosi mai eficient banii.

În teorie, zidurile chinezeşti aveau menirea de a-i separa pe cei care tranzacţionau în numele băncii de cei care acţionau pentru clienţi, iar acest lucru funcţiona de obicei. În vreme ce o parte a băncii subscria o emisiune de drepturi pentru o companie în lipsă de lichidităţi, biroul de tranzacţii proprietare vindea activele aceleiaşi companii. Dar emisiunea de drepturi era de cunoştinţă publică şi nimeni nu încălca regulile de confidenţialitate; unii dintre cei neimplicaţi considerau metoda doar „dezgustătoare“. Dar la Bancă nimeni nu se sinchisea de „gust“.

Alteori, zidurile chinezeşti erau prea subţiri. Veals şi toţi ceilalţi de la Bancă ştiau că, dacă doi oameni se întâlneau la o bere după orele de program, era imposibil să controleze cineva tot ce-şi spuneau ei. Era chiar de râs, îşi zicea Veals, prea uşor. Pe de altă parte, era împotriva legii – sau împotriva reglementărilor bursiere. Faptul că toată lumea ştia ce se întâmpla nu însemna că totul era corect, lipsit de riscuri, iar Veals preferase ca în acest stadiu al carierei lui să procedeze într-un mod care era – ca să folosească jargonul Băncii – complet cuşer.

Primul său post la Bancă, la departamentul de energie, survenise în perioada în care multe guverne africane şi est-europene îşi privatizau rezervele energetice. Toate organizaţiile particulare care apăreau voiau să-şi cumpere un fel de protecţie împotriva viitoarelor fluctuaţii de preţ. Puteau face acest lucru în mod organizat, dar Veals prefera să le dirijeze spre metoda „necotată“, în cadrul căreia tranzacţiile erau încheiate în particular, între adulţi, de bunăvoie.

Iar asta îi plăcea grozav. Era ca şi când ar fi jucat poker cu un tip ale cărui cărţi erau întinse pe masă, cu faţa în sus. Cu aceşti naivi, Veals îşi găsise un nou atu, de această dată mai valoros decât tot ce savurase până la momentul respectiv în domeniu. Pe pieţele listate la Bursă existau motoare de tranzacţionare algoritmice, care menţineau tot timpul preţurile plictisitor de aproape de valoarea corectă; însă pe piaţa nelistatelor putea acţiona ca un

croitor pe comandă, furnizându-le domnilor Mbungwe şi Radninski un produs anterior convenit atât de complex şi de precis, încât respectivii habar nu aveau dacă preţul era sau nu corect.

În perioada de vârf, părea că în fiecare zi sosea la New York un avion plin cu clienţi – oameni serioşi care făceau primii paşi nesiguri în lumea capitalistă. După ce le lua banii, Veals îi expedia, alături de Steve Godley, care să-i întreţină, la dineuri prelungite în restaurante din centru, cu preţuri exagerate şi cu prostituate asigurate ulterior. Oamenii în cauză erau disperaţi după experienţa Băncii; numele ei în sine era o garanţie a rafinamentului şi a puterii financiare: ar fi vrut s-o poată lua acasă, ca să le-o arate şefilor şi autorităţilor guvernamentale. Decolau de pe aeroportul Kennedy sâmbăta noaptea şi se întorceau în ţările lor cu un zâmbet întipărit pe faţă, într-o stare de visare recunoscătoare pentru că au fost păcăliţi de o firmă cu un asemenea nume măreţ. După părerea lui, Veals nu tranzacţiona, de fapt, CDS-uri sau alte opţiuni simandicoase; tranzacţiona credulitatea polonezilor; tranzacţiona naivitatea cehilor; tranzacţiona prostia omenească.

Şi totuşi, nu era pe deplin mulţumit. Era ca şi când s-ar fi dus la unul dintre celebrele bordeluri ale bancherilor din Geneva şi găsea cele mai tari prostituate, cele mai frumuşele fete din Praga şi din Vilnius, gata aplecate, goale, aliniate în aşteptarea managerilor de fonduri veniţi în vizită. El, unul, tânjea după ceva mai dificil şi mai riscant.

În Londra, în a doua jumătate a anilor nouăzeci, Banca îi ceruse lui Veals să se ocupe de problema debitelor, iar el reacţionase cu entuziasm. Debitele puteau fi tranzacţionate ca obligaţiuni pe o piaţă oficială, dar debitele bancare nu erau supuse reglementărilor de confidenţialitate. Una dintre misiunile departamentului pe care îl conducea Veals era aceea de a strânge bani pe care agenţiile de rating nu-i percepeau ca debite, iar pentru asta el şi ai săi inventaseră noi instrumente, cărora le dăduseră nume înşelător de simple sau de vesele. Cine nu şi-ar fi dorit să cumpere o Fiesta sau o Vedetă Înaltă? („Vedetă“ venea de la Venit cu Dobândă Eterogenă Terţiară, iar adjectivul „înaltă“ se referea, într-o glumă ştiută doar de Veals şi de Godley, la marja de profit a Băncii. „Tot un rahat de debit“, recunoştea Veals în faţa lui Godley.)

Mai târziu, imortalizaseră gluma lor privată chiar în numele fondului speculativ, High Level Capital.[28] „Douăzeci de procente regulate din câştigul clientului, plus doi la sută taxă de management“, spusese Veals. „Norma domeniului! Şi ce mai domeniu! Cum se zice în latină la douăzeci de procente regulate? Ar trebui să ne punem deviza asta pe blazon. *Viginti copulantes per centum.* Godley se uitase la traducere, dar n-o scosese la imprimantă.

Apoi deciseseră să ridice nivelul la trei şi treizeci. Asta arăta că erau hotărâţi să facă treabă.

Regimul de complianţă în cadrul Băncii respecta cu sfinţenie cerinţele moderne. În realitate, asta însemna o pregătire de o oră pe an, axată în principal pe precauţii vizând spălarea de bani similare cu cele luate de un funcţionar de bancă serioasă atunci când tratează cu un client nou: fotocopierea paşaportului şi a unei facturi recente pentru utilităţi. Veals susţinuse la un moment dat un „examen“ de complianţă, la care prima întrebare fusese: „În ce an şi-a început activitatea Bursa din Singapore?“ La fel ca tuturor celorlalţi de la nivelul lui, i se cerea să urmeze încă un curs de o zi în fiecare an, într-un hotel vechi dintr-o zonă rurală. După ce se înregistrau, majoritatea „studenţilor“ îşi petreceau dimineaţa tranzacţionând sau citind şi expediind mesaje de pe telefonul mobil, ca de obicei. Lui Veals îi plăcea să parieze pe propriile sale abilităţi matematice şi obişnuia să pună rămăşag cu unul dintre „leii“ tineri că el avea să calculeze rezultatul unei sume complexe înaintea rivalului, folosind un computer palmtop; câştiga în acest fel mii de lire în momentele de răgaz.

În biroul său imaculat şi bine iluminat din Pfäffikon, Kieran Duffy avea o zi lungă. Era un tip cu pofte carnale greu de stăpânit şi cu o capacitate redusă de concentrare pe perioade lungi; timp de mulţi ani, weekendurile sale în New York presupuseseră sejururi în Long Island, numeroase partide de golf, ceva cocaină, vin franţuzesc şi cât mai multe fete posibil, fără a o scoate complet din răbdări pe domna Duffy.

Atunci când era în derularea unei afaceri considerabile însă, omul putea intra într-un fel de transă, în care rămânea atât cât era nevoie. După

dimineaţa antrenantă petrecută cu prietena sa din Italia, Marcella, îşi făcu un duş, se îmbrăcă, îi spuse fetei că probabil avea să se întoarcă abia a doua zi şi urcă în maşina lui sport albastră, de fabricaţie germană, pe care o conduse cu viteză pe străzile îngheţate din Pfäffikon. Le ceruse cu o seară înainte asistentei şi secretarei sale să vină la lucru înainte de ora opt, aşa că, în momentul în care deschise uşa biroului, simţi imediat miros de cornuri şi de cafea espresso.

Porni cele patru monitoare cu ecran plat şi îşi frecă mâinile.

Pieţele se deschideau la nouă, ora Elveţiei, aşa că îşi petrecu dimineaţa vorbind la telefon cu principalii jucători de pe piaţa opţiunilor din băncile londoneze. Una câte una, cererile şi ofertele îi parveneau, şi tot la fel, pe rând, Kieran Duffy accepta tranzacţiile nelistate, printr-o simplă convorbire telefonică. După fiecare, completa un tichet pe care i-l dădea asistentei sale, o englezoaică înaltă şi elegantă pe nume Victoria Gilpin, care îl introducea, prin intermediul computerului, în sistemele de risc de la High Level.

În vreme ce Victoria trecu la treabă (tasta ca o dactilografă de modă veche, ţinând imobile încheieturile mâinilor şi mişcând doar degetele lungi pe taste, aproape fără zgomot), Duffy verifică tot ce intrase nou: o cerere de confirmare de la fiecare bancă cu care încheiase o tranzacţie; o notificare de la prim-brokerul High Level din Londra (cea mai făţoasă bancă de investiţii americană) cum că fiecare tranzacţie fusese acceptată şi înregistrată; şi o ajustare a poziţiei lui de tranzacţionare pe monitoare. Această din urmă cifră era stabilită printr-o continuă recalculare a tuturor poziţiilor High Level – şi nu erau puţine. Din cauza amplorii tranzacţiilor pe care le încheiase în cursul dimineţii, chiar şi cea mai slabă variaţie în preţul acţiunilor Allied Royal Bank determina mişcări uriaşe ale propriilor lui valori de tranzacţionare. Era incitant.

La amiază, discută despre limitarea riscurilor cu Teddy Robinson, californianul cu fals aer relaxat, care se ocupa de cea mai mare parte a afacerilor High Level la principala firmă de brokeraj din Londra. Apoi, după un sendviş cu roşii şi pâine de secară pe care îl mâncă la birou la ora unu, Duffy îşi îndreptă atenţia spre garantate: credite acordate guvernului britanic, în schimbul cărora acesta emitea obligaţiuni garantate. Dacă

băncile britanice dădeau de necaz, aşa cum credea John Veals că avea să se întâmple, guvernul avea să fie nevoit să împrumute sume uriaşe pentru refinanţarea lor, şi, în consecinţă, valoarea tranzacţională a debitelor britanice urma să scadă sub nivelul celor italiene.

La biroul londonez al băncii First New York lucra un specialist în garantate pe care Duffy pusese ochii de la o vreme: un tânăr care făcuse bani în dificiul an anterior şi, drept urmare, începea să se creadă infailibil. Duffy îl sună şi-i ceru să-i dea un preţ de cerere şi ofertă în titluri garantate pe zece ani, cu termen în zece zile. În aşteptarea răspunsului, îşi verifică încă o dată calculele şi, când îi parveni documentul, vându debite britanice în valoare de 10 miliarde de lire sterline.

Victoria introduse în sistem detaliile tranzacţiei şi le urmări plecând spre numeroasele destinaţii electronice. Nici una dintre ele nu implica o piaţă propriu-zisă sau un forum reglementat. În vreme ce oamenii cu care Duffy vorbea la telefon înţelegeau că High Level era „clientul final“, partenerul cu care aveau de-a face de fapt pe piaţă era legendar de solida bancă americană de investiţii, care, ca prim-broker, administra toate tranzacţiile.

Problemele începură să apară pe la mijlocul după-amiezii. Piaţa acţiunilor Allied Royal era prea subţire pentru ca Duffy să poată tranzacţiona mai departe: pur şi simplu, activitatea era prea redusă ca el să poată înainta poziţii de magnitudinea necesară, aşa că la ora patru îl sună pe John Veals pe mobil şi-l înştiinţă despre situaţia în regres.

— Bine, Kieran. Las-o în seama mea! Văd eu ce pot face.

În seara aceea, în biroul său de la mezanin cu ferestre ce dădeau spre grădină, John Veals studia ecranul plin de cifre. I se părea că putea întrezări deja urme vagi ale amprentelor lui O’Bagel.

Totul arăta bine până acum, însă Veals era îngrijorat. Anxietatea era nelipsită din activitatea lui, seară de seară. Problema presantă acum era aceea că pieţele deveniseră atât de agitate, atât de temătoare în faţa colapsului financiar, încât chiar şi mişcările fine pe care le remarcase el ar fi putut fi observate şi de alţii. Lumea financiară intrase într-un soi de

vivacitate întreruptă. Pe 31 octombrie, cu numai şapte săptămâni în urmă, firmele financiare de pe Wall Street pierduseră 369 de miliarde de dolari într-o singură zi. Mesajul era scris cu litere de-o şchioapă, de la un capăt la altul al peretelui, şi totuşi lumea încă încerca să-l ignore. Petrecerea era în toi: încrâncenaţii, ameţiţi de beţia riscului, incapabili să creadă că goana după aur s-ar putea încheia vreodată, nu se dădeau duşi.

În această atmosferă, Veals se îndoia că va trece săptămâna înainte ca vreun analist ager să observe cât scăzuseră banalii indicatori de sănătate economică a Marii Britanii – moneda şi valorile titlurilor garantate – şi să facă apoi legătura cu Allied Royal.

A doua problemă era cea semnalată de Duffy la telefon: anume, că piaţa era prea subţire pentru ca el să înainteze o poziţie de mărimea dorită. Era nevoie ca Veals să stârnească o tendinţă de cumpărare, pentru ca el şi Duffy să poată vinde; prin urmare, înainte ca acţiunile Allied Royal să se prăbuşească, trebuia ca ele să crească. Unica modalitate prin care putea să se asigure că nu apucau alţii să exploateze situaţia Allied Royal înaintea lui şi totodată să incite activitatea de care avea nevoie pe piaţă era să facă un Rothschild.

În timpul războaielor napoleoniene, fraţii Rothschild deţinuseră cel mai rapid sistem de comunicaţii din Europa: porumbeii călători. Toată lumea de la Banca Angliei ştia că Nathan Rothschild avea să afle cel dintâi rezultatul bătăliei de la Waterloo şi că, fără umbră de îndoială, omul avea să profite de acest avantaj; concurenţa avea să-l imite imediat, fiindcă nimeni nu voia să rămână de partea cealaltă. Şi astfel, cu o fereală exagerată, menită să atragă atenţia asupra ei însăşi, începuse să vândă cantităţi mici de obligaţiuni guvernamentale. Turma se luase după el, iar piaţa obligaţiunilor se prăbuşise. Dar fără ca rivalii lui să ştie, folosindu-se de intermediari, Rothschild acumulase uriaşe poziţii de cumpărare pe piaţa obligaţiunilor guvernamentale. Când fusese anunţată victoria de la Waterloo, creşterea patriotică a preţului obligaţiunilor îi adusese cea mai mare avere din istoria finanţelor londoneze.

Veals discută pe îndelete situaţia cu Stephen Godley, la telefon. Cât timp vorbi, la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic, cu excepţia câte unui

mormăit ocazional. După douăzeci de minute, Godley spuse:

— Bine, John, am înţeles. Am încheiat o primă repriză decentă, dar următoarea va fi crucială. O las în mâinile tale abile. Eu voi avea grijă ca totul să fie în regulă mâine la Londra. Transmite-i dragostea mea lui O'Shlo.

La etaj, Finbar, fiul lui Veals, se pregătea să urmărească ultimul episod în direct din *It's Madness.*

Se simţea complet refăcut după albicioasa pe care o avusese. Somnul bun şi două tablete de ibuprofen rezolvaseră problema. Mâna nu-i mai tremura, nu mai avea transpiraţii reci şi era sigur că se întorsese în lumea reală. Doar un mic şi alarmant fior de anxietate îi mai strângea stomacul când se gândea la ce se întâmplase, aşa că încerca să îşi alunge totul din minte.

Ca o măsură de respect, sau ceva de genul ăsta, decisese să nu mai fumeze vreo două zile, aşa că acum se relaxa doar cu o doză de Pilsner.

Concurenţii se aflau în bungalow-ul Barking, unde juriul format din celebrităţi îi putea urmări în vreme ce ei îşi vedeau de treburile lor. Pe lângă Scotty, femeia cu tulburare bipolară (al cărei nume real, Valerie, fusese deja uitat), şi Alan schizofrenicul, mai erau Sandra, o femeie de vreo treizeci de ani cu depresie cronică, un bătrân pe nume Preston, cu diagnostic incert, şi un tinerel căruia îi spuneau Darren, cu o severă tulburare de personalitate antisocială, care susţinea că nu avea nici o boală mintală.

Bolnav sau nu, în mod cert aducea ceva aparte grupului – aşa cum subliniaseră articolele din ziar – cu agresivitatea sa neînfrânată şi cu disponibilitatea de a-şi scoate hainele şi de a-şi expune în faţa camerei video părţile intime, uşor pixelate.

Pe ecran apăru Terry O'Malley, ai cărui obraji roşii luceau în prim-plan, în lumina reflectoarelor din studio. Era îmbrăcat ca pentru o sindrofie de elită, din aceea cu sticle de vin pe masă şi cu boluri pline cu alune şi fructe pentru celebrităţi – mango şi kiwi.

— Bun, doamnelor şi domnilor, spuse Terry, ne apropiem de finele acestei seri. Suntem gata cu toţii? Lisa?

Femeia încuviinţă pe deasupra paharului ei cu vin.

— Contează pe mine, Tel.

— Să-i dăm drumul, spuse Barry Levine.

Cu un gest teatral al braţului drept, Terry dădu semnalul:

— Camera trei, scena îţi aparţine. Dă-i drumul!

Decorul de petrecere se evaporă şi odată cu el dispăru şi orice urmă de veselie. În locul lui, imaginea preluată de o cameră fixă dezvălui interiorul unui cabinet medical neutilat, filmat în alb şi negru, în care concurenţii erau chemaţi unul câte unul, la „consultaţia“ zilnică. Li se cerea să se aşeze pe scaunul din faţa biroului, în vreme ce în partea cealaltă, partea „mediculuі“, fotoliul mare din piele rămânea gol. În fiecare zi, consultaţia includea o nouă „provocare terapeutică“ – o PT, aşa cum i se spunea. De obicei, era ceva relativ inofensiv: să povestească în faţa publicului o întâmpare deosebită din copilărie sau să încerce să mănânce o zi numai fructe.

Primul era Alan, schizofrenicul.

— Bună dimineaţa, Alan. Cum te simţi azi?

Vocea fără trup – masculină, cu tonuri pompoase – era transmisă prin intermediul unui difuzor ascuns.

Alan, un bărbat pe jumătate chel, de vârstă mijlocie, îşi clătina capul în faţă şi-n spate, de parcă ar fi fost prins în nişte hamuri din care ar fi vrut să scape. Camera focaliză pe ochii lui care priveau în gol, afundaţi în orbitele întunecate de oboseală. Era limpede că nu se simţea suficient de bine ca să joace, şi, înainte ca detaliile provocării zilnice să-i fie prezentate, lumina se stinse şi cineva îl trase afară.

Scena reveni la sindrofia celebrităţilor.

— Ei bine, ce părere ai despre Alan, Lisa? întrebă Terry O’Malley, preluând rapid controlul asupra situaţiei.

— Nu cred că Alan ne-a dat tot ce are el mai bun de când au intrat în bungalow. Ştii, e un tip foarte de treabă, gata să ofere sprijin… Şi cred că a fost oarecum o dezamăgire şi pentru el însuşi.

— Mulţumesc, Lisa. Barry? Tu ce crezi?

— Ca să fiu sincer, cred că Alan ne va da mai mult de-atât, răspunse Barry. Va demonstra o mai mare dăruire. Fiindcă într-adevăr *va dori* asta.

Finn se duse la bucătărie pentru o altă doză de bere, şi, când reveni, concurenţii se strânseseră în camera de zi pentru o repriză de karaoke. Aceasta era una dintre cele mai populare părţi ale întregii emisiuni, aşa numita seară „Loony Tunes“, când Lisa era adusă cu elicopterul la locul secret al bungalow-ului Barking. O cameră de mână o prinse aplecându-se sub palele rotorului şi fugind spre intrare, însoţită de un bărbat de la securitate. O a doua cameră îl filma pe primul cameraman într-o înceţoşare de *ciné verité* în stil *nuit américaine*[29].

— … Apreciată de propriul nostru specialist în mu-zică, spunea Barry lungindu-şi prezentarea, în timp ce o urmărea pe Lisa intrând în casă, interpretă a nu mai puţin de şase hituri aflate în top zece, cu trei albume de platină înregistrate cu fabulosul grup Girls From Behind şi, da, este Liiiiiissssaaa!

Lisa coborî cele două trepte de la intrarea în bungalow, menţinându-şi cu abilitate echilibrul pe tocurile înalte şi purtând o fustă minusculă. Îi salută pe concurenţi cu o voioşie sonoră şi testă microfonul de karaoke cu câteva note din *Between You and I,* cel mai cunoscut hit al grupului Girld From Behind.

Totul părea să decurgă bine, când mai vârstnicul Preston traversă încăperea pentru ca Lisa să-i explice cum funcţiona maşinăria.

— Deci ţii asta în mână, îi spuse ea întinzându-i microfonul, te uiţi în jos la ecranul ăsta mic şi cânţi cuvintele pe care le vezi pe el. Nu, nu-l ţine acolo jos, în faţa pantalonilor, ca pe o… Nu, nu, Preston, băiat rău ce eşti… Ţine-l în dreptul gurii… Ei, ce-am spus eu? Încetează, Barry! Deci, ce ne vei cânta, iubire?

Preston, un londonez într-o jachetă cenuşie, cu ochelari cu rame groase, era un experiment în cadrul emisiunii. În mod obişnuit, la *It’s Madness* preferau concurenţi de cel mult treizeci şi cinci de ani, pentru ca şansele de „romantism“ să fie mai mari în bungalow. Partea de început a melodiei Fraţilor Righteous *You’ve Lost That Loving Feeling* răsuna deja în forţă, iar Preston îşi plecă privirea spre ecranul de la picioarele lui.

— Unde e Mandy? întrebă el. I-am zis c-o duc la poze. De ce n-aţi adus maşina?

Imaginea se mută pe studioul celebrităţilor, unde Barry Levine spunea:

— Poate că ar trebui să-i dăm versurile de la *Mandy*, dacă asta vrea să cânte.

Într-o clipă, în bungalow se stârni o ciorovăială: masivul Darren încerca să-l determine pe Preston să cânte la microfon, Preston îşi flutura braţele în lături, iar Lisa, alarmată exagerat, se ascunse în spatele canapelei, aruncând din când în când ocheade pe deasupra spătarului şi făcând cu mâna spre cameră.

— E un talent natural, fata asta, spunea Barry în studio. Ce mai talent!

28 În traducere exactă, „Capital de Nivel Înalt“ (n.tr.)

29 *Nuit américaine*, nume generic al tehnicilor cinematografice folosite pentru a simula o scenă de noapte (n.tr.)

PARTEA A PATRA

MIERCURI, 19 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Pe feribotul dintre Dover şi Calais, Hassan al-Rashid constată cu surprindere că era aproape singurul pasager. Îşi imaginase mulţimi de *kafiri* însetaţi îngrămădindu-se să-şi facă provizii de la depozitele de băuturi alcoolice cu preţuri reduse, la timp pentru festivalul lor „religios“. Când urcase la bord pe scara acoperită şi intrase pe prima uşă întâlnită în cale, se pomenise imediat într-un salon supradimensionat în care se comercializa alcool; după toate aparenţele, se numea „Le Pub“. Străbătuse ambele punţi destinate pasagerilor, dar nu exista scăpare: toate locurile erau în zona în care era permis consumul de alcool. Se aşeză cât mai departe de bar şi se uită pe fereastră. În orizontul neclar, cerul jos, de un cenuşiu metalic, se unea cu marea gri precum cositorul; lumea întreagă era învăluită în nuanţe sure.

Pusese ceasul să sune la ora şase, în Havering-atte-Bower, pentru a putea prinde trenul de la Victoria. Găsise un loc într-un compartiment liniştit şi îşi deschisese cartea. Acasă citea pentru a treia oară excelenta lucrare a lui Sayyid Qutb, *Jaloane*, însă nu voia să fie văzut cu ea, aşa că luase la drum una dintre numeroasele cărţi noi care începuseră să sosească în biroul tatălui său de la vizita „domnului literat“. Era un „thriller“ despre cursele de cai, deşi nu-ţi dădea cine ştie ce fiori. Atenţia îi fusese distrasă de un glas sonor – al unui tânăr pe care controlorul de bilete îl dăduse afară de la clasa întâi. Deşi alb, băiatul încerca să-şi asume un accent de negru. Era însoţit de un tip într-adevăr de culoare: un moşulică bondoc, cu o şapcă din piele trântită pe ciuful cărunt. Se aşezaseră amândoi lângă Hassan; din când

în când, tânărul se ridica şi mai striga puţin. Înjura pe tonul acela fals de negru, la un volum prea ridicat, încă furios pe controlor. Încercase apoi să prindă privirile celor din jur, însă dintr-odată toţi îşi găsiseră ceva de făcut, prefăcându-se absorbiţi chiar şi de ziarele gratuite. Hassan cunoştea tipul: deficit de atenţie, destinat unei vieţi când în închisoare, când afară; bătrânelul de culoare era, probabil, asistentul lui social sau ofiţerul de eliberare condiţionată.

La Faversham, unele vagoane ale trenului trecuseră pe altă linie, iar Hassan se folosise de acest prilej pentru a schimba compartimentul, pretinzând că abia atunci observase că urcase într-un vagon greşit. La gara din Dover aşteptase autobuzul spre port, dar nu venise nici unul. Văzuse apoi un taxi şi îi făcuse semn. Trecuseră de Colegiul Dover şi străbătuseră faleza cu hotelurile ei dărăpănate; totul se părăginise în felul acela misterios al tuturor oraşelor de pe litoral. Un hotel avea o cabină de telefon roşie în curtea din faţă, înconjurată de plante înflorite; faleza înaltă din stânga părea mai degrabă cenuşie decât albă – obosită şi murdară în lumina zilei de iarnă.

La agenţia de voiaj, Hassan avusese de ales între două companii de feriboturi şi optase pentru cea a cărei cursă pleca prima.

— Numele, îi ceruse funcţionarul din faţa computerului. Şi prenumele.

De ce naiba trebuia să-ţi dai numele ca să cumperi un amărât de bilet? Dar, pe moment, fusese prea surprins pentru a minţi. Şi răul abia începea. Un anunţ la megafon îi îndrumase, pe el şi pe alţi cinci pasageri, la un autobuz. Rulaseră abil în zona docurilor, pe benzile deliminate cu vopsea albă, iar funcţionarul de la punctul de frontieră le făcuse semn să treacă. Hassan tocmai începuse să se relaxeze, când autobuzul virase brusc şi intrase într-un hangar. Toţi pasagerii coborâseră şi îşi trecuseră hainele şi bagajele printr-un scanner, după care păşiseră ei înşişi prin detectorul de metale, exact ca la aeroport. Hassan nu prevăzuse asta – un obstacol posibil fatal în calea planului său.

Acum, în vreme ce şedea în lumea aceea cenuşie de pe feribot, încerca să-şi imagineze – presupunând că procedurile de scanare erau aceleaşi în

Calais – cum avea să treacă înapoi cu peroxidul de hidrogen fără a stârni suspiciuni. Spera să cumpere substanţele câte una, de la farmacii diferite, riscând astfel mai puţin să-i fie reţinută figura, dar găsise totodată, după doar douăzeci de minute de căutare pe internet, adresa unui furnizor de materiale pentru frizerii, pe la periferie, de unde ar fi putut să cumpere totul odată.

Apelase la cunoştinţele de franceză ale Shahlei pentru a se pregăti. Întotdeauna se bucura să-l audă, chiar dacă era şi puţin surprinsă, iar când îi spusese că avea nevoie de ajutor, îl invitase în apartamentul ei din Clapham. Preparase chebap cu orez şi salată şi cumpărase pentru el suc de portocale.

— Bine, musiu, care-i problema?

Îi spusese că urma să meargă în vacanţa de vară în Franţa şi că voia să-şi exerseze franceza la nivel conversaţional. Shahla nu-l crezuse, însă era prea încântată de compania lui pentru a mai pune întrebări delicate. Fusese în vizită la prietenii tatălui ei din Liban şi învăţase franceza de mică.

— S-ar putea să am un uşor accent libanez, Hass, spusese ea dându-şi pe spate părul lung şi negru şi aplecându-se pentru a scoate dopul sticlei de vin. Dar asta n-o să-i deranjeze pe cei din Provence.

Hassan reuşise să îndrepte conversaţia spre chestiuni generale şi să aducă în discuţie cuvintele similare din cele două limbi.

— Exact, replicase Shahla. E uşor să discuţi despre ştiinţă sau filosofie, fiindcă termenii sunt aceiaşi. Mai greu e atunci când se vorbeşte despre… Se întrerupsese pentru a privi în jurul ei, după care reluase: Ştii tu, despre lucruri concrete – pervaz, paravan, vătrai, poliţă, vas, închizătoare.

Îi fusese apoi uşor lui Hassan s-o roage să-i confirme cum se pronunţă corect oxigen, spre exemplu, sau hidrogen.

— *Hydrogène*. Rosteşti „i-dro-jen“. Şi încearcă să ru-lezi puţin r-ul.

Mai târziu pomenise şi despre peroxid.

— „Pei-roc-sid“, silabisise ea. Ba nu, lasă-mă să veri-fic, poate are un accent acut.

Nu avea, aşa că Shahla reluă:

— Deci e „pe-roc-sid“. Scuze.

Hassan o privise când întinsese braţul pentru a pune dicţionarul înapoi pe raft. Fusta ei cenuşie se ridicase puţin, lăsând să se vadă colanţii albaştri deasupra ghetelor din piele maro. Cât de lungi îi erau oare picioarele de la gleznă până la şold? Ciudat era că, deşi nu părea prea sprinţară, Shahla se mişca repede şi echilibrat.

Abordaseră apoi chestiuni generale – cumpărături şi cum să iei un autobuz sau un taxi.

— Eşti extraordinar, Hass. Parcă ziceai că nu ştii o boabă.

— Ei, păi am învăţat franceza la şcoală. Sistemul scoţian, ştii tu. Şi n-am încheiat încă.

— Deci ai dat examenul GCSE sau altceva?

— Da, dar nu trebuia să vorbeşti franceza ca să-l iei.

Nu-i plăcea să se folosească de Shahla în felul ăsta, dar îi fusese uşor să găsească o motivaţie pentru sine însuşi: era o chestiune de priorităţi. O mică înşelătorie la adresa unei prietene îi va fi iertată, ţinând seama de perspectiva restabilirii dreptăţii pe pământ şi a dobândirii vieţii veşnice în paradis. Allah avea să fie milostiv cu Shahla, fiindcă îl ajutase pe el; poate chiar i-ar putea trece cu vederea lipsa credinţei.

Convingerea lui că avea dreptate în ceea ce făcea era tulburată doar de conştientizarea dureroasă a faptului că era norocos să aibă o prietenă care îi punea atât de puţine întrebări şi care părea să-l placă exact aşa cum era el. Dacă toţi cei din jur l-ar fi tratat ca ea, se întrebase Hassan, oare ar mai fi făcut acum planuri să se ducă la Calais?

Nu putea spune nimănui ce pusese la cale Husam Nar, dar, dacă exista pe lume o persoană în care să se poată încrede, aceea era Shahla. Fuseseră mai multe momente în ultimii doi ani în care se simţise tentat să-i povestească despre calea pe care o urma, însă de fiecare dată renunţase.

Nu că Shahla s-ar fi arătat neînţelegătoare; dimpotrivă, în ochii ei căprui strălucea grija pentru el. Altul era motivul pentru care nu-i putea spune: avea impresia că ar fi râs de el. N-ar fi sunat la serviciul antitero, la MI5 şi nici măcar la poliţiştii locali; nu le-ar fi spus părinţilor sau profesorilor lui, dar o şi vedea luându-şi obrajii în palme şi scuturându-se de

râs, în vreme ce părul ei lung, negru, i se revărsa peste sâni: „Şi toate astea, Hass, din cauza unei voci destrupate care s-a auzit în deşert?!“

În fiecare lună vedea la chioşcurile de presă o revistă intitulată *The Toad*, care nu părea să aibă alt scop decât să arate cât de falsă şi de necinstită era, în realitate, societatea. La radio şi la televizor se simţea bombardat de cinismul cu care erau privite situaţia actuală, politica şi, în anumite limite de justeţe, religia.

Acest scepticism naţional stupid era o parte din ceea ce voia el să lase în urmă în năzuinţa sa către ceea ce era pur şi etern. Nici un *kafir* şi nici un evreu n-ar putea înţelege vreodată cât de spiritual şi de solicitant era islamismul cu adevărat; în esenţă, însemna că fiece răsuflare şi fiece gând al tău poartă amprenta divinului. Dificultatea în cazul lui Hassan venea din faptul că, fiind scoţian din naştere şi locuind toată viaţa lui în Scoţia sau în păgâna Londră, era marcat de cultura britanică; problema lui, dacă era să fie sincer cu el însuşi, era că *The Toad* i se părea chiar simpatică.

Shahla era musulmană şi îi era prietenă. Împărtăşea, în mare, aceeaşi identitate cu a lui; dar reprezenta totodată un risc, fiindcă ea abordase lucrurile într-o manieră atât de diferită. Cu cât se simţea mai atras de ea, cu atât trebuia să se ţină mai departe.

*

Pe feribot, Hassan observă că majoritatea conversaţiilor pe care le auzea fără să vrea erau despre bani – sau mai degrabă despre valoare şi preţ. Chipsurile, berea, băuturile scutite de taxe… Erau obsedaţi de asta, ceea ce pe el îl făcea să jinduiască la un aer mai răcoros, mai spiritual. În copilărie, tatăl lui îi spusese deseori că religia apăruse fiindcă Profetul fusese şocat de faptul că oamenii din tribul său erau atât de mercantili. Coloana vertebrală a islamului, după părerea Ciocănitorului, era nevoia de generozitate, de a da de pomană, de a împărţi ceea ce ai cu membrii mai neputincioşi ai grupului.

Hassan îşi amintea cum intrase în Franţa, cu maşina părinţilor săi, pe când avea opt sau nouă ani, iar materialismul hidos al compatrioţilor săi şi aplecarea lor către beţie nu-l deranjaseră în mod deosebit. Acum, tot ce vedea confirma spusele Profetului. Fiecare cuvânt sau acţiune grosieră a

celor din jur îi întărea convingerea că, dintre toţi cei aflaţi pe feribot, numai el avea acces la adevăr. Era pasionant să vadă cum totul – fiecare detaliu, fiecare observaţie – îi confirma convingerile. Era aproape ca şi când ar fi fost îndrăgostit – sau aşa îşi imagina el.

Pe docurile din Calais, urcă în autobuzul care asigura transferul, dar apoi văzu un taxi oprind şi pe pasagerul acestuia coborând. Se duse în faţă şi-i ceru şoferului să-l lase să coboare. Acesta acţionă uşile duble, care se deschiseră cu un şuierat pneumatic, iar Hassan reuşi să prindă taxiul şi să-i spună şoferului: *Centre ville*. (Nu „santr viià, ci „santr vil“; l-ul trebuie să se audă – asta subliniase Sahla.)1

Imediat dincolo de zona docurilor se aflau baruri numite Le Pub şi Le Liverpool, în care Hassan îşi imagina grămezi de suporteri englezi vărsându-şi maţele la întoarcerea de la vreun meci de fotbal.

Şoferul începu să vorbească una-alta, de dragul conversaţiei, aşa că Hassan spuse *Pardon*, îşi scoase telefonul din buzunar şi se prefăcu imediat că sună pe cineva. Se gândise iniţial să se prefacă surd, să poarte un aparat auditiv extrem de vizibil, dar pe urmă se întrebase câţi pakistanezi surzi luau taxiul spre centrul oraşului Calais. „Să ai un aer normal, cât mai normal“, insistase Salim.

Taxiul îl lăsă lângă uriaşa clădire a Primăriei. Şoferul îi dădu o carte de vizită cu numărul lui de telefon şi-i spuse – din câte înţelese el – să o roage pe vânzătoarea oricărui magazin să cheme taxiul pentru el. Ca să-şi mai adune gândurile, Hassan se duse să admire grupul statuar *Burghezii din Calais*, al lui Rodin. Bărbaţii cu aer amărât, cu robele şi lanţurile lor, aveau picioare plate supradimensionate; unii dintre ei păreau mai degrabă nişte gorile din bronz decât consilieri municipali.

Era ora trei, şi deja se întuneca. Hassan uitase să-şi ia mănuşi, şi mâinile îi erau reci. Întotdeauna păţea aşa iarna; era probabil o deficienţă genetică datând de pe vremea strămoşilor săi din calda vale Mirpur. Sau să fie acesta un gând nepermis?

Hassan străbătu bulevardul Jacquard, cu luminile de Crăciun cam pale. Aruncă o privire într-o farmacie de pe stânga, în faţa căreia licărea o cruce mare şi verde. Era mult prea goală, cu o farmacistă serioasă, cu ochelari, în

spatele tejghelei. „Edith Dumont. *Pharmacien*“, scria pe uşa din sticlă. O şi vedea întrebându-l: „Şi, mai exact, pentru ce vă trebuie atâta vopsea de păr?“ Avea răspunsul pregătit: *Je suis coiffeur.* „Jeo sui coafeor.“ O ademenise pe Shahla să-i silabisească fraza în cadrul unui joc de-a conversaţia, despre ceea ce i-ar putea spune oamenii pe care-i va întâlni în vacanţă. Luase, de asemenea, cu el câteva cărţi de vizită, cu aprobarea frizerului local din Havering.

Însă, după privire, Edith Dumont părea inabordabilă. Încercă la magazinele de pe cealaltă parte a străzii şi apoi în cel de pe bulevardul Gambetta, fără a se simţi însă în stare să meargă până la capăt. Ce ciudat i se părea că toate vindeau atât de multe chestii homeopate, *produits vétérinaires* – mâncare pentru câini – şi tonice capilare promovate de femei goale cu pielea aurie! În cele din urmă, încercă la supermarketul din capătul îndepărtat al marelui centru comercial. Cel puţin acolo nu trebuia să discute cu nimeni; era suficient să pună în cărucior cele necesare. Mătură plafonul cu privirea, în căutarea camerelor de supraveghere; nu se vedea nici una, dar era posibil să fi fost mai bine ascunse decât acasă.

Raionul *Cheveux*1 al magazinului era uriaş, însă cantitatea de peroxid de hidrogen dintr-o sticluţă cu vopsea de păr era atât de mică, încât, pentru ce-i trebuia lui, ar fi fost nevoie să cumpere tot stocul din magazin. Raionul de produse gospodăreşti avea diverse sortimente de ceva numit Javel, în flacoane suficient de mari, dar ingredientul activ era clorul; tot un înălbitor, dar nu de tipul potrivit.

Hassan străbătu rapid mallul supraîncălzit, cu muzica în surdină şi mirosul dulceag, trecând pe lângă un magazin care vindea lenjerie feminină şi în vitrina căruia, pe un poster, o fată *kafir* într-un portjartier stacojiu îşi împingea sânii prin geam afară, în aerul îngheţat.

Găsi o alee unde putea trece neobservat şi se aplecă să rostească o scurtă rugăciune.

Într-o braserie deschisă non-stop, aflată pe bulevardul La Fayette, comandă ceva cu un nume uşor de tradus – *une omelette* – şi-i dădu chelnerului cartea de vizită a taximetristului.

— *Pouvez-vous…?*

— *Oui, oui.*

Era limpede că omului nu i se cerea asta pentru prima oară.

Zece minute mai târziu, Hassan se afla pe bancheta din spate a unei maşini în care domnea un miros greţos, în drum spre furnizorul de produse de frizerie din afara oraşului, a cărui adresă o luase de pe internet şi i-o înmânase şoferului, fără o vorbă. Magazinul era situat la distanţă de un sfert de oră, la marginea unei zone industriale, şi avea o tejghea în spatele căreia se întindeau rafturi pline de produse, ca în depozitele cu materiale de construcţie din Londra.

Hassan aşează pe tejghea o bucată de hârtie pe care îşi notase comanda şi una dintre cărţile de vizită ale frizerului de acasă, în caz că vânzătorul avea nevoie de o dovadă pentru a-i acorda reducerea.

Vânzătorul era un bărbat de vreo şaizeci de ani, într-o salopetă din denim, cu păr cărunt, slinos şi ochelari cu lentile groase. Aduse din spate o cutie de carton, cam de mărimea unei lăzi cu sticle de vin, şi o aşează pe tejghea cu un icnet. Pentru a nu stârni suspiciuni, Hassan îi întinse o altă bucată de hârtie prin care cerea şi douăzeci de litri de balsam de păr. Plăti totul în numerar.

După ce aşează cutiile în portbagajul taxiului, îi spuse şoferului:

— OK, *maintenant vin. Supermarché*.

Se întunecase bine când ajunseră la depozitul de vinuri, aflat la periferia unei alte zone industriale, aparent în celălalt capăt al oraşului.

Şoferul nu părea dornic să mai aştepte încă o dată, dar Hassan îi arătă teancul gros de bancnote de euro din buzunar, aşa că omul încuviinţă.

Pe pardoseala de beton a depozitului erau mii de soiuri de vin, în lăzi de lemn deschise. Rhône, Roussillon, Alsace… Lui Hassan, locurile şi castelele menţionate nu-i spuneau nimic; el voia un singur lucru de acolo: capace înşurubabile. „A auzit oare francezul de aşa ceva?“ se întrebă el, trecând de la o sticlă cu dop de plută la alta. În cele din urmă, printre vinurile de Bordeaux, căutările îi fură răsplătite. Puse o ladă în coş şi se duse să plătească. Un tânăr trecu pe deasupra lăzii un scaner manual, şi preţul apăru cu un bip pe casa de marcat.

— *Pouvez-vous…?*

Hassan mimă cu o mână gestul ridicării lăzii, iar tânărul încuviinţă cu o mişcare din cap, după care legă o sfoară în jurul lăzii în aşa fel încât să formeze un mâner primitiv.

— *Merci*, spuse el apoi, scoţând alţi euro din teanc. *Toilettes?*

Omul îndrugă ceva ce el nu înţelese, dar gestul fusese suficient de limpede. Luă lada şi se îndreptă în direcţia indicată, unde ascunse lada sub chiuvetă. Se duse apoi repede la taxi, ridică trei degete spre şofer, spunând: *Trois minutes,* şi duse lada cu peroxid de hidrogen la toaletă. Acolo, intră cu ambele lăzi într-o cabină de WC şi încuie uşa.

Resimţea o satisfacţie profundă în vreme ce vărsa alcoolul şi umplea sticlele la loc cu un lichid mult mai curat – şi mai aproape de inima Atotputernicului. Îşi clăti apoi gura cu vin, pe care îl scuipă în closetul de tip turcesc, şi îşi împroşcă puţin pe haine, ca să miroasă ca un *kafir* în prag de Crăciun. La final, resigilă atent lada de vin cu bandă adezivă maro, ca să nu se vadă că fusese deschisă.

Taxiul îl duse la terminalul pentru pasageri al companiilor de feribot, unde Hassan îi dădu şoferului un bacşiş generos, dar nu atât de mare încât omul să-l ţină minte. Prima cursă aparţinea unei alte companii decât cea cu care venise, dar feribotul pleca în numai jumătate de oră; luă un bilet, rostindu-şi iar numele, şi se duse la toaleta bărbaţilor, unde lăsă într-o cabină lada de balsam de păr.

Era gata de plecare acum. Spuse o rugăciune scurtă, deschise uşa toaletei şi se îndreptă spre zona de securitate pe care i-o indicase funcţionarul de la bilete.

Doi tineri plictisiţi stăteau lângă scanner şi lângă detectorul de metale. Hassan urcă lada cu vin pe banda rulantă şi îşi puse jacheta într-o tăviţă din plastic, alături. Într-o clipă de inspiraţie, îşi lăsase telefonul mobil în buzunarul pantalonilor, astfel că, atunci când trecu prin detectorul de metale, acesta scoase un ţiuit.

În uşoara agitaţie care urmă, cu percheziţia corporală, găsirea telefonului şi trecerea încă o dată prin detector, nimeni nu dădu atenţie lăzii cu vin care înainta încet pe bandă, spre capătul rampei.

Hassan gâlgâi de câteva ori, imitând un tip care bea, râse şi suflă un damf de alcool spre unul dintre tineri când îşi ridică lada cu „vin“, apoi se îndreptă spre sala de aşteptare puternic luminată. Mai erau doar trei pasageri fără maşini, aşa că se aştepta la o traversare liniştită. Recită în gând câteva sure din Coran în vreme ce aştepta ca uşile autobuzului care asigura transferul să se deschidă.

Hassan al-Rashid cunoştea Coranul foarte bine. „Textele sfinte pe care le aprofundezi în copilărie îţi rămân în minte pentru totdeauna, modelându-ţi viaţa“, îi spusese el tatăl său. Astfel, când se dusese la prima lui întâlnire cu Salim, la moscheea din Pudding Mill Lane, constatase rapid că se afla printre cei care ori nu citiseră cartea sfântă, ori se distanţaseră de ea. Iar acest lucru îl surprinsese. Nu se aşteptase ca grupul să fie bine ancorat în scripturi.

Atmosfera, deşi nu cu adevărat religioasă, era una studioasă şi caldă. Salim îl prezentase celorlalţi – cam douăzeci şi cinci de persoane, numai bărbaţi –, şi începuseră cu toţii să se roage. După aceea, băuseră suc de fructe şi fumaseră ţigări în vreme ce-l ascultau pe vorbitor în sala de întrunire. Acesta se referise la o celebră carte scrisă de Ghulam Sarwar, pe care Hassan şi-o amintea de la orele de religie comparată, de la şcoala din Renfrew. Era un text fundamental, citit de elevii britanici indiferent de religia căreia îi aparţineau; preceptul ei esenţial susţinea că, în adevăratul islam, nu exista nici o deosebire între credinţa religioasă şi acţiunea politică. Islamul cuprindea în sine însuşi tot ce era necesar pentru ca oamenii să-şi construiască şi să-şi administreze propria lor societate. Singura problemă era că încă nu exista un stat cu adevărat islamic niciunde în lume: generalii, regii, dictatorii sau democraţiile occidentalizate stăteau în calea lui. Prin urmare, cum religia şi politica erau sinonime, misiunea drept-credinciosului era una practică: aceea de a construi adevăratul stat – modelul islamic pur care nu mai exista de pe vremea ultimului calif.

— Aceasta este propunerea simplă pe care v-o fac astăzi, conchisese vorbitorul, un tip de vreo treizeci de ani, cu voce plăcută. Şi este o misiune mai plăcută decât a evreilor sau a creştinilor. Ei cred că structurile politice

nu au legătură cu credinţele spirituale. Şi mai cred, de asemenea, că au atins deja perfecţiunea socială. Iar modelul lor în acest sens este reprezentat de… Statele Unite ale Americii.

Răsunaseră câteva râsete ironice înfundate.

Hassan nu fusese impresionat de cel care vorbise. Când, la vârsta de şaisprezece ani, îi spusese prima dată tatălui său despre această idee a unui stat islamic, Ciocănitorul o ridiculizase.

— Ideea nu e prezentă în Coran, replicase el; e o pură născocire. Cine ţi-a umplut capul cu asemenea aiureli?

— E într-o carte din care învăţăm toţi la şcoală.

Ciocănitorul fusese siderat.

— Şi cine a scris prostiile astea?

— Îl cheamă Ghulam Sarwar.

— Caraghiosul acela! El nu e imam, e doar un conferenţiar pe teme de management! Cum de se vorbeşte despre aşa ceva?

— Nu ştiu, dar asta e ceea ce îi învaţă pe toţi elevii. Indiferent de religie.

Ruşinat, Hassan nu mai pomenise nimic despre statul islamic; revenise la mesajul central al Coranului, care cerea ca toţi credincioşii să i se dedice lui Allah, riscând altfel focurile iadului pentru veşnicie. Desigur, existau şi recomandări de ordin practic: să fii generos cu orfanii, să dai de pomană, să te duci la Mecca dacă poţi, să te culci numai cu servitoarele din propria-ţi casă, nu cu ale altor bărbaţi. Dar fundamentalul, copleşitorul mesaj al cărţii sfinte, pe care Hassan o ştia din scoarţă-n scoarţă şi din care putea recita pasaje întregi în arabă, era acela că Allah era unicul şi adevăratul Dumnezeu; că, deşi Avraam, Noe şi Iisus fuseseră oameni de cea mai înaltă calitate, evreii şi creştinii greşeau în credinţa lor; şi că, dacă nu credeai în Allah şi în islam, aveai să suferi pedeapsa veşnică după moarte.

Nu exista în Coran nimic despre construirea unui stat islamic; Profetul nu se preocupase niciodată de asemenea lucruri. De aceea, pe măsură ce discuţiile se încinseseră în jurul lui, Hassan constatase că se detaşase de ele. Tinerii aceia îi aminteau de membrii Grupului Studenţilor de Stânga din colegiu; parcă se întreceau care dintre ei să aibă concepţii mai radicale. La

colegiu, existase o competiţie între Grupul Marxist Internaţional, Partidul Socialist al Muncitorilor şi misterioasa Internaţională Roşie. Aici, Internaţionala Tineretului Musulman era în balanţă cu Liga Islamică Mondială, iar Forumul Orientului Mijlociu era la întrecere cu Jaamat-e-Islami. Nu-i plăcea nici faptul că îi numeau pe toţi nemusulmanii *kafir*. Era normal ca evreii să se refere la neevrei cu termenul „neamuri“, dar nu la fel de normal să le spună „goy“. Pentru urechea lui Hassan, cuvântul *kafir* avea în el o notă de autoafirmată superioritate rasială.

Oftase. Cel puţin, moscheea din Pudding Mill Lane avea o zonă de rugăciune destinată femeilor – un progres faţă de unele locuri în care fusese el, unde la intrare erau şiruri, şiruri de pantofi bărbăteşti scâlciaţi, dar nici o încălţăminte de damă. După dezbaterea politică, apele se mai calmaseră, trecându-se la citirea ştirilor despre fotbal, despre taberele pentru tineret şi despre strângerile de fonduri.

Mai târziu, Salim îşi pusese un braţ pe după umerii lui Hassan, în vreme ce se îndreptau spre metrou.

— Ţi-a plăcut? îl întrebase el.

— Până la un punct. Nu sunt de acord cu agenda politică. Nu există în Coran o bază pentru aşa ceva.

— Religiile progresează, replicase Salim. Chiar şi cuvântul Domnului evoluează prin intermediul interpretărilor umane. Acesta e rostul teologiei. Cu celelalte religii e la fel. Iisus a avut numai ucenici bărbaţi. Acum, în Biserica anglicană, există chiar şi preoţi femei.

— Eu n-aş lua Biserica anglicană ca model pentru nimic.

Salim râsese.

— Sigur că nu. Dar poţi privi lucrurile aşa: adevăraţii musulmani au nevoie să trăiască într-o societate care le respectă convingerile şi le oferă şanse neîngrădite de a ajunge în paradis după moarte. Întrebarea dacă există în Coran instrucţiuni explicite şi detaliate privind construirea acestei societăţi este una pe care exegeţii încă o mai pot dezbate. Dar, până când ajung ei la o concluzie, crezi că este atât de exagerat să-ţi doreşti să trăieşti într-un astfel de loc minunat pe pământ sau să ajuţi la construirea lui?

— Dacă pui problema aşa…

— Chiar aşa o pun, răspunsese Salim pe un ton rezonabil şi convingător, părând să aibă în sine rezerve de elocinţă pe care le ţinuse ascunse în cursul primei lor întâlniri.

— Pot să te duc undeva? Rabla mea e cea de colo, de lângă gard. Unde locuieşti?

— E în regulă, replicase Hassan. Iau metroul.

— Aici e o staţie de metrou uşor, dar la ora asta cred că nu mai circulă nimic. Hai, urcă în maşină. Nu-i nici un deranj.

În vreme ce feribotul pornea spre Dover, se întâmplă un lucru ciudat: începu să se umple cu repeziciune. „Probabil că mai multe autobuze au ajuns chiar în ultimul moment“, îşi zise Hassan şi căută un loc departe de revărsarea de alcool. Se pomeni împins într-o parte de o femeie grasă, de vreo şaizeci şi ceva de ani, care se îndrepta spre zona restaurantelor.

— Ia uite-o cum merge! Ca un zăpăcit de ogar! exclamă jovialul ei însoţitor.

În rândul mulţimii de pasageri noi domnea o atmosferă de veselă uşurare la gândul că se îndreptau spre casă; o zi pe pământ străin fusese mai mult decât suficientă. Ţineau în mâini cornete cu cartofi prăjiţi galben-deschis, cumpăraţi de la bar, pe care îi luau direct cu mâna.

Alături de zona restaurantelor se afla o sală botezată Club Lounge, în care accesul era contra cost: 15 lire sterline pentru a scăpa de agitaţie, a citi gratuit tabloide şi a bea o cafea „gratuită“. Hassan nu voia să iasă în evidenţă; găsi un loc printre băutorii de bere de pe puntea de jos şi observă că femeia din faţa lui era aceeaşi care stătuse lângă el în autobuzul care le asigurase transferul: o indiancă tânără, bine îmbrăcată, care citea un bestseller de serie – „tipic, pentru noii recruţi ai MI5“, îşi spuse el.

Se uită în lungul punţii, ca să vadă dacă avea vreo şansă reală de scăpare. În partea din faţă a feribotului era un Café Bravo, dar se strânseseră deja cel puţin treizeci de persoane la coadă. În celălalt capăt al punţii se afla – desigur – un bar uriaş. Nu prea avea chef să-şi care până acolo lada grea, dar voia să vadă dacă femeia suspectă îl urma.

„Orice băutură alcoolică. Cantitate dublă pentru doar o liră în plus“, scria pe un afiş în spatele barului, unde Hassan se aşează pentru a putea ţine sub observaţie întreaga încăpere.

Unii dintre *kafiri* erau atât de graşi, încât abia reuşeau să ajungă înapoi la masă cu tăvile pline cu bere şi cartofi prăjiţi; mulţi se foloseau de bastoane pentru a-şi ajuta genunchii care nu mai făceau faţă greutăţii corporale. Cei mai tineri şedeau tolăniţi pe scaunele roşii, cu burţile cu piercinguri revărsându-se în colaci de şunci peste betelia blugilor cu talie joasă. Hassan observă că mulţi dintre oamenii din bar erau diformi, deşi simţi o oarecare stânjeneală la această idee, nefiind sigur când anume se transformase justeţea religioasă într-un soi de rasism. Deasupra răsunau zumzăitul şi bubuitul unui clip video difuzat pe un ecran, în care o femeie cu părul vopsit mima o felaţie la microfon.

Gândul lui Hassan zbură la viaţa Profetului şi la faptul că, în religia lui, Allah era parte integrantă din toate lucrurile şi evenimentele, aşa cum fusese şi în Sunna – acţiunile de zi cu zi ale Profetului; nu exista nici o separare între sacru şi divin, fiindcă, pentru un adevărat credincios, totul era sfânt şi pur.

Dar dacă viaţa de după moarte nu era aşa cum o descria Coranul, ci un iad înghesuit, cu lumini artificiale, ca ăsta de aici? Nu o grădină a păcii şi a liniştii, ci un feribot plin de *kafiri*?

Hassan zâmbi şi puse un picior pe lada cu vin, cu un gest încrezător ce-i accentua simţul proprietăţii. Nu avea motive de îngrijorare. Credinţa lui, în clipe ca aceasta, era de neclintit.

La Dover se văzu nevoit să aştepte vreme de o oră pe peronul îngheţat şi pustiu, până când sosi trenul spre Charing Cross. La megafoane se auzi un anunţ cum că nu trebuia să-ţi laşi bagajele nesupravegheate.

Ţinând lada strâns în mână, păşea pe peron în sus şi-n jos, pentru a se încălzi. Prin uşa de sticlă a biroului şefului de staţie se vedeau oameni plictisiţi care aşteptau să li se încheie tura. „Cât de puţini oameni îşi trăiesc viaţa ca şi când existenţa lor ar conta“, îşi spuse el. Pentru majoritatea, era doar o chestiune de trecere a timpului.

În cele din urmă, trenul veni, iar Hassan găsi un compartiment gol. Se făcuse aproape ora nouă, şi era pe drum de cincisprezece ore. Cu picioarele pe lada de vin, îşi sprijini capul de tetieră şi adormi în aerul îmbâcsit.

Deasupra lui se afla o fotografie cu o valiză roşie, fără nimic altceva împrejur; legenda spunea: „O ameninţare sporită la adresa siguranţei dumneavoastră“.

CAPITOLUL 2

Spike Borowski ajunse la terenul de antrenament din Worcester Park la nouă şi un sfert dimineaţa şi îşi parcă micul sedan de fabricaţie germană. Sedanul personalizat, de mari dimensiuni, tot nemţesc, fusese comandat din Bavaria şi urma să ajungă, dar, între timp, dealerul îi împrumutase chestia asta jenantă cu două uşi şi cu capacitate de doi litri. În sacul de antrenament avea două perechi de ghete, lenjerie de corp, tricouri, mănuşi, câteva crucifixe şi două dicţionare. Tipul de la echipamente îi spusese la telefon că pe teren aveau să găsească *bib*—uri1 fluorescente şi diverse piese de echipament. Borowski căutase *bib* în dicţionarul englez-polonez, unde găsise cuvântul „sliniaczek“. În dicţionarul explicativ englez, *bib* era definit ca „baveţică pentru copii“, dar mai avea şi sensul de „a bea alcool în exces“. Auzise el multe despre obiceiurile fotbaliştilor englezi, dar nu prea credea că antrenorul ar începe o şedinţă de antrenament printr-o băută în exces. După ea, poate.

La început, Spike crezuse că GPS-ul lui german îl adusese în alt loc. Prin „teren de antrenament“ el înţelegea un hectar de iarbă netunsă împrejmuit cu bare din metal, cu o clădire cu un singur etaj şi un pisoar în exterior. Aici era cu totul altceva. În primul rând, existau mai multe terenuri de fotbal, unul cu bănci pentru spectatori şi altul, Astro Turf, acoperit cu o prelată uriaşă. Clădirea era zugrăvită în alb şi avea trei etaje, cu o colonadă în faţă; lui îi amintea de clubul *country* din Connecticut, pe care îl văzuse într-o comedie americană. Şi totuşi, agentul de securitate de la poartă păru să-l recunoască, îi zâmbi şi-i făcu semn să treacă.

În clădirea principală, la parter se afla o cantină în care câţiva jucători din prima echipă a clubului luau un mic dejun întârziat. Spike îi întâlnise pe doi dintre ei pe teren, când pozase după semnarea actelor, şi îi văzu acum dând uşor din cap în direcţia lui. Unul mânca pâine prăjită cu un soi de pastă de ciocolată întinsă deasupra, iar celălalt băga în el cereale.

Spike luă o tavă şi o împinse spre standul cu preparate. Puse pe ea o ceaşcă de ceai. Mâncase ouă şi pâine de secară la hotelul din Chelsea la care stătea până când cei de la club aveau să-i găsească un apartament şi îşi simţea stomacul plin.

— Îţi surâde un smoothie, iubire? îl întrebă femeia din spatele tejghelei.

— Ce?

Femeia luă o sticlă şi i-o arătă. El clătină din cap şi trecu mai departe. „Îţi surâde un smoothie, iubire?“ Ce însemna asta? Oamenii ăştia vorbeau într-un fel care nu se regăsea în cărţi; îşi dăduse deja seama de acest lucru şi luase măsuri. Pe computerul din „biroul“ de la hotel găsise un site numit *interbabel.com*, care avea linkuri spre numeroase dicţionare şi motoare de traducere a termenilor colocviali. *Interbabel.com* era, în mod cert, plin de informaţii. Oferea, de fapt, atât de multe posibilităţi, încât îţi era greu să alegi. Asta nu-l împiedicase însă să urmărească toate linkurile, să vadă toate sensurile, definiţiile şi retraducerile: făcuse studii de politică şi economie înainte de a trece la fotbalul profesionist; îşi luase diploma graţie înclinaţiei sale spre studiul aprofundat, obicei pe care şi-l păstrase în toate domeniile de activitate. „Încăpăţânat“ (*przymiotnik*) şi „căpăţânos“ (*uparty*) erau termenii pe care presa de acasă îi folosea la adresa lui.

După micul dejun, Spike traversă coridorul spre camera echipei, trecând pe lângă numeroase birouri cu covoare şi cu computere cu ecran plat, inclusiv bârlogul privat al managerului turc al clubului, Mehmet Kundak. În tricouri şi şorturi, sorbind băuturi îndulcite cu glucoză, jucătorii şedeau pe fotoliile din piele aşezate şiruri, şiruri. Kundak intră în încăpere pe o uşă laterală şi-i ceru lui Archie Lawler, antrenorul, să dea drumul materialului video – filmul ultimului meci disputat cu echipa cu care aveau să joace în seara asta. Din când în când, Lawler oprea filmul şi le sublinia

dispunerea mijlocaşilor adverşi, triunghiurile pe care le formau în timpul jocului.

După vreo cinci minute, Spike începu să se panicheze. Deşi scorul părea să fi fost 1–1, echipa lui nu avusese niciodată posesia mingii. Oare îl înşelaseră ca să-l atragă aici? Să joace oare chiar atât de prost? Val după val de atacuri adverse se năpusteau asupra lor, dar jucătorii nu păreau deloc afectaţi, iar Lawler avea un aer mult mai puţin îngrijorat decât ar fi trebuit.

— Noi de ce n-am avut niciodată mingea? îl întrebă Spike pe africanul aşezat alături de el.

— Jocul nostru îl ştim, răspunse acesta. Filmul arată doar pasele lor. E prelucrat.

Spike izbucni în râs.

— Ce uşurare!

Africanul îl ignoră. După câteva îndemnuri agresive ale lui Lawler privind meciul din seara aceea, Spike coborî alături de ceilalţi jucători, trecu printr-un hol uriaş, a cărui podea era acoperită de un covor, şi intră pe un coridor care se deschidea spre numeroase săli de tratament şi spre vestiare. Îşi puse echipamentul, luă unul dintre treningurile clubului, mărimea XL, se închină şi porni în fugă spre teren.

Prima echipă avea în componenţă treizeci şi opt de membri, dar fără numărul nouă, împrumutat altui club, şi fără cei cu accidentări severe, la antrenament veniseră douăzeci şi cinci. Şapte rezerve se duseseră să se pregătească împreună cu echipele de tineret, astfel că pentru meciul din seara aceea rămăseseră optsprezece oameni, inclusiv Spike. Strânşi la marginea unuia dintre terenuri, începură să se aplece pentru a se încălzi, aducând cu nişte personaje dintr-o reprezentare medievală a iadului. Îşi împreunau mâinile în jurul gleznelor, îşi lipeau un călcâi de fund şi presau atât cât suportau, ridicau braţele şi apoi îşi coborau palmele pe sol, cu picioarele întinse. Spike li se alătură, deşi fără tragere de inimă. După patruzeci de minute, când fiece fibră musculară fusese întinsă, răsucită, relaxată şi din nou întinsă, erau gata de acţiune.

— Vom lucra pe poziţii fixe, spuse Archie Lawler. Spike, treci pe ultima poziţie.

Timp de jumătate de oră, Spike făcu lucruri pe care nu le mai făcuse de pe vremea când juca la echipa de tineret din Gdansk. Era marcat de fundaşul central rezervă Charles Watiyah, un uriaş liberian hotărât să intre în prima echipă. De fiecare dată când Spike obţinea mingea, se pomenea împuns în şale; nu era un atac violent, ci un gest suficient pentru a-l dezechilibra. Când sărea, capul liberianului îl lovea în gură. Centrările erau asigurate de micuţul Danny Bective, unul dintre puţinii englezi din echipă, un mijlocaş care avea ceea ce Archie Lawler descrisese odată, într-un interviu televizat, drept „un motor incredibil“. Şută peste un zid pe rotile format din jucători din plastic în mărime naturală, în tricouri de un roşu aprins, pe care Lawler îl adusese şi-l plasase la numai opt metri în faţa lui. Nu avea rost să-l împingă înapoi, la cei zece metri regulamentari, fiindcă asta nu se întâmpla niciodată într-un meci de profesionişti.

— Bine, Vladimir, tu treci pe ultima poziţie acum, spuse Archie. Spike, tu iei o pauză.

Vladimir Stoev era un bulgar care activa la club de două sezoane şi înscrisese optsprezece goluri în anul anterior. Primise la un moment dat interdicţie de a juca timp de trei luni, când la o analiză îi fuseseră găsite în sânge urmele unei substanţe despre care el spunea că proveniseră de la un medicament împotriva astmului; acest lucru, la care se adăugau originile sale, îi atrăsese porecla de Vlad Drogul. Spike privi modul în care Vlad îi făcea faţă lui Charles Watiyah, sărind în sus şi-n jos ca un copil în culmea fericirii, mişcându-se tot timpul, astfel încât să nu rămână în acelaşi loc timp suficient pentru a fi faultat şi având grijă să sară imediat ce Bective îşi va fi început elanul din trei paşi în vederea centrării. Uneori, Vlad era deja în coborâre când mingea ajungea la el, dar de cele mai multe ori putea rămâne sus în aer, sprijinindu-se pe umărul lui Watiyah. În final, îi trase un cot în faţă şi izbuti să arunce mingea peste portar.

— Frumosul meci, spuse Spike înspre fundaşul stânga egiptean, Ali al-Asraf.

— Hai dispari, replică acesta.

Spike se întrebă dacă spusese ce trebuia.

— Aşa zicea Pelé, îi explică el egipteanului.

Se pierduse oare ceva pe parcursul traducerii din portugheză în poloneză şi apoi în engleză? „Frumosul meci. Jocul… adorabil?“ Simţea linkurile din *interbabel.com* păcănindu-i inutil în minte.

Al-Asraf scuipă la picioarele lui şi o şterse să încerce câteva driblinguri cu Danny Bective şi cu Sean Mills.

Următoarea parte a antrenamentului consta dintr-un fel de „Măgăruş pe bobârnace“. Jucătorii se dispuseră în cerc, iar unul dintre ei, un african scund pe care Spike nu-l cunoştea, se aşeză în mijloc. Apoi Archie Lawler aruncă mingea spre unul dintre ei, care i-o pasă altuia; acesta o şută către un al treilea, iar de la el ajunse la Spike, care o trimise spre Vladimir. În aceeaşi clipă, Vlad se roti şi sări într-o parte, astfel încât africanul din mijloc izbuti să se strecoare şi să preia mingea.

Toţi jucătorii începură să râdă, iar cel de lângă Spike se apropie şi-i trase un bobârnac tare peste ureche, cu degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă. Apoi fiecare jucător din cerc veni şi repetă mişcarea. Spike încasă şaptesprezece bobârnace usturătoare, de la şaptesprezece milionari amuzaţi, înainte ca jocul să se reia, el fiind de data asta „în mijloc“. Transpira deja şi gâfâia, când o pasă puţin prea lentă îi dădu posibilitatea să-l deposedeze pe Sean Mills, cu un plonjon urât. Când Mills se opri din şirul de înjurături, Spike savură bobârnacul pe care i-l trase alături de ceilalţi.

După duş, porni să exploreze parterul clădirii. Într-o încăpere mică îşi avea cabinetul un medic rezident, iar vizavi de el se afla o uşă din sticlă, pe care scria cu negru: „Echipa nutriţionistă“. În sala de tratamente primi un masaj de la Kenny Hawtrey, fizioterapeutul-şef. Văzu că alţi doi fotbalişti erau deja întinşi pe mesele de masaj verde cu alb şi le erau lucraţi muşchii gambelor, şi îşi spuse că aşa ceva i-ar trebui şi lui. Pe masa de lângă el era întins Danny Bective.

Spike încercă să-şi aducă aminte ce spusese despre el la televizor managerul adjunct. Da.

— Archie zicea că ai un motor incredibil, îi spuse el lui Danny.

— Mda, un Sherman Pathfinder.

— Ăăă… Şi că alergi mult.

— Mda. Asta le place.

— Şi acum ce mai urmează?

— În mod normal, luăm cina sus, după care plecăm acasă. Dar, fiindcă în seara asta avem meci, o să mâncăm bine la ora ceaiului, la hotelul din apropierea stadionului.

După duş, când se strânseseră toţi în parcare, nouăsprezece bărbaţi care urcau, câte unul, în nouăsprezece maşini de lux, Danny îi spuse:

— Apropo, amice. Un mic avertisment. Nu-l lăsa pe Kenny Hawtrey să te maseze.

— De ce?

— E pidosnic.

— Ce?

— Dă la buci.

— Poftim?

— E poponar, ce mama naibii, pricepi?

— Aaa…

Ceva din gestul lui Danny îl ajută pe Spike să priceapă. Când se pregătea să urce în maşină, un tip de la relaţiile cu presa îl prinse de cot.

— Tadeusz, te-ar deranja să dai un autograf rapid? Puştiul de-acolo a chiulit de la şcoală ca să vină să te vadă.

— Sigur, vorbesc cu el.

La ieşirea din parcare aştepta un băiat de vreo şaisprezece ani, slăbuţ, cu păr castaniu buclat şi cu câteva coşuri rozalii pe bărbie. Era îmbrăcat în tricou, blugi cu talia joasă şi hanorac albastru.

— Bună, sunt Spike Borowski, se prezentă el şi întinse mâna spre tânăr.

— Finbar Veals, spuse acesta încet, privind în jos, spre adidaşii albi şi noi.

Nici una dintre cele trei silabe nu suna a nume pentru urechile lui Spike. După toate aparenţele, pe englezi nu-i mai chema John Robinson, dar, lingvistic vorbind, ziua de azi fusese una proastă.

— Vrei un autograf pe carte?

— Da, mulţumesc.

Finn îi întinse un caiet de şcoală jerpelit.

— De când eşti suporter al echipei? Din copilărie?

— Nu… ăăă… nu sunt. Ţin cu o altă echipă.

— Ce? Pe Spike îl bufni râsul. Poate ţii cu Chelsea!

— Nu, de fapt… Nu contează. Am vrut să te întâlnesc fiindcă mă gândesc să te includ în unsprezecele meu Dream Team. Ştii site-ul?

— Nu. Spune-mi despre el.

Finn roşi.

— În „Ghidul cumpărătorilor“ scria că eşti ca un Carlton King cu pase precise sau ca Gary Fowler cu un dram de inteligenţă.

Spike râse.

— E foarte nepoliticos. Şi ziarele voastre sunt tot la fel. Spun ceva de genul că joc ca Orlando dacă nu s-ar mai da fetiţă. Nu e frumos faţă de Orlando. Şi numai fiindcă poartă cercei.

— Nu, cred că e din cauză că plonjează. Crezi că o să înscrii multe goluri? Te simţi încrezător?

Întâlnirea era una importantă pentru Finn, care con-stata că timiditatea lui naturală începuse să pălească.

— Dacă voi fi ales de şeful cel mare, voi înscrie. Dar avem patru atacanţi, aşa că nu va fi uşor.

— Dar nu-l va mai folosi pe Vladimir Stoev acum, că ai venit tu, aşa-i? El n-a mai înscris de luni întregi.

— E un jucător puternic, replică Spike, amintindu-şi de cotul pe care i-l trăsese lui Charles Watiyah.

— Ei afirmă că Stoev înscrie numai pe lună plină, spuse Finn.

Spike râse iar.

— OK… Finbar? Aşa te cheamă?

— Finn.

— Bine, Finn. Te duci şi la terenul de antrenament al echipei cu care ţii?

— Nu.

— Dar aici ai venit.

— Era important să te văd în carne şi oase.

— Pentru un loc în echipa ta, care nu e în carne şi oase.

— Da. Ştiu că sună ciudat, dar toţi tipii din clasa mea au echipe în Dream Team, iar eu nu vreau să rămân pe dinafară.

Spike îi aruncă o privire curioasă.

— Am impresia că tu trăieşti într-un fel de vis. Ca în Disneyland, nu?

— Păi, nu. Cred că trăiesc în lumea reală.

— Şi cine mai e în echipa ta specială?

Finn îşi enumeră cei unsprezece jucători. Erau doi mijlocaşi englezi internaţionali, un congolez barosan în faţa lor, un figurant brazilian pe extremă şi un danez uriaş în poartă. Ei erau jucătorii lui cumpăraţi cu bani serioşi. Ceilalţi fuseseră luaţi cu ce-i mai rămăsese în buget: un tip din Guineea cu aer de psihopat şi cu o bărbuţă vopsită în alb, un velş cu capsa pusă şi un columbian căpos. Vânduse un atacant francez şi avea nevoie de o serie constantă de goluri.

— Înţeleg, spuse Spike. Ai făcut unele alegeri bune şi unele proaste, cred. Acum, că m-ai întâlnit, ce părere ai? Crezi că pot să înscriu goluri pe internet?

— Trebuie să le înscrii pe teren, şi pe urmă pot fi luate în considerare pe…

— Ştiu, pricep. Dar crezi că am fost suficient de bun la antrenament? Te-ai uitat?

— Da, am văzut, răspunse Finn, simţind dintr-odată cum îi revine timiditatea.

Cum să-i spună tipului ăstuia că trebuia să aibă grijă cu Sean Mills şi cu Danny Bective, care îi cam ruinaseră perspectivele ultimului atacant luat pe bani mulţi?

— Trebuie să plec acum, adăugă Finn, a cărui confruntare cu realitatea îl secătuise.

— Vrei să te duc undeva cu maşina?

— Nu, nu, mulţumesc. E-n regulă. Mulţumesc pentru autograf.

Cu asta, Finn se întoarse şi o luă la fugă, afară din parcare şi mai departe, pe trotuarul străzii suburbane.

Spike îl privi îndepărtându-se şi se încruntă. De ce nu era puştiul ăsta la şcoală?

*

Finn urcase deja pe bancheta unui taxi negru. Era bine că terenul de antrenament se afla în direcţia potrivită pentru al doilea punct pe ordinea sa de zi: un cimitir pentru animalele de casă, în Esher.

Setase alarma ceasului la 8.32 în dimineaţa aceea şi sunase pe linia directă în cancelarie, cu glasul încă dogit de somn. Intrarea era la 8.40, iar profesorii veneau la clase de la 8.30, aşa că avea toate şansele să dea de Peggy, prietenoasa secretară a şcolii. Era ziua lui norocoasă – sau calculase bine momentul – şi îi fusese uşor s-o convingă pe Peggy că se simţea „oribil“. Şi chiar aşa era: întotdeauna avea o senzaţie nasoală imediat ce se trezea. Tatăl lui plecase deja de mult, iar mama, bănuia el, bea vreo cafea cu lapte într-unul dintre localurile cu preţuri incredibile de pe Holland Park Avenue. Coborâse scările în tricou şi în pantalonii de la pijama, îşi făcuse o ciocolată caldă şi îşi încălzise un corn cu cremă de ciocolată crocantă. Dăduse din cap către Marla, menajera braziliană care netezea cu fierul de călcat una dintre cămăşile tatălui său. Marla vorbea cu greu engleza şi niciodată nu termina de rostit puţinele cuvinte pe care le cunoştea. „Bună dimi“ era tot ce izbutea în materie de salut, iar dacă ai fi întrebat-o pe ea, mama lui Finn se numea „Vaness“.

Îl aştepta o zi mare. Pe lângă faptul că avea de verificat un atacant pentru echipa lui virtuală, Finn urma să se ducă într-un loc pe care i-l recomandase Ken, cel mai bun prieten al lui de la şcoală. Pe Ken nu-l chema de fapt Ken, ci Leo, dar, când tastai Leo în modul predictiv al telefonului mobil, îţi ieşea Ken.

Ken îi spusese că era nebun să-şi procure drogurile la Pizza Palace de la un tip care lucra pentru acel rege al escrocilor, Liston Brown din Muswell Hill. Trebuia să se ducă la furnizorul principal, la un cultivator. Aşa că, la gara Esher, îi dădu şoferului de taxi o adresă în apropiere de West End Common. Nu-i era greu să plătească taxiurile, fiindcă întotdeauna avea bani lichizi la el, graţie cardului de debit Allied Royal. Contul îi era permanent alimentat de unul dintre cele ale tatălui său; John Veals nu putea suferi taxele bancare, aşa că pusese la punct un aranjament astfel încât Finn să nu rămână niciodată cu descoperire de cont.

Taxiul opri în dreptul unei vile vaste, joase, cu o curte cu pietriş şi un zid de cărămidă înalt de un metru. Alături de porţile din fier forjat era o plăcuţă ca acelea ale motelurilor sau hotelurilor de două stele din Bexhill. Cu litere albastre pe fond roşu, pe plăcuţă scria: „Reînvierea animalului iubit“. Finn apăsă pe soneria de lângă porţile încuiate, întrebându-se în treacăt ce anume spusese profesorul de engleză despre genitiv.

Uşa din faţă se deschise şi un bărbat uşor adus de spate se apropie pe cărarea acoperită cu pietriş. Purta un hanorac, pantaloni de trening şi pantofi din piele maro şi avea o pereche de ochelari cu lentilele murdare agăţaţi de un şnur în jurul gâtului, iar părul cărunt îi ieşea în lături de sub şapca purpurie de baseball. Era ceva în neregulă cu bătrânii care purtau şepci, constatase Finn; iar omul de aici arăta ca şi când ar fi dormit câteva zile în hainele de pe el.

— Am venit pentru o pisică, spuse Finn, aşa cum îl învăţase Ken.

— Înţeleg. Şi Pisi se mai află printre noi?

— Ăăă… Da, dar e cam pe ducă. Îmi puteţi arăta, ştiţi, ce veţi face cu ea dacă o aduc aici?

Omul descuie poarta şi întinse o mână spre Finn.

— Simon Tindle.

— Ah, da… Finn, murmură băiatul.

— Pe aici, te rog. Ei bine, pot să încep prin a-ţi arăta Grădina Amintirilor. Avem o poziţie specială aici, cu spatele la terenul public. Vrei să-mi spui câte ceva despre draga de Pisi? Sper că nu mă consideri nepoliticos.

— Nepoliticos? Nu. De ce?

— N-aş vrea să crezi că sunt nepoliticos. Oamenii înţeleg uneori greşit, şi nu vreau să supăr pe nimeni.

Trecură pe lângă casă, pe o alee, intrară pe o poartă şi ajunseră pe o pajişte întinsă, poate de jumătate de hectar, străbătută încolo şi-ncoace de alei cu pietriş.

— Majoritatea prietenilor mei preferă să-i ia cu ei acasă pe răposaţi, dar unul sau doi sunt îngropaţi aici. Poţi să vezi toate tipurile de pietre de mormânt.

— Când spui „prieteni“…

— Le spun aşa fiindcă nu-mi place să mă gândesc la ei ca la nişte clienţi. Şi tu-mi vei fi prieten dacă vei decide s-o aduci pe Pisi la noi.

— Înţeleg. Deci, ăăă, aduc… asta… corpul… Şi pe urmă ce se întâmplă?

— Îţi dau acum un săculeţ termoizolant sigilat. O pui pe Pisi înăuntru când răposează şi o aduci aici cu trenul. Sau cu maşina. Nu contează, atât timp cât nu întârzii mai mult de douăzeci şi patru de ore. După aceea, ar putea deveni puţin cam… Sper că nu crezi că sunt…

— Nu, nu. Deloc. Îl aduc aici.

— Ah, deci Pisi e băiat, da?

— Ei, mă rog, o aduc aici, şi pe urmă?

— Avem un crematoriu. Vezi, acolo? Coşul acela.

Finn privi în direcţia în care indica Tindle, spre un soi de magazie mare.

— Parcă e la Auschwitz, spuse el fără a se gândi.

Întotdeauna învăţau despre Holocaust la şcoală. Şi despre schimbările climatice.

— Oh, Doamne!

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu…

— Nu, nu, nu-ţi face griji. Întotdeauna e dureros când cei dragi sunt gata să treacă dincolo. Pot să-ţi arăt interiorul crematoriului, dacă vrei. E foarte uman.

— Nu, e-n regulă. Vă cred. Şi apoi ce urmează?

— Apoi îţi dau rămăşiţele.

— Rămăşiţele?

— Da, cenuşa, dacă preferi. Cred că termenul e prea dur, totuşi. „Rămăşiţele“ e un cuvânt cu o sonoritate mai demnă, nu crezi?

— Bine.

— Şi alegem un sicriu. Pot să-ţi arăt câteva modele când intrăm. Putem face asta acum, dacă vrei. Majoritatea prietenilor mei iau o ceaşcă de ceai după incinerare. Pe urmă îl iei pe Pisi acasă.

Se aflau acum în faţa uşilor duble cu cadru din aluminiu, în partea din spate a clădirii.

— Ceea ce vreau eu de fapt, spuse Finn, repetând formula pe care i-o dăduse Ken, este serviciul de lux cu acoperământ de iarbă.

Tindle se opri.

— Oh, înţeleg. Nu cumva eşti prea… Sper să nu crezi că sunt nepoliticos, dar nu eşti cam tânăr?

— Am optsprezece, replică Finn, trăgând de umeri pentru a se deşira cât mai mult.

— Bine. Atunci, vino! Pe aici.

Finn îl urmă păşind pe un pavaj aiurit, pe lângă bustul unui ciobănesc german cu aer crud şi o placă pe care scria: „De-a pururi credincios“, prin spatele crematoriului, într-o zonă mai joasă a grădinii, unde se afla un alt şopron scund, de data aceasta fără coş. Tindle scoase un mănunchi de chei din punga pe care o ţinea în buzunarul hanoracului şi bâjbâi până reuşi să descuie două lacăte grele. Apoi ţinu uşa ca să treacă Finn.

După o clipă, ochii i se obişnuiră cu luminile din plafon.

— Ei, mi se pare mie că văd halogenul din bec cli-pind, spuse Tindle. Becul de 1 000 de waţi poate să-ţi distrugă ochii, dacă nu ai grijă. Dar dă mult mai multă lumină decât bătrânele lămpi fluorescente.

— Şi căldură, adăugă Finn.

— Ar fi mult mai cald aici fără ventilatorul de colo. Dar trebuie să fie foarte cald. Şi umed.

Acum, că stătea lângă Tindle în atmosfera aceea de seră, Finn vedea că bănuiala sa privind hainele bătrânului fusese corectă.

Plantele de marijuana umpleau şopronul de la un perete la altul. Erau puse în ghivece pe rafturi înalte cam până la talie, în vreme ce becurile, în lungi abajururi din metal galvanizat, erau suspendate cu lanţuri din plafon, scăldând în lumină fiecare plantă, forţându-i creşterea, astfel că încăperea era plină de un miros care lui Finn îi usca gura şi-i făcea stomacul ghem.

— E un sistem hidroponic, îi explică Tindle. Adică fără sol. E mai curat aşa, mai rapid şi mai productiv. În loc să-şi ia nutrienţii la întâmplare din

sol, plantele îi primesc în cantităţile strict necesare prin ceea ce punem noi în apă.

Finn inspectă încrengătura de ţevi şi conducte care hrăneau plantele în ghivecele lor din plastic, asudând sub lumini. La vârfuri aveau muguri păroşi – făgăduinţă a puterii, a unui excelent blocaj sinaptic şi a unei realităţi ajustate.

— Asta este Aurora Indica, foarte tare, îi spuse Tindle. Această mică domnişoară este versiunea mea de Super Skunk, care, la rândul lui, a fost o tentativă de intensificare a celebrului Skunk Number One. Am încrucişat-o cu o tulpină de Purple Haze pentru un efect mai rapid.

— Sună grozav.

— Dă-mi voie să-ţi arăt cum stă treaba, continuă Tindle, descuind o uşă de la capătul încăperii. Aici folosim metoda mării-de-verde.

În cea de-a doua încăpere, plantele formau un acoperiş verde mai dens şi mai jos. Ideea era aceea de a umple spaţiul cu plante mai mici, care se maturizau mai repede, dând forţat o recoltă continuă, pe tot parcursul anului, susţinea Tindle.

— Ne concentrăm toate eforturile pe nuca principală, partea asta de aici, din vârful plantei. Se îngreunează atât de mult, încât trebuie s-o susţinem cu plasă de sârmă. Când ajung mari şi frumoase, legăm vârful din nou de tulpină, ca aici, îl lăsăm o săptămână aşa şi apoi îi dăm drumul – şi devine rapid de două ori mai stufoasă. E o sărbătoare a recoltei care durează tot anul.

— Da, grozav, spuse Finn.

Cumva, încăperea aceea îi stârnea neliniştea. Era totul prea artificial. Când citise prima dată despre marijuana, şi-o imaginase ca pe o iarbă relativ inofensivă, care creştea la marginea drumului, în lumina soarelui, şi era fumată de fetele hlizite din California. Şopronul ăsta arăta ca o fabrică în care totul era forţat, intensificat.

— Ei, mă rog, destul cu horticultura, zise Tindle. Acum, să trecem la afaceri! Mergem în biroul meu?

— În regulă, replică Finn.

Se simţea agitat. Ştia cât îi plătise la Pizza Palace omului lui Liston Brown pentru o jumătate de pungă de sendvişuri plină cu iarbă şi ştia că aici ar trebui să fie mai ieftin fiindcă elimina intermediarul, dar nu era sigur că stăpânea bine jargonul. Dacă se încurca, avea să fie prea stânjenit pentru a-şi dezvălui ignoranţa.

Tindle încuie şopronul şi îl conduse pe acelaşi pavaj aiurit spre uşile duble din spatele casei. Împinse cu piciorul o pisică maronie care îi stătea în cale.

— E pisica dumneavoastră? întrebă Finn.

— Nu, e a celor de alături. Eu n-am animale de casă. Nu-mi plac. Sunt alergic.

Înăuntru, desfăcu tăblia unui birou din lemn de nuc, îşi puse ochelarii slinoşi şi deschise un caiet.

— Deci, spuse el, ce pot face pentru tine?

— Vreau ceva care să-mi dea un high extra. Mare, puternic, dar… fără efecte urâte.

— Şi despre ce cantitate vorbim, tinere?

— A… Păi, ce să zic, cum lucraţi?

— Jumătate de kilogram e cantitatea minimă. Pot să-ţi dau juma’ de kil de Super Skunk Two, combinat cu Aurora. E un amestec popular. Bun la preţ, fiindcă n-ai nevoie de mult.

— Şi cum se simte?

— Eu, unul, nu fumez, din cauza alergiilor. Dar cred că e la fel de bun ca tot ce poţi găsi în Londra.

— Şi cât costă?

— Stai puţin. Lasă-mă să mă uit în carneţelul meu cu reguli. Bun. Iată deci. Preţul în stradă ar fi de 45 de lire uncia – dacă poţi pune mâna pe ea. Dar în stradă n-ai cum să obţii ceva de calitatea asta. Să zicem însă, de dragul discuţiei, că ai cum. Un kilogram e egal cu treizeci şi cinci de uncii. Stai să calculez, adăugă Tindle, apăsând tastele unui calculator de buzunar. Ca o ofertă cu totul specială, pot să ţi-l vând pentru 700 de lire.

— Acceptaţi carduri de debit?

— Da, sigur. Uite-mi micul aparat. Dă-mi cardul! Tu tastează numărul cât mă duc eu să aduc marfa.

Finn tastă 1991, anul naşterii lui. PIN ACCEPTAT.

Tindle se întoarse cu o pungă uriaşă din polietilenă închisă ermetic, plină cu iarbă, şi rupse bonul din cititorul de carduri. Pe hârtie scria: „Reînvierea animalului iubit“ 700,00. Încasaţi cu mulţumiri“.

„Un sicriu mărişor“, îşi spuse Finn.

Antrenorul îi conduse pe jucătorii primei echipe spre un hotel modern, aflat la nici doi kilometri de terenul adversarilor. În sala de mese privată, fotbaliştii se serviră din platourile aşezate pe mese laterale. Erau acolo paste cu roşii, paste cu spanac, paste cu mazăre şi porumb, paste cu alte paste şi bucăţele de pui, cartofi copţi cu garnitură de paste, risotto şi pilaf cu salată de paste. Spike avea poftă de nişte cârnaţi de porc sau de un gulaş de vită cu smântână, dar în meniu nu exista aşa ceva. Luă o farfurie de paste cu bucăţele de şuncă şi pui şi încercă să adune carnea dintre macaroane. La desert aveau budincă de orez cu iaurt şi banane. Parcă ar fi fost în spital, constată el.

Masa jucătorilor era atent supravegheată de un tânăr pe nume Gary Foskett, nutriţionistul principal al clubului. Avea părul de un roşcat pal, pielea descuamată şi un uşor tremur al mâinii.

Spre sfârşitul mesei li se alătură şi managerul clubului. Mehmet Kundak se descurcase bine în Turcia natală şi mai puţin bine în Italia; numirea sa fusese o surpriză, dar omul izbutise să afişeze un aer de cunoaştere superioară, accentuat de faptul că vorbea foarte rar. Kundak lăsa în seama lui Archie Lawler poziţiile fixe, driblingurile şi încălzirea, în vreme ce el fuma ţigară de la ţigară urmărind înregistrările cu meciurile adversarilor. Înlocuirile lui veneau pe neaşteptate şi contrariau pe toată lumea, dar se dovedeau adesea inspirate. Se ştia că uneori se lua de jucători fără un motiv anume. Cu un an în urmă, plătise nouă milioane de lire sterline pentru un atacant din Seria A pe care nu-l folosise decât o dată, într-un meci de cupă cu o echipă din divizia a treia. Loialitatea sa faţă de jucători ca Danny Bective şi Sean Mills, carne de tun englezească,

neschimbată încă de pe vremea bătăliei de la Agincourt[30], îi câştigase simpatia suporterilor tradiţionalişti, care nutreau o neîncredere firească în compania privată australiană care deţinea clubul.

Kundak îi salută pe unii dintre jucătorii mai vechi, punându-le pe umăr o mână prietenească. Avea cearcăne mari în jurul ochilor umflaţi, vineţeala lor fiind intensificată de lentilele fotocromatice, care păreau să ia chiar şi un bec de 60 de waţi drept motiv pentru a se înnegri.

— Cum ţi se pare aici? îl întrebă pe Spike.

— Bine. OK, răspunse el.

— Îţi place mâncarea?

— Da. OK. Te satură.

— Te face să alergi. Să alergi ziua întreagă, ca Bective. Ce zici, Danny?

— Da, şefu’.

— Spune adevărul, continuă Kundak, e mâncare englezească de rahat. Dacă joci bine sâmbătă, te duc la cel mai bun restaurant al meu. OK?

— Mulţumesc, replică Spike. Deci intru în echipă sâmbătă?

— Câtă dreptate ai, intri-n nenorocita de echipă. Nu-i loc aici de primadone, amice, interveni Sean Mills, şi toţi izbucniră în râs, cu excepţia africanului scund şi a lui Ali al-Asraf.

După masă, Spike fu trimis în camera 416 împreună cu Vladimir, cu recomandarea de a se relaxa. Vladimir îşi întinse pe pat cei aproape doi metri de corp şi-şi scărpină barba deasă, nerasă de o săptămână. Avea un aer înspăimântător, chiar şi culcat. Din sacul de umăr scoase o consolă cu ecran dublu şi începu un joc zgomotos în care dragoni mititei strângeau monede din aur.

Lui Spike nu-i plăcea să lâncezească ziua în pat. Îi amintea de copilărie, când mama îl trimitea sus să se culce în fiecare după-amiază, în apartamentul lor cu vedere spre şantierul naval din Gdansk. Tadeusz, aşa cum i se spunea pe vremea aceea, se întindea în pat şi se uita la pânza de păianjen care unea fasungul lămpii atârnate cu o bucată crăpată de ipsos din tavan. Privea pe fereastră, după care închidea ochii şi se minuna că încă putea să „vadă“ pe negativ ceea ce zărise înainte prin fereastră.

Se duse la televizor şi îl deschise, dar Vladimir protestă imediat.

— Încerc să mă concentrez, prostănacule. Am nouăşpe piese. Încă una şi urc un nivel.

Spike se aşeză pe pat şi răsfoi Biblia găsită pe noptieră. Data viitoare o să ştie mai bine: să-şi aleagă un alt coleg de cameră şi să-şi aducă o carte. Bulgarul ăsta era un mârlan. Îşi lăsă apoi mintea să se îndrepte spre prietena lui, o rusoaică pe nume Olya, pe care o întâlnise la un eveniment sponsorizat, când venise să semneze cu noul lui club. Chiar şi numai gândul la ea îl însenina.

Moţăi puţin, imaginându-şi-o pe Olya goală în baia hotelului. Avea o combinaţie ciudată, dar fericită, între un torace mic şi nişte sâni disproporţionat de mari – nu bizar de voluminoşi, ci aşa, ca şi când ar fi fost ai surorii ei mai mari. Îi era puţin jenă de ei, i se părea lui Spike. Avea părul întunecat, aproape negru, şi ochi căprui neastâmpăraţi; deşi picioarele şi şoldurile îi erau zvelte, proporţiile lor nu erau tocmai perfecte: aveau mici defecte înduioşătoare, credibile, şi când Olya îşi scotea hainele, el nu avea impresia că se uita la un manechin, ci că tocmai surprinsese o colegă în vestiarul universităţii. Engleza ei era la fel de bună ca a lui, poate o idee mai bună, şi îl recunoscuse imediat ce se dusese la ea şi i se prezentase, la clubul din Piccadilly. Se ocupa cu „organizarea de evenimente“, deşi dorea să treacă la altceva, iar Spike acceptase să pună câteva întrebări pentru ea la sediul clubului. Nu ştia sigur ce anume făcuse ea acasă în Ucraina şi apoi în Moscova, înainte de a veni la Londra, iar ea nu părea dispusă să vorbească despre asta. Lui i se părea că era o idee ridicolă să aducă o asemenea fată printre bătrânelele care lucrau în administraţie la club; n-ar face decât să se holbeze la ea şi să se întrebe de ce nu era manechin. „Dar poate că aşa se începe“, îşi spuse el. Oricum, dacă asta îi convenea Olyei, el avea să arunce o întrebare.

Spike aţipi şi o visă pe Olya intrând pe teren cu zece minute înainte de fluierul final şi înscriind în meciul cu Manchester United, pe Old Trafford. Nu-i plăcea că toţi ceilalţi tipi se zgâiau la trupul ei, şi, în plus, ea ar fi trebuit să poarte tricoul echipei, nu să apară topless.

Îl trezi Kenny Hawtrey, care ciocănea la uşă.

— Trezirea, frumoaselor adormite! E vremea să mergeţi la stadion.

30 O bătălie în cadrul Războiului de O Sută de Ani, desfăşurată pe 25 octombrie 1415 şi soldată cu victoria zdrobitoare a englezilor împotriva trupelor franceze superioare numeric (n.tr.)

CAPITOLUL 3

John Veals avea şi el o dimineaţă plină. Se întâlnise la micul dejun cu un tip pe nume Alan Wing, care lucra pentru Vic Small la Greenview Alternative Investment Services. Veals alesese pentru întâlnire cafeneaua Oasis, aflată pe Kennington Road, acolo unde strada se îndepărtează de staţia de metrou Lambeth North spre Muzeul Imperial al Războiului. Era o zonă atât de banală pe cât puteai găsi în Londra: o bucată dreaptă de asfalt, între un nimic şi altul. Cafeaua nu era nici măcar preparată la un espressor, ci turnată dintr-o carafă de sticlă aburită, şi avea gust de ghindă. Veals, care mâncase acasă, îl tratã pe Wing cu un sendviş cu brânză şi roşii, încălzit la un aparat pentru vafe.

Wing îi întinse un plic dublat, format A4, în care se aflau rezultatele muncii lui de două săptămâni. Îl urmărise mai întâi pe directorul executiv, apoi, când acesta plecase pe neaşteptate la Madrid, pe preşedintele băncii Allied Royal. În plic erau câteva fotografii ale celor doi la lucru şi în deplasări, alături de raportul întocmit de Wing, în care preşedintele şi directorul executiv erau numiţi Charlie, respectiv Eric. „Charlie a ajuns la birou la 7.42, cu maşina sa obişnuită, pe care a parcat-o în locul rezervat pentru el. A luat liftul până la etajul şaptesprezece. Asistenta lui personală îl aştepta. Vezi fotografia ataşată. Eric a avut o întâlnire la micul dejun, la hotelul Connaut, cu o doamnă necunoscută (vezi foto). El a mâncat *kedgeree*, iar ea – cereale cu suc de portocale.“

Fotografiile făcute de Alan Wing erau mai bune decât ortografia lui, aşa că Veals o identifică uşor pe doamna necunoscută: conducea

departamentul de obligaţiuni al uneia dintre marile bănci de investiţii. Întâlnirea ar fi putut avea o mie de motive, dar nici unul dintre ele nu îi stârnea îngrijorarea lui John Veals, nici măcar acum, când începuseră cele mai dificile ore ale afacerii lui.

Ceea ce-l neliniştea pe el era un soi de anxietate ciudată, aproape nevrotică: dacă zvonul pe care se pregătea să-l lanseze avea să se dovedească adevărat? Cântărise situaţia şi hotărâse că modalitatea potrivită de a mări preţul acţiunilor Allied Royal era aceea de a-i convinge pe oameni că banca era pe punctul de a fi preluată de First New York. Dacă el decisese, în toiul nopţii, în timp ce făcea baie, că un astfel de mariaj interbancar era cât se poate de credibil, de ce nu ar fi fost posibil ca o persoană de la una dintre bănci – oameni plătiţi să se gândească aproape exclusiv la astfel de lucruri – să ajungă la o concluzie similară? Ar fi un fel de lege a lui Murphy, o ironie aproape incredibilă dacă s-ar întâmpla în realitate; dar, în calculele neîncetate ale lui Veals, cel mai sumbru rezultat era întotdeauna cel asupra căruia trebuia să se concentreze mai îndelung.

— Bine, continuă! spuse el. Ai numărul meu de mobil. Sună-mă dacă apare ceva chiar şi cu cel mai vag damf american. Bine?

Wing deschise gura şi lăsă să-i cadă pe farfurie o bucată de roşie fierbinte.

— Cum fac chestiile astea atât de fierbinţi? bombăni el.

Veals răsfoia paginile galbene cu cheltuieli, care însoţeau raportul.

— Nu-ţi place să flămânzeşti, aşa-i, Wing?

— Uneori am fost doi la lucru. Eu nu pot fi în două locuri în acelaşi timp.

— Îţi timit banii ceva mai târziu. Până atunci, ăştia ar trebui să-ţi ajungă, spuse Veals şi culese şase bancnote de 50 de lire sterline din teancul pe care îl ţinea în buzunarul de la spate.

— Mulţumesc, John.

Veals se ridică şi se uită în jos, la Wing, care încă mai aduna resturile de brânză topită.

— Ei bine, să ne mişcăm fundul, zise el şi ieşi din cafenea, pe Kennington Road.

Următoarea întâlnire o avea programată la un club de tenis din Chelsea. Stewart Thackeray era un tip mult mai lustruit decât Alan Wing, deşi, după părerea lui John Veals, chiar mai prost. Era partener în cadrul unei agenţii de recrutare, ale cărei birouri se aflau în Mayfair, însă îi plăcea să joace tenis şi să îmbine sportul cu afacerile printre palmierii în ghivece din salonul clubului său cu vedere spre fluviu.

Câteva broboane de sudoare îi luceau pe frunte şi printre firele de păr tot mai rare când comandă suc proaspăt de portocale şi se aşează în scaunul din trestie.

— Sigur tu nu iei nimic, John? Nici măcar apă minerală?

— Bine, apă.

— Doamne! Cred că deja sunt prea bătrân pentru meciuri la simplu, spuse Thackeray. Ţopârlanul cu care am jucat e cu zece ani mai tânăr şi n-a ratat nimic. Eu lansam torpilă după torpilă, se auzea un geamăt şi a naibii minge venea de fiecare dată înapoi.

— Ai câştigat?

— Cu chiu, cu vai. La final.

Veals, care încheiase discuţia de complezenţă, replică:

— Bine, Stewart. Ce-a avut de zis prietenul nostru?

Thackeray îşi tamponă fruntea cu un prosop; deşi îşi făcuse duş şi îmbrăcase deja costumul, gata să plece la lucru, transpira continuu.

— Ei, a fost interviul standard de plecare. Era furios la culme fiindcă a fost concediat.

— Dar ce-a făcut?

— Şi-a regulat secretara pe biroul din sala de consiliu.

— Şi nu e voie să faci aşa ceva?

— Nu, dacă nu eşti viceprim-ministru.

— Pricep.

— Vorbesc serios. Allied Royal e o firmă de modă veche. Au un fel de rit de trecere când ajungi la un anumit nivel, şi trebuie să faci asta, înţelegi, s-o regulezi pe birou, dar, dacă eşti prins asupra faptului, te-ai dus.

— Deci omul e foc şi pară pe Allied Royal.

— Exact. Nu e tocmai cel mai potrivit moment să-ţi cauţi de lucru în lumea asta. Nu la nivelul lui. Situaţia s-ar putea îmbunătăţi, dar…

— S-ar putea înrăutăţi.

— În orice caz, climatul e tensionat. Toate marile bănci au active toxice şi n-au fost chiar sincere cu privire la dimensiunile lor.

— Tu-i vinzi castraveţi grădinarului, Stewart. Dar e de acord să lucreze pentru noi, pe post de consultant? Şi merită s-o facă?

Thackeray bău din sucul de portocale şi îşi trecu dosul mâinii peste buze.

— Omul ştie multe. A asistat la toate întrunirile atunci când au preluat banca spaniolă. Îţi aminteşti, cea care…

— Da, da. Deci ştie totul despre asta. Dar cunoaşte şi atuurile şi punctele slabe ale Allied Royal?

— Aşa cred. Ştii, într-o anumită măsură, ăsta-i cârligul lui pentru viitorii angajatori. Are experienţă la nivel înalt. Şi se prezintă ca un tip cu mintea clară şi mâna fermă.

— Cu un sac de informaţii din interior.

— Evident că nu poate lucra pentru concurenţă un timp al naibii de lung. Cel puţin douăsprezece luni, cred.

— Dar poate s-o facă în regim de colaborare.

— Ai putea să-l întrebi.

— Nu, n-aş putea. În nici un caz nu pot fi văzut împreună cu el sau cu oricine altcineva de la Allied Royal.

Thackeray ridică o sprânceană.

— Iar tu n-ai auzit asta, adăugă Veals. Altfel…

— John, eu nu aud niciodată ce spui tu. Acustica aici e teribilă.

— Să fii sigur. Altfel…

— Ia-o încetişor, John! Ne cunoaştem de cinci ani. Cinci ani etanşi, cu buzele închise ermetic, pecetluite.

Veals îşi făcu de lucru cu paharul lui cu apă.

— Mi-aş dori să-şi fi regulat secretara în primăvară. Atunci mi-ar fi fost de folos. Acum cred că e prea târziu.

— Niciodată nu te-am mai văzut aşa ca acum, John. Îmi pari cu adevărat stresat.

Veals trase adânc aer în piept, apoi spuse, printre dinţii încleştaţi:

— Nu fac decât să acopăr toate posibilităţile, Stewart. Asta fac eu. Şi uite ce vreau să faci tu. Adu-l pe tipul ăsta înapoi în biroul tău în după-amiaza asta. Spune-i că s-ar putea să ai ceva. Stârneşte-i interesul. Pe urmă, vorbiţi puţin despre Allied Royal. Aşa, ca de complezenţă. Bun, în plicul ăsta pe care ţi-l dau acum e o întrebare al cărei răspuns trebuie să-l aflu. Ai grijă să-l întrebi, şi diseară trimite-mi un SMS la numărul pe care ţi l-am dat. Da sau nu, asta-i tot ce-mi trebuie. E o asigurare în plus, dar trebuie neapărat să am răspunsul. De asta insist atât.

— Dar o să pot lansa întrebarea în chestiune?

— Sigur că da. Doar asta faci tu! Palavre ca între vechi amici. Cu cât te-am plătit data trecută?

— Cu douăzeci.

— Bine. Treizeci.

— O să văd ce pot să fac.

Afară, pe o stradă rece şi pustie de lângă Chelsea Harbour, John Veals îşi scoase mobilul albastru, cel pe care îl folosea pentru apeluri în cadrul biroului, derulă agenda cu nume până la Martin Ryman şi apăsă tasta verde.

— Martin? Ne întâlnim la barul de sushi din Knightsbridge, la amiază. Nu te aştepta să mâncăm, fiindcă te duci să iei prânzul la Saggiorato’s. Fă o rezervare pentru două persoane. Ia pe cineva cu tine. Poate pe Susanna Russell de la HSBC. Îţi place tipa, nu-i aşa? Drăguţă *şi* isteaţă, exact genul tău. Şi sună-l pe Magnus Darke. Spune-i că ai ceva pentru el. Aranjează să vă întâlniţi mâine. La prânz. Oriunde. Sparge nişte bani. Unul dintre locurile acelea cu un maestru bucătar psihotic, care cere două sute de bătrâne pe un fel. Înţeles?

Lui Veals îi plăcea barul de sushi, fiindcă atrăgea în mod firesc necunoscuţi unul lângă altul. Deşi era în agenda sa telefonică de „birou“, Ryman nu lucra la sediul din Old Pye Street, iar faptul că era angajat de John Veals drept consultant nu le era cunoscut decât lor doi; nici măcar

Stephen Godley nu ştia de contractul lor. În schimbul onorariului substanţial şi al unor acţiuni ale fondului, Ryman trebuia să lase totul şi să răspundă prezent atunci când îl chema Veals.

Când ajunse Veals, la 11.55, îl găsi deja lângă conveierul de la bar, bând nişte apă. Dintre cei trei inşi cu care avusese de-a face în dimineaţa aceea, Ryman era de departe cel mai stilat – aşa şi trebuia, dat fiind că era plătit cel mai bine.

— Camerele de chat, pe internet, începu Veals. Ştii să le foloseşti?

— Da, cred că da. O să iau nişte somon, John, doar de dragul aparenţelor.

Veals ştia că ăsta era un îndemn să ia şi el ceva. Unul dintre lucrurile care îi plăceau la Ryman era faptul că nu făcea risipă de cuvinte; altul era acela că omului nu-i era frică de el, nu ca lui Alan Wing sau – dincolo de rahaturile lui despre tenis – ca lui Stewart Thackeray.

— În drum spre Saggiorato's, spuse el, intră la un internet-café. Fă-ţi vreo şase adrese de e-mail. Intră într-o cameră de chat din sfera financiară. Prefă-te că eşti un chelner de nouăsprezece ani. Spune: „Serveam la un dineu în Chelsea aseară şi l-am auzit pe şeful biroului First NY din Londra vorbind despre decizia lor de a cumpăra Allied Royal. Rădăcinile lor istorice care se întind în cea mai mare parte a lumii în curs de dezvoltare şi a celei excoloniale au răspuns aspiraţiilor nutrite de First NY ca adevărată bancă «globală»… bla, bla, bla".

— First NY? întrebă Ryman, ridicând capacul cu margine mov de pe cutia sa cu sushi.

— Aşa am auzit, Martin. Pe urmă, te duci la un alt internet-café în după-amiaza asta. Sau poate reuşeşti să le trimiţi pe toate de la acelaşi – vezi tu. Intră în chat ca un jucător amator pe piaţă. Eşti un fizioterapeut australian care, între doi clienţi, îşi face de lucru online. Sau ce-ţi place ţie. Şi ai văzut ce a postat chelnerul, aşa că faci nişte comentarii. Ţi se pare o bună potrivealã. Deci acum ar fi un moment bun să cumperi acţiuni Allied Royal. Chestii simple. Mâine-dimineaţă vezi cum merge treaba şi, dacă e necesar, mai intră de cinci, şase ori. Apoi mâine la prânz i-o pui pe tavă lui Magnus Darke. Ai rezervat masa?

— Da. Darke începuse deja să saliveze. Zice că e cam pe secetă. Ştii, sezon prost, se apropie Crăciunul… Mergem la un local al tipului ăluia bucălat, cu emisiunea gastronomică de la TV. Darke îşi scrie articolul vineri, aşa că poate să vină mâine. E un moment perfect pentru el.

— Bun. Dar azi, la prânzul de la Saggiorato's, vorbeşte cu Tony, barmanul. Dă-i asta, adăugă Veals şi împinse spre Ryman două bancnote de 50 de lire sterline. Îl ştii pe Dougie Moon, agentul plictisitor, roşu la faţă, care stă mereu lângă fereastră?

— Da, e localul lui. Niciodată nu mi s-a întâmplat să nu-l văd acolo.

— Spune-i lui Tony să-i zică lui Moon, strict confidenţial, că l-a văzut pe omul nostru de la Allyed Royal luând masa într-o sală privată cu preşedintele de la First NY.

Ryman îşi linse buzele. Părea mai puţin atras de acest aspect al planului; fără anonimatul internetului, prea puţine se aflau între el şi Autoritatea pentru Servicii Financiare… sau chiar între el şi poliţie.

— Şi apoi mâine? Cu Darke?

— A apărut zilele trecute, în *Financial Times*, un articol mic despre posibile fuziuni bancare viitoare. Întreabă-l dacă l-a văzut. Vorbeşte-i despre potriveli. Aminteşte-i de Robert Fleming şi de vânzarea Chase Manhattan/J.P. Morgan: vechiul imperiu şi noua Americă. Dă-i ca referinţă discuţiile din camera de chat. Spune-i că ar putea fi ceva în toată treba asta. Nu lansa tu un zvon, nu poţi face asta, dar atrage-i atenţia asupra celui care circulă deja. Ziariştii din ziua de azi îşi iau cele mai multe informaţii de pe internet – nu au nici resursele financiare şi nici timpul necesar pentru a se documenta. Ziarul e scris în cea mai mare parte de puşti în căutare de experienţă profesională şi nu fac decât să-şi recicleze unii altora materialele prin intermediul internetului. Dar spune-i lui Darke să fie atent ce formulare foloseşte. Trebuie să redea totul ca pe o simplă idee care i-a trecut lui prin minte privind înapoi, la un an dificil. „Nu-i aşa că pare o coincidenţă firească?“ ar putea zice el. Dacă criza creditelor se agravează, vor fi presiuni asupra tuturor băncilor, şi e firesc ca multe dintre ele să vrea o siguranţă sporită. Să menţioneze asta în treacăt, ca pe ceva pozitiv, sezonier. Ceva bun în ciorăpelul de Crăciun. Priceput?

— Da. Cred că o să-i placă. Fiindcă infirmă curentul, contrazice prevestirile întunecate. E de bine pentru acţionari.

— Şi pentru pensionari, replică John Veals.

— Uneori, continuă Martin Ryman, gustând puţin hrean de pe vârful beţişorului cu care mânca, îmi vine să cred că oamenii te-ar putea confunda cu Moş Crăciun, John.

— Ei, în perioada asta a anului, răspunse Veals fără a zâmbi la sarcasmul din glasul lui Ryman, fiecare în lumea noastră încearcă să pună ceva deoparte.

Gabriel Northwood îşi petrecu dimineaţa de miercuri cu picioarele ridicate pe birou, citind din Coran.

— Ce mârlan, murmura el din când în când. *Ce* mârlan…!

Întotdeauna fusese de părere că Vechiul Testament zugrăveşte cel mai implacabil şi mai întunecat por-tret al divinităţii. Iahve, sau Iehova, Dumnezeul evreilor, al Exodului, al legilor alimentare şi al bătăliilor sângeroase cu celelalte triburi semitice; Iahve, zeul exilului, al pedepselor, al vărsărilor de sânge, al molimelor şi al jertfirii întâiului născut… Ce mai standard de intransigenţă stabilise el! Şi totuşi, în comparaţie cu divinitatea din Coran, începea să i se pară că bătrânul Iahve era un fel de bunicuţ blajin.

Dumnezeul musulman nu era însoţit nici de epopeile Vechiului Testament (deşi se referea la ele), nici de îndrumările pentru viaţa modernă regăsite în Noul Testament. El nu oferea decât propriile sale cuvinte, *ipsissima verba*, rostite de Arhanghelul Gavriil, reţinute şi transcrise ca atare de Profet. Şi în cele aproape patru sute de pagini ale Coranului, principalul mesaj transmis părea a fi unul simplu: crezi în mine sau arzi pentru veşnicie în focul gheenei. Pagină după pagină.

Pedepse crunte îi aşteaptă pe necredincioşi. Pedepse ruşinoase îi aşteaptă pe necredincioşi. Pentru necredincioşi am pregătit noi lanţuri şi juguri şi un foc nestins. Năpastă să cadă pe capul oricărui scârţan care strânge averi şi le adună cu lăcomie, crezând că bogăţia îi va da nemurire! Nicidecum! În flăcările mistuitoare cu el! Dar cel necredincios, soarta lui va

fi apa clocotindă şi apoi focul iadului. Pe necredincioşi îi vom pedepsi fără milă. Focul va fi pentru totdeauna destinul lor.

Puteai deschide cartea oriunde, la întâmplare. Mesajul era acelaşi pe fiecare pagină. „Ia seama la soarta făptuitorilor de rău.“ Fraza se repeta ca litania unui muezin blocat.

Pe credincioşi, pe de altă parte, îi aşteptau „în corturi fecioare cu ochi întunecaţi, pe care nici om şi nici făptură nepământeană nu le-a atins vreodată… Fecioare frumoase precum mărgeanul şi rubinele… Întinse pe sofale aşezate şiruri, şiruri. Cu hurii cu ochi negri vor fi ei nuntiţi.“

Alegerea pusă de Profet în faţa supuşilor săi era ceea ce, în sala stagiarilor şi spre iritarea lui Eustace Hutton, Delilah numea „o mare scofală“. Oricine, îşi spunea Gabriel, ar fi ales opţiunea fecioarelor în loc de cea a focului veşnic – orice bărbat, cel puţin; nu era limpede ce anume li se oferea femeilor. Ceea ce lipsea însă din Coran era o explicaţie sau o dovadă oarecare în sprijinul acestei imagini radical divizate a vieţii de după moarte.

Iehova despărţise apele Mării Roşii. Distrusese cetăţile din câmpie. Vorbise la urechile profeţilor. Îi lovise cu molime pe duşmanii israeliţilor. Iisus săvârşise minuni pentru a-şi demonstra propriul caracter divin şi inventase o atitudine cu totul revoluţionară: bunătatea. Mersese pe apă. Se întorsese din morţi. Allah, pe de altă parte, nu catadicsise să intervină pe pământ pentru a-şi susţine cauza. Nu se sinchisise să încerce să convingă; în unica sa apariţie, nu proferase decât avertismente. Credeţi în mine sau muriţi!

După două sute de pagini, Gabriel se simţi copleşit de o mare osteneală. Şi mai era ceva în certitudinea aceea nedocumentată şi nesusţinută a Coranului care îi amintea de altceva, de un lucru pe care-l cunoştea. De un glas. Dar în clipa aceea nu putea spune al cui.

Citise undeva că arabii se simţiseră excluşi din credinţa monoteistă, fiindcă la câteva sute de ani de la naşterea ei încă nu aveau un profet al lor care să fi primit o instruire directă; aparent, partenerii lor de negoţ evrei şi creştini chiar îi ironizaseră din acest motiv. Iar când, în sfârşit, Profetul venise, o făcuse la şase sute de ani după ce Iisus Hristos apăruse şi pierise – un interval la fel de mare ca de la anii 1400 până azi. O perioadă teribil de

lungă în scurta istorie a monoteismului, considera Gabriel, în care să fii privit de vecinii tăi ca înapoiat. Iar din loc în loc, din diatribele înfocate ale cărţii, părea să răzbată efectul acelor secole de speranţe şi de tăceri frustrate. În sfârşit, iată-l pe Dumnezeu. Şi după atâta timp, ar fi cazul să se arate înţelegător.

Dar poate, îşi dădu seama Gabriel, opinia lui despre Coran era prea pedantă sau prea avocăţească. La urma urmei, în Deuteronom sau în Levitic erau destule aiureli: „Un bărbat căruia i-au fost retezate testiculele nu poate fi primit în faţa lui Iahve…“ Dar evreii merseseră înainte. Şi ei, şi creştinii acceptaseră faptul că, deşi inspirate de Dumnezeu, cărţile lor sfinte fuseseră scrise de oameni, şi cei mai mulţi dintre ei se mulţumeau să le privească preceptele în contextul epocii şi nu ezitau să le armonizeze cu datele cunoaşterii moderne, cu condiţia să le rămână reconfortantul sentiment al existenţei unei forţe superioare care se interesa de situaţia lor înainte şi după moarte deopotrivă.

Dar, din câte înţelegea Gabriel, islamismul nu dovedise niciodată aceeaşi flexibilitate. Odată ce, la început, o dezbatere teologică decisese pentru totdeauna că textul Coranului trebuia luat ad litteram şi că fiece silabă din el constituia cuvântul lui Allah, toţi musulmanii deveniseră, prin definiţie, „fundamentalişti“. Prin natura sa, islamismul diferea de iudaism şi de creştinism; era în mod intrinsec şi chiar declarativ o religie de tip fundamentalist. Exista, desigur, o deosebire ca de la cer la pământ între „fundamentalist“ şi „militant“ – ca să nu mai spunem „agresiv“. Dar adevărul adevărat nu putea fi negat: fiind atât de pur, atât de măreţ şi de inflexibil, islamismul impusese limite stricte asupra tipului său de credincios.

După prânz, Gabriel se duse să o întâlnească pe Jenni Fortune, pentru un drum cu metroul pe linia Circle.

Mai fusese o dată înainte, când pregătea cazul pentru prima înfăţişare, dar considerase că i-ar fi utilă o a doua experienţă de acest gen, pentru a înţelege cu adevărat în ce consta munca ei. Supervizorul îl întâmpină la barieră şi îl conduse pe peron, să aştepte trenul lui Jenni.

Când ea apăsă pe buton să-i deschidă uşa, Gabriel remarcă pe faţa ei ceva ce semăna mai mult decât oricând cu un zâmbet.

— Urcă, îi spuse ea.

Fiindcă mai făcuseră asta o dată, el îşi zise că Jenni se simţea probabil mai încrezătoare; nu exista nimic de care să se teamă. Gabriel ridică scaunul rabatabil şi se aşeză. Interiorul cabinei era vopsit în albastru, iar în faţa lui, pe bord, se afla o frână de urgenţă. Jenni se uită în retrovizor, acţionă cele două butoane pentru a închide uşile pasagerilor, ridică maneta conductorului, poziţionată în faţa ei, şi o întoarse încet, în sens antiorar. Trenul se puse în mişcare.

— Ce-ai mai făcut, Jenni?

— Destul de bine, mulţumesc. Tu?

— Bine, mersi.

Oare avea rimel pe gene? În lumina slabă era greu de spus.

— Ce-ai dori să-ţi spun? întrebă ea.

— Oh… Păi, hai să stăm pur şi simplu de vorbă, vrei?

— Bine.

— Te simţi izolată aici, jos?

— Mda, cre’ că da. Da-mi place.

— Eşti în lumea ta.

— Mda.

— Şi seara ce faci?

— Mă duc acasă. Am grijă de Tony. El e fratele meu vitreg. Mă uit la televizor. Joc Parallax.

— E jocul acela de realitate alternativă?

— Da, e genial. Pe macheta mea o cheamă Miranda. E cosmeticiană.

Pronunţase ciudat cuvântul „macheta“, şi Gabriel avu nevoie de câteva momente pentru a înţelege la ce se referise.

Jenni roti iar maneta în poziţia corespunzătoare orei şase şi apoi la patru, pentru a acţiona cu putere frânele, după care o mută la cinci, ca să lase trenul să decelereze mai lin, pe măsură ce intra în staţie. Când garnitura se opri, dădu drumul manetei, care se ridică împinsă de arc.

— Şi cu cititul cum e? întrebă Gabriel când se puseră din nou în mişcare. Îţi place să citeşti, nu?

— Da, îmi place.

— De ce?

— Habar n-am. Cre’ că-i o evadare din lumea reală.

— Ba nu, eu zic că e exact invers, replică Gabriel. Cărţile îţi explică lumea reală. Te aduc mai aproape de ea într-un fel în care tu singur n-ai putea în cursul unei zile obişnuite.

— Cum adică?

— Oamenii nu-ţi spun niciodată ce gândesc şi ce simt, şi cum funcţionează gândurile şi sentimentele lor, aşa-i? N-au timp. Şi poate nici cuvintele potrivite. Dar cărţile asta fac. E ca şi când viaţa ta de zi cu zi ar fi un film la cinema. Poate fi distractiv să te uiţi la imaginile acelea. Dar, dacă vrei să ştii ce se află dincolo de ecran, trebuie să citeşti o carte. Ea îţi explică totul.

— Chiar dacă personajele din carte sunt inventate?

— Sigur. Fiindcă au la bază oameni reali, dar cu părţile plictisitoare eliminate. În cărţile bune, cel puţin. Din tot ce ştiu şi înţeleg eu despre oameni în general – ceea ce nu e, probabil, foarte mult – aş zice că jumătate provine din supoziţia că toţi ceilalţi oameni au aceleaşi simţiri pe care le-aş avea şi eu dacă aş fi în locul lor. Dar cealaltă jumătate, sau nouăzeci la sută din ea, provine din cărţile pe care le-am citit. Şi mai puţin de zece la sută derivă din realitate… din ceea ce văd, aud şi vorbesc – din ceea ce trăiesc.

— Eşti simpatic.

— Mulţumesc, Jenni. De ce dai din mână?

— Conductorul trenului care a trecut din sens opus mi-a făcut cu mâna. Toţi fac aşa. Mai puţin cei de pe linia District. Ei sting luminile din cabină.

— Cum? Există o rivalitate între liniile Circle şi District?

— Po’ să fii sigur. Când joacă echipele lor de fotbal, se lasă cu vărsare de sânge.

— În regulă. Hai să vorbim mai bine despre munca ta. Povesteşte-mi despre staţii. Pentru tine sunt toate la fel sau au atmosfere diferite?

O privi în timp ce-i asculta răspunsul. Avea mâini delicate, nu tocmai potrivite pentru o muncă manuală, cu toate că mânuirea manetei şi a butoanelor nu era chiar solicitantă. Palmele erau mai deschise la culoare decât dosul mâinilor, iar degetele erau lungi, cu unghiile tăiate scurt. „Asta, cu siguranţă, e ceva necesar pentru activitatea ei“, îşi spuse Gabriel.

— … Iar Baker Street e o staţie frumoasă. E întotdeauna aglomerată, cu muzeul Madame Tussauds şi altele asemenea. Iar zidurile din cărămidă sunt la fel ca atunci când a fost construită, cu atâţia ani în urmă. Staţia de la Embankment e mereu plină, cu atâtea teatre şi cu Strandul. Temple e, de obicei, liniştită.

— Ştiu.

Gabriel remarcă atenţia cu care Jenni se uita în oglinzile din staţie, chiar dacă vorbea în acelaşi timp cu el. Avea părul negru legat la spate cu o panglică. Becul de pe peron arunca un con de lumină pe faţa ei, pe pielea măslinie şi peste gura în care pigmentaţia pielii trecea de la un maro-închis la roz. Părea să fi simţit că o fixa cu privirea, aşa că întoarse capul brusc şi se uită la el.

El o privi în ochii de un negru adânc. Ea îi susţinu privirea, fără a spune nimic. Gabriel simţea că nu trebuia să-şi întoarcă ochii, că, atât timp cât se uitau astfel unul la altul, îi putea transmite încrederea lui. Ea nu clipi şi nu se mişcă, dar uşoara senzaţie de teamă şi de provocare pieri treptat din ochii ei. Acţionă butoanele de închidere a uşilor, tot fără a-şi desprinde privirea de a lui, apăsă pe manetă şi o roti spre stânga. Abia când trenul atinsese deja treizeci de kilometri pe oră, întoarse în sfârşit capul şi privi înainte, prin parbriz, iar Gabriel constată că putea citi pe chipul ei începutul, sau poate rămăşiţele, unui surâs.

— Iar Aldgate, dacă tot m-ai întrebat, rosti Jenni, e bântuită de fantoma unei femei. Dar e o fantomă prietenoasă. Unul dintre tipii de la Întreţinere a atins şina sub tensiune şi…

— Întreţinere?

— Cei care asigură întreţinerea şinelor. A atins şina aflată sub tensiune din greşeală, dar un altul a văzut-o pe femeia asta cum i-a pus mâna pe

umăr şi l-a îndepărtat. A scăpat complet nevătămat. Şi în mod normal ar fi trebuit să fie prăjit.

Trenul înainta în întuneric, încetinind şi accelerând la simplele comenzi de sub mâna stângă a lui Jenni. Ea stătea în picioare, ca de fiecare dată, după cum îi explică, fiindcă o durea spatele din cauza scaunului extrem de incomod. Gabriel rămase tăcut. Era ceva teribil de mişcător s-o vezi pe fata asta morocănoasă la lucru; nu trebuia să fii un observator prea perspicace sau să fi citit prea multe cărţi ca să-ţi dai seama că fusese rănită sau respinsă cu duritate în trecut şi că acum nu-i mai rămăsese decât slujba ca o măsură a propriei ei valori. Se simţea frământat între dorinţa de a o face să îşi privească viaţa cu mai multă ambiţie şi admiraţia pură pentru mândria pe care o resimţea ea fiindcă făcea ceva util. Dar, în definitiv, ce anume îi putea oferi el, singur şi falit cum era? Ce lucruri învăţate din preţioasele lui cărţi i-ar putea transmite el acestei femei meditative şi ocupate? Şi nu cumva ea se ascundea de ceva acolo, sub pământ? Dar el nu făcea oare acelaşi lucru cu rebusurile şi cu romanele lui franţuzeşti?

— Ne apropiem de capătul liniei, spuse Jenni.

— Ce repede! Cât a durat?

Ea se uită la ceas.

— Cincizeci şi şase de minute.

— Bun. Cred că ar trebui să…

— Eu fac turul din nou.

— Deci aş putea să mai stau şi…

— Da, poţi să mai faci turul o dată. Dacă vrei. Adică…

— Da, aş vrea. Cred că mai sunt lucruri pe care ar trebui să le aflu. Am vorbit prea mult despre cărţi şi alte chestii la turul ăsta.

Jenni surâse.

— Atunci, dă-i drumul. Stai jos. Întreabă!

Pe cea mai întunecată porţiune a traseului, chiar înainte de Victoria, Gabriel spuse brusc:

— Ce-ar fi dacă aş veni într-o seară să joc Parallax la tine acasă?

— Ar fi în regulă? Dacă suntem… cum să zic… clienţi?

— Am putea vorbi despre serviciu. Aş putea, eventual, să te invit la cină. Undeva unde-ţi place. Pe urmă, m-aş duce acasă. Nu putem vorbi despre nimic altceva până după soluţionarea cazului, în ianuarie.

— Deci, numai despre muncă.

— Exact.

Gabriel se întrebă cum avea să achite cina respectivă.

— Atunci, foarte bine. Mâine, poate. Ies la ora şase.

— Mâine ar fi… perfect. OK.

De unde naiba avea să scoată banii?

— Spune-mi, Jenni, reluă el apoi, glasul acela de femeie… înregistrarea care zice: „Urmează staţia King’s Cross. Schimbaţi trenul pentru linia Piccadilly“ sau aşa ceva… Este una dintre colegele tale? O actriţă, sau ce?

— Habar n-am. Noi îi spunem Sonia.

— De ce?

— Fiindcă e atât de enervantă, încât poate să te soneze.

— Şi de unde ştie când să vorbească? Ce anume acţionează înregistrarea?

— Numărul de rotaţii ale roţilor. E altul la fiecare staţie. Totul se potriveşte foarte bine, dacă nu plouă. Când e ud, roţile se mai învârtesc în gol, iar ea crede că eşti în Blackfriars, când tu, de fapt, abia ai ieşit din Mansion House.

— Şi atunci, ce faci?

— Îi închizi gura.

*

La ora 17.30, Ciocănitorul al-Rashid aştepta ultima vizită a lui R. Tranter. Mai înghesuise una miercuri, pe lângă cea obişnuită de marţi dimineaţa, care avea să fie ultima înainte de vizita sa la palat, vineri. Conveniseră s-o rezerve pe aceea pentru „recapitulare“, aşa că astăzi era ultima dată când aveau să abordeze ceva nou. Ciocănitorul se uită la ceas. Devenise nerăbdător cu profesorul său în ultima vreme. Altfel stătuseră lucrurile la început.

Înainte de prima vizită a lui Tranter, în primăvară, Ciocănitorul simţise o nervozitate neplăcută.

— Nasim, spusese el, un distins literat urmează să sosească dintr-o clipă în alta. Vom merge în biroul meu, să discutăm despre cărţi şi lecturi. Poţi aranja să ni se servească, peste circa douăzeci de minute, un ceai şi câteva fructe?

— Sigur, iubitule, replicase Nasim şi zâmbise la auzul felului de a vorbi al soţului ei.

Cu cât erau mai mari casele în care se mutaseră, una după alta, cu atât mai puţin ajunsese Ciocănitorul să vorbească aidoma unui pakistanez din Bradford – aşa cum îi spunea ea odinioară – şi cu atât mai mult se exprima de parcă ar fi fost David Niven.

În cursul îndelungatului şi fericitului ei mariaj cu Farooq, ea însăşi pierduse accentul de Yorkshire, vorbind acum într-un fel care ei i se părea apropiat de cel al BBC-ului – al vechiului BBC, fiindcă în ultima vreme tot mai multe persoane de la radio păreau să fi venit exact din Bradford.

— Ce fel de om crezi că e? îl întrebase ea.

— Un gentleman englez de modă veche, cred.

— Cam ca prinţul Charles?

— Aşa mă aştept. A învăţat la Oxford. Ce crezi, costumul meu e suficient de elegant?

— Nu fi caraghios, Ciocănitorule! Nu te lăsa intimidat de el. E doar un comerciant care are o marfă ce-ţi trebuie ţie. La fel ca fermierul acela din Mexic.

— Rodrigues! Ai promis să nu mai pomeneşti despre el niciodată!

În clipa aceea sunase soneria, iar Ciocănitorul traversase uriaşul hol pardosit cu gresie şi se dusese spre uşă, pregătit să vadă un impunător membru al gărzii regale într-un costum din Savile Row[31].

— Bună ziua. Domnul al-Rashid, bănuiesc?

În prag stătea un bărbat mititel şi roşcovan, într-un hanorac albastru cu cravată verde, pantofi maro şi barba nerasă de două zile. Ochii îi erau uşor înroşiţi.

Omul întinsese mâna.

— Ralph Tranter. Cei mai mulţi oameni îmi spun RT.

Ciocănitorul nu călătorise pe toate continentele lumii (mai puţin Oceania) fără a conchide că ambalajul exterior al unui om era lipsit de importanţă. Şi totuşi…

Izbutise să se ridice însă la înălţimea situaţiei.

— Mă bucur să vă întâlnesc. Vă rog, pe aici, domnule Tranter.

Traversaseră holul, salonul uriaş cu vedere spre peisajul rural, ieşiseră pe uşile duble, străbătuseră un culoar lambrisat şi intraseră în biroul Ciocănitorului, unde rafturile încăpătoare erau pline nu de cărţi, ci de figurine japoneze din fildeş, cutii din porţelan, fotografii înrămate cu Nasim şi cu Hassan şi câteva mementouri profesionale – o lămâie aurită, spre exemplu, care-i fusese oferită de angajaţii lui, şi o roată directoare de la prima lui linie de producţie, fixată pe un suport de stejar cu o plăcuţă inscripţionată. Pe birou avea un computer cu monitorul de treizeci şi şase de inchi – un model care nu era disponibil în magazinele obişnuite.

— Foarte drăguţ, spusese Tranter.

În vocea lui răsunase un vag ton dispreţuitor, pe care Ciocănitorul preferase să-l ignore; unii oameni pur şi simplu au un fel mai ciudat de a fi. Aşteptase până când Tranter se făcuse comod într-un fotoliu, apoi se aşezase şi el pe scaunul său, în spatele biroului, şi zâmbise larg.

— Să trecem la treabă, domnule Tranter, dacă doriţi. Am o propunere simplă, pe care aş vrea să v-o supun atenţiei. Am nevoie de ceea ce aţi putea numi un curs intensiv. În scurt timp o voi întâlni pe Maiestatea Sa, regina, şi mi se pare că nu sunt bine pregătit pentru a mă ridica la nivelul conversaţiei.

— Serios?

Simţise o notă de scepticism în replicile lui Tranter, deşi Ciocănitorului i-ar fi fost greu să spună dacă oaspetele lui credea că inventase partea cu regina sau că făcea pe modestul.

— Vedeţi dumneavoastră, eu provin dintr-o familie simplă. Părinţii mei erau fermieri şi nu citeau cărţi. Mi-am făcut educaţia într-o şcoală de stat care pregătea elevii pentru a deveni instalatori sau electricieni. S-ar putea să fi suferit de dislexie când eram mic, deşi pe atunci nu prea se ştia nimic despre o asemenea tulburare. Aş vrea ca dumneavoastră să mă ajutaţi să mă

familiarizez cu marile opere literare englezeşti ale trecutului şi să mă aduceţi la zi cu scriitorii momentului, astfel încât, dacă Maiestatea Sa va îndrepta conversaţia spre sfera cărţilor, să pot avea şi eu ceva interesant de spus.

Tranter închisese şi deschisese gura de câteva ori la rând.

— Da, pot face acest lucru, replicase el în cele din urmă. Dar chiar credeţi că sunt şanse ca regina să vorbească despre cărţi? Nu e prea renumită pentru lecturile ei, sau e?

Ciocănitorul se încruntase. Asta nu-i trecuse prin minte.

— Dar cum să nu, adăugase Tranter repede, privind în jur, în încăperea opulent decorată. Mai bine să fiţi pregătit. Iar cunoştinţele, oricum, vă vor pune într-o poziţie favorabilă. Cu alte ocazii.

— Da, într-adevăr. E un punct de vedere bun. Aşa, eu mi-am făcut puţin temele în legătură cu cei mai respectaţi scriitori ai momentului şi mi-am trimis asistenta, pe doamna Hine, la librărie. Veniţi să-mi spuneţi ce părere aveţi despre această minicolecţie. Cu care să începem?

Şi Ciocănitorul arătase spre două teancuri de cărţi, cam cincisprezece în total, pregătite pe biroul lui. Tranter se ridicase şi se apropiase de el.

— Acest autor este renumit, cred, spusese Ciocănitorul, luând din teanc un volum cartonat, cu o manşetă pe care scria că fusese nominalizat la premiul Café Bravo.

— Renumit, replicase Tranter, dar teribil de supraestimat. E ceea ce numim noi BŞ.

— Ce-nseamnă asta?

— Bolboroseală cu ştaif.

— Nu înţeleg.

— Nu contează. Uitaţi de el.

— Dar aceasta de aici? Zice că a câştigat de două ori premiul Allied Royal.

— Nu, nu! Un soi de „stil creativ“ oribil. Cumplit de iluzionist şi de hiperelaborat. Un Somerset Maugham al săracului, cu stânjenitoare improbabilităţi în momentele-cheie.

Ciocănitorul păruse puţin şocat.

— Înţeleg. Probabil am fost greşit informat. M-am ghidat, în mare, după ce-am citit pe internet.

Tranter izbucnise într-un râs scurt.

— Doamne, cavalcada aia de lunatici! Salonul zărghiţilor! Adică, dacă s-ar găsi un dispozitiv din acela de detecţie cu cerneală verde şi l-am folosi ca filtru, internetul ar pierde nouăzeci şi nouă la sută din traficul actual.

Ciocănitorul privise chipul ascuţit, ca de vulpe, de lângă al său. Nu înţelegea prea multe din ce-i spunea omul acela. I se părea ciudat că Tranter, un literat, un obişnuit al cuvintelor, nu-şi putea adapta modul de a vorbi astfel încât să-l poată urmări şi el.

— Dar acesta? întrebase el, ridicând de pe birou un alt roman cu cronici excelente.

— Oh, Doamne! exclamase Tranter. Tipul care a pus „anal“-ul în „banalitate“. Mici povestioare constipate, care imploră să fie luate drept importante. Tragedia lui e că nu s-a născut „european“. Ar fi trebuit să lucreze mai degrabă în publicitate.

Şi trecuseră mai departe, la alte romane din teanc.

— Pompos şi sentimental… Nu-ţi doreşti altceva decât să iasă la lumină şi să nu mai pretindă că micuţele lui „regine“ sunt femei, pentru numele Domnului…

Mai rămăseseră pe birou doar trei dintre cărţile cumpărate de doamna Hine, iar Ciocănitorul începuse să-şi piardă răbdarea. Pusese mâna pe un alt volum, al cărui autor îi era cunoscut până şi lui. Tranter i-l luase, clătinase din cap şi-l azvârlise înapoi, pe birou.

— Scenarii TV aproape moarte, declarase apoi.

Pe ultimele două nici nu se mai sinchisise să le atingă.

— Barbara Pym şi apa… Cum să scrii un roman unind punctele…

— Ei bine, domnule Tranter, intervenise Ciocănitorul, se pare că mi-am început proiectul cu stângul.

— Nu este vina dumneavoastră. Aceştia sunt doar suspecţii de serviciu preferaţi de autorităţile literare.

— Da, dar există şi autori britanici în viaţă pe care i-aţi recomanda dumneavoastră?

Tranter se scărpinase în bărbie, iar unghiile lui scoseseră un uşor scrâşnet în ţepii scurţi.

— Nu, în viaţă nu, răspunsese el. Dar recenţi da. Moderni în felul lor.

Atunci intrase Nasim, cu o tavă în mâini. În mod normal, ar fi rugat-o pe Lucy, menajera braziliană, dar era curioasă să-l cunoască şi ea pe literat.

— Draga mea, acesta este domnul Tranter. Soţia mea, Nasim.

Între cei doi se instalase un moment de incertitudine – să dea mâna sau nu? – care trecuse însă când Ciocănitorul îşi pusese un braţ în jurul umerilor soţiei şi o însoţise până la birou.

— Domnul Tranter îmi spune că-mi irosesc timpul cu toţi aceşti scriitori. E de părere că nici unul dintre ei nu e bun.

— Dar dacă Maiestăţii Sale îi plac? întrebase Nasim. Tot ar trebui să citeşti cărţile, pentru a putea să vorbeşti cu ea despre autorii pe care-i preferă.

Ciocănitorul zâmbise.

— E o femeie foarte isteaţă soţia mea, nu-i aşa? Poate că scriitorii aceştia sunt cu toţii slabi, aşa cum spuneţi, domnule Tranter, dar trebuie să ştiu ceva despre ei. Chiar dacă nu-s decât nişte şarlatani.

— Ei bine, aici trebuie să recunosc că aveţi dreptate, declarase Tranter. Un fel de ghid despre cum să blufezi, dacă vreţi.

— Trebuie să aflăm şi care sunt autorii ei preferaţi, adăugase Nasim.

Ciocănitorul privise spre Tranter, care îşi scărpinase iar bărbia.

— Îmi amintesc, cred, că-i plăcea Dick Francis.

— Cine e?

— Scrie thrillere din lumea curselor. Ştiţi dumneavoastră, a curselor de cai.

— O voi ruga pe doamna Hine să cumpere câteva mâine. A scris multe?

— Mii.

— Bun. Dar ar trebui să citesc şi ceva literatură de calitate. Vreau să învăţ pentru mine însumi, nu doar pentru Maiestatea Sa. Vreau să încep astfel un obicei care să mă ţină toată viaţa.

— Atunci, cred că ar trebui să ne îndreptăm spre victorieni, spusese Tranter. Dickens, Thackeray, Trollope. George Eliot.

— Şi n-o să-mi suneţi că sunt şi ei un „val fleşcăit“ sau „cum să scrii un roman unind punctele“?

— Nu, nu. Nu Thackeray, în orice caz.

— Am auzit şi eu de toţi aceşti scriitori, intervenise iar Nasim.

— Soţia mea este o femeie citită, explicase Ciocăni-torul. Spune-i ce ai citit!

— Pentru examenul nostru, am avut de ales între o carte de Iris Murdoch…

— Oh, da, o întrerupsese Tranter, un excelent exemplu de născocire de calitate.

— … *Howards End*…[32]

— Mmm… Care Howard? Dar cred că ştim al cui sfârşit.

— Sau Virginia Woolf.

— Doamne! Literatura pentru femei întâlneşte psihoza. Şi pentru care aţi optat până la urmă?

— Ne-am hotărât pentru *Portret al artistului la tinereţe*[33].

Tranter râsese.

— Nimic nu-i mai bun decât ceva irlandez, atunci când ai dubii. Un dram de BŞ merge bine oricând.

Nasim îl privise siderată. Tenul i se îmbujorase uşor.

— Mai există un romancier victorian despre care am o părere foarte bună, se grăbise Tranter să adauge, de parcă şi-ar fi dat seama că, poate, mersese puţin prea departe. De fapt, chiar am scris o biografie a lui.

— Ce interesant! exclamase Nasim, regăsindu-şi stăpânirea de sine. Şi a fost publicată?

— Asta e ideea, răspunsese Tranter. De fapt, este una dintre finalistele pentru Cartea Pizza Palace a Anului, premiu ce se acordă de Crăciun.

— Felicitări! Şi cine este acest scriitor?

— Alfred Huntley Edgerton.

— N-am auzit niciodată de el, replicase Nasim.

— Nu este la fel de cunoscut precum ceilalţi. Dar e foarte bun.

— Cred că ar trebui să încerc să-l citesc, zisese Ciocănitorul.

— Şi vei fi cu un pas înaintea reginei, spusese Nasim. Adică, graţie domnului Tranter, vei avea o cunoaştere deosebită a lui… Cum îl chema?

— Edgerton.

Când Tranter plecase, o oră mai târziu, Ciocănitorul al-Rashid avea deja prima sa listă de lecturi pentru acasă: *Turnurile din Shropshire* de Alfred Huntley Edgerton şi *Mâna care ţine biciul* de Dick Francis. Arhiapreciaţii scriitori „moderni“ – conveniseră toţi trei – aveau să aştepte o altă zi, când Tranter urma să înceapă ghidul despre cum să blufezi.

În Pfäffikon, Kieran Duffy înainta precaut. Nu-l privea pe el modul în care John Veals avea de gând să învioreze piaţa acţiunilor Allied Royal, dar, în timp ce aştepta să se întâmple acest lucru, îşi îndreptă atenţia spre cursul valutar.

Pe motiv că o criză bancară britanică, fie ea şi limitată la o singură bancă, afecta negativ lira sterlină atunci când guvernul era nevoit să se împrumute de pe pieţele externe, Duffy intenţiona să vândă suma de zece miliarde de lire pentru un amestec de euro, franci elveţieni şi dolari SUA. Chiar şi cu douăzeci de ani în urmă, o tranzacţie de asemenea proporţii ar fi devenit subiect de conversaţie în toate barurile din Londra, New York şi Paris, care pe atunci încă mai era un centru financiar. Acum, Duffy o putea încheia în taină, în zece minute, la computerul instalat pe biroul lui de prim-brokerul de la High Level. Era singura parte a afacerii pe care o iniţia el însuşi, cu propria-i mână.

Tranzacţiile cu valută necesitau ca traderul să ofere o garanţie de doi la sută, dar High Level putea împrumuta în mod automat primele 400 de milioane de lire sterline cu orice marjă, aceasta fiind una dintre facilităţile asigurate de prim-broker atunci când lucra pentru High Level. În practică, asta însemna că Duffy putea plasa o tranzacţie de 20 de miliarde de lire fără a băga mâna în buzunar, deşi el se limita, deocamdată, la doar jumătate din suma respectivă.

Tastă ultimele litere, mai puţin elegant decât ar fi făcut-o Victoria, cu un gest sfidător. Unitatea desktop pe care o folosea aprecia fiecare cerere şi

fiecare ofertă din cadrul fiecărui sistem de tranzacţionare din lume, lucrând ziua întreagă, şase zile pe săptămână. Duffy se lăsă pe spate în scaun, ştiind că sistemele de asistenţă şi de risc din întreaga lume îi ingerau tranzacţia aproape instantaneu.

Nu mai era deloc distractiv. Traderul de valută tipic din Londra învăţa odinioară meserie la piaţa de carne sau de peşte, unde putea face calcule rapide în minte, pe fondul sonor al unor continue schimburi de informaţii la volum ridicat. Duffy era suficient de vârstnic pentru a-i fi văzut în acţiune pe aceşti tipi din Leadenhall şi Smithfield, la un moment dat, când venise de la New York. Fusese invitat la masa de prânz într-un local numit Paris Grill, unde friptura cu cartofi prăjiţi era servită de chelneriţe în neglijeuri negre. Rămăsese uimit de cantitatea de alcool pe care o puteau bea britanicii la prânz, înainte de a se întoarce la lucru, unde, pe fondul unei activităţi valutare scăzute, pariau sume uriaşe pe durata de viaţă a papei sau a împăratului Hirohito.

Când primi confirmarea că tranzacţia lui fusese preluată, Duffy îşi îndreptă din nou atenţia spre Allied Royal. Preţul acţiunilor începuse să crească – nu semnificativ, cu unul sau două rateuri, dar cu ceea ce părea a fi o încredere constantă. Până spre sfârşitul după-amiezii, activitatea era suficientă pentru ca el să înceapă să lanseze ceva mai multe oferte pentru a obţine preţuri de vânzare şi de cumpărare. Nu ştia ce rol jucase Veals în toată afacerea şi nici nu l-ar fi întrebat, dar, când ziua de tranzacţionare se încheie, îi trimise un mesaj pe numărul mobilului său negru: „Reumatismul cedează vizibil. Mă aştept la mişcări pe deplin nestânjenite mâine“.

31 Stradă comercială în Mayfair, Londra, celebră pentru casele tradiţionale de croitorie masculină personalizată (n.tr.)
32 Roman de E.M. Forster (n.tr.)
33 Roman de James Joyce (n.tr.)

CAPITOLUL 4

Taxiul în care se afla Sophie Topping intră pe Dover Street la ora şapte fix. Aranjase să se întâlnească cu Lance la şase jumătate şi cu câteva femei de la clubul ei de lectură la şapte fără un sfert, aşa că, îşi spuse ea, se încadra perfect în timp.

Nu mai fusese niciodată la sediul casei de licitaţii, deşi îl văzuse o dată la televizor, la ştiri, când un tip graţios, în costum la două rânduri extrăsese zece milioane de lire sterline din buzunarul unui cumpărător absent, pentru un vas mâzgălit cu flori impresioniste.

În seara asta însă avea loc o gală specială, iar Sophie simţea efervescenţa unei plăcute emoţii. La vânzare nu erau Van Gogh sau Monet, nici maeştri de clasă, nici cubişti sau modernişti; în seara asta, după cum scria în catalog, avea loc „un eveniment artistic fără pereche“. Liam Hogg, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, ocupase tot etajul întâi al casei de licitaţii. Cu binecuvântarea galeriei Blank Slate din Stoke Newington, căreia îi rămăsese fidel cu înverşunare în anii de creştere economică, decisese să „schimbe din temelii convenţionalul în lumea artistică“.

Sophie traversă holul vast de la parter, trecu pe lângă garderobă şi se întoarse să urce scările de marmură. Îl zări pe Lance când ajunse la jumătatea lor; vorbea cu Vanessa Veals şi cu Amanda Malpasse.

— Mă bucur că ai putut ajunge, Soph, spuse Lance, uitându-se la ceasul de la încheietura mâinii.

Sophie nu-l asculta; studia ce haine purtau celelalte două doamne. Ambele făcuseră eforturi considerabile. Vanessa cheltuise probabil câteva

mii pe vestimentaţia ei – nu că banii ar fi însemnat ceva pentru familia Veals. Sophie recunoscu rochia văzută în paginile unei reviste de modă şi pantofii unui designer ale cărui piese, considera ea, erau prea delicate pentru gleznele ei butucănoase. Poşeta strălucitoare era un alt obiect de trei sau patru mii de lire, care apărea pe braţul Vanessei de cel mult două ori în întreaga lui existenţă.

Un chelner oferea tuturor cocktailuri de un albastru violent, dar Sophie optă pentru siguranţa şampaniei. Şi Amanda purta o rochie nouă de la un magazin exclusivist, iar părul ei avea aerul acela uşor prea uscat, de coafor. Ambele refuzară gustările – carne crudă de rechin, carpaccio de purcel de lapte sau ceva cu nume la fel de înfricoşător, după părerea lui Sophie – oferite pe o tavă din plexiglas.

Împreună, cei patru urcară scările şi intrară în sala principală a galeriei, plină de oameni. Privirea lui Sophie scană vestimentaţiile de organza şi mătase, tafta şi caşmir, blănurile „ecologice“ şi pe cele de vulpe, rochiile negre de cocktail, sobre, cu un simplu şirag de perle, rozurile şi auriurile senine, cu încreţituri şi talii mulate, satinurile până la genunchi şi vreo două trei persoane în denim atent sfâşiat. Bărbaţii purtau costume cusute manual – unii cu cravată, alţii fără, dar nici unul nu avea luciul acela al hainelor cumpărate de-a gata. Singurele vestimentaţii care costaseră mai mult decât costumele la trei rânduri din Savile Row, constată Sophie după un rapid tur de orizont, erau costumele de motociclist cu aer rebel şi cu ghete prescâlciate. Invitaţii erau atât de înghesuiţi, încât operele de artă abia dacă se mai vedeau. Sophie suspină fericită. Avea convingerea că investiţia făcută în pantofii şi în rochia ei nu numai că fusese justificată, dar se dovedea acum că fusese esenţială. Pe deasupra mulţimii încântătoare aproape că zărea un fel de aură, acolo unde razele palide de lumină aruncate de plafoniere erau reflectate de aurul şi diamantele de dedesubt, formând o pâclă fină.

Conform comunicatului de presă, Liam Hogg şi studioul său „lucraseră neîntrerupt“ vreme de şase luni pentru a umple acest spaţiu august, prin care trecuseră opere de Rembrandt, Turner, Caravaggio şi Vermeer. Pereţii fuseseră curăţaţi de tapet pentru această ocazie şi zugrăviţi. Covorul brun pe

care, de la cel de-al Doilea Război Mondial, călcaseră atâţia pantofi din Bond Street fusese scos, rulat şi depozitat altundeva, iar parchetul de dedesubt fusese lustruit de lucrători cu măşti de protecţie.

La insistenţele lui Liam Hogg, fumatul era încurajat prin plasarea mai multor scrumiere din fier forjat, în forma unor mădulare bărbăteşti în poziţie verticală – un fel de pagube colaterale ale unei explozii survenite într-un film porno. În ziarele şi articolele de senzaţie se zvonise că artistul îşi folosise propriul membru viril ca model pentru a realiza mulajul după care fierarul fabricase, *mutatis mutandis*, toate exemplarele.

„Orice urmă a atmosferei specifice galeriei fusese înlăturată“, conform prezentării din catalog. Şi, într-adevăr, pe pereţi nu se mai zărea nici un semn al ultimelor două licitaţii – tablouri flamande de secolul al XVI-lea, atent restaurate, reprezentând flori, şi lucrări vag abstracte de Peter Lanyon şi Ben Nicholson.

În locul lor se vedeau acum piesele care îl transformaseră pe Liam Hogg în cel mai bogat artist englez al epocii. Iată *Anagnorisis V*, care ilustra percepţia lui asupra consumerismului, fiind alcătuită din tipare repetitive de coduri de bare decupate de pe ambalajele produselor din supermarket. Alături se afla celebra sa reproducere serigrafiată pe mătase roz cu turcoaz a fotografiei în care Muhammad Ali şi Sonny Liston îşi încrucişează mănuşile. Iar în capătul galeriei era expusă instalaţia *Tot ce ştiu despre viaţă am aflat neascultându-i pe alţii* – o masă de cârciumă cu o sticlă goală de bere, pahare şi o scrumieră plină.

— Încă n-am întâlnit o persoană care să nu aibă legătură cu mediul financiar, bombăni Lance Topping. Am impresia că jumătate din lumea fondurilor de risc a năvălit aici din Mayfair, după ce a ieşit de la muncă.

— Uite-o pe Nasim al-Rashid, replică Sophie. Ea nu are treabă cu fondurile de risc, ci cu murăturile.

— Păi, cred că ar trebui să fiu drăguţ cu ea, spuse Lance. Bătrânul ei ne-a cadorisit cu cincizeci de miare.

— Dă-i drumul, atunci. Şi nu uita că vin la noi sâmbătă.

Nasim îi văzuse pe soţii Topping şi se îndrepta spre ei; nu mai cunoştea pe nimeni altcineva. Ciocănitorul refuzase s-o însoţească, aşa că fusese

nevoită să vină singură. Purta un sari indigo care amintea mai degrabă de Belgravia decât de Wembley; la gât avea un colier din aur cu verigi concentrice, plate, ca acelea descoperite în mormintele faraonilor. Era splendid – Sophie nu putea să nu recunoască asta, deşi Nasim părea să nu observe impresia pe care o lăsa; probabil că era legat de religia ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă Nasim, arătând spre legenda unei piese de mari dimensiuni aflate în spatele lor: *Arbeit Macht Frei*.

— E în germană, nu-i aşa? replică Sophie.

Era o înşiruire de fotografii documentare în alb şi negru, reprezentând oameni într-un lagăr de concentrare, poate Belsen sau Auschwitz, pe care Liam Hogg făcuse câteva adăugiri. Unui bărbat scheletic aşezat pe un pat militar neacoperit îi desenase un ac şi aţă, ca să semene cu un croitor; altul căpătase un topor pe umăr şi un lămpaş de miner pe frunte. Un al treilea primise peruca buclată a unui avocat britanic, iar o femeie goală căzută la pământ, care părea moartă, avea o bonetă de infirmieră şi un stetoscop ce-i atârna pe pieptul osos.

În capătul celălalt al încăperii, oamenii se aşezaseră la rând şi aşteptau, cu paharele în mână, să ajungă în spatele unui paravan, într-o cămăruţă cu lumină slabă, ca aceea rezervată pentru *Mona Lisa* la Luvru.

Consultându-şi catalogul, Sophie constată că acolo se afla ceva numit *Vaca numerar, 2007*. „Probabil cea mai îndrăzneaţă piesă realizată de un artist contemporan, *Vaca numerar* este o operă de artă din materiale combinate, lucrată din bancnote şi luteţiu, cel mai rar metal din lume (simbol chimic Lu, număr atomic 71). Doar materialele au costat mai mult de patru milioane de lire sterline. «Am vrut să contest astfel ideile preconcepute despre artă», a declarat Liam Hogg. Vă rugăm să reţineţi. Vizitatorii nu au voie să petreacă mai mult de 30 de secunde în faţa acestui exponat.“

Sophie Topping era hotărâtă să nu rateze *Vaca numerar*. După ce stătu la coadă douăzeci de minute, Lance o anunţă că el se ducea acasă, iar ea răspunse că va lua un taxi mai târziu.

În cele din urmă, ajunse şi ea în cămăruţa cu lumină palidă, rozalie, şi rămase singură în faţa piesei de rezistenţă a expoziţiei. Era un model în

mărime naturală al unei vaci, într-o casetă din sticlă. Colorat în roz, avea coarne argintii, solzoase, şi ochi argintii, care îi confereau un aer bizar şi-o făceau să pară oarbă. Acela era, probabil, luteţiul. Sophie privi de aproape prin sticlă şi zări chipul reginei vizibil în câteva locuri pe lateralele masive ale animalului. Vaca în sine – o recunoscu din copilăria ei semirurală – era o rasă de lapte, cu coarne scurte şi cu ugerele dureros de pline.

Rumegătoarea nu părea să facă altceva decât să se holbeze orbeşte în gol. Sophie se întrebă dacă nu cumva ar trebui să apese pe un buton ca s-o facă să mugească, să se balige, să rumege sau ceva de genul ăsta. Privi iar în catalog, pentru mai multe informaţii. „Exponatul este realizat din papier mâché, hârtia fiind, de fapt, 60 000 de bancnote de 50 de lire sterline, şi este acoperit cu bancnote noi de aceeaşi valoare. Coarnele şi ochii sunt îmbrăcate în luteţiu, cel mai preţios metal din lume, cel mai greu şi mai dur dintre metalele rare. Extragerea sa este foarte costisitoare şi de aceea nici nu are întrebuinţări comerciale. Deşi nu este toxic, pulberea prezintă risc de incendiu şi de explozie“.

— Timpul a expirat, doamnă, spuse un asistent. Vă rog să vă deplasaţi.

Întoarsă în galeria principală, Sophie termină de citit articolul din catalog. „Lucrarea *Vaca numerar* a fost sponsorizată de banca Allied Royal, de Salzar-Steinberg Securities şi de Park Vista Capital. Este pusă în vânzare în această seară pentru suma de opt milioane de lire sterline.“

Sophie se duse s-o caute pe Nasim. Poate că ea o putea lămuri care era clenciul cu *Vaca numerar*. De ce era atât de scumpă înţelegea – fusese necesar ca Liam Hogg să-şi acopere cheltuielile, dar nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva îi scăpa ei ceva în legătură cu sculptura aceea. Din păcate, Nasim urcase în limuzină şi se întorsese în Havering-atte-Bower, lăsând-o pe Sophie să iasă singură în frigul de pe Dover Street.

Când păşi afară să oprească un taxi, un biciclist fără nici o lumină de semnalizare ţâşni în direcţia greşită pe strada cu sens unic şi îi aruncă o înjurătură, iar ea făcu o săritură în spate, cu inima bubuindu-i în piept.

La ora opt fără un sfert, John Veals dădu nas în nas cu fiul lui pe treptele casei din Holland Park. În timp ce amândoi se foiau de pe un picior

pe altul, încercând să găsească ceva de spus, Veals primi un SMS pe unul dintre cele şase telefoane mobile ale lui, aşa că se duse în birou pentru a-l citi. Identitatea expeditorului, conform sistemului său propriu de codificare, era „Kayad“, care invers se citea „Dayak“ – aluzie la un trib de vânători de capete din Indiile Orientale. Prin urmare, mesajul era de la Stewart Thackeray şi spunea: „Amicul nostru comun a zis da, categoric“. Întrebarea se referise la clauza privind debitele, de la Allied Royal. Când îşi încheie mica, dar intensa celebrare a veştii, Veals constată, spre uşurarea lui, că Finn nu mai era pe trepte; momentul stânjenitor trecuse.

În biroul lui, deschise monitoarele şi verifică diverse preţuri din lumea întreagă. Totul era în regulă; totul decurgea aşa cum trebuia să decurgă, iar Veals avu satisfacţia unui inginer care a testat cu atenţie toate componentele unei maşinării. „Şi totuşi“, îşi spuse el, „exista un singur lucru la fel de dureros ca o bătălie pierdută – şi anume, o bătălie câştigată…“ Planificarea, precizia şi măiestria mişcărilor pe care le făcuseră el şi Duffy păreau a-i aduce victoria zdrobitoare la care jinduise; dar, când se gândea la rolul jucat de Ryman, la zvonul că fusese necesar să umfle preţul Allied Royal, se simţea… nu, nu chiar vinovat, dar… Era, simplu spus, prima dată de la începuturile activităţii sale ca tânăr trader de contracte futures când încălcase principiile directoare ale organismelor de reglementare. Se crezuse mai presus de aşa ceva; crezuse atât de mult în abilităţile sale superioare, încât nu catadicsise să facă ceea ce alţii făceau la Bancă aproape în fiecare zi. Era păcat că tranzacţia asta avusese nevoie de o şlefuire preliminară – o mică manevră impusă de natura complexă a tranzacţiei legitime pe care o avusese în minte. Nu era mare lucru, dar, când se gândea la ea, se simţea… Care era oare cuvântul potrivit? Melancolic, poate. O idee melancolic.

La etaj, aşezat în poziţia lui preferată, adică sprijinit de capătul patului, Finn urmărea un meci de fotbal la televizorul cu ecran plat. Jucau echipa lui, cu care ţinea încă de la vârsta de şapte ani, şi cea care – la fel ca el însuşi în Dream Team – îl achiziţionase pe Spike Borowski.

Pe genunchi, peste blugii tociţi, avea un laptop pe ecranul căruia se derulau noutăţile din Dream Team. Trei jucători din echipa lui virtuală erau în acţiune în viaţa reală, aşa că seara se anunţa a fi una mare.

— Şi îl văd la încălzire pe nou-venitul Spike Borowski, Frank, spuse comentatorul, cam o oră mai târziu. Crezi că îl vom putea privi în acţiune în ultimele douăzeci de minute?

— Mda, aşa se pare, John. Cred că-l va înlocui pe bulgar. Omul aleargă de-i sfârâie călcâiele, dar n-a reuşit prea multe cu apărarea adversă. Borowski ar putea fi cel care izbuteşte să spargă zidul.

— Daaa! exclamă Finn şi pistonă cu pumnul în aer.

Complet echipat acum, Spike se apleca să-şi atingă vârfurile picioarelor cu mâinile, alerga pe loc şi primea indicaţii de la Mehmet Kundak. Managerul purta o haină de oaie lungă până la glezne, care îl făcea să arate ca un cioban anatolian, iar lentilele fotocromatice ale ochelarilor lui deveniseră negre în lumina intensă a reflectoarelor. Spike înclina din cap când şi când, deşi Finn se întreba cât înţelegea el de fapt. Kundak făcea gesturi emfatice cu braţul, rotindu-şi apoi scurt încheietura mâinii. În final, se bătu cu degetul în tâmplă. Părea un mod complicat, după părerea lui Finn, de a-i spune lui Spike să bage naibii un gol. Apoi arbitrul – cel care părea să fie prezent la toate meciurile, făcându-şi apariţia în locuri aflate chiar şi la 300 de kilometri distanţă unele de altele în numai câteva minute – ridică tableta iluminată, pe care beculeţele aprinse formau numărul 9. Imediat, Vlad Drogul ieşi de pe teren cu capul în jos, trecând pe lângă Spike fără a-i arunca vreo privire sau a da mâna cu el. Kundak îi arse polonezului o palmă peste fund, în semn de „Baftă!“, şi astfel începu cariera lui în fotbalul englez.

Finn făcea slalom între site-uri şi posturi de televiziune pentru a rămâne la curent cu situaţia din meciurile capabile să afecteze evoluţia echipei lui virtuale. Ceea ce-i trebuia cu adevărat era o a treia resursă; doar cele două nu-i ofereau toate informaţiile de care avea nevoie.

În timpul unei întreruperi pentru o intervenţie a medicului la Ali al-Asraf, Finn îşi rulă o priză mică din amestecul Aurora/Super Skunk Two. Ascunsese doza barosană de la Simon Tindle într-o valiză vârâtă în fundul

dulapului său şi transferase o cantitate mai uşor de manevrat într-o pungă de sendvişuri autosigilantă, pentru a o avea la îndemână. Nu risca nimic aprinzând-o. Verificase înainte şi văzuse că mama lui se uita la un film de epocă – *Shropshire Towers*, de Alfred Huntley Edgerton, „adaptat“ pentru a include scene de sex oral – la televizorul din salon, cu o sticlă de Léonville Barton 1990 în mână, iar tatăl lui nu urca niciodată la etaj.

Trase adânc şi se rezemă iarăşi de pat. În drumul lui spre plămâni, fumul îi făcu gâtul să se contracte preţ de o clipă, dar, aşa cum îi spusese Tindle, efectul veni aproape instantaneu. Ochii i se umeziră şi o lacrimă i se scurse pe obraz.

Danny Bective îşi pregătea mingea la marginea zonei de pedeapsă, pentru o lovitură liberă. Finn văzu că Spike era bine marcat pe linia de fund de un mijlocaş, care avea la dispoziţie o bucată bună de tricou pentru a-l împiedica să sară prea sus.

Dacă Spike ar fi reuşit să înscrie şi să-şi ducă echipa la victorie, echipa cu care ţinea Finn ar fi coborât în clasament până în zona retrogradării. Pe de altă parte, dat fiind faptul că toţi ceilalţi trei jucători din echipa lui virtuală se descurcaseră bine în seara aceea la cluburile lor din viaţa reală (un gol şi o pasă de gol pentru atacanţi şi nici o greşeală pentru fundaş), era posibil ca unsprezecele lui virtual să ajungă în fruntea ligii-din-cadrul-ligii pe care o formaseră el şi amicii lui de la şcoală.

Oare care era mai importantă pentru el – echipa reală sau cea virtuală? Priza de Aurora/Super Skunk Two îngreuna mult decizia. În clipa următoare, Danny Bective execută lovitura liberă şi trimise mingea drept în zid, aşa că dilema rămase nerezolvată.

Finn trase ultimele fumuri şi se întinse în pat. Ochii i se opriră asupra posterului în care Evelina Belle privea spre el cu o expresie aproape duioasă, aproape maternă.

Partida fusese prelungită cu trei minute pentru timpul pierdut cu accidentările, în ciuda protestelor venite din partea ambelor echipe, din zona „tehnică“ – un fel de cutie mică, marcată cu alb, în faţa băncii rezervelor, numită aşa, după cum îi spusese Ken, „fiindcă, tehnic vorbind,

înăuntrul ei poţi să urli la managerul echipei adverse că e un mare rahat“. Ken înjura întotdeauna în modul predictiv.[34]

Finn îşi simţea gura uscată şi constată că-i era tot mai greu să păstreze contactul cu realitatea.

Apoi Ali al-Asraf porni într-un sprint pe flancul stâng al terenului. Omul era rapid, nu puteai să negi asta. Se uită în jur, pasă şi – la naiba, Borowski reuşise să evite jocul la ofsaid al mijlocaşilor centrali care menţinuseră echipa lui Finn în Prima Ligă vreme de trei sezoane – trecu de apărarea adversă ca de o încuietoare de doi bani; fanionul arbitrului de tuşă rămase îndreptat în jos…

Finn izbuti să se ridice. Acum nu mai exista nici un dubiu, nici o alegere de făcut între loialitatea de o viaţă şi avantajul de moment obţinut într-o lume imaginară, nici o dificultate în a decide între real şi virtual…

— Trageeeee! urlă el când Borowski preluă mingea de la al-Asraf, şi-o poziţionă la picior şi o înfipse apoi în colţul din dreapta jos al porţii adverse.

— Oh, daaaa!

Şi Finn se prăbuşi în pat, de data asta cu mai mult de o lacrimă prelingându-i-se pe obrajii netezi.

La miezul nopţii, Nasim al-Rashid bătu la uşa ca-merei fiului ei.

— Intră.

— Pot să mă aşez pe pat?

— Dacă vrei…

Hassan citea o carte, *Jaloane*, de Sayyid Qutb.

— Ai mai citit-o o dată, nu-i aşa?

— Mda. Şi?

— Hass, dragul meu, suntem îngrijoraţi pentru tine. Eu şi tata.

— De ce?

Glasul lui Hassan avea tonul acela oţărât pe care îl căpătase pe la vârsta de paisprezece ani, de parcă tot timpul ar fi fost persecutat.

— Pari atât de… furios. Şi am vrea să-ţi iei o slujbă. Nu e bine că petreci atât de mult timp la moschee.

— Credeam că vreţi să fiu un bun musulman.

— Sigur că vrem. Nimeni nu e mai credincios decât tatăl tău, ştii asta. Dar uneori tinerii se pot cufunda prea mult în religie. Nu doar musulmanii. Şi ceilalţi. Nu e sănătos să stai atâta în camera ta.

Hassan nu spuse nimic. Nasim îşi plecă ochii spre cuvertura de pe pat şi îi prinse marginea între degete.

— Unde ai fost azi?

— A trebuit să mă văd cu nişte prieteni în legătură cu un proiect.

— Ai plecat de acasă foarte devreme. Şi ai lipsit toată ziua.

— Ştiu. Dar tu ce-ai făcut?

— Eu? întrebă Nasim. Ei, ştii tu, ca de obicei. Treburi în casă. Pe urmă, m-am dus în East End, la o expoziţie de artă. Un tip pe nume Liam Hogg. Ai auzit de el?

— Toată lumea a auzit.

Când Hassan era copil, Nasim spera că el avea să facă lucrurile la care ea şi Ciocănitorul nu avuseseră acces fiindcă proveneau din familii de imigranţi. Amândoi primiseră o educaţie rudimentară, iar perspectivele profesionale erau sumbre pentru oamenii din mediul lor în Bradfordul din epoca postindustrială. Dar Hassan… Vorbind engleza de mic şi având o înfăţişare plăcută, cu genele lui negre şi lungi şi cu buza de sus arcuită – unicul fiu al unor părinţi care îl iubeau mai presus de orice şi care izbutiseră să facă rost de banii necesari pentru a-i oferi totul… Fără îndoială că, graţie inteligenţei lui native, îl aştepta un destin măreţ – sau, cel puţin, unul fericit. Fusese un băieţel cuminte şi curios, deloc agresiv ori neastâmpărat, aşa cum erau mulţi alţii, dar nu retras şi nici molatic, ci doar interesat de lumea din jur, de felul în care funcţiona ea, de ceea ce povesteau oamenii despre ea, şi asculta totul cu capul plecat pe un umăr, atent, dornic să afle răspunsurile. Avea ceva ce le lipsea celorlalţi copii: empatie, inclusiv cu adulţii. Uneori, când vedea că mama lui era necăjită, o mângâia uşurel pe mână, iar ea îşi spunea că băiatul a moştenit bunătatea simplă a tatălui său.

Nasim îşi iubea enorm copilul; în dragostea pentru el exista câteodată o urmă de sentimentalism, pe care ea o considera însă necesară – un fel de protecţie sau de îmblânzire a periculoasei patimi viscerale aflate la baza ei.

Nasim acceptase cu greu schimbările prin care trecuse Hassan odată cu înaintarea în vârstă. Când el se înhăitase cu băieţii răi de la şcoală, pentru ea fusese limpede cât de artificial era dispreţul cu care el însuşi se privea, cât de firavă îi era autoapărarea. Şi apoi urmase faza cu politica aia studenţească ridicolă. Ea ştia prea puţine despre chestiile respective, şi ceva din ce-i spusese el referitor la ceea ce făcuse America în Orientul Mijlociu i se păruse just; dar îngrijorătoare nu i se păreau detaliile sugestiilor lui şi nici limbajul învechit, de factură comunistă, ci gradul de dispreţ de sine pe care îl relevau ele.

Crezuse că, oferindu-i lui Hassan toate avantajele de care ea şi Ciocănitorul nu avuseseră parte, aveau să-l scutească de frământări şi să-l aşeze pe un drum confortabil, astel încât să-şi folosească întreaga energie pentru a se dezvolta, fără a irosi nici un strop, aşa cum făcuseră părinţii lui, pentru simpla şi istovitoarea străduanie de a supravieţui.

Iar acum o durea inima când vedea că lucrurile nu stăteau aşa. Băiatul nu părea să se simtă prea bine în locul pregătit pentru el prin dragostea şi eforturile părinţilor lui. Devenise neîncrezător, izolat de ei şi de credinţele lor, înstrăinat – într-un fel pe care Nasim nu-l putea înţelege cu nici un chip – chiar şi de el însuşi. Ceruse sfatul prietenilor şi citise cărţi despre creşterea copiilor. Toate subliniau faptul că orice copil este o fiinţă aparte, că, deşi din punct de vedere genetic e un întreg format din cele două jumătăţi provenite de la părinţi, moştenirea aceasta are o relevanţă redusă, fiindcă în sine copilul este altceva: este el însuşi. Şi nu exista aproape nimic de făcut pentru a altera acest nucleu dur şi greu de descifrat. Într-una dintre cărţile cu sfaturi, mama era comparată cu un grădinar care a pierdut etichetele plicurilor cu seminţe; când răsare o nouă plantă, omul nu ştie dacă e fasole sau măcriş; tot ce poate face este să o încurajeze să devină o plantă cât mai bună posibil.

Orice „soi“ ar fi fost Hassan însă, în orice tipar s-ar fi încadrat, un lucru îi era clar lui Nasim: nu era fericit. Trebuia să se călească pentru aceste discuţii cu el, fiindcă bruscheţea lui i se părea supărătoare şi pentru că se temea că, amestecându-se, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. În

consecinţă, se apropia de uşa camerei lui numai atunci când era sigură că, în caz contrar, situaţia risca să ia o întorsătură şi mai urâtă.

— Iubirea mea, dacă ar fi ceva în neregulă, mi-ai spune, nu-i aşa?

— Ce să fie în neregulă?

— Dacă ai fi nefericit. Se mai întâmplă ca oamenii să fie deprimaţi. Asta nu e o slăbiciune. Iar băieţii de vârsta ta… Toată lumea ştie cât de dificilă e pubertatea, dar pentru tine n-a fost rău, nu-i aşa?

— Nu.

— Adică, e chiar plăcut să creşti, să ieşi cu prietenii şi chestii de genul ăsta. Dar pentru băieţi, vârsta la care eşti tu cred că e mai grea. Douăzeci, douăzeci şi ceva de ani… Nu ştiu de ce. Oricum, ceea ce voiam să-ţi spun e că… poţi veni oricând la mami. Dacă am cum să te ajut.

— Da. Mersi.

Nasim se ridică. Era mâhnită de propria incapacitate de a ajunge la esenţa problemelor lui Hassan şi rănită de răceala cu care o trata el. Oferta ei de a-l ajuta dacă avea nevoie, de a fi „mereu acolo“ pentru el… „Jalnic de-a dreptul“, îşi spuse – cu atât mai mult cu cât ştia cât de minunat de apropiaţi fuseseră în copilăria lui…

Dar ce altceva poţi să faci?

34 Aluzie la modul predictiv de tastare a mesajelor la telefoanele mobile (n.tr.)

PARTEA A CINCEA

JOI, 20 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Premiul Cartea Anului Pizza Palace era acordat – decizie oarecum controversată – unei cărţi de poveşti pentru copii, uneia de călătorii sau unui volum biografic. Excluderea tuturor lucrărilor de ficţiune fusese o hotărâre îndrăzneaţă, dar se considera că romancierii aveau deja la dispoziţie suficiente premii pentru a nu mai simţi nevoia celor 25 000 de lire sterline oferite de lanţul de restaurante care pretindea că era cel care scosese pizza pe piaţă.

Nici unul dintre membrii consiliului de conducere al PP nu avea pasiunea lecturii (trei dintre cei opt votaseră împotriva ideii de a sponsoriza premiul), dar directorul financiar îl cunoştea pe tipul de la conducerea agenţiei de relaţii publice Zephyr, iar acesta, la rândul lui, avea anumite conexiuni în lumea artelor. Trevor Dunn era numele lui, şi principalul său client din mediul artistic fusese o companie teatrală specializată în musicaluri adaptate după emisiuni televizate. Dunn le ceruse lui Nadine şi Tarei, cele două tinere pe care le pregătise recent, să-l ajute la trierea preliminară a tuturor concurenţilor, iar pentru efortul depus le răsplătise cu un prânz la un hotel din Covent Garden.

Nu era timp suficient pentru a citi toate cărţile, dar, studiindu-le copertele şi recenziile, Trevor, Nadine şi Tara reduseseră lista la aproximativ douăzeci de titluri în fiecare categorie şi o trimiseseră apoi la juriul preliminar, format din recenzenţi sau profesionişti din domeniu dispuşi să treacă în revistă douăzeci de cărţi în schimbul unui onorariu de 400 de lire sterline. După selectarea câştigătorilor pe categorii, Trevor

obţinuse o sumă frumuşică de la Pizza Palace, „ademenind“ câteva nume de marcă pentru decizia finală – alegerea uneia dintre cele trei cărţi finaliste. Încă din iunie izbutise să anunţe „juraţii“ pentru evenimentul din decembrie: un angajat din Ministerul Transporturilor în al doilea guvern John Major, despre care se spunea că ar fi unul dintre puţinii politicieni pasionaţi de lectură; o energică prezentatoare a emisiunilor TV pentru copii; „apreciatul critic literar“ Alexander Sedley; „bine-cunoscuta recenzentă şi biografă“ Peggy Wilson; şi – lovitura de graţie reuşită de Trevor – „fosta solistă a trupei Girls From Behind şi actualmente vedetă de televiziune“, Lisa Doyle. Cu amestecul său de seriozitate şi divertisment, juriul i se părea lui Trevor cel mai bun pe care îl reunise vreodată, iar consiliul de administraţie al Pizza Palace, ţinând cont de lungimea articolelor de presă pe care agenţia lui i le trimisese, tindea să fie de acord.

O singură persoană avea opinii cu totul diferite, iar aceasta era R. Tranter. Cartea sa, biografia romancierului victorian A.H. Edgerton, fusese declarată câştigătoare la categoria ei şi îi adusese astfel o mie de lire sterline, iar Tranter spera să facă faţă cu brio concurenţei venite din partea lui Antony Cazenove, cu a sa *Bolivia: tărâmul umbrelor* în categoria „Călătorii“, şi din partea lui Sally Higgs, cu *Alfie, hazliul elefănţel* la categoria „Cărţi pentru copii“. Apoi văzuse într-o dimineaţă, în ziar, lista cu membrii juriului, iar cerealele îi deveniseră iască în gură. Tipul de la Transporturi era în regulă, cântăreaţa avea să fie dornică să se dea în spectacol, iar el fusese suficient de amabil cu bătrâna Peggy Wilson la petrecerea literară la care i-o prezentase Patrick Warrender. Dar Sedley… Iisuse!

Toată ziua îi reveniseră în minte fragmente din recenzia sa din urmă cu doi ani, la *O răscruce în iarnă*. „Muribundă şi ineptă.“ Cum putuse să scrie aşa ceva? „Bâjbâielile lui Alexander Sedley în limba engleză aduc cu strădaniile unui beţivan care încearcă să-şi ridice de jos cheia de la casă, cu mănuşi de box în mâini.“ La momentul respectiv, fraza i se păruse chiar reuşită. De fiecare dată când îşi spunea şi izbutea să se convingă singur că Sedley primise recenzia lui „ca un bărbat“, fără a-i purta pică, un alt

fragment teribil îi venea în minte. „O proză afonă, surdă la propria-i infatuare.“ Dumnezeule! Nu, nu avea cum să retragă aşa ceva.

Un singur lucru îi rămăsese de făcut. La o săptămână după ce fusese anunţată numirea lui Sedley, Tranter se aşeză la birou, cu Septimus Harding pe genunchi, pentru a compune ceea ce pentru el era „cea mai dificilă scrisoare pe care am fost nevoit vreodată s-o scriu“. „Dragă Alexander…“ Nu, asta suna prea prietenos, prea linguşitor; de asemenea, un tip de şcoală privată ca Sedley putea percepe formularea ca pe un soi de mesaj homo. „Dragă domnule Sedley…“ Prea ostil, prea oficial. „Dragă Sedley“ – fără îndoială, aşa ar fi început un fanfaron ca Sedley. În cele din urmă, se hotărî pentru tautologica şi inofensiva formulă „Dragă Alexander Sedley“. Era bine aşa. „Îţi aminteşti, poate, că ne-am întâlnit în treacăt la agapa aceea ciudată de la Muzeul de Istorie Naturală şi apoi încă o dată, tot pentru scurt timp, la excelenta lectură pe care ai susţinut-o în Hampstead (apropo, îmi pare rău că am fost nevoit să plec aşa pe grabă în seara aceea, fiindcă aş fi vrut să vorbesc cu tine despre *O răscruce în iarnă*, dar datoria m-a chemat!). Oricum, voiam doar să-ţi spun că am avut recent oportunitatea s-o recitesc…“

Oare „oportunitatea“ era un cuvânt puţin cam exagerat? La urma urmei, oricine putea cumpăra cartea. Dar dacă ar fi scris „plăcerea“, ar fi dat în vileag prea devreme „schimbarea la faţă“ pe care voia s-o pregătească mai elaborat.

„Oricum, voiam doar să-ţi spun că am avut recent oportunitatea s-o recitesc. Trebuie să mărturisesc că a fost o experienţă cât se poate de plăcută. În general, prima lectură a unei cărţi de acest gen este în mod cert influenţată de bagajul cultural al celui care o citeşte, iar o proză cu atâtea niveluri ca a ta impune fără îndoială o a doua lectură, mult mai aprofundată. M-a încântat erudiţia ta uşor vetustă şi referirile jucăuşe la alte romane de debut, de la Camus la Salinger şi, dacă nu greşesc, nici mai mult, nici mai puţin, la Dostoievski! Şi totul cu o lejeritate a exprimării de invidiat…“

La naiba! Asta era totuşi prea trasă de păr. Dilema era, desigur, dacă să facă sau nu trimitere la propria lui recenzie. Era posibil ca Sedley să n-o fi văzut-o, astfel că scrisoarea s-ar fi soldat cu un rezultat catastrofal,

determinându-l s-o caute şi s-o citească. Pe de altă parte, era greu de crezut că un tip atât de plin de sine nu citise ziarele. În cazul ăsta, poate era bine să recurgă la un fel de retractare generică, pentru toate recenziile negative pe care le scrisese. Da.

„Nu-mi amintesc bine cum a fost primită la vremea respectivă, dar presupun că nu toate recenziile s-au putut ridica de la bun început la înălţimea ocaziei. Istoria ne învaţă – Katherine Mansfield[35] cu *Howards End*, Henry James cu *Prietenul nostru comun*, aproape toată lumea cu *Ulise* – că nu prima reacţie jurnalistică este cea care contează, ci a doua şi a treia, iar în cazul unor romane ca al tău, reacţiile ulterioare, din decursul anilor, sunt cele cu adevărat importante. Eu am avut deja plăcerea să citesc cartea ta de trei ori şi nu am nici o reţinere în a spune că nu este doar un extraordinar volum de debut, ci şi un roman important în sine. Sunt foarte nerăbdător să aflu ce ne vei mai oferi în continuare.

Al tău, cu mare grabă…“

Cel mai dificil îi era să redea senzaţia de lucru făcut în pripă de către o minte strălucită, dar uşor de distras în graba ei, generoasă de a intra în comuniune cu alta; însă, după trei ore, era destul de sigur că izbutise. În situaţia decisivă în care ajunsese el, orice merita încercat.

Ralph Tranter fusese el însuşi romancier odinioară – o aspiraţie firească pentru o persoană căreia îi plăceau cărţile şi care studiase engleza la Oxford, deşi nu se simţea suficient de încrezător pentru a vorbi despre ea. Prima sa slujbă fusese la o mare companie de asigurări din High Holborn, în programul ei de pregătire a viitorilor angajaţi, şi se arătase lipsit de orice apreciere pentru diversele tipuri de indivizi „creativi“ pe care îi cunoscuse în colegiu şi care păreau să creadă că lumea literară îşi ţinea răsuflarea aşteptând sosirea lor. Trei ani mai târziu, el rămăsese singurul cu un loc de muncă.

Pe vremea aceea locuia într-un apartament cu două camere într-o fostă clădire a companiei Peabody, în apropiere de sediul BBC, şi, întorcându-se acasă de la lucru la ora 18.30, îşi punea un cartof mare în cuptor şi se aşeza la maşina de scris. Avea modestia necesară pentru a înţelege că trebuia să-şi

plătească mai întâi chiria şi să câştige nişte bani pentru a avea timp să scrie; avea disciplina necesară pentru a nu ieşi în oraş sau a pierde vremea la televizor; citise atât de multe cărţi, încât îşi formase un stil de a scrie potrivit pentru majoritatea scopurilor literare. Prin urmare, aproape toate condiţiile erau îndeplinite; un singur lucru îi lipsea: ceva de spus.

Dar cât de important era – în realitate – acest lucru? Când se gândea la romanele pe care le citise şi studiase, constata că în ele nu se întâmplau prea multe. Personajele principale treceau de la poziţia „A“ la poziţia „B“. Intriga – cel puţin în sensul unei acţiuni reale – era domeniul scriitorului de gen: aşa-zisul „thriller“, misterul poliţist sau drama catastrofală a vreunor crocodili mutanţi ajunşi în sistemul de canalizare. Concomitent, interviurile din ziarele de masă şi biografiile literare de înaltă ţinută se concentrau aproape în exclusivitate pe măsura în care conţinutul romanelor unui scriitor serios avea la bază propria lui experienţă de viaţă, iar personajele erau inspirate de persoane cunoscute lui. După doi ani de pagini rupte şi mototolite, false începuturi şi nopţi albe fără băutură, Tranter se convinsese că, în comparaţie cu găsirea unei edituri bune, cu alegerea unui titlu inspirat şi cu afişarea unui aer interesant în fotografia autorului de pe ultima copertă, conţinutul romanului nu era totuşi chiar atât de important.

Aşa că începuse încă o dată, cu un personaj principal care aducea oarecum cu el însuşi, într-o situaţie de viaţă înrudită cu situaţia lui. Chestia asta cu „inventarea“ personajelor, pe care tot băteau monedă unii romancieri… La urma urmelor, ce rost avea? Foarte puţini erau cei care îi cunoşteau pe el şi pe persoanele pe care decisese să le includă în carte, aşa că de ce să născocească şi să modeleze noi personaje pornind de la zero? Cel puţin, el şi prietenii lui se bucurau de o credibilitate intrinsecă; erau, prin definiţie, „realişti“…

Eroul lui Tranter, John Sturdy, provenea dintr-o familie modestă din Midlands, iar dilemele cu care se confrunta aveau mult de-a face cu problemele regionale: dacă să lucreze în domeniul ceramicii sau să se ducă la Londra cu o fată de la şcoala de artă – o fată care semăna cu Sarah Powell, vecină de stradă cu părinţii lui Tranter, dar cu un plus de charismă sexuală; un plus substanţial, de fapt. Tranter permisese glasului şcolii

regionaliste engleze să se armonizeze cu al său; inclusese, spre exemplu, referiri intertextuale la romane de Stan Barstow şi Walter Allen. După trei capitole, cartea începuse să ia avânt. Ori de câte ori simţea nevoia unui nou incident, adăuga un episod din propria lui viaţă, dar cu o mică întorsătură de situaţie. Reuşise astfel să însăileze două sute de pagini dactilografiate. Moartea bunicului lui Sturdy putea ocupa alte zece, aşa că îi mai lipseau doar 40 până la 250 – masa critică, după cum i se spusese, din care editura ar putea scoate 200 de pagini tipărite.

În acelaşi timp, Tranter trimisese la tot felul de revistuţe de mică amploare, incluzând copii ale articolelor pe care le concepuse la Oxford şi recenzii nepublicate, pe care le scrisese „la noroc“ pentru unele cărţi recent apărute. În cele din urmă, *Outpost* îi publicase una; o lună mai târziu, *Actium* făcuse la fel, iar Tranter exploatase momentul trimiţându-le alte materiale. Nu solicitase să fie plătit, dar, după ce alcătuise un „portofoliu“ de vreo şase articole decupate din ziare, începuse să le fluture pe la nasul revistelor mai mari şi chiar al ziarelor. Multe publicaţii renunţaseră la recenzii, dar, odată cu explozia suplimentelor literare de la sfârşitul anilor optzeci, constataseră că spaţiul ce trebuia ocupat devenise brusc chiar şi de cinci ori mai mare. În loc de o jumătate de pagină, şi aceea presărată cu reclame la depozite de mobilă, redactorii de specialitate se văzuseră deodată nevoiţi să umple într-o singură sâmbătă chiar şi trei pagini de recenzii, aşa că începuseră să caute cu disperare printre hârtiile de pe biroul lor, după numărul de telefon al lui R. Tranter.

În acel moment începuse el să cocheteze cu ideea de a-şi inventa o a doua iniţială în nume – să-şi spună, de pildă, R.G. Precedentele erau încurajatoare: poeţii Auden, Yeats, Eliot, E.E. Cummings şi Hilda Doolittle, cunoscută numai după iniţialele H.D.; în domeniul în care Tranter intenţiona să-şi câştige pâinea cea de toate zilele, printre exemple se numărau părinţii criticismului de la Cambridge, F.R. Leavis şi I.A. Richards; mai recent puteau fi citaţi A.N. Wilson şi D.J. Taylor, care, după părerea lui, nu erau mult mai vârstnici decât el. Oare câte exemplare în plus ar fi putut vinde A.V. Woolf, dacă şi-ar fi spus aşa? În cele din urmă,

decisese totuşi că era mai original şi mai cinstit să rămână la o singură iniţială.

Apoi, la petrecerea de Crăciun organizată la sediul *Outpost*, Tranter întâlnise un agent literar şi îl convinsese să-i citească romanul, pe care îl terminase deja şi îl intitulase *Povestea olarului*. O editură, deşi nu una pe care ar fi ales-o el însuşi, acceptase cartea şi îi plătise pentru ea 2 000 de lire sterline. Cartea îi adusese câteva recenzii favorabile, dar se vânduse în numai 221 de exemplare cartonate, incluzând aici cele 58 trimise bibliotecilor şi 12 expediate mamei autorului; pentru o ediţie necartonată nu i se făcuse nici o ofertă. Circulase la un moment dat un zvon cum că fusese nominalizată pentru premiul Handivac, dar se dovedi a fi fost fals.

Pentru Tranter, dezamăgirea se manifestase mai întâi ca un fel de spasm, o undă intermitentă, care se transformase în lunile următoare într-o amărăciune solidificată şi insolubilă. Acesta era tipul de eveniment care avea exact conturul potrivit pentru a se încastra într-un ungher al caracterului său. În copilărie fusese o fire veselă, arătându-se rezonabil de generos în clasă şi la joacă. Nu avea încrederea în sine necesară pentru a fi un extrovertit, însă avea suficienţi prieteni, învăţa bine, îi plăceau muzica şi fotbalul; deşi nu făcea parte din gaşca celor populari, nu era nici complet în afara ei. Faptul că fusese admis la Oxford nu reprezentase o surpriză nici pentru familie, nici pentru prietenii lui; se descurca bine la lecţii şi avea o înclinaţie aparte, încă de la optsprezece ani, pentru victorieni.

Constatase că universitatea, deşi îi plăcea, îl făcea să-şi ridice în jur un zid defensiv. Se considera la fel de isteţ ca toţi ceilalţi studenţi, dar mulţi dintre ei aveau o uşurinţă de a socializa care pe el îl lăsa mască. Îşi cumpărase un sacou de tweed şi o cravată de la un magazin de pe Turl Street, dar ele nu-l ajutaseră cu nimic, aşa că revenise la blugi şi la canadiana lui obişnuită. Intra în diverse societăţi şi grupuri, se ducea la întruniri, vorbea la seminarii şi îşi petrecea vremea la King’s Arms[36]. Nu era un dezastru, dar niciodată nu era şi el invitat la ceva plăcut sau extraordinar. Îi cunoştea pe tipii cool, iar ei nu se purtau urât cu el; îşi aminteau numele lui, reţinând ambele moduri de pronunţare, îi dădeau voie să stea şi el pe margine la băutele lor, zâmbeau când făcea vreo glumă şi îl

lăsau să le facă cinste cu bere, dar niciodată nu catadicseau să-l invite la ceva. Trecuse de la bere la gin tonic; se apucase de fumat şi alegea marca pe care o fumau majoritatea colegilor lui. Renunţase să mai ţină cu West Bromwich, devenind suporter Arsenal sau Liverpool, în funcţie de cei cu care vorbea; se gândise chiar să se retragă de la engleză şi să se mute la filosofie. Dar, în decurs de trei ani, constatase că, orice ar fi făcut, tot pe margine rămânea. Această dezamăgire dusese la acumularea în sufletul lui a unei furii potolite, dar persistente. Într-o zi, deşi fără a folosi atâtea cuvinte, îşi jurase sieşi că, oricât ar fi durat, în cele din urmă avea să-şi găsească locul în lumina reflectoarelor. Până atunci însă, pe termen scurt, găsise totuşi o consolare: putea folosi ceea ce învăţase de la indivizii care îl desconsiderau pentru a-i trata şi el la fel pe cei mai puţin adaptaţi şi mai timoraţi decât el – şi erau mulţi.

La ultima lor întâlnire, Tranter şi Farooq al-Rashid aveau să recapituleze ceea ce făcuseră împreună până atunci. Un taxi plătit de Ciocănitor îl luă de la gară şi-l lăsă în faţa casei acestuia la unsprezece fix. Lucy, menajera braziliană, deschise uşa şi-l conduse în lungul holului, spre biroul Ciocănitorului.

Simpaticul neghiob se ridică de la uriaşul său monitor de computer şi întinse mâna. Tranter se bucura că asta era ultima întrevedere. O fi fiind el, domnul al-Rashid, milionar, dar la capitolul cărţi nu stătea prea bine.

— Cum v-aţi descurcat cu *Agentul secret*? întrebă Tranter.

Ciocănitorul se încruntă.

— N-a fost atât de interesantă pe cât m-aş fi aşteptat. Mi s-a părut dificil de parcurs.

— Aşa e Conrad. Poţi să scoţi un polonez din Ucra-ina, dar nu te poţi aştepta să scrie bine în engleză.

— Credeţi că Maiestatea Sa l-a citit pe Conrad?

— Probabil că nu. Dar să nu ne stresăm din cauza asta. Cum vi s-a părut *Răzbunarea unei cameriste*?

— Ah, da. Din nou prietenul dumneavoastră, Alfred Huntley Edgerton. Mi-a plăcut mai mult *Shropshire Towers*.

— Da, bănuiesc că asta a fost un fel de *Sergeant Pepper*[37] al lui. Dar ce părere v-a făcut „Fra’ Lippo Lippi“?

— Mi-a plăcut, spuse Ciocănitorul. Am dreptate?

— Da, aveţi. Unii oameni cred că Browning[38] e ceva de pus în sos, la masă, dar, după părerea mea, el este vocea autentică a Angliei victoriene.

Lucy îşi făcu apariţia aducând ceai, suc de mere şi o cutie de curmale. Tranter bănuia că Ciocănitorul nu citise mai mult de două paragrafe din majoritatea cărţilor pe care i le recomandase. De fapt, nu era convins că omul ştia să citească.

— Bun, spuse el apoi. Să facem un mic joc de roluri, bine? Eu voi fi regina.

— Să mă aşez într-un genunchi?

— Doar nu veţi fi înnobilat, nu-i aşa?

— Nu, dar… Nu ştiu cum va decurge totul.

— Aţi citit vreo carte bună în ultima vreme, domnule al-Rashid?

— Oh, da, Maiestate. Tare multe. Câştigătoarea de anul acesta a premiului Café Bravo a fost, în opinia mea, chiar bună.

— Serios? Mie mi s-a părut un rahat tipic subcontinental, subRushdie, o lăudăroşenie plină de greşeli.

— Probabil că regina nu ar vorbi…

— N-ar zice „rahat“, se poate. Dar ce replică aveţi la restul?

Ciocănitorul tuşi.

— Vitalitatea romanului modern britanic datorează mult modului în care a fost energizat de scriitori din fostele colonii, care au adus o perspectivă novatoare şi o sensibilitate multiculturală…

— Sună ca şi cum aţi recita o poezie, îl întrerupse Tranter.

— Parcă mi-aţi spus să învăţ pe de rost.

— Aşa am spus. Dar aţi putea vorbi în aşa fel încât să pară puţin mai… ştiţi dumneavoastră… spontan.

— Să încerc din nou?

— Nu. Haideţi să încercăm câteva „opinii la minut“.

Exersaseră acest tip de dialog vreme de câteva săptămâni. Tranter întreba pe un ton regal: „Vă place X?“, iar Ciocănitorul oferea un răspuns

rapid şi rafinat.

— Vă place Hardy?

— Mi se pare hiperdeterm… determinos…

— Deterministic.

— Hiperdeterministic, reluă Ciocănitorul, însă trebuie să-i admirăm sentimentele sincere pe care le avea pentru tărâmul său natal din Wessex.

Trecură astfel în revistă clasicii, câţiva autori străini şi ajunseră apoi la zi, la autorii recenţi. Tranter era încântat să-l audă pe Ciocănitor repetând criticile lui, şi-l întrebă despre o apreciată scriitoare modernă.

— Ar trebui să înveţe deosebirea dintre „iminent“ şi „eminent“ dacă vrea să fie luată în serios, replică Ciocănitorul cu încredere.

— Bun.

Tranter rosti apoi numele unui scriitor american ridicat în slăvi.

— Scrie o proză atât de musculoasă, încât ai nevoie de o macara ca să dai pagina. Am zis bine?

— Exact, răspunse Tranter şi-i oferi pe tavă un laureat african.

— Hmm, făcu Ciocănitorul plin de încredere. Să fi făcut oare un legământ, când era la şcoală, că nu va folosi niciodată un adjectiv?

Ultima parte a lecţiei se constitui într-o recitare. Tranter opinase că poetul preferat al reginei ar putea fi John Betjeman, aşa că îl îndemnase pe elevul său să înveţe două dintre poeziile lui.

Ciocănitorul constatase că îşi amintea versurile mai uşor dacă se ridica şi se plimba prin încăpere.

— „Din ventilatoarele boilerului / Vânturile toamnei suflă-n jos“, începu el.

Cum stătea în faţa ferestrei, lumina dinspre dealurile din spate cobora spre pădurea Epping, iluminându-i măsliniul palid al tenului şi adâncimile întunecate ale ochilor ce priveau concentraţi.

— „Spre miile de afaceriste / Cu băi în Camden Town.“

În vreme ce-i analiza sprâncenele groase şi negre, în-spicate cu fire cărunte, şi mărul lui Adam mişcându-i-se în gât, Tranter se pomeni, fără nici un motiv, gândindu-se la originile omului din faţa sa şi ale strămoşilor lui – o vale agricolă din Pakistan, probabil. Şi în minte îi veni involuntar

imaginea unei sângeroase împărţiri teritoriale, a religiei, a lăcomiei şi a violenţelor vreme de secole, şi a milioanelor de ţărani săraci precum aceşti al-Rashid hăituiţi de musulmanii arabi în goana lor spre est şi de hoardele de mongoli ce înaintau spre sud şi vest, apoi exploataţi de propriii lor concetăţeni.

— „Ţevi de scurgere susură-n râuleţe,/ Aburind pe ici şi colo“, turuia mai departe glasul Ciocănitorului, mândru şi egal. „Trenuri matinale prin Camden trecând,/ Zguduind parcul şi piaţa.“

Cuvintele lui Betjeman, cu aluziile la femeile de afaceri în băile lor, aveau un efect ciudat asupra lui Tranter, rostite fiind de buzele lui Farooq al-Rashid. Acum nu mai avea în faţa ochilor valea Mirpur, ci însuşi centrul Londrei – cu el şi cu acest analfabet pakistanez, ca două celule într-un organism uriaş, celebrat de versurile unui poet din a doua generaţie de imigranţi olandezi. „Ce pereche de impostori formăm noi doi“, îşi spuse el.

Tranter se uită pe fereastră şi văzu cu ochii minţii Haveringul, apoi Eppingul spre nord-vest şi mai departe Edmontonul, unde un grăjdar local pe nume Thomas Keats adoptase un băieţandru năzdrăvan pe care îl botezase John; iar spre sud îşi imagină Camden Town, unde, în *Dombey şi fiul*, Dickens descrisese înfricoşătoarele trenuri cu abur ce ieşeau fornăind din bârlogurile bătrânului oraş, în vreme ce resturile erau împrăştiate prin Chalk Farm[39]…

— „Timpuria muşcătură a toamnei schimbătoare“, recita Ciocănitorul mai departe, ca în transă. „Dalii zărite prin porţile grădinii,/ Şi în spate băi precare/ Ţâşnind de la etajele de sus…“

… Şi aceleaşi trepte din piatră ce duceau spre apartamentul lui Orwell din Canonbury, unde scriitorul şi-a fumat plămânii până la moartea timpurie, groaznicul Clapham Cammon, pe fundalul căruia Greene şi-a conturat personajele lipsite de dragoste şi limitate şi, mai mult decât atât, străzile cenuşii din Lewisham şi Catford, care, din câte ştia Tranter, încă mai aşteptau să audă o voce.

Când glasul baritonal al Ciocănitorului, cu vocalele sale în stil Yorkshire şi consoanele cu accent de caşmir se opri, trăsăturile ascuţite ale lui Tranter începură să se îndulcească în lumina palidă de decembrie.

Tuşi, apoi îşi mută privirea. Fusese doar o poezioară uşoară, dar în amărăciunea sa nesfârşită, aproape că uitase ce efect puteau avea cuvintele – substanţa din care îşi croise el viaţa.

Toată dimineaţa, John Veals stătuse în biroul lui cu uşa închisă şi cu ochii aţintiţi asupra preţului acţiunilor Allied Royal. Din când în când, îşi lăsa privirea să se odihnească pe imaginea Olyei, care îi zâmbea de pe laptopul aşezat pe măsuţa de lângă birou. Încerca să se uite la ea îndelung, cât mai mult posibil, în speranţa că, în timp ce el privea altceva decât monitorul, preţul Allied Royal avea să urce din nou. Steve Godley avea aceeaşi teorie cu meciul-test, pe care vara îl lăsa să se deruleze fără sonor pe un mic televizor: dacă Anglia avea nevoie disperată să marcheze un punct, ieşea din încăpere; atunci când Anglia era în atac, putea să reziste chiar şi şapte ore fără să meargă la baie.

Olya, de data asta cu genunchii ridicaţi cuminte până sub bărbie, îşi exercita farmecele asupra Allied Royal. Preţul crescuse toată dimineaţa, ca o saltea gonflabilă în care era pompat aer; pe la unsprezece, Veals putea întrezări începuturile unui talaz. Se întreba dacă Autoritatea pentru Servicii Financiare putea afla, analizând hardul computerului său, cât timp petrecuse cu valorile Allied Royal pe monitor; dar, chiar dacă acest lucru era posibil, nu făcea nimic rău urmărind pur şi simplu valorile.

Începu să simtă amestecul de emoţii pe care le experimentase prima dată în adolescenţă: exaltarea provocată de banii care curgeau spre el, autoaprecierile care urmau – fiindcă tot câştigul se datora deciziilor sale inspirate – şi apoi contraemoţia unei anxietăţi bolnăvicioase: teama că exista un aspect al tranzacţiei pe care nu-l luase în calcul, un element pe care nu-l prevăzuse.

Din multe puncte de vedere, cea mai fericită şi mai lipsită de stres perioadă a vieţii lui profesionale fusese aceea de început. Avusese rezultate slabe la terna şcoală din North London pe care o urmase, dar rezultatele bune la matematică îi aduseseră un loc la Drept, la ceea ce el numea „o universitate beton“. Urmase cursurile vreme de doi ani, după care renunţase, pentru a lucra ca stagiar la un agent de bursă. Dobândise astfel

un simţ al pieţei, însă munca îl plictisea, iar sistemul comisioanelor fixe i se părea învechit. Apoi, în 1982, când avea douăzeci şi doi de ani, în lumea financiară londoneză apăruse ceva mult mai interesant: LIFFE, London International Financial Futures Exchange, piaţa de contracte futures. Îi spusese imediat tatălui său – care, asemenea propriului său părinte, conducea o firmă de servicii funerare în Hendon – că renunţa la slujba lui pentru a intra în afacerile cu contracte futures. Morris Veals fusese consternat. John era doar a treia generaţie din familie cu cetăţenie britanică, iar Morris fusese încântat să-l vadă printre costumele la patru ace de la Bursă: asta putea fi o slujbă pentru o viaţă întreagă, iar fiii lui John aveau să înveţe la şcoli particulare şi la Oxford. Dar John trecuse peste voinţa tatălui său când unchiul Harry, care avea o agenţie de pariuri, spusese că ştia el un trader independent care tocmai începea activitatea la LIFFE, după douăzeci de ani de muncă la piaţa de peşte din Billingsgate; omul acesta, adăugase Harry, avea nevoie de un curier.

— Nepotul tău se pricepe la cifre? întrebase negustorul de peşte.

— Dacă se pricepe?! exclamase Harry. Îţi poate zice cât face radical din următorul număr prim încă nedescoperit!

LIFFE era o piaţă rudimentară şi lentă, fără nimic englezesc în ea, dar avea la bază bursele din Chicago şi era plină de americani cu chipuri inexpresive, veniţi să scoată bani rapid. Lui Veals îi plăcuse încă din prima zi petrecută acolo. Pe traderul pentru care lucra îl chema Jimmy Johnston; era neevreu, provenea dintr-o familie de comercianţi de peşte şi era entuziasmat de noua provocare. Veals îl urmărea pe Jimmy, care putea ţine minte un volum uriaş de informaţii strigate în sală şi niciodată nu făcea vreo greşeală când scria tichetele. Datoria lui Veals, în sacoul său galben de stagiar, era să ducă rapid tichetele la cabina administratorului, unde funcţionarul le parafa.

Ceea ce-i plăcea lui în mod deosebit era impetuozitatea activităţii. Acolo unde odinioară, în City, se vehiculau obligaţiuni, acţiuni şi discounturi, acum fremătau bărbaţi în sacouri viu colorate, tranzacţionând produse noi cu marje grase, făcând bani cu adevărat. Băncile de investiţii americane, care voiau acces pe piaţa europeană, începuseră să angajeze

traderi. Activitatea lor de bază era achiziţia de contracte futures şi opţiuni cu rată variabilă a dobânzii în numele unor mari clienţi care aveau nevoie să-şi protejeze expunerea la fluctuaţiile ratei dobânzilor – destul de monoton, după părerea lui Veals; dar chiar mai mult îi plăcea faptul că băncile nu acţionau doar pentru a satisface nevoile clienţilor, ci foloseau şi banii acestora.

După un an de muncă pentru Jimmy Johnston, Veals fusese angajat de una dintre principalele bănci americane, pentru a încheia tranzacţii în numele clienţilor ei. Abilitatea lui de a face calcule rapide şi rigoarea documentaţiei pe care o oferea i-au adus respectul celor din LIFFE, dar şi un dram de teamă din partea lor. Salariul pe care îl primea de la bancă nu era mare, însă bonusul câştigat în prima lună de la angajare îl împinsese pentru întâia dată peste pragul de 250 000 de lire sterline. După anumite cercetări în rândul traderilor independenţi – „locali“, cum erau numiţi –, găsise o companie de clearing serioasă care acceptase să-l susţină dacă avea de gând să înceapă să tranzacţioneze atât pentru banca sa, cât şi ca „local“, în nume propriu.

Unii dintre localii cu sacouri roşii îi aminteau de personajele lui Rabelais, tânjind să se înfrupte cât mai mult din forţa băncilor americane. Veneau la muncă la ora 6.30, mâncau dimineaţa sendvişuri cu şuncă la o ceainărie de pe Cannon Street şi începeau să tranzacţioneze la ora 8. La 11 luau o pauză şi, dacă avuseseră o zi bună, unii chiar plecau acasă. Alţii erau atât de încântaţi de sistemul licitaţiilor deschise cu strigare şi de agitaţia specifică, încât rămâneau până la ora închiderii, la 16.30. Majoritatea traderilor erau bărbaţi tineri. Faptul că erau nevoiţi să se trezească la ora 5 într-o casă din Essex ori Pinter şi apoi să reziste, în picioare, într-o luptă nemiloasă până la 16.30 în fiecare zi era prea solicitant pentru persoanele mai vârstnice.

Pe John Veals nu-l deranja că trebuia să se trezească dimineaţa devreme ca să plece din Highgate, unde îşi cumpărase o casă modestă, de burlac, cu duşumea pe jos şi diverse dispozitive electronice la modă. Îl încântau provocările fizice, mentale şi financiare ale muncii pe care o făcea; semnalele făcute cu mâna şi bătaia pe umeri şi pe creştet erau deja o a doua

natură pentru nepotul unui agent de pariuri. Şi avea de lucru mai mult decât putea duce. Băncile care doreau să relaxeze o poziţie consistentă nu voiau ca traderii lor uşor de recunoscut, în jachete dungate alb cu vişiniu, să înceapă să vândă toţi odată, pentru ca preţul să se prăbuşească; prin urmare, îl sunau pe John Veals şi-i cereau să intervină pentru ei, încet, treptat, astfel încât să nu ştie nimeni pentru cine lucra. Şi, desigur, ştiind că are de vândut 10 000 de titluri garantate în numele Allied Royal, spre exemplu, ar fi fost aberant să nu descarce mai întâi câteva în contul său „local“, înainte ca tranzacţiile lui pentru Allied Royal să înceapă să reducă preţul…

Aşadar, folosea în joc două seturi de cărţi. Toată lumea făcea asta, şi nu era vina traderilor că trucul era atât de simplu. Tichetele erau ştampilate cu ora tranzacţiei şi existau nişte înregistrări video primitive, care însă nu păreau să prindă pe nimeni, niciodată; şi nimeni nu părea că ştie sigur dacă procedura era cu adevărat ilegală. În orice caz, trebuia să fii de fier, considera Veals, ca să nu-ţi asiguri un mic profit personal înainte ca banca să te plătească, la încheierea tranzacţiei.

Exista un nume urât pentru chestia asta, „furarea startului“, dar, cum toţi traderii băncilor procedau aşa – foloseau informaţii despre clienţi pe care le auziseră întâmplător de la colegi –, Veals era de părere că nu făcea altceva decât să se asigure că nu-şi pierdea avantajul greu câştigat.

Apoi, pe măsură ce volumul începuse să crească, constatase apariţia unei probleme din ce în ce mai ameninţătoare: reglementarea. În 1987 se zvonea că o armată de legislatori se pregătea de marş; de aceea, când cei de la bancă îl întrebaseră dacă era de acord să se transfere la New York, unde, pentru un salariu mult mai mare, putea conduce echipa lor de la NYMEX, bursa de mărfuri, nu avusese nevoie decât de un minut pentru a accepta. Iar când reglementările loviseră, John Veals era deja în drum spre aeroport.

În New York, în cursul unui weekend petrecut în Long Island, o cunoscuse pe Vanessa Whiteway. Stătea la Nicky Barbieri, un comerciant de metale a cărui casă dădea spre dunele din West Hampton, iar Nicky îi convinsese să meargă la o petrecere cu pretenţii organizată la un vechi conac colonial, aflat la nici un kilometru distanţă. Veals avea douăzeci şi

opt de ani şi câştiga, cu tot cu bonus, de la bancă, o sumă formată din şapte cifre; îşi cumpărase un apartament în Upper East Side, pe lângă casa din Highgate, pe care o închiriase. Vanessa provenea dintr-o familie anglo-americană, dar înclina spre partea anglo, după ce logodnicul ei american o părăsise. Nu fusese niciodată o fire caldă, însă acest eşec îi învelise inima într-un strat de gheaţă pe care până şi cei mai înverşunaţi vânători de fuste, precum Nicky Barbieri, îl găseau de netrecut.

Însă Veals se simţea atras de ea. Era ca o piaţă nouă pe care încă n-o descifrase, şi voia să-i afle riscurile – randamentul, beta şi delta. Vanessa îi acceptase atenţiile în cursul weekendului, fără a-l încuraja; lăsase să se înţeleagă limpede că, după părerea ei, NYMEX era un loc de muncă vulgar. Veals era de acord cu ea, însă lui îi plăcea vulgaritatea, fiindcă venea însoţită de bani, profit şi ambiţie. O invitase la cină în Manhattan şi o dusese în SoHo, la localul în vogă din săptămâna aceea, însă remarcase imediat că decorul postindustrial şi mâncarea exotică nu erau pe gustul ei. Data următoare se duseseră la un restaurant franţuzesc cu chelneri agitaţi şi banchete de catifea, la intersecţia dintre Park Avenue şi 80th Street, nu departe de Metropolitan, iar Vanessa se mai dezgheţase, cu o zecime de grad.

Deşi în Londra îşi pusese din când în când libidoul la treabă, pe la petreceri ale burlacilor şi la cluburi de striptease, dar şi cu câte o tipă din City care părea hotărâtă să nu rateze nici un membru al anumitor echipe de traderi (Brenda, fata de o noapte – Dumnezeule mare), Veals nu era interesat de femei. Făcea fapta – cum o numeau ei – ca să-i împiedice pe colegii lui să mai bârfească şi fiindcă i se părea că, într-un fel nu foarte clar definit, era bine pentru sănătate. Dar nu punea niciodată suflet. Nu avea nimic să le spună fiinţelor acelora vopsite, şi, oricum, era greu să auzi ceva în barurile zgomotoase din Moorgate şi din London Wall. Privea cu o anume doză de respect cum colegii lui despătureau bancnote de douăzeci, strigând aiureli cu iz de şampanie în nasul prăzii lor, dar el găsea că dividendul plăcerii carnale era un câştig prea firav şi de scurtă durată pentru orele de străduanie pe care ar fi trebuit să le investească.

Vanessa Whiteway era altfel. Arăta suficient de bine, îşi spunea el, pentru ca restul bărbaţilor să-l invidieze şi să-l respecte: zveltă, cu păr castaniu lung până la umeri, ochi albaştri, mari, şi nici urmă de celulită la piscina din Long Island, în costumul de baie negru, dintr-o bucată. Bea votcă cu lămâie şi mentă şi fuma un pachet de ţigări pe zi; avea un venit personal asigurat de tatăl ei, industriaş american, suficient cât să nu se streseze că nu are bani de rochii sau de vacanţe între fete, dacă voia aşa ceva. Veals calculase că, deşi în termeni de numerar ar putea fi costisitoare, din alte puncte de vedere întreţinerea Vanessei avea să fie nesolicitantă: nu i-ar secătui lui energia. El nu va ajunge în situaţia în care îi văzuse căzând pe mulţi traderi promiţători – nu ar fi nevoit să petreacă atât de mult timp susţinându-şi sau amuzându-şi soţia, încât să fie distras de la misiunea lui, aceea de a face bani.

La ora prânzului, John Veals porni într-una dintre rarele sale escapade în celălalt capăt al oraşului. Aranjase să se întâlnească cu Peter Reynolds, un manager de investiţii de la Shields DeWitt – Vaticanul – nu fiindcă ar fi avut ceva în comun cu insuportabil de verticalul Reynolds, ci fiindcă voia să vadă dacă circulau ceva zvonuri printre vinurile italiene şi platourile cu paste de 35 de lire de la Saggiorato’s, la câţiva metri de Burlington Arcade.

— Te duci la sindrofia HOPE în seara asta, John? îl întrebă Reynolds şi rupse o grisină.

HOPE[40] era o poreclă-acronim care desemna fondurile speculative pentru pensionarii vârstnici. Nimeni nu părea să-şi amintească numele real al organizaţiei, dar aceasta finanţa un eveniment caritabil în care cei mai bogaţi oameni din lumea financiară se întreceau în a strânge bani în cadrul unor licitaţii cu strigare, accentul fiind pus pe susţinerea fundaţiilor destinate persoanelor vârstnice. În 2005, puseseră stăpânire pe galeria de artă Tate Modern şi strânseseră 18 milioane de lire sterline.

— Eu mi-am făcut treaba obişnuită, spuse Veals. Am luat trei mese la dublul tarifului obişnuit, pe motiv că nu trebuie să şi ocup locurile sau să fiu prezent la eveniment.

— Ăsta-i mersul, John.

— Nu, ăştia-s banii.

— Îl văd pe Dougie Moon şi ai lui la masa obişnuită.

— Da. Nu ţi-ar fi silă să faci curvăsărie cu banii? Ca şi cum ai fi un rahat de agenţie matrimonială sau ai face reclamă armăsarului din sat, încercând mereu să aduci pe cineva în poziţia potrivită ca să-l reguleze pe altul.

— Plus că trebuie să faci pe gazda la fiecare prânz şi fiecare cină. Nu ştiu de ce nu se mai duce din când în când şi în altă parte.

— Păi, probabil vrea ca lumea să ştie unde-l găseşte. Fiindcă, adăugă Veals luând o înghiţitură de crab cu taglioni, tipul pare priceput la făcut lipeala.

— Cu toate astea, e cam tâmpit.

— Absolut!

Dar, după prânz, în drum spre garderobă, se opri o clipă chiar lângă masa zgomotoasă a lui Dougie Moon. Din volumul sonor al conversaţiei şi din culoarea obrajilor lui, se vedea că Moon era într-o dispoziţie sociabilă – şi totuşi, se prefăcu surprins când acesta îl salută. Printre tovarăşii lui de masă se număra şi un francez pe nume Guy Desplechin, care lucrase la o bancă americană din Paris, unde, din câte îşi dădea Veals seama, principala lui îndatorire fusese aceea de a-şi consilia colegii cu privire la modurile de a se despărţi în mod elegant de o parte dintre dolarii primiţi ca bonus, cheltuindu-i pe case, opere de artă şi vinuri. Fără îndoială, nu se pricepea deloc la finanţe, aşa cum descoperise Veals când Desplechin venise la el încercând să-şi vândă serviciile de prim-broker.

În timp ce-şi aşteptau hainele de la garderobă, cu tichetele de la tombolă în mâini, Desplechin îl prinse pe Veals de braţ şi îi şopti că are nişte informaţii noi şi fierbinţi, pe care va trebui să i le spună afară. Veals îşi luă rămas-bun de la Peter Reynolds şi de la Dougie Moon şi îl însoţi pe Desplechin până la colţul cu Cork Street, unde francezul îl lipi cu spatele de vitrina unui magazin şi îşi împinse faţa aproape de a lui.

— Jură pe vieţile copiilor tăi.

— Da, Guy, bine. Cum zici tu.

— Nu, nu, John! Spune: „Jur pe viaţa soţiei şi a copiilor mei“.

— Jur pe viaţa soţiei şi a copiilor mei.

— „Că n-o să spun nimănui ce voi afla acum şi nici de unde am aflat.“

— Zic şi asta. Despre ce e vorba?

— Nu. Spune-o, John!

— Că n-o să spun nimănui ce voi afla acum şi nici de unde am aflat.

Desplechin îşi lipi buzele de urechea lui.

— First New York a acceptat să cumpere Allied Royal. Directorii executivi au luat masa împreună cu două zile în urmă. E o potrivire perfectă.

Veals înclină din cap.

— Interesant.

Şi dădu să plece.

— Aminteşte-ţi ce ai jurat!

— Sigur.

— Şi…, continuă francezul, nevoit să ridice glasul pentru a mai fi auzit, căci Veals deja se îndepărta. Putem face afaceri împreună! Sună-mă! La un prânz!

Fără a întoarce capul, Veals ridică o mână, în semn de aprobare. Aproape că zâmbea. Doamne, ce idioţi erau unii!

În Pfäffikon, degetele Victoriei Gilpin zburau pe taste în stilul ei, silenţios. Constata că îi era greu să ţină pasul cu volumul tranzacţiilor efectuate de Kieran Duffy.

Acesta din urmă nu ştia ce făcuse Veals şi nici n-ar fi întrebat vreodată, dar forma graficului Allied Royal avea un aspect familiar: creşterea aceea iniţial lentă, dar apoi accelerată, care însoţea un zvon argumentat. Duffy îşi putea imagina deja ceva spus ori scris în Londra, exagerat puţin mai târziu în New York şi în cele din urmă calmat, însă acceptat de minţile mai sobre ale Asiei. Piaţa din celălalt capăt al lumii se convinsese singură că preţul acţiunilor Allied Royal urca: o tendinţă de cumpărare, ordonată la început, începuse deja la ora trei să capete aspecte frenetice.

Duffy ştia că era imposibil ca el şi Veals să fie singurii care observaseră, în ultimele nouă luni, un aspect uşor bolnav la Allied Royal;

dar, pe măsură ce preţul urca, Duffy simţea că mulţi confraţi se pierduseră cu firea. Era o situaţie de tip cerere mare, ofertă mică – altfel spus, cumpără acum, cât mai poţi.

Aşteptă până pe la ora trei înainte de a-şi începe grosul tranzacţiilor.

— Încetul cu încetul, Victoria, spuse Duffy, încercând să nu arate cât de mult îi plăcea situaţia. Roag-o pe Simone să-mi aducă nişte ceai.

Cu opţiunile „put“ şi „call“ cumpărate şi vândute, venise timpul să aducă în joc elementul marfă al afacerii. Era ceva delicat, după părerea lui, şi puţin riscant, dar era totodată isteţ. Însă asta făcea ca munca pentru John Veals să fie tolerabilă.

În 2001, Allied Royal cumpărase „activele africane“ ale unei bănci coloniale franceze ajunse în dificultate, iar acest lucru, alături de prezenţa sa istorică în regiune, însemnase că Allied Royal finanţa în mod efectiv două treimi din recolta de cacao.

— Ei bine, cel puţin aşa zice în manualul de geografie, spusese Veals atunci. Partea bună e alta. Depozitul în care este stocată cacaua înainte de a pleca spre amatorii de ciocolată din Occident trebuie să împrumute bani pentru a cumpăra marfa de la cultivatori. Şi de la cine împrumută ei?

— De la Allied Royal.

— Exact. Şut şi gol, cum ar spune, probabil, Godley. Dar stai, că e şi mai bine. Allied Royal are întreaga piaţă asigurată, de la seminţele din pământ până la contractul de export. Există o reţea de relaţii financiare care cuprinde mii de indivizi, nu doar cultivatori, ci şi agenţi, brokeri, transportatori şi asiguratori în întreaga Africă. Nici o bancă şi nici un grup de bănci – nici chiar Banca Mondială – n-ar putea s-o înlocuiască peste noapte.

— Deci nimeni nu poate cumpăra recolta, replicase Duffy.

— Aşa e. Şi preţul mărfii aflate deja în depozit urcă până la cer. Fiindcă asta nu e doar o ciocolată belgiană; e ultima ciocolată belgiană pe care o s-o mai papi timp de şase luni de aici încolo.

Duffy bău din ceaiul fără lapte pe care i-l adusese Simone. În minte îi încolţise ideea de a intra în afaceri cu nişte tocilari de la MIT[41], care credeau în „pieţele raţionale“ şi se bazau pe formule matematice greu de

priceput. Dacă un preţ – pentru cacao, cafea, orice – ajungea la un nivel pe care ei îl numeau „afară din campus“, tipii ar vinde sau ar cumpăra atât cât era nevoie, până când valoarea s-ar încadra din nou în limitele formulei lor. Veals botezase chestia asta „eroarea Long Term“ – o referire la convingerile exprimate de unii economişti laureaţi Nobel, care făcuseră ca un singur fond speculativ, Long Term Capital, să dea o gaură-debit de trilioane de dolari în economia americană. Iar generaţia următoare nu părea să fi învăţat lecţia.

— Adu-i pe tocilari aici, Victoria! strigă Duffy, frecându-şi mâinile.

Se vor auzi acuze publice când lumea va vedea cum alţii profită, în timp ce fermierii africani îşi privesc recoltele putrezind în pământ; dar atenţia se va focaliza mai degrabă pe pieţele reglementate de contracte futures decât pe lumea obscură în care acţiona Duffy. Faptul că piaţa fondurilor speculative nu fusese reglementată era grozav, mai mult decât grozav! Partenerul legal al afacerii nici măcar nu era High Level Capital, ci prim-brokerul său – banca de investiţii americană din Londra.

Era adevărat, îşi dădu seama Duffy după ce încheie convorbirea cu New Yorkul, că milioane de africani vor suferi de foame, dar asta nu avea nici o legătură cu el; era vina unui iminent faliment la Allied Royal.

Scrise în grabă detaliile tranzacţiei pe un tichet şi o strigă pe Victoria. Întoarsă la biroul ei, aceasta avu nevoie de câteva clipe pentru a descifra scrisul lui Duffy, după care înregistră cu atenţie tranzacţia şi apăsă butonul „Send“.

35 Nuvelistă şi poetă neozeelandeză (mutată ulterior în Anglia), contemporană cu T.S. Eliot, James Joyce şi Virginia Woolf; la apariţia romanului *Howards End* al lui E.M. Forster, Mansfield i-a adus o serie de critici care au rămas celebre în literatură. (n.red.)

36 Unul dintre principalele baruri studenţeşti de la Oxford (n.tr.)

37 *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band*, al optulea album al formaţiei The Beatles, considerat unul dintre cele mai bune ale tuturor timpurilor (n.tr.)

38 Robert Browning, poet şi dramaturg englez din epoca victoriană (n.tr.)

39 Chalk Farm este o zonă din partea de nord a Londrei, cu un mare nod de metrou şi cale ferată. (n.tr.)

40 Hedge funs for Old-Age Pensioners (n.red.)

41 Massachusetts Institute of Technology (n.tr.)

CAPITOLUL 2

În vara lui 2006, Salim îl întrebase pe Hassan dacă ar vrea să meargă într-o călătorie de studii pe care Coaliţia Tineretului Musulman o organiza în Pakistan. Aşa ar întâlni oameni cu preocupări similare şi ar face puţină „pregătire“. Hassan avea unele suspiciuni şi nu ştia cum ar putea rezolva cu părinţii lui; nici măcar ei nu sugeraseră să se întoarcă „acasă“ şi să-şi găsească o soţie, ci păreau mulţumiţi de ideea că se va căsători cu o englezoaică. În cele din urmă, declinase oferta, nu fără unele regrete, iar Salim îi acceptase refuzul cu seninătate.

Şase luni mai târziu, Salim venise cu o altă propunere: să cunoască Forţa Specială de Avangardă.

— Ceilalţi care merg s-au pregătit cu toţii în Pakistan sau în Somalia, dar tu ai o minte atât de limpede, Hass, încât vreau să te duci şi tu. Eşti un tip inteligent. Nu te alarma! Suntem pur şi simplu în căutarea liderilor de mâine, oameni care înţeleg provocarea teritorială.

Şi Salim îi oferise cel mai larg zâmbet al său de Baloo, ursul junglei. Forţa de Avangardă era penultima treaptă în ierarhie, iar pe Hassan îl nedumerea faptul că numele ei era în engleză, nu în arabă; participarea nu presupunea vreun zbor la Karachi sau vreo deplasare lungă printre dealuri, ci doar o simplă călătorie cu trenul de nici trei ore, din gara King’s Cross până la Bradford. Iar „teritorial“ era un cuvânt interesant.

Într-o încăpere goală de deasupra unei săli de bingo, chiar lângă Lamb Lane, Hassan asistase la prelegerea care, împreună cu invazia britanică în Irak, îl convinsese că era gata să acţioneze pentru credinţa sa. Prelegerea

fusese susţinută nu de un cleric sau de un agitator, ci de un asistent social din consiliul orăşenesc, cu o voce plăcută şi o privire prietenoasă. Mai întâi rostiseră o rugăciune, şi apoi, când cei doisprezece tineri din public se aşezaseră cu picioarele încrucişate, trecând de la unul la altul biscuiţii şi sucul de fructe, vorbitorul, care le spusese că se numea Ali, se pusese pe treabă:

— Fraţilor, permiteţi-mi să încep prin a vă ura bun venit. Forţa de Avangardă nu vă va reţine mult timp. Veţi pleca la casele voastre poimâine. Cu o singură excepţie, toţi aţi susţinut deja o pregătire în străinătate. Mesajul pe care aş vrea să vi-l transmit este acesta: viaţa e simplă.

Hassan se uitase în jur şi văzuse surpinderea întipărită pe celelalte chipuri. Probabil că în Pakistan fuseseră instruiţi de paramilitari şi de bigoţi cu spume la gură şi nu se aşteptaseră să întâlnească, în acest stagiu avansat al pregătirii lor, pe cineva cu un discurs demn de un lector universitar.

În ultimii trei ani, Hassan se simţise adesea sfâşiat între retorica purităţii, caracteristică moscheii, şi râsetele subversive ale vieţii de zi cu zi într-o ţară care se lua singură în batjocură. Era ca un batalion de mitraliori descoperit pe flancuri: de o parte erau patima şi grandoarea islamului, cu oratorii săi fervenţi şi insistenţi, cu mesaje sonore, menite să-l inspire; de cealaltă erau minutele interminabile ale fiecărei zile într-o ţară care niciodată nu se putea lua pe sine însăşi în serios. Hassan credea logic, credea spiritual şi avea setea de acţiune a unui tânăr; pe de altă parte, era suporter al echipei din Kilmarnock.

Ceea ce îl inspirase şi îi dăduse o oarecare linişte în seara când vorbise Ali fusese faptul că tensiunile dispăruseră. Totul părea inextricabil unificat: Hassan putea fi un englez „fără iluzii“, cititor de *Toad*, care se străduise să înţeleagă adevărul vieţii umane şi care era gata să acţioneze acum pe baza lui. Ali izbutise să dea un sens clar întregii imagini.

— Vă gândiţi vreodată ce-i trece prin minte unui *kafir* educat când se pune să se culce? li se adresase Ali. Daţi-mi voie să vă spun eu. Se întreabă cum se poate ca, dintre toate creaturile lumii, el singur, un om, să fie blestemat cu darul conştiinţei. Îşi iubeşte mult copiii. Jinduieşte la un trup de femeie – sau de bărbat. Mâine va încerca să se descurce bine în viaţă.

Din multe puncte de vedere, nu este un om ticăloşit. Dar se confruntă cu o contradicţie. Ştie că povestea lui e zadarnică, fiindcă sfârşitul este deja scris. Va muri, şi toată dragostea lui nu va mai însemna nimic. Nu va mai fi aici pentru a-şi vedea copiii. E o durere cumplită, o tragedie pentru el. Iar cărţile şi piesele lui de teatru *kafir* nu explorează altceva decât această contradicţie crudă. Noi, eu şi voi, suntem cruţaţi de această contradicţie. Dumnezeu ne-a eliberat. Când Allah s-a făcut cunoscut în faţa Profetului şi i-a oferit cuvântul „necreat“ sub forma Coranului, toată îndoiala şi nesiguranţa au pierit din existenţa omenească. Dacă ne supunem voinţei Domnului şi trăim după legile sale, vom trăi pentru totdeauna în paradis. Unicul Dumnezeu adevărat ne-a făgăduit un loc al nostru. Nu există deci nici un mister, nici o contradicţie. Totul a fost explicat. Există însă o problemă. Aţi identificat-o? „Dacă ne supunem voinţei Domnului.“ Ei bine, asta nu e foarte greu. „Unicul Dumnezeu adevărat ne-a făgăduit un loc al nostru.“ Nici asta nu e greu deloc. Dificultatea e aici: „Dacă trăim după legile sale“. De aceea vă aflaţi în această sală, pentru a învăţa cât de dificil este acest lucru – şi totuşi, cât de simplu şi de posibil e în practică. Islamismul nu este o religie, ca iudaismul sau creştinismul. Islamismul este adevărul unic, sublim şi transcendent. A-l compara cu celelalte două religii este ca şi cum ai vrea să compari decizia ta de a-ţi lăsa mâna în jos cu imuabila lege a gravitaţiei. Ambele determină o mişcare, însă nu pot fi percepute la aceeaşi scară. Islamismul este adevărul unic, revelat de Allah însuşi Profetului. Islamismul saturează fiece secundă a vieţilor voastre. Allah rezidă în răsuflarea voastră, în mâna şi în gândurile voastre, în flacăra vetrei, în petalele florii şi în fiece atom al aerului. Islamismul nu este o „religie“ care presupune să mergeţi la moschee de două ori pe an şi în rest să uitaţi de ea; el e prezent pretutindeni, în toate – în fiece clipă a vieţii, în fiecare celulă a trupului vostru. Islamismul a eliberat omenirea de constrângerile pământeşti, de suferinţă şi de sărăcie. Ne-a eliberat de contradicţiile existenţei, ale faptului de a fi vii… pândiţi de moarte. Şi fiindcă ne-a revelat adevărul, ne-a eliberat de moarte. Islamismul înseamnă să trăieşti. Islamul este viaţa. Sau, mai bine spus, viaţa este islamul. Şi atunci, cum să ne trăim viaţa aceasta? Şi unde? Iată provocarea, iată lupta.

La început, Profetului i s-a spus să fondeze o comunitate musulmană corectă – ceea ce a şi făcut, la Medina. Apoi, Allah i-a cerut să răspândească cuvântul – să elibereze lumea de frică, de practicile rele, superstiţioase, şi de falşii zei care subjugaseră omenirea. Iar acest lucru trebuia să-l facă prin puterea sabiei. Islamul nu a cucerit popoare, ci le-a eliberat. Ăsta nu era „imperialism“; era darul eliberării. În Africa, Persia şi Asia, oştile musulmane au dus vestea cea bună că Allah este atotputernic şi că, din acel moment, viaţa căpăta sens. Arabi, persani, indieni, africani şi asiatici s-au unit în libertate. Islamul nu era definit prin criterii de rasă, naţiune sau culoare. Nu a fost niciodată o civilizaţie arabă, ci o comunitate de credinţă, întotdeauna. Islamismul nu ridică un om deasupra altuia; nu are de-a face cu regii sau cu tiranii, cu arhiepiscopii sau cu dictatorii. El recunoaşte însă spiritul uman ca fiind transcendent. Vă amintiţi de bietul nostru *kafir* întins în pat, blestemându-şi conştiinţa, blestemând faptul că, făcându-i cunoscută iminenţa morţii, dumnezeul lui l-a aşezat pe o treaptă mai joasă chiar decât propriul său câine? Islamul, dimpotrivă, ştie că omul este superior tuturor celorlalte animale, binecuvântat şi eliberat de Allah. Noi recunoaştem doar două feluri de oameni: adevăraţii credincioşi şi toţi ceilalţi. Ori trăiţi în armonie cu Allah, ori trăiţi în lumea nereformată, *Jahiliyya*. Acum, iată care este lupta ce nu se sfârşeşte niciodată. Unele imperii, precum cel creştin şi cel sionist, nu erau ca al nostru – o veritabilă frăţie a spiritului, susţinută de adevărul etern. Ei erau naţionalişti înguşti la minte, limitaţi rasial, interesaţi nu de viaţa spirituală pe pământ şi de cea veşnică în lumea de dincolo, ci de putere, de noi teritorii şi de bani. Deşi s-a dezvoltat şi a dăruit lumii tot ce avea ea nevoie în domeniul ştiinţei şi al artei, imperiul musulman a fost alungat de aceste forţe lumeşti din teritoriile sale fizice. Astfel, am devenit o glorioasă entitate spirituală, veritabili păstrători ai adevărului şi ai libertăţii, dar fără o ţară sau o comunitate geografică pe care s-o putem numi a noastră. Nu exista pe pământ nici un loc în care *sharia* să fie pusă în practică aşa cum se cuvine; nu exista pe pământ nici un loc pe placul Profetului. Medina şi Mecca se aflau acum pe teritoriul regilor corupţi şi brutali, care încurajau sclavia. Bagdadul, cetatea califilor, nu mai era într-o ţară pe care Profetul ar fi recunoscut-o. Ştiinţele

şi artele pe care le-am dăruit lumii erau bazate pe ceea ce ne-a arătat Allah. Totul în mintea credinciosului emană de la Allah, fiindcă supunerea în faţa vrerii Lui ne face gândurile să lucreze în armonie cu planul divin. Armatele mercenare ale Vestului ne-au furat ştiinţa şi au separat-o apoi de inspiraţia ei divină. De atunci, ştiinţa nu a mai fost lucrarea lui Allah, ci a ateilor avizi de putere în scopuri comerciale sau naţionaliste. Vreau să înţelegeţi foarte limpede acest lucru. Faptul că o ţară se declară „musulmană“ nu înseamnă că este alcătuită după voia lui Allah. O ţară aşa-numită „musulmană“ poate fi la fel de *jahili* ca una atee sau ca una occidentală. Aceasta este povara şi durerea islamului – faptul că ţările care se autointitulează „musulmane“ sunt, în realitate, *jahili*. Egiptul, Sudanul, Somalia, Irakul, Arabia Saudită… Toate sunt exemple ale unor guvernări profund opuse islamului. Chiar şi Iranul. Noi nu credem în „teocraţie“ mai mult decât în oricare altă „-craţie“. De aceea, misiunea Forţei de Avangardă este una simplă. Este exact aceeaşi care s-a aflat în faţa Profetului la plecarea lui din Mecca. Suntem aici pentru a elibera lumea, pentru a le aduce oamenilor sublima veste că vieţile lor au sens, scop, frumuseţe şi nemurire. Dar, pe când Profetul a început singur, noi începem cu mai bine de o mie de milioane de credincioşi! Deci misiunea noastră este simplă: să construim un oraş, o ţară şi apoi o lume condusă în acord cu voia Profetului şi a lui Allah. Unii dintre înaintaşii noştri au încercat să facă acest lucru în aşa-numitele state „musulmane“ – în Egipt, spre exemplu, unde li s-a răspuns doar cu represiuni şi cu tortură. Convingerea Forţei de Avangardă este că trebuie să începem acasă, aşa cum a procedat însuşi Profetul, în casa lui din Arabia. La început, Allah nu i-a dat Profetului dezlegare să folosească forţa. Abia după ce şi-a asigurat o bază de plecare, abia atunci i-au fost revelate alte versete. Musulmanilor li s-a permis să lupte. Apoi li s-a poruncit să lupte, să se apere împotriva agresorilor. Şi, în cele din urmă, când a venit timpul potrivit, au fost revelate şi versetele care ordonau răspândirea adevărului prin forţa armelor: li s-a poruncit să lupte împotriva tuturor necredincioşilor. Adevărul trebuia impus prin război tuturor celor care nu îl primeau de bunăvoie. De aceea trebuie să începem încă o dată. Ceea ce facem noi, aşa cum au făcut şi primii musulmani, nu este „imperialism“, „terorism“ sau altceva de genul

ăsta. Ceea ce facem noi este să-l eliberăm pe *kafir*, în patul lui, de frică. Proclamăm că viaţa are sens şi este veşnică. Suntem soldaţi ai adevărului. Suntem mesageri ai nemuririi. Când vă veţi întoarce la casele voastre, liderii voştri de grup vă vor putea trimite la o altă organizaţie – una de ordin practic, pasul final. Asemenea islamului însuşi, ea nu va avea o casă anume. Poate că nu va avea nici măcar un nume. Faceţi ceea ce vi se va spune. Credeţi-mă, ei au acces la adevăr în acelaşi fel în care avem eu şi voi – prin cuvântul necreat şi nemuritor al lui Allah din Coran, prin *Sunnah*, cea care ne învaţă despre viaţa de zi cu zi a Profetului şi prin *Hadith*, preceptele care descriu viaţa corectă. Şi nu uitaţi ce v-am spus la început. Totul este foarte simplu. Fără frică. Noi am fost eliberaţi de asprimile vieţii prin cuvintele unicului şi adevăratului Dumnezeu.

Ali stătea în picioare şi râdea. Era un tip scund, cu trăsături frumoase, plin de entuziasm. Îşi ridicase braţele în aer şi adăugase:

— Pasul să vă fie uşor! Fiţi fericiţi!

CAPITOLUL 3

Pe la ora patru, telefonul negru de pe biroul lui John Veals începu să sune. Era secretara lui.

— John, te caută o doamnă pe nume Caroline Wilby, de la Autoritatea pentru Servicii Financiare.

— Roag-o să aştepte o clipă.

Veals se ridică. Rahat! La dracu'! Rahat! Avea impresia că tot sângele i se scursese din creier şi se simţea uşor ameţit. Se aşează greoi la loc.

Mintea începu să i se limpezească. Nimic incorect. Nu făcuse nimic incorect. Era departe de orice problemă. Toate tranzacţiile lui erau pe sub – ba nu, pe masă, clare. O'Bagel le operase pe toate cum trebuia. Nimic din ceea ce făcuseră – şi nu făcuseră nimic rău – nu intra în raza de acţiune a ASF; totul era nereglementat. Cât despre zvonul privind Allied Royal, el nici măcar nu ştia dacă Ryman făcuse ceea ce îi sugerase, dacă vorbise cu barmanul de la Saggiorato's… Nu ştia nimic. Iar Darke îşi proteja sursa, fără îndoială; jurase să facă asta. Oricum, el doar îi atrăsese atenţia lui Darke un articol din *Financial Times* despre posibile fuziuni bancare, nu plantase el ideea în sine. Bun!

— Fă-mi legătura.

— Domnul Veals?

— Da.

— Bună ziua. Numele meu este Caroline Wilby şi lucrez la ASF. Regret că vă deranjez, dar mă întrebam dacă v-aş putea cere ajutorul.

— Ajutorul meu?

— Da. Îmi pare rău că abuzez de timpul dumneavoastră, dar mi-aţi putea acorda mâine o întrevedere? Să vă solicit sfatul?

— Cred că da. S-ar putea să plec la Zürich. Ar fi bine să veniţi dimineaţă devreme. La ora opt?

— Opt? Oh! Da. Bine. Excelent. Să vin la biroul dumneavoastră din Old Pye Street?

— Da. Întrebaţi de mine la recepţie. Vă vor îndruma ei sus.

— Mulţumesc mult. Rămân recunoscătoare.

— Pentru puţin, Caroline.

Şi închise telefonul. Oare femeia asta vorbea serios? Ori juca un joc, ceva, ori era complet pe dinafară.

Veals îşi ridică picioarele pe birou şi privi pe geam, la faţada în alb şi cărămiziu a catedralei Westminster. Melancolia resimţită până atunci se apropia tot mai mult de regret.

În acelaşi timp, Gabriel Northwood şedea la biroul lui, uitându-se cum cădea lapoviţa pe peluzele de la Inner Temple şi amintindu-şi o dimineaţă de duminică, din vară, în apartamentul lui înghesuit din Chelsea.

Catalina era întinsă de-a latul patului cu faţa în jos, în blugi, în sutien şi cu picioarele goale – o combinaţie tipică pentru ea. Zicea că poziţia şi hainele respective o ajutau să gândească. Iniţial fusese jenată de picioarele ei lungi şi de pistruii de pe spate; durase ceva timp până să-l lase să se uite la ea şi să-şi plimbe degetul în sus şi-n jos pe spinarea ei, impregnându-şi privirea cu nuanţele schimbătoare ale pielii ei: roz, auriu, sidefiu, corai… I le enumera pe măsură ce trecea cu degetul peste zonele respective. Aproape că uitase căpruiul ochilor ei şi faptul că s-ar fi aşteptat să fie albaştri, ţinând seama de culoarea blondă a părului. Se uita la ea când şedea întinsă alături de el, făcând vagi speculaţii mendeliene despre genele recesive ale culorii ochilor.

— La ce te gândeşti? întrebase ea.

— La bănci.

— De ce?

— Fiindcă niciodată n-aş fi crezut că o să mă îndrăgostesc de un bancher, replicase el.

— Am lucrat la bancă timp de numai cinci ani. Şi nu la asta s-a rezumat viaţa mea.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce ai renunţat.

— Era prea plictisitor. Ba nu, nu ăsta e cuvântul corect. Nu era întotdeauna plictisitor, dar era lipsit de sens. Fără nici o provocare intelectuală, adăugase Catalina şi se ridicase în capul oaselor. Nu spun că nu trebuia să fii deştept sau rapid ca să câştigi bani. Trebuia. Dar procesul în sine, esenţa a ceea ce făceai, nu avea nici un conţinut filosofic.

— Şi care era esenţa aceea?

— Să muţi sume de bani ipotetice dintr-una dintre miile de case ipotetice în alta. Şi apoi, a doua zi, să te lupţi şi să te ciorovăieşti cu aceiaşi oameni pentru acelaşi os.

Şi continuase povestindu-i despre munca ei la Departamentul de obligaţiuni, fluturându-şi mâinile în aer pentru a sublinia caracterul circular şi repetitiv al întregii activităţi.

— Dar nu era aşa şi când am început eu, adăugase apoi. După ce mi-am încheiat pregătirea, mi-am petrecut primul an de lucru cu un englez pe care-l chema Alexander, un tip excelent. Biroul era în Paris, şi finanţam restructurarea căilor ferate în Europa de Est. Alexander vorbea germana şi ceha. Era un om foarte cultivat. Ne duceam la operă şi chestii de genul ăsta. Simţeam că fac ceva util fiindcă, fără banca noastră, ei nu s-ar fi descurcat – încă nu aveau un sistem adecvat de căi ferate. Sigur că percepeam tarife mari, dar era o muncă pe care merita s-o facem, iar ei erau mulţumiţi de noi.

— Şi atunci, ce n-a mers?

— Oamenii ca Alexander sunt rari. Pentru majoritatea bancherilor, fostele ţări comuniste constituiau doar o sursă de bani: copii care habar n-aveau ce înseamnă lumea capitalistă, pe care îi puteau jecmăni fără scrupule. Iar când m-am întors la Paris, m-au trimis la Vânzări. Era ca şi când aş fi lucrat într-o piaţă din Tanger.

— Nu se poate să fi fost chiar atât de rău, spusese Gabriel. Credeam că oamenii sunt în stare să facă moarte de semeni pentru un asemenea post.

— Ei, sigur, purtau costume elegante şi se plimbau cu avioane la clasa întâi, rosteau numele grozavei lor bănci la dineuri simandicoase şi sperau ca lumea să fie impresionată. Şi chiar putea fi foarte distractiv. Ştii, când îţi dai seama deodată că ai făcut o sumă frumoasă de tot cu un telefon bine ţintit. Era entuziasmant, ca atunci când îţi vezi calul sosind primul în cursă. Dar, în realitate, nu era altceva decât un joc cu banii altora. „JBA“, obişnuiam să-i spunem. Dacă pierdeai un milion, ridicai din umeri şi ziceai „JBA“. Şi, până la urmă, am vrut să fac ceva cu rost.

— Înţeleg, replicase Gabriel. Şi atunci ai hotărât să devii băcan.

Catalina râsese.

— Ne plăcea să credem că firma Copenhagen Herring and Salami era ceva mai mult decât o simplă băcănie. Era o companie de import-export, destul de mare. Am înfiinţat-o împreună cu o fată de la banca din Paris care era la fel de sătulă de toate cum eram şi eu.

— În străinătate era piaţă considerabilă pentru sendvişuri?

— Încetează! Vindeam în principal mezeluri de calitate, ştii tu, prosciutto şi salamuri foarte scumpe. Porcii sunt marea găselniţă din Danemarca. Apoi mai era şi peştele afumat, deşi niciodată n-am reuşit cu adevărat să-i convingem pe oameni că heringul e o delicatesă. Dar cel mai de succes produs exportat al nostru a fost brânza feta. Am vândut cantităţi uriaşe în Irak şi în Iran. Şi în Grecia.

— Credeam că grecii au inventat brânza feta.

— Au inventat-o, dar a noastră le plăcea mai mult. Era fantastică. Mie cel mai mult îmi plăcea magazinul nostru din Frederiksburg, care, în mintea mea, aducea cu magazine de delicatese din New York unde se vând cele mai bune produse din întreaga lume. Multe mărfuri erau italieneşti. Ca la o expoziţie. Uneori chiar vindeam eu însămi în faţa galantarului. Cred că asta a fost o ambiţie din copilărie. Şi ştii ce-mi plăcea cu adevărat? Podeaua. Aveam o duşumea din lemn. Dar pe urmă m-am măritat.

Când vorbea, Catalina uita unde se afla şi cu ce era îmbrăcată, aşa că, tot timpul cât ea se încruntase şi gesticulase perorând despre livrarea măslinelor din Toscana, Gabriel nu putuse să nu observe că sutienul ei avea mici floricele roz brodate pe cupe sau că nuanţa celor câţiva pistrui de pe

puntea nasului era aceeaşi cu a ochilor şi cu a pielii de lângă bretelele sutienului. Deşi era o femeie măritată, mamă a doi copii, exista în firea ei ceva copilăros, ceva care pe el îl făcea să se simtă, prin contrast, inhibat şi uzat. Renunţarea la lumea bancară, de pildă: cât de impulsivă fusese decizia asta? El ar fi avut vreodată îndrăzneala de a face aşa ceva?

Pe de altă parte, niciodată nu înţelesese pe deplin ce anume îi plăcea ei la el, de ce fusese atât de pornită de la bun început să pună mâna pe el. Lui i se părea că *ea* deţinea toate cărţile – slujba, farmecul, familia bogată, copiii, aspectul, spiritul întreprinzător…

Odată, când se întorseseră de la cină, într-o vineri, şi se pregăteau să se bage în pat, o întrebase despre asta.

— E foarte simplu, răspunsese ea. Ştii multe lucruri. Ştii foarte multe lucruri. Nimeni altcineva nu mi-a mai spus povestea cu Nathan şi oaia. Nimeni nu mi-a mai con-turat viaţa lui Darwin în zece minute, nu mi-a explicat cum şi-a construit Phil Spector „zidul sonic“ şi nu mi-a dezvăluit faptul că Tamla Motown[42] a pus accentul pe ritmul *offbeat* pentru a acoperi zgomotul traficului la radioul maşinilor din Detroit. Şi nici nu mi-a subliniat deosebirea dintre Monet şi Manet şi motivul pentru care e bine s-o cunosc.

— Eu doar citesc ziarele. Nu sunt chiar atât de ocupat. Iar faptul că ştiu ce scrie în Biblie… Toată lumea ştie asta.

— Probabil. Dar important e ce faci cu toate lucrurile astea pe care le ştii. Tu le foloseşti pentru a-mi face mie lumea mai interesantă.

— Iar eu care credeam că motivul e şarmul meu!

— Nu. Sau da. Adică, *ăsta* este şarmul tău.

— La naiba! exclamase Gabriel. Când mă gândesc că orele de religie ale domnului Sanderson sunt cele care mi-au adus cea mai frumoasă femeie din Londra… Roger Topley obişnuia să chiulească în fiecare săptămână, aşa că Sanderson nici măcar nu l-a înscris în catalog!

— Bietul Roger! exclamase Catalina, scoţându-şi blugii.

Un ciocănit în uşă – Delilah, debutanta, îl anunţa că era ora ceaiului în biroul domnului Hutton – îl readuse pe Gabriel înapoi, în mohorâta după-amiază de joi din decembrie.

— Cred că sunt şi biscuiţi cu ciocolată, dacă te grăbeşti, îi spuse Delilah.

După lucru, Gabriel nu se duse acasă, ci luă metroul spre Paddington şi apoi linia de suprafaţă până la Drayton Green („Zona 4“, îi spusese Jenni. „Ai mai fost vreodată atât de departe?“). Drumul dura paisprezece sau cincisprezece minute, prin suburbiile din vest. În vreme ce privea dosul teraselor Acton pe lângă care trecea, Gabriel simţea o oarecare tensiune la gândul serii care îl aştepta. Vocea care răsunase din gâtul lui în cea mai întunecată zonă de pe linia Circle, întrebând-o dacă putea s-o invite la cină… Ce i se năzărise? Era ceva cu totul neprofesional şi absurd. Dar pur şi simplu nu se putuse abţine, şi încă nu regreta nimic.

Staţia era o „haltă“ rudimentară. Ieşi la suprafaţă şi se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse ea. Acolo era un indicator rutier pe care scria „Poets Corner“, cu o limită de viteză de 30 de kilometri pe oră. Gabriel văzuse pe o hartă că în zonă erau străzi numite Shakespeare, Dryden, Tennyson, Milton şi Browning. Cum se întâmplase asta? Poate că totul începuse odată cu Drayton Green, şi numai un domn oarecare de la departamentul însărcinat cu stabilirea numelor de străzi din Primăria Hanwell, în 1909, îşi amintise că, pe lângă că era o stradă, Drayton fusese şi un poet – Michael, autor al celebrului sonet elisabetan „fără lacrimi“, *Cum altfel nu se poate, vino să ne sărutăm şi să ne despărţim…* Aşa că, probabil, acest domn oarecare decisese să împărtăşească din cunoştinţele sale literare cu dezvoltatorii care construiau noi case pe terenurile libere din apropiere. Jenni pronunţase numele străzi „Cow-per“, iar Gabriel sigur nu avea de gând să-i spună că fremătătorul poet în chestiune prefera forma „Cooper“.

Era ceea ce mama lui ar fi numit „o stradă absolut drăguţă“; de fapt, era chiar demnă de aprecierea ei supremă – „Aş putea locui eu însămi acolo“ –, deşi Gabriel se îndoia că şi-ar fi putut permite să schimbe căsuţa ei mică şi igrasioasă cu una dintre aceste case solide, cu ferestre arcuite şi cu acoperişuri abrupte. Unele făceau parte dintr-un şir de case trase la indigo, altele erau duplexuri; păreau să fi fost ridicate în epoci diferite, cele mai bune în perioada edwardiană, cele mai ieftine poate în anii 1950. Din când în când, se zăreau câte o antenă de satelit şi un abţibild hidos cu: „Fără

corespondenţă nedorită“, dar majoritatea caselor păreau îngrijite, ocupate de o singură familie. A lui Jenni era una dintre puţinele care aveau mai mult de o sonerie.

Gabriel, cu un buchet de garoafe în mână, apăsă butonul alături de care scria „Fortune“.

O văzuse pe Jenni în uniforma de serviciu, dar şi în cel mai bun mantou al ei, atunci când venise la biroul lui, însă fata care îi deschise uşa acum era diferită. Îi zâmbi.

— Salutare!

Gabriel împinse florile spre ea, gândindu-se că aşa va trece mai uşor peste momentul sărutului sau al strângerii de mână.

— Ce zici, intri? Fratele meu nu-i acasă, din fericire.

Apartamentul de la parter fusese separat de scara principală printr-o improvizaţie ieftină.

— Vrei o ceaşcă de ceai? Sau ieşim?

Purta o rochie verde şi cizme din piele până la genunchi, iar în obraji avea o umbră de fard. Era ca şi când ar fi văzut o poliţistă fără uniformă, constată el. Părea exagerat de degajată şi cu vreo zece ani mai tânără. Zâmbea tot timpul ea cea serioasă, care asista ore întregi la discuţiile lui cu Eustace Hutton fără să scoată mai mult de un mormăit ocazional. Poate faptul că se afla pe teren propriu o ajuta să se relaxeze.

— Bem ceva şi apoi ieşim în oraş?

— Bine. Zahăr vrei?

— Nu, mulţumesc.

„Ar fi trebuit să aduc vin în loc de flori“, îşi zise în sinea lui.

Se aşezară de o parte şi de alta a măsuţei cu tăblie din sticlă, cu câte un ceai în faţă. Gabriel se simţi afectat de buna ei dispoziţie. În nici un caz nu semăna cu Catalina; două femei mai diferite nici nu ar fi putut exista. Dar asta era în regulă; de fapt, totul era în regulă.

La sugestia lui Jenni, merseră la un restaurant indian din apropiere. Gabriel o rugă pe ea să comande prima – *dhansak* de pui, spanac, *pappadom* – şi apoi făcu un calcul rapid pentru a vedea ce-şi mai putea permite el. Împrumutase 40 de lire de la Andy Warshaw şi, spre ruşinea lui,

alte 20 de la Delilah. De cardul de credit nu se mai putea folosi. Comandă o porţie de *biryani*, fiindcă orezul era inclus, iar când Jenni ceru doar o jumătate de bere, răsuflă uşurat.

— Anul viitor, spuse el când le fu adusă berea, cariera mea va lua avânt în sfârşit.

— De unde ştii?

— Păi, am deja trei cazuri programate. Cred că e bine pentru mine faptul că al tău ajunge la Curtea de Apel. Va aduce ceva mai multă publicitate. E-n regulă, Jenni, nu mă privi aşa! Nu genul acela de publicitate. Vreau să zic că va fi menţionat în Rapoartele Legale, iar lumea îmi va vedea numele.

— De ce crezi că ai început să primeşti de lucru?

Gabriel ridică din umeri.

— Poate că, pur şi simplu, mi-a venit vremea. Karma. Sau poate că avocaţii şi-au dat seama că îmi pasă. Cazul mi s-a părut cu adevărat interesant şi am muncit din greu la el. Poate că asta s-a văzut, într-un fel sau altul. Sau poate că tu eşti talismanul meu.

— Vorbim încă despre muncă? întrebă ea.

— Sigur. Aşa ne-am înţeles.

— De ce nu te-ai căsătorit?

— La naiba, Jenni! Ce are asta de-a face cu legea despăgubirilor sau cu răspunderea juridică a autorităţilor locale?

— Habar n-am, replică ea, ronţăind o bucată de *pappadom*. Care-i răspunsul?

— Vrei versiunea lungă sau pe cea scurtă?

Jenni ridică din umeri.

— Avem toată seara la dispoziţie.

Gabriel bău din bere.

— Bine. A fost o fată.

— Ah, da. M-am gândit eu că s-ar putea să fie.

Terminaseră felul principal când Gabriel ajunse la finalul poveştii cu Catalina.

— Deci s-a întors la soţul ei?

— Nu l-a părăsit nici o clipă. El a fost trimis în America, iar ea a trebuit să decidă dacă pleacă sau nu cu el.

— Cât de mari erau copiii?

— Erau mici. Şapte şi cinci ani sau cam aşa ceva.

— Deci ea a făcut ce trebuia.

— A făcut *un lucru* care trebuia. Dar tu?

— Eu ce?

— Tu de ce nu te-ai măritat?

— Oh, fir-ar! Luăm şi nişte vin?

— E o poveste chiar atât de lungă? Problema e că nu am prea mulţi…

— Am şi eu bani. Nu trebuie să plăteşti tu pentru tot.

Povestea cu Liston Brown se întinse cât timp băură o sticlă din vinul casei, achitară nota – suma încadrându-se exact, slavă Domnului, în limitele bugetului lui Gabriel – şi făcură o scurtă plimbare până pe Cowper Road.

— Nu pari mirat de toate astea, spuse Jenni, deschizând uşa.

— Nu sunt. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar nu mă mir. Pari o persoană care a suferit.

— Mai bem o ceaşcă de ceai?

— Sigur. Şi poţi să-mi arăţi şi mie care-i treaba cu Parallax.

— OK. Deschid imediat calculatorul. Adu tu un scaun din salon. Computerul e în holul de acolo.

Peste câteva minute, se aflau în mijlocul peisajului insipid, ireal, din Parallax.

— Mergem acasă la mine?

— Sigur.

Jenni îşi „aeropurtă“ macheta, pe Miranda, de unde o lăsase, într-un centru comercial, înapoi la splendida ei casă nouă.

— Uite, aici e piscina mea.

— Îţi place să înoţi?

— Nu, eu nu ştiu să înot, dar Mirandei îi place. Uite, o pun în piscină. Are un bikini drăguţ.

Miranda înotă puţin, împroşcând apa, după care ieşi din piscină şi-l conduse pe Gabriel într-un tur al casei, arătându-i holul cu gresie şi

papagalii, apoi dormitorul cu vedere spre Orinoco.

— Minunat, spuse Gabriel.

Deşi se vedea că realizatorii jocului făcuseră o treabă bună cu personajele, lumea respectivă, în ansamblul ei, părea cam la fel de interesantă ca o emisiune TV de după-amiază.

Jenni dădu clic pe butonul „Evenimente“.

— Să vedem ce se mai întâmplă. Hmm! Nu cine ştie ce. Problema e că rulează după fusul orar al Pacificului, aşa că multe lucruri dintre cele pe care le fac ei nu funcţionează acum. Vrei să vezi un film?

— OK.

Miranda fu aeropurtată până la un cinema, unde era singura clientă. Contra sumei de patru vajos, putea să urmărească un film lansat în Viaţa Adevărată cu vreo doi ani în urmă. Fiindcă era difuzat pe un ecran într-o sală de pe monitorul unui computer, imaginile erau mici, iar coloana sonoră, neclară.

— Excelent, nu crezi? întrebă Jenni. Eu n-am văzut filmul când a fost lansat.

— Da, e grozav, e exact ca… Mă rog, o să ne uităm la tot filmul?

— Nu, dacă nu vrei. Eu pot să revin mai târziu şi să-l reiau de unde am rămas.

— Atunci, ne întoarcem la casa ta?

— Bine.

În spaţioasa cameră de zi, printre palmieri, Miranda avea un birou cu un computer.

— Poţi să faci ceva cu laptopul ăla? întrebă Gabriel. Funcţionează?

— Da, sigur, funcţionează. Şi sunt în curs de a dezvolta o reţea internet.

— Vrei să spui că te poţi conecta la internet în modul obişnuit? Deşi eşti deja online, fireşte.

— Nu, e un internet care funcţionează doar în Parallax.

— Doamne! Şi care naiba e rostul?

— E distractiv.

Jenni părea jignită.

— Şi pe intrainternetul ăsta există un joc de realitate virtuală? Există vreun joc numit „A treia viaţă“, sau ceva de genul ăsta, în care pretinsa Miranda să se poată preface că e altcineva şi mai îndepărtat de realitate?

— Nu te prosti!

— Oh, Jenni!

— Şi ce vrea să însemne „Oh, Jenni“?

Gabriel îşi luă capul în mâini. Cum de se afundase ea atât de adânc în chestia asta?

Ştia că era pe punctul de a spune ceva avocăţesc, ceva ce probabil avea să regrete, aşa că se ridică şi trase adânc aer în piept.

— Nu vrei să vorbim, mai bine, despre cărţi? întrebă el apoi. Pot să mă uit la biblioteca ta? Am văzut-o în treacăt când am intrat.

În următoarele douăzeci de minute trecură în revistă volumele de pe rafturi, iar Gabriel avu grijă să nu lase să se întrevadă nici urmă de aprecieri critice sau chiar de surprindere, nici măcar atunci când găsi *Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului Beagle*[43] lângă un roman de sex-şi-shopping cu litere aurite pe copertă. Încercă să o facă pe Jenni să vorbească despre ce anume îi plăcea la cărţi, dar ea devenise rezervată.

Gabriel era hotărât să refacă, măcar în parte, atmosfera relaxată din prima parte a serii.

— Mi-a plăcut grozav cartea asta, spuse el, luând de pe raft *Marele Gatsby*. Ţie nu?

— Ba da, a fost în regulă.

— Crezi că e important să-ţi placă personajul principal într-un roman?

— Probabil.

Se purta de parcă se aştepta să-i fie întinsă o capcană.

— Dar uneori poţi să ai un personaj principal negativ – ca Dracula sau ceva asemănător. Şi nu trebuie să-ţi placă de el, nu? Trebuie doar să te simţi interesată.

— Poate.

— Care este cartea ta preferată dintre toate de aici?

— Nu ştiu.

— Cine-i bărbatul care se holbează la noi de pe partea cealaltă a străzii?

— Ce?!

— Nu te uita acum, dar e cineva care priveşte încoace. Stă pe trotuarul de vizavi. E bine luminat.

Jenni se uită pe fereastră.

— Rahat! Nu ştiu.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu el?

— Nu, nu. S-ar putea să înrăutăţeşti lucrurile.

— Să trag perdeaua?

— Mda.

Gabriel trase draperia peste fereastra în arcadă, acoperindu-şi faţa cu ea.

— Ai idee cine ar putea fi?

— Păi… nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată. Dar am cunoscut un tip în Parallax care pare cam obsedat. Ştii, ne-am cunoscut online şi ne-am întâlnit. Sau, mai bine zis, Miranda şi Jason s-au întâlnit.

— Jason fiind…

— Macheta lui. Mda. Şi la un moment dat a zis că vrea să ne întâlnim în Viaţa Adevărată, dar eu am refuzat, şi atunci a devenit cam ţâfnos. Şi m-a ameninţat.

— Ce ţi-a spus?

— Că o să afle unde stau şi o să vină oricum.

— Şi poate să facă asta?

— Legal, nu, dar sigur există modalităţi s-o facă. Din adresa mea de e-mail poate să-mi afle IP-ul, iar pe urmă, de la furnizorul de internet… Nu ştiu. N-ar trebui să se poată, dar întotdeauna există o cale. Ştii tu, spioni şi alte astea. MI5. Ei pot.

Se auzi o cheie rotindu-se în uşa de la intrare, iar Jenni puse mâna pe antebraţul lui Gabriel.

— Rahat, Gabriel!

Era prima dată când îi rostea numele.

— Saluuut! Jen?

Ea începu să râdă.

— E Tony.

Un bărbat înalt, cu codiţe rasta lungi până la umăr, intră în cameră.

— Ooh, scuze! Nu ştiam că ai o întâlnire.

— Gabriel.

Îşi strânseră mâinile.

— Bună. Eu sunt Tony. E ceva de mâncare, Jen? Sunt lihnit.

— Nu. Am fost în oraş. Dar găseşti în frigider o musaca pe care poţi s-o pui la microunde.

— Tare!

— Ar fi bine să plec, spuse Gabriel. Văd că eşti pe mâini bune. Ce să fac dacă-l văd pe tipul de afară? Să-i trag un şut?

— Da! Arde-i unul sănătos! Şi… Gabriel… Ei, ştii tu, mulţumesc pentru masă şi pentru tot. Îmi pare rău că am fost puţin cam…

— Nu, mie îmi pare rău. Eu… Ştii tu…

— Mă rog. Nu contează.

— Să…? Ştii tu…?

Odată ce te obişnuiai, puteai comunica destul de eficient în stilul ăsta.

— Mda, poţi, răspunse Jenni.

— Mai avem încă lucruri…

— Lucruri profesionale.

— Exact, întări Gabriel. Lucruri pe care trebuie să le… Îmi dai numărul tău de mobil?

— Bine.

I-l dădu.

— Mâine lucrez de la jumătatea dimineţii până la jumătatea după-amiezii.

— Atunci, salutare!

Îi dădu un sărut rapid pe obraz – cel mai potrivit lucru care putea fi făcut în momentul de faţă.

Ciocănitorul al-Rashid azvârli o carte de-a latul camerei fiului său.

— Nu poţi să citeşti prostia asta! Pur şi simplu nu poţi!

— De unde ştii că e o prostie? N-ai citit-o.

— Toată lumea ştie. Toţi oamenii ăştia despre care ai pomenit…! Ghulam Sarwar. Poate că în şcolile din Anglia studiaţi cartea lui, dar e o mare păcăleală. Omul a fost un amărât de consultant de management care avea propria agendă, nu un musulman adevărat. Şi Maududi… N-a fost un cărturar! A fost ziarist! Un agitator! Cât despre Qutb… Toată lumea ştie că a fost terorist. A…

— Nu a fost terorist, replică Hassan fără a ridica glasul. Dimpotrivă, a fost închis de Nasser şi torturat oribil, apoi spânzurat. El n-a omorât pe nimeni. Ar trebui să citeşti şi tu *Jaloane*. E o carte foarte bună, foarte bine argumentată.

— N-am nevoie să citesc nimic de indivizii ăştia ticăloşiţi, care întorc lucrurile după propriile lor interese. Singura carte de care am nevoie este Coranul.

— Dar nici măcar n-ai citit-o!

Tatăl şi fiul nu se certaseră niciodată în felul acesta deschis, şi Ciocănitorul era aproape sigur că avea să piardă, fiindcă Hassan citise mai multe cărţi decât el; dar îl înfuria faptul că minunata lui religie fusese pervertită de nişte demagogi moderni care îşi urmăreau propriile scopuri politice.

Discuţia începuse în termeni amicali, când Ciocănitorul, pregătindu-se să se culce devreme, trecuse prin camera lui Hassan să se asigure că era pregătit pentru marea lor vizită la palatul Buckingham. Şi îl găsise şi de data aceasta cu nasul în *Jaloane*.

— Oricum, spuse el acum, islamul nu a avut niciodată un cămin politic. Islamul e o stare de spirit – modul perfect şi sublim de a trăi. A lupta pentru teritorii înseamnă a copia ce au făcut creştinii şi evreii. Noi suntem mai presus de asta.

— Cândva, am avut un imperiu, replică Hassan.

— Da, dar n-a fost niciodată guvernat de sus în jos. *Sharia* n-a fost niciodată pusă în practică. Şi oricum, dragul meu Hass, noi avem mica noastră comunitate, *ummah* a noastră, aici, la noi acasă. Tu, mama şi eu.

Fiecare familie poate fi un stat islamic pur. Sigur că ar fi mai bine dacă am avea ţări întregi, şi…

— Ele sunt cele mai rele, aşa-numitele ţări „islamice“. Dictaturile, regatele şi teocraţiile. Nu te fac să te simţi ruşinat?

Ciocănitorul se aşează pe marginea patului fiului său.

— Asta e durerea religiei mele, durerea vieţii. Şi cum islamul este Viaţa însăşi, unica viaţă, trebuie să accept că ele sunt unul şi acelaşi lucru. Dar nu pot să schimb asta. Mi-aş fi dorit ca, la un moment dat în istoria sa, Islamul să fi creat o societate practică în care să putem crede şi care să respecte învăţăturile Profetului. Noi nu avem o biserică, aşa cum au creştinii, nu avem nici măcar clerici, ca rabinii evreilor. Noi suntem, trebuie să recunosc, mai degrabă în afara lumii acesteia.

— Dar nu trebuie să fim aşa! Putem fi parte a acestei lumi. De ce să fim excluşi?

— Ei, sigur, dragul meu băiat, sigur că mi-aş dori şi eu să existe ţări în lume – ori aşa-numitele state „musulmane“, ori cele occidentale – acceptabile pentru un musulman adevărat. Mi-aş dori să nu fim nevoiţi să trăim ca nişte exilaţi în carapacea familiei pentru a ne respecta preceptele. Asta e o mare durere. Dar s-ar putea să fie, pe undeva, şi vina noastră. Adevărul s-a aflat la noi aproape 1500 de ani, dar niciodată nu am creat un mod de viaţă – ştii tu, aspectele practice ale statului, ale bisericii, ale politicii şi ale legii capabile să permită fondarea unei societăţi islamice. Este o mare durere, dar…

— Dar nu e prea târziu! Nu mă tot lua cu „o mare durere“, cu resemnarea asta de om bătrân! Spui că crezi în fiece cuvânt al Coranului. Atunci…

— Cred, sigur că da.

— Atunci studiază-l mai atent! Urmează exemplul Profetului şi du vestea cea bună în lumea *jahili*.

— Dar îmi place America! Îmi plac filmele şi televiziunea ei! Cum se numea filmul ăla cu fata drăguţă din serialul TV? Nu contează. Îi admir ştiinţa şi… atitudinea prietenoasă! Când am fost acolo, în drum spre şi dinspre Mexic, oamenii s-au arătat foarte amabili cu mine. În New York, în

Colorado şi în Los Angeles. Au fost primitori şi generoşi cu un străin cu tenul cafeniu şi cu accent ciudat. Nu trebuie să mă îmbăt, să devin obez cu mâncarea lor de fast-food sau să le văd pornografia, dar…

— America este inamicul. Aşa cum au fost Persia şi Bizanţul pentru Profet. Noi ar trebui să-i eliberăm pe ei.

— Şi cum îi veţi elibera? întrebă Ciocănitorul. O să intraţi cu avionul într-o altă clădire? Le omorâţi toţi politicienii, le distrugeţi armata şi apoi le spuneţi: „Acum vom institui adevărata societate islamică a lui Allah din California până-n New York, deşi încă habar n-avem cum s-o facem practic, fiindcă n-am mai făcut-o niciodată înainte?“

— Vorbeşti ca un *kafir*.

Ciocănitorul îşi regăsise calmul după ce aruncase cu *Jaloane* prin cameră. Ştia că tot ce-i spunea acum fiului său putea fi crucial şi avea grijă să nu ridice glasul.

— Eu am citit foarte puţine cărţi, adevărat, dar un lucru îmi e clar: ori de câte ori s-a amestecat în politică, Islamul s-a făcut de râs. Acele state musulmane care au luat o poziţie s-au declarat de partea germanilor în Primul Război Mondial şi a naziştilor în cel de-al doilea. Iar după aceea s-au aliat cu ateii Uniunii Sovietice. Noi nu suntem buni la politicile naţionale.

— Asta-i o prostie, iar tu o ştii. În Afghanistan i-am înfrânt pe sovietici. Noi am câştigat Războiul Rece! America pretinde că ea a făcut-o, dar nu-i adevărat. Afghanii au învins. Asta a fost cea mai grea parte. Acum e mai uşor să biruim America. Uită-te la liderii ei cretini!

— Dar, repet, dragul meu Hassan. Cum o veţi face? Chiar dacă America ar putea fi cucerită, ceea ce e imposibil, ce veţi face cu ea pe urmă? Nu aveţi nici măcar o imagine clară a ceea ce ar însemna o ţară modernă. Ideea că noi putem institui un stat perfect este ridicolă. Vremea aceea a trecut. Fii înţelegător, acceptă realitatea. Spune-ţi rugăciunile. Vom ajunge în rai, dar trebuie să fim răbdători aici, pe Pământ. De aceea ţi-am pus numele Hassan, nu Hussein – după nepotul liniştit al Profetului, nu după cel turbulent.

Hassan se ridică şi începu să dea roată camerei.

— Uite ce e, tată, cred că nici unul dintre noi nu ar trebui să spună lucruri pe care le-ar putea regreta mâine. Dar adevărul este că aproape întreaga lume musulmană trăieşte în sărăcie, sub tiranie. Iar motivul este acela că America, prin ceea ce ea numeşte „globalizare“, ne asupreşte şi susţine guvernările groaznice din statele „musulmane“. Pur şi simplu nu putem permite ca semenii noştri să fie trataţi ca ultimii oameni ai lumii.

Ciocănitorul oftă.

— Sunt sigur că popoarele din Orientul Mijlociu sunt oprimate de guvernele lor şi întotdeauna i-am susţinut pe palestinieni. Dar acesta n-a fost un război islamic, un jihad sau ceva asemănător. A fost o luptă pentru pământurile care le-au fost luate. Şi, oricum, mulţi dintre liderii Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei au fost creştini.

— Tu chiar n-ai înţeles nimic, aşa-i? replică Hassan, ridicând din nou glasul. Toată peroraţia ta despre politică… Nu mă interesează politica britanică şi nici o altă politică naţionalistă. Noi avem la dispoziţie o politică trasată de Allah. E chiar în faţa ochilor noştri.

— Nu vreau să mai discut despre asta, spuse Ciocănitorul şi se ridică băţos de pe pat. Mâine este cea mai importantă zi din viaţa mea. Te rog să nu mi-o strici.

Hassan se uită pentru o clipă la uşa închisă. Fusese pe punctul de a spune lucruri de care i-ar fi părut rău după aceea. Bine că se dusese la culcare zevzecul ăla bătrân! Aşa cum i se întâmpla deseori, simţea nevoia unui aer mai pur, aşa că se duse jos în camera de zi, unde o găsi pe mama lui citind.

— Pot să împrumut maşina ta, mamă?

— Sigur. Nu te întorci târziu, nu-i aşa? Mâine e…

— O zi importantă. Ştiu.

În vreme ce conducea, Hassan îşi scoase mobilul şi, fără să stea pe gânduri, o sună pe Shahla. Deşi nu era de acord cu ea şi considera că apostazia ei avea să-i atragă damnarea veşnică, recunoştea în sinea lui că fata avea o gândire limpede. Şi îi plăcea compania ei – la un nivel intelectual, îşi sublinie el.

Ştia că exista o anume ipocrizie în atitudinea lui. Ali din Bradford ar fi fost îngrozit să afle că îi telefona unei fete atee. Dar simţea că ea l-ar putea ajuta să-şi limpezească mintea; poate că, datorită ei, avea să clarifice unele lucruri.

— Ei, e oarecum neaşteptat, spuse Shahla, dar şi-aşa nu-mi planificasem nimic pentru seara asta. Citeam doar. Mi-am zis că mai târziu aş putea vedea un film la noul meu DVD-player.

Hassan ţinea mobilul în palmă şi-şi sprijinea capul de geamul rece al portierei, ca doborât de oboseală şi de resemnare.

Fusese deja o zi lungă pentru el. Dimineaţă livrase, aşa cum fusese instruit, la „barul“ din Manor Lane, toate componentele pentru fabricarea bombelor, pentru ca Seth şi Elton să le poată asambla. Salim îi spusese să se întoarcă în ziua următoare, când toţi aveau să primească ultimele instrucţiuni de la un membru al grupării Husam Nar. Aşa îi rămânea timp să meargă şi la palat.

Intră în sensul giratoriu de la South Circular manevrând volanul cu o singură mână, apoi străbătu Catford şi West Norwood. Era suficient de târziu şi de urât afară pentru ca traficul să fie lejer, aşa că, după o jumătate de oră, opri în faţa şirului de case-tip din Clapham.

— Intră! Foloseşte-mă drept hotel. Vezi dacă-mi pasă!

Zâmbetul cu care îl întâmpină atenuă aciditatea cuvintelor ei. Îi dădu un sărut cast pe obraz şi rămase alături de el.

— Vrei ceva de băut?

Urcară la etajul întâi şi intrară în apartamentul ei.

— Eu voi bea vin, dar tu poţi alege ceva punitiv, dacă vrei. Ceai negru? Iarbă de grâu? Suc de jojoba?

Hassan zâmbi.

— Un ceai obişnuit e bun. Mulţumesc.

Se aşezară de o parte şi de alta a măsuţei de cafea. Camera era mică, dar nu înghesuită. Shahla îşi trecu picioarele lungi peste braţul fotoliului. Purta o rochie roşie, colanţi din lână, cizme din piele şi un fel de vestă din lână de oaie.

— Ţi-e suficient de cald, Hass?

— Mi-e bine, mulţumesc. Te-am oprit cumva… Adică, arăţi ca şi când te-ai fi pregătit să ieşi în oraş.

Shahla privi în jos, spre hainele ei.

— Ce? Nu, nu. Doar că-mi place să-mi păstrez standardele ridicate. Niciodată nu poţi să ştii cine te sună. Ce mai e nou pe la medresă[44]? Toate fetele poartă încă *hijab* acolo?

— Da, da, ştiu. Fă mişto dacă vrei!

— O să ard în iad, Hass? Şi o să fie rău?

— Mâine mă duc la palatul Buckingham. Cu tata.

— Oh, ce-mi place de tatăl tău! Îţi aminteşti? Ne-am întâlnit la absolvire. Ce om drăguţ! Şi cu un zâmbet sexy, dacă-mi aduc bine aminte.

Hassan izbucni în râs.

— Ideea mă îngrozeşte. Am reuşit totuşi să scap de prânz.

— Ai haine potrivite?

— Am un costum. Tata o să vină în chestia aia de pinguin, iar mama şi-a cumpărat cel puţin trei rochii noi. Şi geantă, pantofi, de toate.

— O să fie nostim. Ar trebui să fii mândru de el. Şi o să vă ofere pe urmă un prânz la… ştiu eu, la o mare petrecere în aer liber?

— Nu, nu, fiecare pleacă apoi la treaba lui. Ei se duc să mănânce la un restaurant libanez în Knightsbridge. Iar eu mă duc… Mă rog, am alt peşte de fript.

Se aşternu un moment de linişte. Hassan bău din ceai.

— Eşti bine, Hass? Îmi pari puţin încordat.

— Sunt bine, replică el, întrebându-se cum de îşi dăduse ea seama. M-am ciondănit puţin cu tata înainte de a veni aici. Nu cine ştie ce.

— Pe ce motiv?

— Religie.

— Ei, ce surpriză!

Îşi ridică picioarele de pe un braţ al fotoliului şi le trecu pe celălalt. El şi-ar fi dorit să nu fi făcut asta.

— Hass, toţi suntem puţin preocupaţi de faptul că petreci atât de mult timp la moschee. Unii dintre oamenii de acolo nu sunt tocmai drăguţi.

— De unde ştii? N-ai fost niciodată acolo.

— Are o reputaţie.

— Ah, da! Şi care e această „reputaţie“?

— Că este Wahhabi[45].

— Şi ce-i rău în asta?

— „Ce-i rău în asta?“ E ca şi când ai spune: „Ce-i rău în nazism“!

— Wahhabiştii nu au fost nazişti, nici pe departe. Au fost…

— Au executat mulţi oameni care nu erau de acord cu ei şi au ars o sumedenie de cărţi. Au fost un ecou al Evului Mediu în secolul XX, încercând să pretindă că progresul ştiinţific nu a existat.

— Ei, cred că-i poţi compara cu puritanii din creştinism sau cu secta amish, ori…

— Sectanţii amish înregimentaţi, replică Shahla. Cu asta suntem de acord?

— Nu e totuşi o sectă măruntă. Este confesiunea religioasă dominantă în cea mai bogată şi mai puternică ţară islamică a lumii, Arabia Saudită.

— Dar exact asta e problema, zevzecule! Suveranii saudiţi tiranici şi miliardele de dolari americani obţinuţi din petrolul saudit susţin o religie violentă şi înapoiată, din Epoca Pietrei!

— Dar în ţara lor se află Mecca şi Medina, şi…

— Ştiu. Ei au cele două locuri sfinte şi banii din petrol. În unele ţări musulmane, wahhabiştii sunt singurii cu bani suficienţi pentru a construi şcoli. Pentru copiii aceia, islamul chiar este wahhabism. E ca şi când toţi copiii creştinilor ar merge la şcoli administrate de IRA[46] sau de Ku Klux Klan – fiindcă altele n-ar exista.

Hassan rămăsese uimit de vehemenţa din glasul ei.

— Cred că exagerezi, spuse el.

— Ba dimpotrivă. În realitate, e chiar mai bizar. Fiindcă banii aflaţi în spatele saudiţilor şi al wahhabismului sunt americani. Ca şi când guvernul britanic ar plăti IRA să-i educe pe copiii britanici.

Hassan se ridică.

— Moscheea mea este cât se poate de respectabilă.

Shahla se ridică şi ea – era puţin mai înaltă decât Hassan.

— Îmi pare rău, Hass. Nu pleca. Stai jos. Mai fac puţin ceai. Dar… prietenii tăi sunt îngrijoraţi. Ştii asta?

Pe de o parte înfuriat, pe de alta dornic să rămână, Hassan se aşează încet la loc. O auzi pe Shahla în bucătăria mică, mişcându-se repede, de parcă ar fi vrut să se întoarcă înainte ca el să se răzgândească şi să plece. Aproape că uitase cât de enervant de în temă era, chiar şi când venea vorba despre subiectul „lui“. Când reveni cu ceaiul, Shahla se aşează în faţa lui, de această dată cu picioarele pe podea.

— Ne uităm la filmul despre care ţi-am pomenit? îl întrebă. Am cumpărat un DVD-player micuţ cu numai 25 de lire. E ca un CD-player. Uite! Doar îl conectezi în partea din spate a televizorului.

— Bine, acceptă Hassan.

— Dar promite-mi că nu te implici prea mult, îl rugă Shahla.

— Bine.

— Ştiu cât de tare doare. Sunt sigură că există un viitor pentru islamul adevărat, însă într-un mod paşnic, religios. Va veni şi modernizarea. Oamenii vor dispune de mai multe opţiuni, vor trăi mai individualizaţi, iar asta îi va laiciza. Vor putea să-şi manifeste credinţa în particular, dar îşi vor trăi viaţa în unităţi mai mici. Fragmentat. Atomizat.

— Nu pot suporta aşa ceva! exclamă Hassan. Când te gândeşti la gloria imperiului islamic, la diferitele nuanţe şi rase aduse împreună de această credinţă extraordinară! Acum, fiecare s-a desprins – s-a „atomizat“, cum ai spus tu, cu propriile sale căşti audio prosteşti, cu tonuri de apel şi SMS-uri.

— Ştiu, spuse Shahla. Nu e nimic măreţ la lumea modernă, aşa-i? „Opţiunile consumatorilor.“ Atât de puţine. Internetul nu face decât să sublinieze asta. Face ca banalitatea existenţei să fie disponibilă instantaneu.

— Doamne, da, încuviinţă Hassan. Blogurile.

— Şi site-uri ca YourPlace.

— Aaaah!

— Serios, Hass, asta nu se poate întâmpla niciodată. O revoluţie. Cel mai bun model islamist despre care am citit vreodată…

— În cadrul studiilor tale deja foarte avansate.

— Exact. În cadrul studiilor mele foarte avansate… Islamismul nu poate genera sisteme politice cu repere democratice incluse. El se bazează pe existenţa unor oameni buni, care să conducă drept. Dar asta creează un cerc vicios, fiindcă oamenii buni pot deveni buni doar într-o societate deja islamică.

— Îmi place totuşi acest idealism, spuse Hassan. Ţie nu?

— Ba da, îmi place. Dar, cândva în ultimii 1 500 de ani, aţi uitat să vă mânjiţi mâinile. Să inventaţi un sistem de guvernământ. Aşa că acum e prea târziu.

Hassan îşi muşcă buza.

— Atunci, ne uităm la film?

Shahla izbucni în râs.

— Bine. E ceea ce tu ai numi o aiureală *kafir* – un fel de comedioară siropoasă, recunosc ruşinată, cu Tom Gritt şi Evelina Belle.

— Perfectă pentru lumea noastră atomizată, replică Hassan. Nici măcar nu trebuie să mergem la cinema. Eşti sigură că nu te deranjează să împarţi sonorul cu mine? N-ai prefera să ai căştile tale?

— Termină! O să mă faci să plâng!

Shahla puse discul în micul player din spatele televizorului.

— Eşti sigur că nu e prea târziu? Filmul nu se termină înainte de ora unu.

— E în regulă. Apoi mă duc acasă.

— Bine.

Hassan avu un moment de stânjeneală, ca şi cum ideea ca el să rămână tocmai fusese pusă pe tapet, iar el…

— Sigur, dacă pe tine nu te deranjează, Shahla. Dacă mâine nu trebuie să te trezeşti devreme…

— Nu, nu. Eu n-am întâlnire cu regina. Gata. Alegeţi o scenă? Nu, mulţumesc. Dă-i drumul!

Hassan nu avea mari aşteptări de la film, dar după cincisprezece minute, deja nu-şi mai putea înăbuşi râsetele.

La începutul serii, Vanessa Veals pusese cinci cuburi de gheaţă într-o cupă victoriană, turnase votcă până aproape de margine, apoi adăugase mentă proaspătă, o felie de lămâie verde şi un strop de grenadine. Era a doua băutură „adevărată“ de la ora şase, iar după ea avea să rămână la ceea ce numea „doar vin“. Luă paharul în camera de zi, îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză pe canapea, apoi deschise televizorul.

Îşi aprinse o ţigară, o clasică americană cu gust de grâu prăjit, şi îşi trecu mâna prin părul spălat şi uscat în după-amiaza aceea la coafor pe Holland Park Avenue. Înainte de a se relaxa, îi trecu în revistă pe toţi cei pentru care se simţea responsabilă.

Max, terrierul West Highland White, îşi făcuse plimbarea şi lătrase timp de două ore bune în capătul grădinii, sub fereastra vecinilor. Bella, fiica ei de paisprezece ani, rămăsese să doarmă acasă la Chloë sau la Zoë. Rămânea să doarmă la alţii mai în fiecare noapte, remarcase Vanessa, dar asta era probabil un lucru bun pentru abilităţile ei sociale. Notele Bellei nu erau încurajatoare, dar, la urma urmei, fata nu era întruchiparea deşteptăciunii. Pentru Vanessa, fiica ei era un mister. În primul rând, nu părea interesată de modă. Poate fiindcă era plinuţă, dar Vanessei nu prea îi venea să creadă. Nu părea atrasă nici de discoteci, petreceri, băieţi, pantofi, nici de muzică, bani sau alte lucruri de care ar fi fost normal să fie atrasă. Dumnezeu ştia ce făceau ele când „dormeau“ una la alta – în afară de faptul că mâncau chestii care îngrăşau şi îşi luau pijamale groase şi se băgau în saci de dormit. Bella părea să fie dintr-o altă epocă; o dată, Vanessa o surprinsese citind despre ponei, Dumnezeule mare.

Apoi, Finbar. Băiatul era sus, în camera lui, iar ea nu mai îndrăznea să urce acolo. El putea face până şi cea mai politicoasă întrebare a ei să pară o încălcare flagrantă a intimităţii lui. Probabil că se masturba sau aşa ceva, dar avea şaisprezece ani, deci, din punct de vedere legal, era adult – sau foarte aproape – şi, prin urmare, ea nu mai avea ce să facă în privinţa asta. Era foarte palid, într-adevăr, şi la fel de slab pe cât era Bella de durdulie, dar ce putea face mama lui? Să-l oblige să se ducă la sală, să mănânce mai mulţi cartofi? Mai bine să-l lase să-şi găsească propria cale în viaţă, acolo

sus, de unul singur. Şi, în orice caz, camera lui era chiar drăguţă – cea mai bună din casă, după cum spunea John întotdeauna.

Iar John? Ei, ce să vezi, John lucra până târziu. Iar când venea acasă, mai lucra puţin. Vanessa ştia că pusese la cale o afacere substanţială. Îşi dădea seama de asta fiindcă, în loc să vină în pat la ora unu şi să stea treaz aproape toată noaptea frământându-se, nu se culca decât după ce deschidea sau închidea ziua de lucru cine ştie ce piaţă orientală – iar uneori nici atunci: îl găsea ea la ora şapte în bucătărie, neras şi cu faţa trasă, cu ziarele de dimineaţă pe masă, în aceleaşi haine de cu o seară în urmă.

Vanessa îşi aprinse o altă ţigară şi oftă. Se măritase cu John fiindcă era bogat şi fiindcă i se păruse că avea puţine pretenţii de la ea. Renunţase bucuros la tranzacţiile de pe NYMEX şi îşi luase ceea ce ea considera a fi o slujbă mai respectabilă, la biroul de resurse energetice din sediul central al băncii, pe Wall Street; îi spusese că o făcuse pentru ea, deşi Vanessa îl cunoştea deja prea bine pentru a mai crede că ar fi acceptat să facă ceva, orice, dacă nu îi aducea un câştig financiar. Oricum, fusese o minciună utilă pentru amândoi: ea luase un agent de bursă necizelat şi îl transformase într-un suav participant la seratele de caritate, iar el se metamorfozase din pură galanterie şi din dorinţa de a-i face soţiei lui pe plac.

Ceea ce nu prevăzuse ea fusese caracterul limitat al vieţii soţului ei – şi părticica marginală pe care i-o rezerva ei. O trata politicos şi marca ziua ei de naştere şi aniversarea căsătoriei lor cu mici cutiuţe cu bijuterii şi cu cine tăcute *à deux*, în localuri extrem de scumpe, de unde ea abia aştepta să plece. Crezuse că avea să-i placă să fie lăsată în pace, să fie independentă, dar constatase că se simţea dureros de singură. Deşi citea cărţi şi avea prieteni, resursele ei interioare nu erau suficient de bogate pentru a face faţă crudei şi neîncetatei apăsări a singurătăţii. Era ca marea; nu se sfârşea niciodată.

John Veals nu era interesat de nimic altceva decât de bani. Nu juca golf sau tenis. Nu ţinea cu o echipă de fotbal. Arunca toate revistele în coşul de gunoi. Mergea la teatru sau la operă o dată pe an, dacă participarea la spectacol îi oferea vreun avantaj financiar cert şi măsurabil. Nu se ducea niciodată la cinema, iar televiziunea i se părea o pierdere de vreme. Un

achizitor personal îi cumpăra hainele de care avea nevoie. Ideea lui de cină se rezuma la cârnaţi cu mazăre congelată, deşi era dispus să se aşeze în faţa unor platouri cu *foie gras* şi vită niponă, dacă strădania avea un rost bine definit. Nu-i plăcea alcoolul, deşi avea o pivniţă bine aprovizionată, pentru Vanessa; făcuse o înţelegere cu un comerciant din St. James's, care îi livra marfa acasă o dată la două săptămâni.

Detesta sărbătorile, fiindcă îl ţineau departe de pieţele financiare, şi se plictisea pe marginea piscinei, pentru că nu citea şi nu ştia să înoate. Nu-i plăcea să călătorească şi susţinea că, în cadrul serviciului, călătorise deja mai mult decât suficient. Cultura, limba, arta şi monumentele celorlalte ţări nu însemnau nimic pentru el. Vanessa îl silise la un moment dat să meargă un weekend la Veneţia, unde singurul lucru care îi stârnise interesul fusese ideea că lângă podul Rialto îşi începuseră cămătarii evrei activitatea; refuzase să intre la Scuola San Rocco să vadă tablouri de Tintoretto, fiindcă trebuia să răspundă la telefon. Şi, în orice caz, era alergic la tot ce aducea a religie. Provenea dintr-o familie de evrei, dar nu era câtuşi de puţin interesat nici de Dumnezeul lor, nici de tradiţiile iudaice; de fapt, era un antisemit consecvent, într-un mod pe care probabil şi-l imagina inofensiv, vorbind deschis despre „ovreii lingăi" – evreii care, după părerea lui, se străduiau să intre în graţiile neevreilor din clasele superioare ale societăţii – şi referindu-se la agentul lui cu apelative precum O'Bagel sau O'Shlo. „Tata s-a născut în Lituania", îl auzise ea spunând la un dineu. Şi ce mama mă-sii? Bunicul Vanessei era din Pittsburgh, Pennsylvania! Îl amuzase peste măsură faptul că Steve Godley, un protestant din Surrey, fusese la un moment dat împiedicat să urce în ierarhie la banca pentru care lucra şi care era deţinută de nişte evrei. Veals pretinsese că, înainte de ziua de golf a partenerilor, la Pebble Beach, Godley fusese circumcis la vârsta de treizeci şi nouă de ani şi se fâţâise gol în sus şi-n jos în vestiar vreme de jumătate de oră după ce-şi încheiase loviturile. Singurul lucru care îl amuza mai mult era ideea că Bob Cowan fusese promovat în consiliul de administraţie fiindcă lumea îl credea evreu. Nu era, dar americanilor nu le era permis să întrebe, pe motiv că până şi simpla întrebare era, dintr-un anumit punct de vedere, un

comportament „rasist“. John Veals era încântat de gluma asta; pentru el era sugestivă.

Din câte ştia Vanessa, John nu citise niciodată vreun roman. Toate genurile de muzică i se păreau iritante şi imediat ce se urca în taxi le cerea şoferilor să închidă radioul. Galeriile de artă îi displăceau, deşi aspectul financiar al artei britanice moderne i se părea vag atractiv; admira modul în care colecţionarii formaseră iniţial piaţa pentru artişti precum Liam Hogg, după care o acaparaseră; o asemenea manipulare, explicase el, nu ar fi fost permisă de ASF pentru nici un alt produs cu excepţia „artei“. Deşi înţelegea cursele de cai şi pariurile la fel de bine ca toţi britanicii, nu se ducea niciodată la hipodrom şi nu paria; animalele în sine îi displăceau, fiindcă îi provocau crize de astm. Nu avea viaţă socială în afara biroului, iar Vanessa ştia că în sinea lui nu-l agrea pe cel mai apropiat „prieten“ al lui, Stephen Godley.

Unica activitate, unicul aspect al vieţii umane care îl interesa pe John Veals era banul. Ciudat era – îşi spuse Vanessa aprinzând o altă ţigară – că făcuse suficienţi bani cât să-i ajungă pentru o mie de vieţi fără să mai fie vreodată nevoit să se ridice din pat dimineaţa… sau poate pentru două mii, dat fiind că nu avea hobby-uri, nu bea, nu se distra şi se mulţumea cu nişte cârnaţi la cină. Uneori îşi imagina banii soţului ei: milioane, zeci de milioane, sute de milioane în teancuri ordonate, cu banderola originală a băncii, cu chipul reginei Elisabeta a II-a şi cu cel al lui George Washington privind în gol, aşezaţi undeva într-un seif, în întuneric, făcând… Nefăcând nimic, absolut nimic, stând pur şi simplu acolo, făgăduind să plătească posesorului la cerere… Dar care posesor? Care cerere? Şi în care viaţă pe planeta asta sau pe alta, ce încă aşteaptă să fie descoperită?

Mica Sophie Topping îi spusese odată Vanessei, în culmea agitaţiei, că Lance, soţul ei, aflase un secret bancar – nu o „informaţie din interior“, se grăbise ea să sublinieze, ci un secret letal şi delicat. Înainte însă, cel care i-l destăinuise îi ceruse să jure că nu avea să-l dezvăluie nimănui. Iar Lance jurase pe viaţa soţiei şi a copiilor lui. Sophie era roşie la faţă din cauza şocului şi a exaltării solemne.

— Aşa procedează ei, îi explicase Vanessei. Când ceva e foarte, foarte important şi teribil de secret. Jură pe viaţa copiilor.

Vanessa râsese. Pentru John Veals, un legământ solemn ar fi fost unul în care să pună în joc vieţile copiilor săi jurând pe propria-i avere; ăsta ar fi fost genul de jurământ pe care n-ar fi vrut ea să-l rateze!

— De ce râzi, Vanessa? întrebase Sophie.

— Mă gândeam la John. Scuză-mă. Dacă v-aţi pierde toţi banii, Sophie, iar seara ai ajunge acasă şi Lance ţi-ar spune: „Lasă, cel puţin suntem cu toţii în siguranţă, suntem toţi sănătoşi, ne avem unii pe alţii, o putem lua de la capăt“… ei bine, nu ai fi tocmai fericită, dar cel puţin ai avea o consolare, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da. Dar de ce râdeai?

— Fiindcă eu, cu John, nu aş avea. Pierderea întregii averi ar fi pentru el mai cumplită decât pierderea întregii familii. Aşa că nu e mare lucru să jure pe soţia şi pe copiii lui.

Vanessa se ridică de pe canapea şi se duse în bucătărie. Max dormea în coşul lui, Bella era plecată, Finn era în camera lui, iar John lucra. *Plus ça change*. Mâncase o salată la prânz, aşa că nu avea nevoie de cină; în schimb, luă două sticle de Meursault din frigider, un tirbuşon şi un pahar curat. Întoarsă în camera de zi, trase jaluzelele până la podea, aprinse focul, îşi turnă puţin vin şi căută pe hard disk episodul înregistrat din *Shropshire Towers*. Apoi se rezemă de spătar şi îşi duse paharul la buze, simţind cum tăişul singurătăţii se estompează.

Sus, în camera lui cea frumoasă, sub privirile mereu vigilente ale Evelinei Belle şi ale grupului Wireless Boys, Finn îşi rulă un joint triplu de Aurora/Skunk Two şi se asigură că avea totul pregătit pentru ceea ce se anunţa a fi o seară decisivă în Barking Bungalow. Apăsă pe una dintre tastele de apelare rapidă ale telefonului şi dădu comanda sa obişnuită de pizza. Într-un moment de responsabilitate, ceru şi felii de mere în aluat, pudrate cu zahăr. Fructele, după cum spunea mereu Ken, sunt pentru fructănaci – dar omul trebuie să se gândească şi la sănătatea lui.

În vreme ce pe ecran se derula genericul, Finn aprinse jointul şi inhală adânc. Aerul din studio era încărcat de emoţie. Renunţaseră la decorul obişnuit, cu petrecerea celebrităţilor şi faţa de masă din damasc; pentru acest episod, Terry O'Malley şi Barry Levine se aflau – pentru a-i cita – „în bârlogul leilor", adică pe scenă, în faţa publicului.

— În seara aceasta transmitem de aici, din Bedlam, spuse Terry. Situaţia este mai mult decât tensionată. Doamnelor şi domnilor, înainte de a intra în direct în bungalow-ul Barking, să-i urăm bun venit invitatei noastre speciale, cineva care ştie despre transmisiunile TV în direct mai multe decât oricine, da, este încântătoarea, irezistibila Agneta King!

Cât timp Lisa se aflase în bungalow, în studio se simţise nevoia unui plus de strălucire, iar CV-ul Agnetei King, în calitatea ei de prezentatoare meteo transformată în moderator, fusese foarte potrivit.

— OK, iubirea mea, continuă Terry, pe cine pariezi în seara asta? Nu uita, un singur concurent poate câştiga. Şi hai să-ţi aduc aminte care este premiul – în caz că ai uitat cumva! Un tratament gratuit pentru afecţiunea de care suferă, timp de un an întreg, la Park View, cel mai mare spital din Anglia, plus un fabulos Sherman Pathfinder 4x4, în valoare de peste 50 000 de lire sterline.

— Ei bine, eu cred că Alan este favoritul, nu-i aşa? replică Agneta.

— Aşa arată cifrele, interveni Barry Levine. Dar şi Sandra are lipici la public. Şi fiindcă tocmai pomeneam despre fete cu lipici… să intrăm acum în direct în bungalow-ul Barking, unde o vom găsi chiar pe… Lisa!

Lisa apăru în imagine zgribulită într-o haină de blană grea, în faţa bungalow-ului, cu un microfon în mână.

— Fir-ar să fie, băieţi, daţi-mi voie să vă spun că e teribil de friiiiig aici! Mâinile mi-au îngheţat bocnă!

— Se vede că tremuri toată, Leese, spuse Terry O'Malley. Acum însă, înainte de a trece la treabă, să revedem cum s-a descurcat fiecare concurent cu provocarea terapeutică. Aşa e, a venit timpul pentru o trecere în revistă a PT. Bine, băieţi! Daţi-i drumul!

Finn trase cu poftă un fum. Episodul ăsta părea să se transforme într-unul clasic. După părerea lui, cei cinci finalişti aveau şanse egale; rezultatul

ar putea depinde de cât de mult îşi doreau cu adevărat să câştige. Primul era Preston, bătrânul care suferea de demenţă. Atunci când izbutea să se concentreze asupra premiului, Preston era un concurent redutabil, dar, aşa cum remarcă Agneta în vreme ce urmăreau imaginile care se derulau, „Nu e chiar atât de sexy, ce ziceţi?“. Juriul asista la experimentul unei relaţii amoroase cu o persoană vârstnică, de pe Channel 7.

A doua la rând fu deprimata Sandra. Nu părea să înţeleagă natura provocării ei terapeutice, aceea de a încerca să reziste două zile fără medicaţie. Insistă însă că era „moartă de emoţionată“ în privinţa câştigului. Valerie, pacienta bipolară, părea euforică după experienţa bungalow-ului. Reuşea cu greu să-şi stăpânească vorbăria excesivă şi neastâmpărul şi îşi întrerupea frecvent şirul propriilor idei. Ceilalţi concurenţi începeau să se scuze când o vedeau îndreptându-se spre ei.

Cel mai greu părea să-i fie schizofrenicului Alan. În ciuda îndemnurilor constante din partea juraţilor, nu manifesta o dorinţă de a câştiga atât de mare pe cât şi-ar fi dorit ei. Omul părea să stea de vorbă cu persoane pe care nimeni altcineva nu le vedea. Li se adresa cu glas tare, logic, şi părea să deteste întreruperile venite din partea Lisei şi a membrilor juriului. În ciuda acestei perversităţi, Alan dovedea o integritate ce impunea respect.

— Mda, trebuie să recunoşti asta, spuse Barry Levine. Alan are ceva al lui.

Agneta King se arătă de acord.

— Asta nu i-o poate lua nimeni, Barry.

În clipa aceea se auzi soneria de la intrare, şi Finn coborî să-şi ia pizza comandată. Uşa de la biroul tatălui său era deschisă, dar înăuntru nu se afla nimeni. Prin uşa de sticlă a camerei de zi de la parter o văzu pe mama lui întinsă pe canapea, fără pantofi în picioare. Stătea cu ochii închişi, iar alături de ea era o sticlă de vin. Finn îi dădu tipului cu pizza un bacşiş de cinci lire (pentru pizza în sine nu trebuia să plătească, fiindcă avea cont deschis) şi se întoarse în fugă înapoi sus.

Muşcă din obişnuita Margherita şi derulă repede înainte printre clipurile publicitare. Deşi el era un fan devotat al concursului, popularitatea de care se bucura *It’s Madness* îl mirase întotdeauna. Câţiva oameni cu o

inteligenţă redusă, fără abilităţi de conversaţie şi cu serioase probleme de personalitate, erau închişi împreună într-o casă în care interacţiunile insipide le erau monitorizate. Împărţeau aceleaşi spaţii de zi şi de dormit, deşi încăperile în sine nu aveau nimic interesant: iluminatul tern şi înregistrările video nu foarte clare anulau orice punct de interes vizual. Exista un element de competiţie, într-adevăr, ceea ce putea conferi puţin dramatism oricărei emisiuni, deşi Finn nu reuşise niciodată să-şi dea seama pentru ce anume era competiţia – *la ce* trebuia să fii mai bun decât ceilalţi. Uneori i se părea că hotărâtor pentru victorie nu era nimic din ceea ce spuneai sau făceai, ci mai degrabă cât de mult îţi păsa – sau declarai că-ţi pasă; iar capacitatea de a-i convinge pe juraţi că vrei cu adevărat să câştigi te putea propulsa ea însăşi pe primul loc.

În continuare, câtorva persoane nu tocmai dăruite de natură avea să li se ceară să împărtăşească publicului câte o fantezie sexuală. Fiecare trebuia să intre în baie şi să vorbească direct în faţa camerei. Iniţial se dorise filmarea unei secvenţe intitulate „Plăceri solitare“, în care concurenţilor li se cerea să se masturbeze într-o cabină de duş. Ideea fusese sugerată de un incident survenit într-o emisiune mai veche, când un tânăr corpolent fusese arătat „accidental“, printr-o uşă din sticlă semiaburită, atingându-şi părţile intime. Oricum, opoziţia faţă de această nouă idee fusese una puternică. „Un gest spontan, izolat, a marcat un moment istoric în domeniul programelor de tip reality-show“, scrisese un ziarist, „dar fără îndoială că includerea sa rutinieră în cadrul emisiunii i-ar distruge acest statut reprezentativ“.

Consiliul de administraţie al Digitime se reunise pentru a discuta problema şi decisese că nu era încă momentul potrivit pentru a „trece dincolo de un anumit prag“, dar că avea să reconsidere chestiunea pentru viitoarele serii ale programului. „Experţii noştri medicali ne-au informat însă că împărtăşirea fanteziilor intime constituie o procedură standard în multe forme de terapie. Limitările de bună-cuviinţă vor fi strict respectate.“

Prima intră în baie Valerie, sau „Scotty“. Purta un trening mulat şi tenişi roz. Se aşeză pe marginea căzii şi încercă să-şi găsească locul.

În partea de sus a ecranului era o mică imagine preluată din studio, în care Barry, Terry şi Agneta priveau către monitoarele lor.

În perioada de început a emisiunii nu obişnuiau să comenteze prea mult în momentul apariţiei concurenţilor, dar, în cele din urmă, Terry spărsese gheaţa, iar acum Agneta King se arăta întotdeauna dispusă să intervină şi ea.

— Fir-aş, cu un asemenea fund n-aş zice că are parte de altceva decât de fantezii! remarcă Agneta.

— Şi totuşi, pare destul de plină de viaţă, replică Terry.

— Lisa, spuse Barry, nu avem sunet din baie. Valerie a început deja să vorbească?

— Bine, răspunse Lisa. Mă duc să văd care e problema. Uraţi-mi noroc!

Camera de mână care o urmărea pretutindeni o arăta acum sărind peste una dintre canapelele din piele bej şi îndreptându-se spre baie.

În acelaşi moment, sonorul reveni şi se auzi ceva ce semăna cu un ţipăt. Imaginea se clătină dintr-o parte în alta, ca şi când cameramanul s-ar fi împiedicat.

Când se restabili, o înfăţişă pe deprimata Sandra, cu faţa roşie, ţipând şi plângând, cu obrazul aproape de al Lisei.

— E plăcut s-o vedem pe Sandra puţintel mai animată, comentă Terry, în colţul din stânga sus al ecranului. Credeam că nu-şi doreşte suficient de mult.

Sandra îşi încleştase mâna pe braţul Lisei şi încerca s-o tragă undeva.

— Mă duc cu Sandra, îi spuse Lisa cameramanului. Urmează-mă!

Se împleticiră pe un coridor, în vreme ce Sandra ţipa şi bolborosea ceva ininteligibil, până când ajunseră într-un depozit sau o hală cu obiecte de recuzită. Nefiind destinată filmărilor, nu era iluminată profesional, dar după ce aprinse luminile, Lisa reuşi să arate şi milioanelor de telespectatori ceea ce vedea ea – ceea ce o adusese pe Sandra în starea aceea.

Finn se aplecă în faţă, cu pizza în mână şi cu inima bubuindu-i în piept, şi se uită cu atenţie la imaginea neclară. În mijlocul ecranului, atârnând din tavan, părea să se afle o păpuşă uriaşă.

Camera de mână se apropie şi imediat deveni limpede că nu era o păpuşă, ci un om care atârna de o grindă din depozit.

Coloana sonoră deveni inaudibilă. Camera veni mai aproape şi focaliză pe faţa bărbatului. Era Alan, schizofrenicul, care se spânzurase.

Lisa începu să ţipe. Imaginea tremură, apoi dispăru. Pe ecran apăru apoi studioul în care Terry şi Barry se holbau la monitor cu expresii incredule. O clipă mai târziu, Agneta începu şi ea să ţipe.

Ecranul deveni complet negru.

42 Una dintre cele mai influente case de discuri, fondată de compozitorul şi omul de afaceri Berry Gordy, în Detroit (n.red.)
43 Titlul unei cărţi scrise de Charles Darwin care i-a adus acestuia faimă şi respect (n.red.)
44 Şcoală islamică de învăţământ superior religios (n.tr.)
45 Wahhabismul este o mişcare religioasă în cadrul Islamului, dezvoltată în secolul al XVIII-lea de Muhammad ibn Abd al-Wahhab, care propunea curăţarea islamului de ceea ce considera a fi impurităţi şi inovaţii. În secolul XX a dobândit o influenţă considerabilă, îndeosebi în Arabia Saudită. (n.tr.)
46 Irish Republican Army, Armata Republicană Irlandeză (n.red.)

PARTEA A ŞASEA

VINERI, 21 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Ora opt marca un nou început de zi rece în Ferrers End, unde R. Tranter privea soarele înceţoşat ridicându-se în depărtare, peste Loughton şi Chigwell. Se trezise încă de la şase, cu gândul la dineul pentru premiile Pizza Palace, organizat în seara aceea la Park Lane Metropolitan.

Îşi repetase discursul de o sută de ori, dar tot nu era mulţumit de el. Hotărâse că în prima fază avea să se prefacă surprins, chiar dacă *Flyleaf*, revista de specialitate, se arătase de acord cu casele de pariuri că nici jurnalul de călătorie al lui Cazenove şi nici cărticica pentru copii nu aveau şanse împotriva documentatei lucrări a lui Tranter despre A.H. Edgerton. Apoi avea să le mulţumească agentei sale – o vacă puturoasă – şi editorului care îi spusese că volumul e prea lung şi că bugetul ajungea doar pentru opt pagini de ilustraţii. Mulţumirile erau o chestie de rutină, din câte înţelesese el de la dineurile la care mai participase şi din articolele de presă pe care le citise. Mai departe, câştigătorul trebuia să spună ceva important despre literatură sau despre munca lui. Problema lui Tranter era că el nu avea nimic pozitiv de zis. Opiniile sale fuseseră expuse în întregime în anii în care lucrase ca recenzent, iar acum un singur lucru îl mai anima în privinţa cărţilor şi a scrisului: cât era de nedrept că Alexander Sedley, printre alţii, se bucura de un succes mai mare decât al lui.

În vreme ce stătea în pat, cu Septimus Harding ghemuit lângă el, în minte i se formulau tot felul de fraze. „Edgerton, un scriitor de incontestabilă valoare… Contrast izbitor… Favoriţii presei de astăzi… Scoate mâinile din buzunare, tu, cel din spate, că vorbim despre tine…“

Toate aceste mici abateri de la subiect, care ar fi dat bine în oricare dintre articolele sale pentru *Toad*, păreau, în contextul unei recepţii cu şampanie, meschine. Defensive. Lumea ar râde de el. În discurs ar trebui să-şi celebreze propria carte, subiectul ales sau pe el însuşi. Dar cum să facă asta fără a părea înfumurat?

În vreme ce îşi pregătea un ceai în bucătărie, auzi clapeta cutiei de scrisori din hol. Unul dintre lucrurile bune la casa din Mafeking Road, poate cel mai bun, era faptul că se afla la începutul traseului urmat de poştaş, şi, în vreme ce alte zone ale Londrei erau nevoite să aştepte până la amiază sau chiar mai târziu, el putea să citească, să sorteze şi să răspundă la corespondenţa primită înainte de ora opt, în fiecare zi. Puse pe podea o farfurioară cu lapte pentru Septimus şi coborî la parter, îmbrăcat în halatul de casă. Printre obişnuitele extrase şi circulare bancare, găsi un plic alb, simplu, pe care era limpede că nu fuseseră trecute un nume şi o adresă extrase dintr-o listă de corespondenţă de zece gigabiţi, ci acestea fuseseră dactilografiate ferm şi personalizat.

Întors în bucătărie, deschise plicul. Era de la şeful catedrei de literatură de la Universitatea South Middlesex, o profesoară pe nume Nancy Ritollo.

*

Stimate domnule Tranter, vă scriu în numele consiliului nostru de administraţie, pentru a vă invita la un interviu vizând ocuparea postului de profesor la cursul despre scrierea creativă, cu durata de un an şi cu posibilitatea de prelungire anuală, de comun acord, pentru o perioadă de maximum cinci ani. Postul este retribuit cu suma de 22 500 de lire sterline anual, iar norma de predare este de două ore săptămânal în campusul nostru din Walworth, evaluarea activităţii studenţilor şi o conferinţă publică trimestrială. Dacă sunteţi interesat de această invitaţie, trebuie să vă spun că interviul este doar o formalitate. Deocamdată nu luăm în calcul alte candidaturi. Vă rog să o contactaţi pe secretara mea, doamna Melinda Asif, la adresa masif@smiddlesex.ac.uk, pentru a stabili o vizită la o dată convenabilă.

Universitatea South Middlesex este o instituţie de învăţământ relativ recentă, dar în plină dezvoltare, care atrage studenţi din toate mediile sociale şi pune la punct un solid program postuniversitar, din care veţi face parte şi dumneavoastră, dacă veţi accepta oferta noastră. A dumneavoastră, cu respect.

Tranter întinse scrisoarea pe tăblia melaminată a mesei. Ce era asta, un soi de glumă? Încerca oare cineva să-şi bată joc de el? O citi încă o dată. Nu, părea autentică. Avea să răspundă precaut, fără să se angajeze la nimic, fără a se lega de mâini şi de picioare; dar, din câte îşi dădea el seama, scrisoarea asta, cu unica ei propunere, îi asigura viitorul financiar. Şi – nu-i aşa? – uneori se întâmplă şi lucruri bune.

Deşi abia se luminase, John Veals se afla deja la birou de o oră, când, la opt, primi un telefon de la Departamentul de securitate.

— A sosit o domnişoară Wilby, pentru dumneavoastră.

— Spune-i că ne întâlnim la lift.

Veals privi cifrele schimbându-se în vreme ce ascensorul se apropia: P, 1, 2, 3… O aştepta; era destul de calm acum, gata să profite de pe urma întregii sale experienţe economice – contracte futures, bănci, tranzacţii, management: totul pentru a proteja ce-i era mai drag şi mai scump pe lume.

Uşile se deschiseră, şi din lift ieşi o tânără într-un costum cenuşiu, cu ciorapi negri şi cu o servietă în mână. Avea părul deschis la culoare, prins simplu şi elegant la spate, purta ochelari cu rame metalice şi era puţin roşie în obraji.

— Caroline Wilby.

Mâna îi era umedă, iar Veals simţi un uşor tremur în ea.

— Pe aici.

O conduse în biroul lui şi îi făcu semn spre scaunul aflat vizavi de al său, cel în care stătuse Simon Wetherby în vreme ce Veals îi exploatase inocenţa în privinţa creditelor substandard.

— Cafea?

— Mulţumesc. Ar fi bine să vă dau asta, spuse ea şi împinse pe birou o carte de vizită.

— Cafea, ceru Veals la telefon.

Cele patru monitoare ale sale erau oprite.

— Ce anume voiaţi să mă întrebaţi?

O secretară bătu la uşă şi intră cu cafeaua şi cu un platou de biscuiţi rectangulari de ciocolată, cu o umplutură moale, tot de ciocolată.

— Mulţumesc. Preferaţii noştri la ASF! declară Caroline Wilby, muşcând dintr-unul.

Veals o privi. Tânăra se adună, se aşeză mai bine în scaun şi apoi întrebă:

— Vă deranjează dacă voi înregistra această întrevedere?

Şi scoase din geantă un mic dispozitiv digital.

— Deloc.

Urmă un minut în care verifică bateriile şi apăsă pe câteva butoane.

— E dificil să-ţi dai seama dacă funcţionează cu adevărat… Numai puţin… O să fac un mic test. „Test, unu, doi, trei. High Level Capital… 21 decembrie.“ Să vedem, acum. Oh, Doamne, îmi pare rău. Încerc din nou. Cred că dacă ţin apăsat pe ăsta…

Veals privi pe fereastră până când ea îl anunţă că era gata.

— În primul rând, vă sunt recunoscătoare pentru că m-aţi primit atât de repede. Vă mulţumesc mult pentru ajutor. Trec pe la mai multe persoane cu funcţii de conducere, ca să văd dacă îmi pot oferi unele îndrumări. După cum ştiţi, noi încercăm să ne perfecţionăm toate sistemele, mai cu seamă în această perioadă atât de dificilă.

Veals încuviinţă din cap.

— În prezent, suntem interesaţi de zvonuri şi de modul în care sunt ele lansate. Ştiu că spusele mele vi se vor părea naive şi sper că îmi veţi ierta întrebarea, dar aţi acţionat vreodată pe baza unor zvonuri?

Veals îşi mângâie bărbia şi privi drept spre ea. Caroline Wilby îşi încrucişase picioarele, iar el îi remarcă gambele durdulii şi marginile zgâriate ale pantofilor negri. În birou se lăsase o linişte apăsătoare.

— Desigur, răspunse Veals.

Femeia păru oarecum surprinsă.

— Atunci când sunt răspândite, zvonurile pot afecta modul în care reacţionează o piaţă. Dacă oamenii cred, spre exemplu, că o companie va fi subiectul unei preluări, chiar dacă echipa de conducere a negat ştirea… Dacă circulă un asemenea zvon, în mod evident preţul va creşte. Iar dacă este vorba despre o companie de care suntem interesaţi, probabil că trebuie să adoptăm măsurile adecvate pentru a ne proteja poziţia.

— Păi, fireşte, eu… înţeleg asta.

— Suntem obligaţi să acţionăm în interesul investitorilor noştri.

— Da, înţeleg că…

— De asemenea, nu ne-am dori să fim vreodată la originea unor astfel de zvonuri. Dacă aud ceva bârfe şi mi se pare că sunt printre primii care le află, le ignor. Eu consider că trebuie să operezi pe baza analizelor şi a informaţiilor, nu a zvonurilor. Însă, dacă după un timp persistenţa unui asemenea zvon începe să modifice preţurile, această modificare devine un fapt concret, iar pe baza lui ne putem simţi obligaţi uneori să acţionăm.

— Altfel spus, totul depinde de stadiul în care auziţi zvonul.

— Deseori nu am cum să ştiu dacă sunt al doilea, al treilea sau al douăzecilea care aude un anumit zvon. Dar acesta este singurul domeniu în care este mai bine să rămâi în urmă – spre deosebire de analiză, unde încercăm să fim în frunte.

— Deci este o problemă de alegere – aceea de a fi reactiv faţă de un zvon, nu proactiv.

— Exact, replică Veals, accentuând cuvântul astfel încât să sugereze că Wilby se dovedea neobişnuit de perspicace.

Ea surâse.

— Atunci, cred că probabil mi-am răspuns singură la următoarea întrebare – mai precis, dacă aţi lansat dumneavoastră înşivă, vreodată, un zvon în mod intenţionat.

Veals încercă să zâmbească.

— Într-adevăr. Amintiţi-vă răspunsul meu anterior.

Caroline Wilby se încruntă.

— Pot fi pe deplin sinceră, domnule Veals? Am cu adevărat nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Desigur.

— Se pare că, în urmă cu vreo două zile, a început să circule un anumit zvon referitor la banca Allied Royal – că urmează să fie preluată de First New York. Ştiaţi despre acest lucru?

— Am văzut ceva pe unul dintre posturile de televiziune.

— Da, zvonul a fost negat seara trecută de directorii executivi de la First New York.

— Aşa am auzit. Lucruri de acest gen se mai întâmplă. Poate că ar fi făcut o treabă bună, însă cred că, la momentul actual, oamenii se cam tem de supraextindere.

— Aveţi idee de unde ar fi putut porni un asemenea zvon?

— Mie îmi pare o banală speculaţie. Bancherii vorbesc tot timpul despre asemenea lucruri. Nu poţi opri pe nimeni să facă presupuneri cu glas tare. Dar de ce, există vreo problemă? Nimeni nu poate să fi profitat de pe urma zvonului într-un răstimp atât de scurt, după părerea mea.

— Într-adevăr, nu avem motive să credem aşa ceva. Numai că încercăm să menţinem controlul în toate aceste privinţe.

— E o idee bună.

— Aţi tranzacţionat titluri de valoare Allied Royal în ultima vreme?

— Avem o mică poziţie de vânzare pe care am înaintat-o cu câteva luni în urmă. O vreme mi s-a părut că piaţa Allied Royal tinde să scadă, de aceea m-am mirat să văd preţurile ei crescând. Prima dată am auzit de zvonul privind preluarea atunci când a fost dezminţit. Bănuiesc că preţul va scădea din nou acum.

Caroline Wilby încuviinţă.

— Da, înţeleg. Mai există două probleme despre care aş vrea să vă întreb, dacă nu vă deranjează. Dispuneţi de un program de educaţie continuă pentru a vă asigura că personalul dumneavoastră rămâne la curent cu ultimele reglementări privind informaţiile din interior? Angajaţii dumneavoastră cunosc pe deplin prevederile legislative referitoare la zvonuri?

— Da, avem un nou responsabil cu complianţa, foarte capabil. El se asigură că toţi angajaţii sunt bine informaţi, iar eu verific ca el să-şi facă

treaba bine. Îi trimitem la cursuri. Nu presupune cine ştie ce efort şi merită să fim mereu la curent.

— Minunat. Mulţumesc. Încă un lucru, adăugă Caroline Wilby, trecându-şi mâna prin păr. Nu… nu ştiu exact cum să spun… mmm… Suntem sub o presiune extraordinară şi trebuie să lămurim cât mai repede chestia asta cu Allied Royal, dar, sinceră să fiu, nu ştiu unde să caut şi ce să întreb. Şi apoi cum să verific dacă ceea ce mi se spune este adevărat. Dumneavoastră sunteţi un specialist cu mare experienţă, dacă mă pot exprima aşa. Dacă aţi fi în locul meu, ce anume aţi întreba? Şi pe cine?

Veals o privi un timp îndelungat.

— Înainte de a-ţi răspunde, Caroline, pot să-ţi pun câteva întrebări?

— Da, desigur.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase.

— Şi ce ai lucrat înainte de a avea postul acesta?

— Am fost stagiar la o bancă de investiţii, mai bine nu spun la care. Nu una americană. Una europeană, mare.

— Şi?

— Apoi am fost în perioadă de probă.

— Şi?

Caroline Wilby îşi plecă ochii.

— Şi… n-am fost angajată.

Veals se ridică brusc.

— Am o idee. Îl ştiu de multă vreme pe unul dintre tipii de la voi, din eşaloanele de sus. Ce-ar fi să-l sun azi, să-i spun că ai fost aici, că eşti o fată isteaţă şi că vreau cu adevărat să-ţi fiu de ajutor. N-o să pomenesc despre ultima ta întrebare.

Roşeaţa se intensifică în obrajii lui Caroline Wilby.

— Aţi face-o? Aţi face dumneavoastră asta?

— Da, aş face-o. Altfel n-aş fi spus-o. Şi pe urmă o să-l întreb dacă pot să trec luni pe la el, eventual să-l invit la un prânz şi să văd dacă pot să-l ajut să rezolve chestia asta.

— Doamne, ce amabil din partea dumneavoastră! Vă rămân cu adevărat recunoscătoare.

— Bănuiesc că nu-i uşor – la slujba ta mă refer.

— Nu e uşor deloc. Nu ştiu sigur dacă sunt potrivită pentru ea, ca să fiu sinceră, spuse Caroline Wilby şi băgă reportofonul înapoi în geantă. Ştiţi dumneavoastră, să pun atâtea întrebări… Cred că o să continui aşa o perioadă. Dar ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat ar fi să lucrez pentru un fond speculativ. Fireşte, aş fi foarte bine plasată pentru a lucra la Departamentul de complianţă. Dar nu cred că aţi avea…

— Deocamdată, nu, replică Veals, conducând-o spre uşă. Dar voi ţine minte.

La ora 8.30, limuzina roşiatică demară de pe aleea din faţa casei familiei al-Rashid şi porni spre vest, spre palatul Buckingham. La insistenţele Ciocănitorului, îşi rezervaseră o oră şi jumătate pentru drum. El stătea în faţă, alături de Joe, şoferul, verificând pentru a treia oară că avea la el permisul de parcare pentru curtea exterioară a palatului. Pe tabloidul lui Joe, îndesat sub scaunul său, se vedea un titlu scris cu litere uriaşe: „Şoc: Sinucidere în Bungalow“. Pe bancheta din spate şedea Nasim, care se decisese într-un târziu pentru un sari de un albastru intens, cu broderii în culoarea şofranului şi a fildeşului, în locul rochiei bej până la genunchi, la care renunţase în ultimul moment.

— Mă simt ca o mică mincinoasă, îi spuse ea Ciocănitorului. Sunt doar o fetişcană din Yorkshire şi m-am îmbrăcat ca o maharani.

Soţul ei zâmbi larg.

— Arăţi splendid. E bine să cinsteşti pământul strămoşilor tăi. La urma urmei, astăzi în prim-plan sunt lămâile murate.

— Care, mi-ai explicat tu odată, sunt o invenţie britanică.

— Sst! Să nu-i spui asta Maiestăţii Sale, fiindcă s-ar putea să se răzgândească.

Din cauza emoţiei pe care o resimţea, Ciocănitorul era neobişnuit de frivol.

Hassan se bărbierise pentru marea ocazie şi îmbrăcase un costum închis la culoare, cu pantaloni strâmţi şi cravată de un albastru marin. Privea pe fereastră la străzile din East Ham şi, văzând magazinele de pânzeturi şi băcăniile, tarabele şi vitrinele prăvăliilor, se gândea ce drum lung străbătuseră oamenii aceia pentru a ajunge acolo. Câte eforturi făcuseră. *Kafir*—ii purtau hanorace groase şi pantofi de sport, dar erau şi mulţi în portul Vestului îndepărtat sau al arabilor, înfofoliţi împotriva frigului. Se înfuriase când Shahla se arătase atât de defetistă în privinţa a ceea ce ea numise „guvernarea“ musulmană, spunând că nu poate exista un stat islamic şi condamnând astfel poporul lui la o viaţă de nomazi, de oameni de mâna a doua – nişte uzurpatori în ţările şi în sistemele politice ale altora.

La porţile palatului, Ciocănitorul scoase la vedere cele câteva file cu instrucţiuni şi îi întinse şoferului permisul de parcare – o literă M albă pe un fond roşu. Coborând din maşină, li se făcu semn să urce câteva trepte din piatră largi, acoperite cu un covor stacojiu. Apoi Ciocănitorul se văzu despărţit de Nasim şi de Hassan, ei fiind conduşi de un majordom în livrea spre locurile lor din sala de recepţie, de unde aveau să urmărească învestiturile.

Ciocănitorul îi privi cu strângere de inimă cum dispar, după care păşi în faţă, conform instrucţiunilor primite, pentru a intra în palat. Urcând alte trepte, ajunse într-o sală imensă, rectangulară, cu o sumedenie de picturi vechi – flamande, englezeşti, nu ştia. Acolo, o femeie în fustă şi jachetă neagră – care semăna mai degrabă cu angajata unei firme de catering, îşi spuse el – îl întrebă ce distincţie urma să primească. Cavalerii şi Comandorii Ordinului Imperiului Britanic intrau printr-o parte, Ofiţerii şi Membrii prin cealaltă; fiecare grup se reunea apoi într-un ţarc împrejmuit cu un cordon stacojiu – cam ca acela care delimita rândul la ghişeele unui oficiu poştal.

Ciocănitorul făcu puţină conversaţie de complezenţă cu ceilalţi viitori ofiţeri şi încercă din răsputeri să-şi amintească tot ce învăţase. „Betjeman… Într-adevăr. Poate subestimat. Philip Larkin fără melancolie…“ Sau să fi fost Ted Hughes? Se apropie un bărbat care îi prinse la rever un mic cârlig, de care avea să fie agăţată medalia, la momentul potrivit.

Câteva clipe mai târziu, un gentleman semeţ, într-o uniformă cu fireturi aurii şi o dungă stacojie pe lateralul pantalonului, intră în sală cu pas săltăreţ şi se prezentă cu o plăcere nemaipomenită.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor… Câteva explicaţii sumare… Iată ordinea de bătaie…

Ciocănitorul era atât de emoţionat, încât abia dacă îl asculta. Îşi recapitula încă o dată temele. „Ar trebui să înveţe deosebirea dintre „iminent“ şi „eminent“ dacă vrea să fie luată în serios. Dar despre cine era vorba? La naiba, uitase! Virginia Woolf, poate. Sau ea să fi fost cea care pusese „analul“ în „banalitate“? Încercă să audă în gând glasul şuierat al lui Tranter, pentru a-şi aminti mai uşor.

— E cineva în partea aceasta a sălii pentru altceva – repet, pentru altceva – decât titlul de Membru al Ordinului Imperiului Britanic? Splendid, splendid, vă prindeţi cu toţii repede cum stă treaba. Aşadar, printr-un proces de eliminare, fiecare dintre dumneavoastră, cei de aici, trebuie să fie Cavaler sau Comandor. Excelent! Mă scutiţi pe mine de efort!

Ciocănitorul îşi linse buzele şi înghiţi greu. Îşi vârî în gură o bomboană mentolată, ca nu cumva să-i ofere Maiestăţii Sale un memento nedorit al profesiei pe care o „deservise“ cu loialitate.

Curteanul numai zâmbet continua:

— Acum, următorul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că învestiturile de astăzi nu vor fi conduse de Maiestatea Sa, ci de Prinţul de Wales. Alteţa Sa se ocupă din ce în ce mai frecvent de acest lucru în ultimul timp, iar vestea bună pentru dumneavoastră este că se pricepe chiar bine.

Vreme de şase luni, Ciocănitorul îşi imaginase cum avea să decurgă întrevederea sa cu suverana. Toate cuvintele pe care le pregătise erau pentru ea. „T.S. Eliot, cred, Maiestate. Un poet american cu adevărat interesant. Aţi citit mult din opera lui?“ Ar fi fost greu să nu se simtă dezamăgit, însă, de data asta, era ceva ce trecea dincolo de dezamăgire: îl încerca un sentiment de dezorientare.

— … Intraţi pe aici, vă opriţi alături de gentlemanul uşier, aşa, şi când vă auziţi numele strigat, faceţi un pas înainte, aşa. Bun! Prinţul de Wales va sta pe o estradă. Nu încercaţi să urcaţi alături de Alteţa Sa pe estradă.

Ciocănitorul privi în jur, nedumerit. Ce era aceea o „es-stradă“? Şi de ce să nu urce pe ea alături de prinţ?

— … Şi în final, îmi poate spune cineva cum trebuie să vă adresaţi Prinţului de Wales? Da, domnule, dumneavoastră.

— Alteţa Voastră Regală.

— Foarte corect! Iar dacă placa dentară vi se încurcă în atâtea cuvinte, un simplu „sir“ este perfect acceptabil. Bun. Aveţi întrebări?

Când fură poftiţi afară din sală, Ciocănitorul constată că nu-şi mai putea aminti nici măcar un nume de scriitor englez. Se afla spre capătul şirului de ofiţeri, numele lui fiind trecut la R de la Rashid, nu la A de la al. Când traversară sala de recepţie, prin partea din spate, se uită în zadar după Nasim şi Hassan. Gura îi era uscată în vreme ce aştepta pe un coridor lung, întrebându-se dacă mai avea timp pentru un drops mentolat, însă ultimul lucru pe care şi-l dorea era să molfăie unul când îi venea rândul să facă conversaţie, fiind nevoit să-l scuipe sau să-l strecoare în palmă şi apoi să dea mâna cu prinţul… Dumnezeule!

Se uită la ceilalţi care aşteptau la rând. Multe dintre doamne păreau îmbrăcate aşa cum el nu mai văzuse nici o femeie, cu excepţia reginei: o rochie şi un pardesiu lejer din acelaşi material, cu o pălărie ca o savarină turtită pe cap. Bărbaţii păreau ceva mai puţin stânjeniţi în costumele lor, militarii şi piloţii cu alămuri strălucitoare şi centuri din piele maro lustruite. „Ei sunt compatrioţii mei, oameni care străbat mările şi cerurile, care apără ţărmurile. Eu nu mă gândesc niciodată la ei.“

Când ajunse în pragul uşii, cu numai două persoane înainte, constată că mintea i se golise aproape complet. Şi era conştient de acel vid mental. Ba chiar şi-l putea imagina: era ca uriaşul cazan în care fierbeau lămâile, golit, spălat, perfect curăţat. I se păru chiar că putea auzi uşorul hârşâit al buretelui metalic într-o ultimă trecere pe marginile cazanului – numai că acum răsuna din creierul lui gol.

O forţă robotică îi mişcă picioarele în faţă şi îl opri pe covorul stacojiu din faţa „gentlemanului uşier“. Îl putea vedea pe prinţ conversând amabil cu bărbatul dinaintea lui, care apoi făcu doi paşi în spate, schiţă o plecăciune şi părăsi sala de recepţie.

— Domnul Farooq al-Rashid. Pentru servicii în domeniul cateringului.

Aceeaşi forţă impersonală îi aşează un picior în faţa celuilalt, pe fâşia de covor stacojiu, până în faţa estradei pe care stătea prinţul.

— Catering, spuse Alteţa Sa. Dumneavoastră sunteţi compania de murături?

— Da, Alteţa Voastră. Iniţial lămâi murate, iar acum o gamă largă de *chutney* şi sosuri.

— Înţeleg. Şi unde aveţi sediul? În Londra?

— Nu, am început în Renfrew, Glasgow, iar acum avem alte fabrici în Luton. Şi…

Ciocănitorul lăsă cuvântul să treneze, temându-se să nu se bâlbâie.

— Ah, da, am gustat lămâile voastre murate, spuse prinţul. Foarte bune. Am călătorit mult în India şi în Pakistan, unde…

— Da, într-adevăr. L-aţi citit pe A.H. Edgerton, Sir?

— Edgerton aţi spus?

— Da, Edgerton, Sir. E un foarte bun scriitor victorian. Unii îl consideră un Trollope al săracului, dar mie mi se pare că este un Dickens al bogatului.

— Voi fi, fără îndoială, atent în ceea ce-l priveşte. Acum vă voi prinde asta la rever… Şi sper că, dacă vreodată situaţia va deveni dificilă în domeniul dumneavoastră, vă veţi aminti această clipă şi o veţi considera un imbold încurajator.

— Citiţi multe cărţi bune? întrebă Ciocănitorul.

— Câte îmi permite timpul, replică prinţul.

— Sunt, de asemenea, un mare admirator al lui Dick Francis şi al lui T.S. Eliot, preciză Ciocănitorul.

— Excelent! La fel era bunica mea. În privinţa lui Dick Francis, în orice caz. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule al-Rashid. Felicitările mele.

Prinţul întinse mâna, semnalând astfel că interviul a luat sfârşit. Ciocănitorul i-o înhăţă cu forţă, privind în ochii Alteţei Sale. Se simţea ca un băieţel. Aproape că îi simţea pe regretaţii lui părinţi uitându-se peste umărul lui. „Oare ce face Farooq? Ce pui la cale, obrăznicătură mică?“

Vocile lor îi răsunau atât de tare în urechi, încât abia dacă se mai putea concentra. Gâtul i se îngustă şi ochii i se umplură de lacrimi în vreme ce păşea în spate stângaci, încercând să nu se împiedice în tivul pantalonilor închiriaţi, mult prea lungi. Reuşi cumva să facă o plecăciune, să se întoarcă şi apoi să străbată fâşia de covor roşu, cu toţi ochii din sală aţintiţi asupra lui, astfel că abia dacă mai izbutea să-şi coordoneze braţele şi picioarele.

Îndată ce ajunse pe coridor, i se ceru să înapoieze medalia, pentru a fi aşezată într-o casetă de prezentare. Bărbatul care i-o luă îi oferi un zâmbet radios.

— Aţi avut un dialog plăcut cu prinţul?

— Pardon?

— Întotdeauna e vorbăreţ atunci când îşi dă drumul. Gata, domnule. O mică tinichea. Drum bun acum.

Finn dormise prost şi se trezi cu senzaţia că viaţa era chiar mai rea. Pentru a se linişti după trauma sinuciderii televizate a schizofrenicului Alan, fumase un joint mare de Aurora/Super Skunk Two şi inhalase grăbit, fără a-şi mai lăsa un răgaz să-i evalueze efectele. Căzuse într-un somn adânc abia spre dimineaţă.

Imediat ce se trezi, adormi din nou – sau aşa crezu el. Totuşi, părea că era treaz şi că se mişca prin cameră. Ăsta era un vis din care trebuia să se trezească. Constată că era încă în pat. Dacă adormea iar, nu avea să se mai trezească niciodată, însă acum era în baie, apa curgea la robinet, deschisese duşul, care se revărsa ca o cascadă din Yosemite… Şi-atunci de ce era încă întins în pat? Aşternutul ar fi ud de la duş.

— Scoală-te, ai întârziat, îi spuse o voce, dar nu era a mamei lui.

Finn îşi auzi apoi propriul glas sau cel puţin crezu că era al lui.

— Trebuie să mă duc la şcoală.

— E ultima zi a trimestrului.

— Dar nu mi-am făcut temele.

— Scoală-te, pierde-vară ce eşti! Scoală-te!

Finn se târa spre uşă în patru labe. Camera era plină de oameni, de glasuri. Pe oameni nu-i vedea. „Poate încă dorm“, îşi zise el.

Îşi sprijini faţa de podea, simţind ţesătura deasă şi aspră a covorului cenuşiu pe pielea lui moale, fix în zona bărbiei, unde tocmai îi ieşise un coş.

Ajuns în pragul uşii, o strigă pe mama lui.

— Mamă! *Mami! Mămico!*

Se strânse ghem şi se prinse singur în braţe, tare, prin tricou.

— N-o să vină niciodată. Nici nu-l poate auzi.

— Mămicooo!

— Ce rahat mare de om!

Erau prea multe gânduri în mintea lui; şi năvăleau toate odată, aşa că nu le mai putea recepta şi organiza. Zăgazurile fuseseră nimicite.

Voia să-şi coboare trupul pe trepte, să caute ajutor, dar nu-şi putea mobiliza partea aceea din creier care trimitea comenzile la picioare. N-o mai putea găsi din cauza haosului. Unica mişcare de care mai era capabil era acea strângere din reflex a braţelor în jurul corpului.

O voce o striga pe mama sa, dar Finn nu ştia dacă era vocea lui. Alte voci îl contraziceau.

Într-un târziu, simţi o mână pe umăr. Era Vanessa, deşi el nu putea fi sigur că ea chiar se afla acolo.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat, dragul meu?

CAPITOLUL 2

Hassan se despărţi de părinţii lui la palat, tatăl lui era încă în stare de şoc, iar mama rozalie la faţă de atâta mândrie afectată – şi străbătu peluza plină de iarbă spre staţia de metrou Green Park de pe linia Piccadilly.

„În sfârşit, am revenit la viaţa reală, la lucrurile care contează“, îşi spuse el. În metrou, îşi scoase cravata şi o îndesă în buzunar. Trebuia să fie la „bar“ la 12.40; îl întrebase pe Salim dacă se putea să ajungă el ultimul. Era cam la limită, dar se simţea atât de entuziasmat, încât nu-şi făcea nici o grijă. La urma urmei, asta era lucrarea Domnului, voinţa Lui.

Citise relatări despre activitatea unor grupuri islamiste în presa *kafir* şi articole bine scrise despre ceea ce se petrecea în mintea „teroriştilor“; văzuse, de asemenea, la cinematograf, o combinaţie între dramă şi documentar despre avioanele care se izbiseră de turnurile gemene în New York. Dar lucrul despre care nu vorbea nimeni şi pe care nimeni nu părea să-l înţeleagă era bucuria – avântul pur pe care ţi-l dădea credinţa.

Oamenii ca el erau descrişi ca fiind nebuni, bâiguind vrute şi nevrute, însă el nu se simţise niciodată mai lucid decât acum, când trenul se apropia de Manor House. Aşa cum le spusese Ali în Bradford, totul era foarte simplu. Viaţa nu avea nevoie de teoria stringurilor, de unsprezece dimensiuni şi de chinul de a desluşi contradicţiile inerente ale conştiinţei umane. De un singur lucru era nevoie: să urmezi un adevăr simplu, revelat. Şi iată-l acolo, pe un raft de librărie, la preţul de 6,99 lire sterline. Pentru totdeauna. Oare ce era mai stupefiant, glorioasa puritate a adevărului sau refuzul obstinat al oamenilor de a accepta darul care le fusese oferit?

Hassan străbătu strada aceea plină de viaţă pentru ceea ce credea el a fi ultima dată şi apăsă butonul soneriei pe care scria „Ashaf“. Salim îi deschise uşa. La etaj se aflau Gary, hindusul cu un dinte de aur, Seth cel timid şi Elton chelul.

În mijlocul camerei, pe podeaua goală din lemn, observă patru rucsacuri. În colţ, cu spatele la ei, un bărbat pe care Hassan nu-l mai văzuse privea acum peticul de grădină de afară. Omul se întoarse.

— El e Steve, de la Husam Nar, spuse Salim. Steve, el este Jock.

Steve era un tip scund şi vânjos, cu înfăţişare de african, de vreo treizeci de ani.

— În sacii aceştia, explică el, sunt componentele bombei. Am folosit peroxid de hidrogen injectat în sticle de băuturi. Este un sistem pus la punct pe baza celui care ar fi trebuit folosit la aeronavele alea, când ai nevoie doar de o explozie relativ uşoară pentru a doborî avionul. Noi vrem însă un „bubuit“ mai puternic, aşa că fiecare dintre voi va duce douăzeci şi cinci de sticle de băutură. Detonatoarele sunt în camere foto de unică folosinţă. Conţinutul bateriilor a fost înlocuit cu HMTD sau, pe numele ştiinţific, hexametilen-triperoxid-diamină. Compusul funcţionează ca un exploziv primar sau iniţiator. Este suficient de instabil chimic pentru a detona uşor, dar destul de stabil pentru a fi transportat. Alături de el, în compartimentul pentru baterii, este un mic bec. Când camera foto este deschisă, sarcina electrică a becului e suficientă pentru a detona HMTD, care la rândul lui acţionează explozibilul principal. E clar?

Toţi încuviinţară printr-o înclinare a capului. Steve avea un puternic accent est-african, dar nu era greu să înţelegi ce spunea.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Fiecare se îndreaptă spre ţintă separat. Nu există runde de probă. La ţintă vă reuniţi. Veţi decide exact unde într-un minut. Unul dintre voi va duce toate detonatoarele, în acelaşi rucsac cu explozibilul. Sunt în rucsacul al patrulea, de aici. Odată ce ajungeţi la punctul de întâlnire de la ţintă, vi se înmânează detonatoarele, iar cel care le-a adus primeşte de la ceilalţi trei partea lui de explozibil. Aţi ales?

— Da, spuse Salim. Jock va lua detonatoarele.

— Bine, replică Steve. Vă organizaţi timpul astfel încât să vă întâlniţi mâine la ora 23. Călătoriţi singuri. Vă faceţi, fiecare, propriul itinerar. Dacă doi dintre voi circulă cu acelaşi tren şi se întâmplă să vă vedeţi unul pe altul, vă ignoraţi. Ţinta se află la cincisprezece minute de mers pe jos de o gară aglomerată, aşa că nu va fi o problemă să ajungeţi acolo. Trebuie să vă rezervaţi suficient timp, dar nu prea mult. Poate fi periculos să aşteptaţi la faţa locului. Luaţi-vă un răgaz de o jumătate de oră, însă nu mai mult de atât.

Atmosfera din încăpere devenise încordată. Hassan nu mai era deloc entuziast. Ceva în felul practic şi prozaic în care le vorbea Steve îl făcea să-i fie, pentru prima dată, foarte frică.

Din buzunarul jachetei, Steve scoase o hârtie împăturită. Când o desfăcu, era cam cât flipchartul unui conferenţiar. Steve o întinse pe masă.

— Acesta, spuse el, este spitalul Glendale. Gara locală se află la un sfert de oră distanţă în direcţia asta. Harta nu este trasată la scară, fiindcă trebuie să vedeţi dispunerea diferitelor unităţi în detaliu. Primele trei încărcături vor detona aici, aici şi aici. Cea mai mare densitate de pacienţi se află în clădirea aceasta. E posibil ca prima explozie să fie atât de puternică, încât s-o declanşeze pe a doua fără ca voi să mai fiţi nevoiţi să folosiţi camera foto. Din cauza coridorului care uneşte anexa asta cu clădirea principală a spitalului, explozia ar trebui să se propage în spital, unde va fi amplasată a patra bombă, cea mai puternică. Anexele formează o unitate psihiatrică specializată, dar în clădirea principală funcţionează un spital general, iar aripa de aici, unde va surveni a patra explozie, are la parter saloanele de „termen lung“ – pacienţi muribunzi, altfel spus –, iar la etaj se află maternitatea. Experţii noştri au ales acest loc datorită vulnerabilităţii lui deosebite. Clinica de psihiatrie are un nivel scăzut de securitate, cu numai doi brancardieri la intrarea principală, aici, şi un simplu birou de internări înăuntru. Dar omul meu de la balistică, din Pakistan, mi-a spus că acest coridor de legătură, folosit pentru cărucioarele care aduc masa în saloane, bucata asta de aici, va amplifica şi va propaga explozia, dând un impuls bombei din clădirea principală. Nu trebuie să intrăm acum în asemenea detalii. Este însă necesar ca fiecare dintre voi să aibă în minte o

imagine foarte clară a planului clădirii şi a locului în care va pune rucsacul său. Aşa că veniţi şi uitaţi-vă cu atenţie. După ce memoraţi planul general, o vă arăt fotografii din interior.

Cei patru tineri se aplecară asupra mesei, sub ochii lui Steve şi ai lui Salim.

Hassan studie contururile trasate cu roşu: Collingwood, Beardsley, Arkell… Se străduia să afişeze un aer rece, profesional, dar o întrebare se încăpăţâna să i se formeze pe buze. Se simţi uşurat însă că nu el, ci tăcutul Seth din Yorkshire fu cel care vorbi:

— Deci… Spuneţi că vom ataca un spital?

— Da.

— Eu… eu…

Seth părea să nu mai poată continua.

Nici unul dintre ceilalţi nu spuse nimic. „Poate“, îşi zise Hassan în sinea lui, refuzând să recunoască faptul că ar putea exista o problemă, „Steve şi Salim speră să înăbuşe din faşă orice ezitare.“ Abia dacă aruncară o privire spre Seth.

Într-un târziu, Steve spuse:

— Este o ţintă ideală. Bifează toate cele trei puncte. Impactul mediatic. Densitatea populaţiei. Şi al treilea, deşi mai puţin important, numărul redus de victime musulmane. Poate ştiţi, poate nu, dar populaţia musulmană este slab reprezentată în spitale. În rândul ei nu există boli legate de consumul de alcool, doar câteva cazuri de persoane obeze cu probleme de diabet şi aşa mai departe. Iar cifrele sunt chiar mai bune la psihiatrie. Din punctul de vedere al densităţii populaţiei, spitalul nu este la fel de bun ca metroul, dar securitatea la acesta din urmă este acum atât de severă, încât un atac a devenit imposibil. Iar pentru impactul mediatic, spitalul este chiar mai indicat decât sistemul de transport public. Personal, eu nu cred că prezenţa sau absenţa musulmanilor constituie o problemă deosebită, dat fiind faptul că orice credincios care moare îşi are locul asigurat în paradis. Dar sunt unii oameni pe care îi deranjează ideea detonării unei bombe la metrou în Edgware Road, într-o zonă cu mulţi arabi, unde trecătorii ar putea fi în mare parte musulmani. Totul e limpede?

— Da, răspunse Seth. Dar… ştiţi…

— Nu, nu ştiu.

— Ce mama mă-sii? izbucni Gary, fostul hindus. Dacă vrem să construim o lume dreaptă subminând ceea ce e injust, ce importanţă mai are dacă unuia i se scoate sau nu apendicele?

— Ştiu, dar…

— Faptul că au o gleznă scrântită nu-i face să fie mai *Jahiliyya*.

— Eu doar… Ba nu, ai dreptate.

— Doar nu te gândeşti la rahaturile *kafir* de genul „echitate“ şi „corectitudine“, fiindcă…

— Nu, nu, opreşte-te. Înţeleg. Gata. Îmi pare rău că am pomenit despre asta.

După vreo douăzeci de secunde de tăcere, Steve spuse:

— Bun! Patru bombe. Număraţi de la unu la patru. Unu, doi, trei patru, recită el, împungându-l pe fiecare în piept cu degetul. Acum vom vedea fotografiile din interior. Memoraţi-le!

Finn şedea la masa de bucătărie din subsol, tremurând violent. Pe podea erau cioburi de vase, de la ceştile şi farfuriile cu care azvârlise prin încăpere, urlând la mama lui, urlând la torţionarii invizibili, cu vocea lui abia îngroşată. Vanessa, cu tibia zvâcnind în locul în care o lovise el cu piciorul, îşi pusese un braţ în jurul lui şi încerca să-l determine să mănânce puţin iaurt cu cereale în timp ce-l aşteptau pe doctorul Burnell.

Cu mâna liberă îi mângâia părul de pe frunte, dându-i-l pe spate, şi îi murmura continuu cuvinte de alinare. Pentru moment, Finn părea să se fi retras din lumea aia marcată de violenţă.

— O să fie bine, dragul meu, o să fie bine.

N-avea idee ce anume o să fie bine, dar era convinsă în sinea ei că vina îi aparţinea. Îl lăsase pe Finn să trăiască aşa cum voise el, fiindcă păruse să-i placă, iar ea nu dorise să-i încalce intimitatea, ciocănind mereu la uşa lui sau cicălindu-l. Aşa gândise înainte. Acum, cu băiatul tremurând în braţele ei, îşi dădea limpede seama că, de fapt, îl lăsase în pace pentru că i se păruse prea dificil să încerce să-l înţeleagă: discuţiile de la suflet la suflet cu

un adolescent necesitau prea multă pregătire, prea multă tensiune, prea mult efort de a stabili un contact cu copilul care încă exista dincolo de imaginea aia gravă şi irascibilă; prea mult timp departe de vinurile de Burgundia şi de telecomanda televizorului.

Se auziră soneria de la intrare şi paşii Marlei, care se ducea să deschidă. Dădu şi ea imediat fuga sus.

Burnell era un medic relativ tânăr, care se alăturase de curând unei clinici private din Arundel Gardens. Deşi era uneori mai dur şi mai puţin amabil decât colegii lui mai vârstnici, Vanessa îl plăcea fiindcă îi prescria somniferele puternice dorite fără a-i pune întrebări.

Jos, în bucătărie, îl examină pe Finn, îi luă pulsul şi îi vârî în ochi fasciculul luminos al unei lanterne.

— Aşa, spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— L-am auzit strigându-mă de la etaj. Avea o voce disperată. Am crezut că a căzut şi şi-a rupt piciorul sau ceva de genul ăsta. Când am urcat acolo, era întins pe jos, scâncind şi ţinându-se singur în braţe. Cumplit e că nu pot ajunge la el, nu pot să comunic cu el. Când vorbeşte, pare că o face cu altcineva. Iar pe urmă a început să mă atace şi să arunce cu obiecte în jur.

Burnell încuviinţă. Pe faţa lui proaspăt rasă se vedea o mică tăietură, de care încă era lipită o bucăţică de pansament însângerat. Îi ceru lui Finn să întindă mâinile în faţă. Tremurau. Apoi îi mai îndreptă o dată lanterna spre ochi.

— Finn, vreau să-mi spui tot ce ai făcut ieri. Trebuie să ştiu dacă ai băut alcool sau ai luat droguri de vreun fel.

Apoi îl pălmui, cu blândeţe, peste obraz.

— M-ai auzit, Finn?

Băiatul nu răspunse.

— Droguri?

Nici de această dată Finn nu păru să audă.

— Ce fel? Ecstasy? Acid? Skunk?

Întrebarea părea să treacă pe lângă Finn, care îşi acoperi faţa cu palmele.

— Cred că ar trebui să mergem să căutăm prin camera lui, spuse Burnell. Se poate?

Vanessa încuviinţă, cu o expresie ruşinată. Îi era teamă să îşi imagineze ce ace şi seringi ar putea găsi acolo.

Burnell întoarse privirea spre Finn.

— Nu vreau să-l lăsăm singur. Se mergem cu toţii sus.

În scrumiera de pe podea, printre mucurile de ţigară, erau trei cioturi de joint pe care Burnell le duse la nas şi le mirosi.

Vanessa surâse.

— Slavă Domnului! Credeam că o să dăm peste ceva grav. Ştiţi dumneavoastră, heroină sau…

— Asta nu vi se pare suficient de grav? o întrerupse doctorul. Uitaţi-vă la el!

— Dar credeam că, ştiţi, drogurile uşoare, marijuana şi aşa mai departe…

— Poate, în anii şaizeci. Acum, nu. Astea sunt agresive. Modificate genetic pentru un impact mai puternic. Una dintre cele de acum poate face cât treizeci de pe vremea dumneavoastră, îi explică Burnell, după care se întoarse apoi spre Finn. De cât timp fumezi chestia asta? Mai ai şi altele? Unde le ţii?

Finn se răsuci şi se agăţă de braţul mamei lui.

— Ei nu pot veni. Mi-au zis că ei nu pot veni. Nu e vina mea, bâigui el.

— Bine, conchise Burnell. Îi voi da un sedativ. Pe urmă cred că va trebui să-l ducem la spital.

— La spital? sări Vanessa. Doar nu e nevoie de aşa ceva!

— Nu pe termen lung, aşa sper. Dar are în mod cert nevoie să fie văzut de un specialist de la clinica psihiatrică sau de la dezintoxicare. Nu m-aş simţi bine să-l las fără o supraveghere specializată. După ce-i voi face injecţia, ar trebui să se mai liniştească puţin. Dumneavoastră rămâneţi cu el aici, iar eu mă duc să dau câteva telefoane la o instituţie pe care o ştiu. Glendale. Este un spital din reţeaua naţională, dar, după părerea mea, oferă îngrijiri mai bune decât orice clinică particulară. E posibil să fie nevoie să-l

internaţi în regim privat, pentru a fi primit repede. Bănuiesc că nu există probleme în acest sens.

— Oh, Doamne, nu. Fireşte. Facem cum e cel mai bine.

CAPITOLUL 3

„Îl iubesc“, îşi spuse Jenni Fortune. „Ăsta e cuvântul potrivit.“

Ajunsese între Westminster şi Embankment şi trebuia să-şi amintească să rămână vigilentă, să fie atentă la lucrătorii care ieşeau de la petrecerile de Crăciun. Bărbaţii obişnuiau să coboare rampa de la capătul peronului pentru a se uşura pe şine. Uneori mai exista un spaţiu între umerii lor şi trenul care se apropia; alteori, nu.

„Să fie oare asta prima dată când simt ce-nseamnă dragostea? Poate am simţit-o pentru mama, dar nu şi pentru altcineva, niciodată, îşi zise Jenni în sinea ei. Nu pentru tatăl ei, nu pentru Tony şi nu pentru Liston Brown. Dar ce simţise când fusese cu Liston? Teamă. Dacă stătea să se gândească acum, asta simţise. Fusese atrasă de protecţia pe care el i-o putea oferi, de puterea lui. Îi promisese siguranţă, însă aceasta nu se materializase niciodată. În schimb, avusese parte doar de dezamăgire şi de anxietate, ajungând să creadă că nu era suficient de strălucitoare pentru el – că era prea albă sau prea neagră, prea săracă, prea tânără, prea ignorantă, fără să ştie dacă voia să facă sex mai mult sau mai puţin şi cât de mult conta sexul în părerea lui despre ea. Nici nu avusese cui să ceară un sfat, celelalte femei fiind distante, reticente, iar bărbaţii măsurând-o cu priviri cunoscătoare, uşor dispreţuitoare, de parcă şi-ar fi zis: „Ştim noi ce joc face ea“, fiind totodată impresionaţi de faptul că era prietena lui Liston Brown… Dar ea nu intenţionase să impresioneze pe nimeni.

Cu tipul ăsta însă… Fusese un moment în care totul se schimbase, poate atunci când îl văzuse cum se străduia să n-o lase pe ea să plătească la

restaurant; poate atunci când îl simţise privind-o în vreme ce făcea turul acela de linie, miercuri, în cabina ei; sau poate cândva, demult, când încercase s-o ferească de grosolănia domnului Hutton, cu acea bunătate ce-l caracteriza… Dumnezeu ştie, poate chiar în clipa când văzuse colţul plin de mâzgălituri al ziarului ieşind din coşul de gunoi. Era atât de slab, încât voia să-l strângă aproape de ea. Era în el o tristeţe pe care Jenni ar fi vrut s-o poată alunga. Şi, dintr-un motiv ridicol, avea senzaţia că numai ea putea să facă asta. Nimeni altcineva.

Gândul îi aduse un zâmbet pe buze. Cât de plauzibilă era o asemenea idee? Că numai ea… Şi totuşi, ştia că aşa stăteau lucrurile. Doar ea putea să-l facă pe omul ăsta să trăiască din nou cu adevărat, să mai pună ceva carne pe el, să prospere şi să fie fericit.

Închise uşile, ridică maneta şi o răsuci uşor spre stânga. Sigur, el nu era doar un pacient sau un caz. Erau atât de multe lucruri pe care le putea primi de la el, avea atâtea gânduri, ştia atât de multe… Lucruri care ei nu-i trecuseră niciodată prin minte – deşi, atunci când vorbea el despre ele, i se părea că le ştiuse şi ea dintotdeauna. Şi ar râde mult amândoi, era sigură de asta. El o făcea deja să râdă, iar când avea să devină mai încrezătoare, avea să-i răspundă şi ea la fel.

Exista ceva comic în toată treaba asta, trebuia să recunoască. Să aibă un asemenea sentiment, chiar acolo lângă coaste, drept în centrul intim al fiinţei ei, nu pentru mama, ci pentru un avocat… Un tip care probabil ştia latina.

Şi, câtă vreme nu-i mărturisise, totul era chiar mai incitant. Ea însăşi era singura persoană căreia i se destăinuise. O parte a minţii ei identificase sentimentul, îi atribuise un nume, iar cealaltă îl confirmase cu ajutorul amintirilor şi cu detalii ale tuturor întâlnirilor dintre ei doi. O parte spusese: „În clipa asta mi-am dat seama“, iar cealaltă replicase: „Da, iar eu am ştiut-o dintotdeauna“.

Fuseseră opriţi de două ori la un semafor în vreme ce trenul din faţă părăsea staţia, iar la Mansion House Jenni îşi dădu seama că avea timp să sară din cabină şi să dea fuga la toaletă. În pantofii conformi cu ultimele reglementări de siguranţă a muncii, picioarele ei zburau pe peronul murdar.

Îşi luă apoi cana şi se duse la automatul de ceai de după uşa maronie, o umplu şi o aşeză în suportul de pe bord. Verifică în retrovizor, închise uşile şi porni.

În memoria telefonului ei mobil avea salvat un mesaj pe care îl primise dimineaţă, la 8.30. „Am nevoie de date suplimentare despre siguranţă. Poţi veni azi la ceai – nu birou, la apt meu? Doar muncă. G.“

De aceea, când ieşi din tură, se duse la adresa pe care o primise într-un alt mesaj. Pe drum, încercă să-şi imagineze cum arăta apartamentul lui. Ştia că nu avea prea mulţi bani, dar pentru ea orice locuinţă din Chelsea era elegantă prin însăşi locaţia ei. În camera de zi avea, probabil, antichităţi sau poate o pendulă. În sufragerie erau, fără îndoială, o masă lungă, lustruită, şi douăsprezece scaune din acelea de modă veche. Casa avea, probabil, două sau trei dormitoare, dintre care unul dădea spre râu, şi ăsta era al lui, cu toate hainele într-un şifonier din mahon. Oare avea să-i ceară să se mute la el? Aşa ar fi, probabil, cel mai bine. Ar fi foarte greu să locuiască amândoi în Cowper Road. În primul rând, ar trebui să-l expedieze pe Tony de acolo. Poate că Gabriel o va lăsa să folosească una dintre camerele libere pentru a-şi pune hainele, dar ea va vrea să-şi petreacă toate nopţile, de seara până dimineaţa, cu el. Ar putea să-şi schimbe fără probleme turele în funcţie de programul lui de lucru, ca să fie acasă când ajunge el de la serviciu. Şi ar găti pentru el mâncare adevărată, nu doar de două ori pe săptămână, cum face pentru Tony, ci în fiecare seară. Iar cu salariul ei şi cu revenirea lui de anul viitor, vor avea tone de bani – suficienţi cât să meagă în vacanţe în străinătate, unde el îi va arăta toate lucrurile interesante de văzut. Nu era neapărat un viitor, ci mai degrabă o a doua şansă la viaţă.

La ora douăsprezece, zborul PetJet spre Zürich ajunsese la capătul pistei de pe aeroportul din City, John Veals fiind unul dintre cei şaisprezece pasageri de la bord. Înainte de a-şi închide telefonul mobil şi e-mailul, mai aruncă o ultimă privire la cifrele pentru Allied Royal. Şi văzu cu satisfacţie că erau încă în forţă. Preţul scăzuse puţin la deschiderea pieţei, ca reacţie la faptul că preşedintele consiliului de administraţie de la First New York dezminţise zvonul privind preluarea, dar articolul lui Magnus Darke – o

regurgitare perfectă, cuvânt cu cuvânt, a ceea ce-i sugerase Veals lui Ryman să transmită mai departe – dăduse zvonului un nou avânt odată cu apariţia ziarului, în dimineaţa aceea.

În vreme ce avionul traversa Canalul Mânecii, iar însoţitorul de zbor veni să le ofere şampanie, Veals făcu o trecere în revistă a situaţiei. Fiecare piesă din puzzle era la locul ei. Partea simpatică a afacerii, cea care îi plăcea lui cel mai mult, era cea legată de mărfuri. Nu ştia sigur cum reuşise Duffy, însă nu se îndoia că nu exista nimic suspect, ţinând cont de faptul că nu voiau să fie văzuţi făcând un profit uriaş în timp ce atât de mulţi africani erau în pragul înfometării. O altă bancă avea să ia, mai devreme sau mai târziu, locul lăsat liber de Allied Royal, fiindcă erau bani de câştigat în joc; şi, dacă nu, asta nu era câtuşi de puţin problema lui şi a High Level.

Veals bău din sucul de portocale şi privi în jos, la pădurile de lângă Verdun. Când îi spusese lui Caroline Wilby că fondul lui înaintase de câteva luni o „mică poziţie de vânzare“, ei bine, minţise puţin. În realitate, aveau o uriaşă poziţie de vânzare de dată recentă; dar, în principiu, considera de ceva vreme că perspectivele băncii nu erau deloc roz. Oricum, chiar intenţionase ca în acest ultim stadiu să vândă *short* în mod direct titlurile Allied Royal; avea în minte un mic truc pentru a termina cu reumatismul.

Mai erau câteva minute până la ora trei, când maşina lătăreaţă, de construcţie germană, pe care Duffy o trimisese să-l aştepte la aeroport opri la sediul High Level din Pfäffikon. În birouri domnea un calm încrezător. Duffy lua un prânz târziu, un sendviş cu roşii şi un suc de portocale; vorbea cu Victoria, care şedea pe marginea biroului lui, mâncând o felie de chec cu nuci. La sosirea lui John Veals se întoarse în biroul ei, cu un mers elegant. Ăsta era un efect pe care îl avea el deseori asupra oamenilor: faptul că nu făcea conversaţie de complezenţă le dădea o anume nervozitate.

— Totu-i în regulă, John?

— Da. În mare parte, Kieran. A apărut un articol în ziarul din dimineaţa asta. Scris de un tip pe nume Magnus Darke. Zicea că Allied Royal este în discuţii cu First New York.

— Da, l-am văzut şi eu, replică Duffy.

— Probabil că Darke ăsta o fi scos din sărite de faptul că articolul lui a apărut după ce şeful cel mare din New York a dezminţit zvonul.

— Da, dar preţul rămâne încă sus.

Duffy tastă abrevierea ARB la computerul său, şi graficul de pe monitor indică doar un vag declin al preţului per acţiune.

— Ei bine, Darke şi-a făcut treaba şi am putea să-i oferim o mică recompensă pentru solicitudinea dovedită.

Vocea lui Veals avea acel tremur jos, reprimat, obişnuit la el atunci când lovitura era pe punctul de a fi executată. Duffy, care ştia cât de reţinut era partenerul lui cu informaţiile şi cât de mult se temea să nu fie auzit de urechi nedorite, se mulţumi să-l privească întrebător.

— Poate săptămâna viitoare, şopti Veals, trăgându-şi un scaun aproape de al lui. Sau cealaltă. Poate va ieşi ceva din povestea lui.

Cei doi bărbaţi priveau monitorul cu graficul Allied Royal ca doi piloţi în cockpit.

— Îi ştii pe oamenii din echipa de împrumuturi de titluri de la Allied Royal? întrebă Veals.

— Nu personal, dar pot să ajung la ei.

— OK. Sună-i. Împrumută de la ei acţiuni Allied Royal în valoare de 500 de milioane de dolari.

— Din acţiunile lor personale?

— De ce nu?

— Mă îndoiesc că pot să obţin atât de multe. Chiar dacă acceptă să se bage. Ar trebui să apelez şi la alte surse.

— Bine. Dar încearcă să obţii cât mai multe chiar de la Allied Royal.

— Bun. Şi pe urmă?

— Fii gata să scapi de ele la patru, ora Londrei. Adică cinci aici, da?

— Da.

— Ştii unde să le vinzi? Sună la biroul de tranzacţii al Allied Royal.

— Şi crezi că vor fi de acord? Crezi că ne vor oferi un preţ?

— Dar tu crezi că urşii se răhăţesc în pădure, Kieran? Doar sunt bancheri. N-o să reziste.

— Şi să scap de toate?

— Da. De toate. Cred că o vânzare de 500 de milioane de dolari la ora ceaiului într-o zi de vineri e suficientă ca să le ofere acţionarilor Allied Royal un weekend interesant.

— Şi dacă până atunci preţul se va fi prăbuşit?

— Vinde oricum. Chiar dacă preţul e deja în scădere, noi tot trebuie să vindem. Acum nu mai e decât o singură cale.

— OK. Şi cealaltă chestie? Cu ziaristul?

— Principalul lui articol apare vineri. Dar au avut la ziar atât de multe reduceri, încât acum trebuie să vină şi miercurea cu unul.

— Deci îl aşteptăm în prima miercuri din anul viitor?

— Eu nu spun nimic. Dar, până atunci, preţul oricum o s-o ia la vale.

Kieran Duffy se ridică şi făcu câţiva paşi prin birou. Ningea iar pe străzile cenuşii din Pfäffikon.

— Dar ştiu că eşti un ticălos rău de tot, John! Propria lor echipă de împrumuturi de titluri! Propriul lor birou de tranzacţii!

— Fondul nostru şi-ar putea dubla valoarea. Mi se pare just ca ultima etapă a afacerii să se încheie cu o mică înfloritură.

— Dar propria lor…

— Se numeşte ironie, Kieran. Şi nu mă aştept să înţelegi.

La ora cinci, Jenni apăsă pe soneria apartamentului 5 din Flood Street Mansions. Uşa bâzâi şi se deschise, iar ea intră într-un hol cu un lift ca o colivie.

— Aici sus, Jenni. Poţi să urci pe scări. E doar un etaj.

Gabriel stătea în uşa deschisă, în cămaşă fără cravată.

Văzându-l în carne şi oase, se simţi jenată de cât de departe îşi lăsase imaginaţia să zburde. Abia dacă-l putu privi în ochi când îşi lovi obrazul de al lui, dureros, în semn de salut.

— Intră. Îmi pare rău, e cam dezordine aici. N-am avut timp să aranjez. Poţi să-ţi laşi haina pe scaunul ăsta. Vrei un ceai?

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea.

— Atunci, vino. Poţi să mă ajuţi să-l fac.

Bucătăria era ceea ce numesc unii „chicinetă“, constată Jenni: o nişă îngustă, în care nu aveai loc să stai aşezat sau să te relaxezi.

— Scuză-mă, spuse el, trecând cu greu pe lângă ea. Îmi pare rău că-i puţin cam înghesuit. Eu nu gătesc prea mult.

— Îmi dau seama.

Apartamentul lui Gabriel consta, de fapt, din două camere plus chicineta şi baia. Camera de zi avea pereţii zugrăviţi în verde-închis şi rafturi cu cărţi. Pe birou se vedeau un laptop şi teancuri de reviste, şi alte cărţi stăteau pe podea. În colţ era un set de crose de golf.

— Joci golf?

— Foarte rar. Nu-mi place deloc.

— Şi atunci de ce…

— Un prieten mi-a dat crosele astea vechi când a primit el unele noi. De ce zâmbeşti, Jenni?

— Totul e atât de… Nu e aşa cum mi-am imaginat.

— Şi la ce te-ai fi aşteptat?

— Nu ştiu exact. Credeam că, ştii tu, fiind în Chelsea, e ceva foarte elegant.

— Oamenii cred că avocaţii câştigă mulţi bani. Nu-i adevărat. Unii tari din dreptul comercial pot face avere, dar majoritatea câştigă cam cât un profesor, iar cei tineri mult mai puţin.

— Scuze, n-am vrut să insinuez că…

— Nu, nu! Ştiu la ce te-ai referit. Într-adevăr, e cam neîngrijit. Catalina mă bătea întotdeauna la cap cu chestia asta. Odată a trimis chiar o firmă de curăţenie. Dar cel puţin îmi ţin baia curată. Iar dormitorul e drăguţ. Dar aici… Ei, ştii cum e! Viaţa-i scurtă. Oricum, mai am numai doi ani de stat aici, aşa că n-are rost să investesc prea mult.

— Şi pe urmă ce-o să faci?

— Nu ştiu. Când am preluat contractul, mai erau doar şapte ani şi jumătate. Era ieftin, dar cred că a fost o investiţie neinspirată. Mi-a plăcut strada. Şi oricum, nu puteam prevedea ce-o să fie peste şapte ani. Cine ar fi putut?

Jenni simţi cum îi sporeşte puţin încrederea. Uitase cât de uşor era totul cu el.

— Încă mai râzi în sinea ta, nu? întrebă Gabriel. E ceva dificil de explicat. Eu pur şi simplu nu mai dau atenţie la ce-i în jur. Observ doar dacă e prea frig sau prea cald şi remediez problema. Altfel, e doar o chestiune de funcţionalitate – dacă se reflectă sau nu o lumină în ecranul televizorului… dacă am unde să-mi pun picioarele când mă uit la el…

— Deci de funcţionalitate.

— Exact. Nu are importanţă cum arată.

Jenni lăsă ceaşca din mână.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

— Păi, m-am gândit că, după ce am fost eu la tine acasă, ar trebui să vii şi tu la mine.

— Înţeleg, replică Jenni, fără a pricepe, de fapt, logica răspunsului său, dar bucurându-se că părea, cel puţin, unul prietenos. Şi de ce la ora ceaiului?

— N-am avut mult de lucru la birou, aşa că am putut pleca devreme. Iar diseară n-o să fiu liber, fiindcă mă duc la spital, să-l văd pe fratele meu.

— A fost operat?

— Nu, e la un spital psihiatric. Suferă de schizofrenie.

— Asta e scindarea aceea…?

— Nu. Mulţi fac confuzia asta, din cauza numelui aiurit. Acum încearcă să redenumească boala, mi se pare. Afecţiune psihotică halucinatorie sau ceva asemănător. Ideea este că are halucinaţii grave. Aude voci care îi dau instrucţiuni. Iar vocilea astea sunt pentru el reale şi sonore, le aude mai tare decât mă auzi tu pe mine acum. De aceea, când vorbeşti cu el, uneori nu te poate auzi. Mie îmi citeşte pe buze. Însă, chiar dacă citeşte corect, deseori ceea ce spun eu nu i se pare important comparativ cu ce-i spun vocile. Eu îl întreb „Ce mai faci?“ sau „Vrei puţin ceai?“, iar vocile îi dau instrucţiuni sonore despre viaţă şi moarte.

— Rahat!

— Exact, Jenni.

— Şi de când e aşa? Cum îl cheamă?

— Adam. A început să se poarte mai ciudat în adolescenţă. Citea mult din Biblie în camera lui. Pe urmă, a început să spună că e urmărit de cei de la MI5, fiindcă îl credeau traficant de droguri sau aşa ceva. Şi pe noi ne amuza chestia asta. Ne gândeam că fantazează în halul ăsta doar pentru distracţie. Şi nu păreau să-l deranjeze prea tare. Dar, înainte să împlinească douăzeci de ani, a părut să se îndepărteze pur şi simplu de noi. Sistemul lui de convingeri a devenit pătimaş şi foarte bine structurat. Îmi desena diagrame prin care să-mi arate emanaţiile de putere ale cine ştie cărei forţe îndepărtate din cosmos. Era ca un amestec de religie şi fizică avansată.

— Dar nu i-ai putut explica tu că nu e adevărat? întrebă Jenni.

— Nu, asta era problema. Credinţa pe care o avea el în lumea lui era mai fermă decât a mea în lumea noastră. Adică, eu sunt destul de sigur că tu eşti aici, că te cheamă Jenni, că numele meu e Gabriel şi că suntem în Londra, că asta este o fereastră şi aşa mai departe. Dar am şi un oarecare dubiu. E posibil ca ăsta să fie un vis din care ne vom trezi amândoi. Sau se poate ca ideea noastră de realitate fizică să fie într-un fel eronată. Vreau să spun că, la urma urmei, nu înţelegem cu adevărat natura existenţei fizice, nu-i aşa? Poate că Stephen Hawking o înţelege, dar, în mod cert, eu nu. Cum se curbează timpul? Ce e, de fapt, antimateria? Ce se întâmplă la marginea universului în expansiune? Deci, dacă s-ar dovedi că ceea ce înţeleg eu din toate astea nu e doar incomplet – aşa cum este, fără îndoială –, dar şi aproape fals, iluzoriu… În sensul că un câine sau un şoarece înţelege doar o mică fracţiune din lumea înconjurătoare… Ei bine, n-aş fi chiar atât de surprins. Eu ştiu mai multe decât ştie un şoarece, dar nu *mult* mai multe. Poate că trăiesc clipă de clipă în cadrul aceloraşi gigantice limitări ca un păduche. Numai că eu obţin cinci puncte acolo unde păduchele ar obţine unul, iar pisica, trei. Dar, pentru a înţelege totul, ar trebui probabil un milion de puncte. Aşa că am şi un oarecare dubiu.

— Dar la Adam cum e?

— Asta e deosebirea. Adam nu are dubii. El îşi înţelege pe deplin propriul cosmos. Primeşte instrucţiuni de la voci a căror realitate este mai pregnantă decât este a mea pentru tine. Uit mereu numele puterii lui

supreme. Axia sau cam aşa ceva. Dar puterea respectivă este stabilă, fermă, dincolo de orice raţionament şi de orice îndoială.

— Şi asta îl face să fie nefericit?

— Nu-mi dau întotdeauna seama. Nu cred că felul în care arată şi se comportă este întotdeauna sugestiv pentru ceea ce se întâmplă în mintea lui. Dar cred că, în realitate, este extrem de nefericit. Nu în acelaşi mod în care simţim fericirea eu sau tu, ci într-un mod mai întunecat, mai bizar. Care are de-a face cu însăşi originea existenţei conştiente.

Gabriel se ridică şi se întoarse cu spatele spre Jenni. Ea îl văzu trecându-şi pe furiş mâneca peste obraz, în vreme ce privea pe fereastră. Apoi se răsuci iar spre ea.

— Oricum, acolo mă duc în seara asta. Nu că i-aş face vreun bine, dar cred că mă ajută pe mine să mă simt mai uşurat.

— Există şanse de vindecare?

— Nu cred. Nu acum. Dar medicamentele mai atenuează unele dintre cele mai grave simptome. Problema e că, în acelaşi timp, par să şteargă şi ceva din el însuşi. O parte din el, din omul care a fost, pare să fi murit.

Jenni încuviinţă din cap.

— Cred că toţi trăim în lumile noastre diferite, nu?

— Bănuiesc că da, răspunse Gabriel, după care zâmbi. Vrei să bem ceva? Un pahar de vin?

— Mai bine nu. Eu conduc mâine.

— Dar nu…? Când am ieşit în oraş…?

— Jumătate de pahar, replică Jenni râzând. Restul l-ai băut tu. Şi, oricum, am riscat. A fost prima întâlnire pe care am avut-o după mulţi ani. Adică…

— Ştiu ce vrei să spui. Deşi a fost vorba despre muncă, a existat şi o parte de întâlnire romantică în ea…

— Da.

Gabriel se duse la bucătărie, lăsând-o pe Jenni să-şi revină. Senzaţia ei de stânjeneală pălise. Nu mai conta că exagerase cu imaginaţia, închipuindu-şi cum aveau să locuiască împreună şi aşa mai departe. Nu-i

scăpase nimic cu glas tare. Acum însă, voia să-şi dea seama cam în ce stadiu se aflau sentimentele lui.

Gabriel se întoarse cu un pahar de vin pentru el şi cu nişte suc de portocale pentru Jenni. Apoi se trânti pe canapea.

— Aşa, Jenni… Cazul. Data de 18 ianuarie. Vrei să mă întrebi ceva, orice?

— Da. Cum de ştii atât de multe?

— Despre caz?

— Nu. Despre toate. Fiindcă citeşti foarte mult?

— Dar nu ştiu mai nimic.

— Nu fi modest. Vreau să ştiu. Spune-mi! Eu conduc un tren.

— Păi… Cred că am avut norocul să fiu educat într-o vreme în care profesorii încă mai credeau că elevii pot face faţă cunoaşterii. Aveau încredere în noi. Pe urmă, a venit momentul când au decis să nu mai predea diverse lucruri fiindcă nu toţi copiii din clasă le puteau înţelege şi reţine, şi nu era echitabil faţă de cei mai puţin dotaţi. Aşa că nu i-au mai învăţat, nu le-au mai încredinţat cunoştinţe. Apoi, cred că profesorii din generaţia următoare n-au mai avut ei cunoştinţele respective. Aşa s-a întâmplat la tine la şcoală?

— Şcoala mea a cam fost de rahat. Nimeni nu se gândea cu adevărat la învăţătură; toţi ne doream doar să terminăm şcoala.

— Acolo unde am învăţat eu încă se mai considera că fiecare generaţie trebuie să cunoască tot ce au ştiut generaţiile anterioare, şi chiar mai mult. Deci şcoala te aducea la nivelul cunoştinţelor deţinute de părinţii tăi, iar apoi universitatea te putea duce dincolo de el. Dar, dacă stai să te gândeşti, dacă te gândeşti cât ştiu deja oamenii… Asta e ceva foarte ambiţios. Şi foarte modern.

Jenni ar fi vrut ca Gabriel să-i spună mai multe despre el însuşi, dar, dacă lui îi plăcea să vorbească despre învăţătură în general, trebuia să se mulţumească doar cu asta şi să aştepte o ocazie potrivită pentru a schimba subiectul.

— Ce vrei să spui prin „modern“? întrebă ea.

— Ei bine, cred că, în societăţile premoderne, omenirea nu urmărea altceva decât să păstreze ceea ce învăţase, să nu piardă nimic. Ar fi fost nevoie de mult prea mult efort, bani şi infrastructură pentru ca, să zicem, în Iranul anilor 1300 d.Hr., toţi copiii să poată fi educaţi la un nivel ridicat şi apoi împinşi să înveţe mai mult. Dacă oamenii considerau că de la o generaţie la alta nu se pierduse nici un dram de cunoaştere, că nu regresaseră, rezultatul li se părea mulţumitor.

— Dar copiii nu ar fi aflat oricum lucruri noi?

— În Iranul epocii agrariene? Mă îndoiesc. Iar vârstnicii i-ar fi descurajat în mod categoric să facă asta. În societăţile musulmane, tinerii învăţau Coranul pe de rost şi atâta tot. Tipar nu exista, erau foarte puţini şi cei care ştiau să citească. Simpla păstrare la un nivel constant a cunoştinţelor deja dobândite constituia un succes.

— Dar la noi ce s-a întâmplat?

— Noi dispuneam de mai mulţi bani, iar religia nu avea un caracter atât de dominator. Ni s-au deschis mai multe căi. Dar abia în Europa, în secolul XX, educaţia a devenit universală şi s-a manifestat încrederea în progres – un câştig net în domeniul cunoaşterii pentru toţi. Iar acum, exact la acest obiectiv s-a renunţat.

— De ce?

— Era prea dificil. Oamenii nu erau pregătiţi să asude din greu şi îndelung – ştii tu, date, informaţii, cunoştinţe. Cred că, privind în urmă, generaţia mea va fi percepută ca reprezentând un moment de răscruce. De acum înainte, în Europa se va înregistra o netă diminuare a cunoaşterii. Deosebirea între un ţăran din Iranul secolului al XIV-lea şi londonezul modern este însă alta. Dacă se întâmpla ca, dispunând de resursele lor limitate, ţăranii iranieni să regreseze, motivul nu era acela că nu se străduiau. În ceea ce ne priveşte pe noi însă, aici, în Anglia, asta a fost o alegere voluntară. Noi am ales să ştim mai puţine.

Jenni începu să râdă.

— Vorbeşti de parcă ai fi un dinozaur. Un bătrânel într-o grotă.

— Probabil, admise Gabriel şi râse şi el. Ia să ni-l închipuim. Şi-a făcut temele la şcoală, şi-a luat diploma, şi-a desăvârşit studiile. Consideră că e

dreptul lui firesc să aibă cunoştinţe despre artă, muzică, regii Franţei, textul întreg al Bibliei şi aşa mai departe. Poate că nu-i place neapărat muzica, dar e în stare să-ţi spună din numai douăsprezece măsuri dacă e vorba despre Brahms sau despre Mendelssohn. Deosebeşte imediat un Tintoretto de un Tiţian. Poate că amândoi îl lasă rece, dar îi ştie fiindcă i se cerea să ştie. Poate că omul ăsta încă mai trăieşte pe undeva.

— I-ai putea vinde chiar bilete, replică Jenni. În grota lui.

— Cred că da. Cred că a fost un vis care a durat vreo cincizeci de ani. Între momentul în care educaţia universală a început să funcţioneze cum trebuie, să zicem în 1925, şi cel în care primii profesori au început să le ofere elevilor mai puţine informaţii, cam prin 1975. Un vis de cincizeci de ani.

— Dar contează oare cu adevărat? Atâta timp cât mai există cineva care ştie toate lucrurile astea? Întotdeauna va exista pe undeva un ciudat capabil să înţeleagă.

— Da, poate că nu contează. Cred că altceva s-a întâmplat: fiindcă ei înşişi ştiu mai puţine decât predecesorii lor, liderii şi inovatorii de astăzi au recreat lumea după chipul şi asemănarea lor. Corectoare ortografice automate. Motoare de căutare. Au remodelat lumea astfel încât ignoranţa să nu constituie un dezavantaj. Şi îmi vine să cred că vor continua s-o remodeleze tot mai insistent pentru a o adapta la o diminuare netă a gradului de cunoaştere.

— În sine, stratagema e una inteligentă, nu-i aşa?

— Este. Într-un fel. E o formă perversă de selecţie naturală. Oamenii ar fi putut fi selectaţi şi eliminaţi fiindcă le lipsea mutaţia cunoaşterii. Dar, în fapt, ei au modificat mediul aşa încât *ei* să fie cei selectaţi, în vreme ce oamenii care aveau ceea ce părea a fi o mutaţie utilă – aceea a cunoaşterii – să fie eliminaţi.

— Cred că aici m-ai pierdut, spuse Jenni. Vorbeşti despre internet?

— Într-un fel. Gabriel trase adânc aer în piept şi făcu o pauză, ca şi când s-ar fi pregătit să schimbe subiectul. Ştii jocul acela pe internet pe care-l joci tu…?

— Parallax?

— Da. Ei bine… Îmi dau seama că e făcut cu cap. Dar nu crezi că ar trebui să te implici mai mult în lumea reală?

— Asta ai vrut să spui când ai făcut „Oh, Jenni“?

— Îmi pare rău că am reacţionat aşa. Dar, da, asta am vrut să spun.

— Şi care e lumea reală?

— Oamenii ceilalţi.

— Dar cum rămâne cu tine? Cu rebusurile tale? Şi cu cărţile?

— Da, cuvintele încrucişate îmi oferă o evadare, recunosc. E o prostie. Dar cărţile… Aşa cum am mai spus, ele nu sunt o evadare, sunt o cheie pentru a înţelege. Cheia către realitate.

Jenni remarcă deodată prilejul aşteptat. Inspiră adânc şi apoi se avântă:

— Dar tu îţi ştii marea cale de evadare, nu-i aşa?

— Nu. Care e?

— Marele tău joc de-a realitatea alternativă. Ştii care e Parallaxul tău?

— Care?

— Ea.

— Cine?

— Catalina.

Urmă o tăcere, şi Jenni se temu că mersese prea departe. Gabriel privea fix în jos, la măsuţa de cafea, ţinându-şi obrajii în palme. Într-un târziu, ridică ochii şi oftă.

— Vrei să-ţi arăt o fotografie a ei?

— Bine.

Deşi încercase, nu izbutise să pară entuziastă.

Gabriel se duse la birou şi scoase din sertar un telefon mobil vechi.

— E una aici, spuse el. Am făcut-o în Stockholm.

— Păi… arată-mi-o.

— Nu pot. Bateria a murit, iar modelul ăsta nu se mai fabrică.

— Trebuia să descarci poza.

— Ştiu. Acum e prea târziu.

— Atunci, ar trebui să arunci telefonul. Nimeni nu mai are ce face cu el.

— Bine.

Şi puse telefonul în coşul de gunoi.

— Dar o să-l iei înapoi după ce plec eu.

Gabriel se uită iar pe fereastră, spre fluviul cenuşiu.

— Bănuiesc că voi fi tentat s-o fac. E greu să pui capăt lucrurilor de genul ăsta. Visurilor. Pentru totdeauna. Însă uite ce-o să fac. Dacă tu renunţi la Parallax, eu azvârl telefonul în Tamisa.

— Dar mie-mi place Parallax! replică Jenni.

— Şi mie mi-a plăcut de Catalina. Poate că am pierdut amândoi contactul cu ceva anume. Poate că l-am pierdut cu toţii. Eu, tu, Adam…, continuă Gabriel şi coborî privirea spre ziarul de seară aşezat pe masă, pe a cărui primă pagină scria despre pierderile tot mai mari de pe Wall Street. Bancheri care vând pariuri făcute pe pariuri, pe alte pariuri…

Jenni se ridică.

— Iei vreodată pe cineva cu tine când te duci să-l vizitezi pe Adam?

— Nu, n-ar avea nici un rost. El n-ar aprecia gestul. Nici măcar nu l-ar observa.

— Dar tu? Nu ţi-ar plăcea să ai pe cineva alături?

— Vrei să…?

— N-am nimic de făcut acum. Mi-ar plăcea să merg cu tine. Poate îţi va fi mai uşor aşa. Iar pe urmă ne-am putea duce la un restaurant. E rândul meu să plătesc.

Ajunseră la tren cu numai două minute înainte de sosirea lui la peron, dar era plin, aşa că se văzură nevoiţi să stea între vagoane. Trenul prinse viteză în drum spre Plimlico, pe aceeaşi linie pe care mersese şi Hassan al-Rashid cu două zile în urmă. Apoi, în vreme ce străbătea fără grabă podul Grosvenor, Gabriel deschise pe neaşteptate geamul uşii din dreptul lui, scoase din buzunar vechiul telefon mobil şi îl azvârli afară, cu toată puterea.

Jenni îl privi zburând peste balustrada joasă a podului, plutind în aer o clipă sau două şi căzând apoi în apele Tamisei.

*

La ora 6.30, John Veals se îndrepta spre casă dinspre aeroport, înconjurat de resturile ziarelor gratuite din metrou. Verifică pentru ultima

oară mesajele primite pe telefonul său verde, doar aşa, ca să fie sigur. Şi iată-l acolo, în toată gloria lui, cu caractere aldine fără serife. Cu litere mari, scria „O'Bagel", numele expeditorului; cu unele mai mici, dedesubt, se vedeau primele cuvinte ale mesajului: „Confirm vânzarea pentru reumatism…" Veals apăsă pe „Deschide" ca să citească şi restul mesajului: „… finalizată la momentul convenit. Scăpat de tot".

Veals simţea o intensă euforie la gândul că dăduse cea mai mare lovitură financiară a vieţii lui. Fondul îşi putea dubla dimensiunile. Numele lui avea să devină şi mai adulat. Era mai bogat decât în visurile sale – sau ale oricui altcuiva. Dar pe lângă această exaltare, persista încă o temere supărătoare că omisese ceva, un detaliu mărunt, dar vital, care chiar şi în acest stadiu avansat ar fi putut să-i compromită succesul. Însă nu omisese nimic. Verificase toate pistele de lucru, de o mie de ori. Le testase ore întregi pe Godley şi pe Duffy. Ba chiar discutase şi cu Bézamanin, în New York. Totul era sub supraveghere, fără nici o scăpare.

Apoi, mai era şi acea uşoară melancolie wellingtoniană a bătăliei câştigate, aproape la fel de chinuitoare şi de persistentă ca aceea a unei lupte pierdute. Ce lumi noi îi mai rămâneau acum de cucerit? Dar, în vreme ce trenul rula prin tunelurile înguste, mai presus de toate resimţea satisfacţia de a-şi fi împlinit scopul vieţii. Miliarde de lire şi de dolari fuseseră deturnate din drumul lor spre alte destinaţii şi vărsate în contul bancar botezat „Veals". Se rezemă de spătarul banchetei pluşate şi oftă.

*

La ora şapte, R. Tranter ieşi la suprafaţă la staţia de metrou Hyde Park Corner, unde nu mai fusese niciodată până atunci. Purta un smoching luat de la un magazin din Holborn, cu revere late şi un vag iz de naftalină şi de banchete de odinioară. În vreme ce se apropia de uşile rotative ale hotelului, o bicicletă fără lumini trecu în viteză pe lângă el, obligându-l să sară într-o parte.

Tranter înjură scurt, după care îşi regăsi calmul şi intră. Biciclistul, abia vizibil în lumina sălii de la parter, purta căşti la urechi, aşa că nu avea cum să audă înjurăturile rostite în urma lui.

Park Lane Metropolitan era unul dintre hotelurile mai noi, cu dimensiuni impresionante. Atrăsese deja câteva femei bine îmbrăcate, însă în mod evident disponibile, care şedeau pe canapelele semicirculare din hol. Tranter izbuti să treacă fără a le stârni atenţia, mergând cu capul plecat spre lifturile din spate, unde, cu litere albe pe o plăcuţă neagră, scria: „Premiul Cartea Anului Pizza Palace, sala Sir Francis Darke, etajul cinci“.

Urcă în tăcere, cu gura uscată şi cu palmele umede. Uşile duble din lemn se deschiseră spre o sală în care vreo 400 de oameni stăteau în grupuri mici, cu pahare în mâini. Tranter simţi panica reflexă care îl încerca, în zilele de colegiu, când intra la King’s Arms, dar agenta sa literară, Penny McGuire, fusese punctuală de data asta şi deja îl aştepta. Se îmbărbătă pentru îmbrăţişarea ei cu damf de usturoi şi se felicită că schimbase lama aparatului de ras.

— Eşti bine, RT? N-ai emoţii, nu-i aşa?

— Nu, sunt în regulă.

Tranter privi în jurul lui, în sală. Sala era plină de oameni care lui îi displăceau, zâmbind afectaţi şi încrezători, în vreme ce dădeau pe gât şampania ieftină.

— Cum arată Antony Cazenove? întrebă el.

— E tipul de acolo, de lângă fereastră, îi spuse Penny, o femeie masivă, într-o rochie albastră cu un bucheţel de flori la piept. Tranter privi în direcţia indicată de ea, spre un bărbat de vreo patruzeci de ani care vorbea cu două femei arătoase, una brunetă, cu aer oriental, şi cealaltă cu plete blonde, revărsate. Bărbatul purta un smoching din catifea verde.

— Vrei să-l cunoşti? se interesă Penny.

— Rahat, nu!

Se trase înapoi câţiva paşi, ajungând cu spatele aproape de perete – o poziţie din care putea supraveghea sala în mai multă siguranţă. Îşi duse paharul la buze şi îl ţinu acolo în timp ce ochii lui rătăceau curioşi dintr-o parte în alta, pe deasupra lui. Conform programului, urmau să se aşeze la ora opt, câştigătorul fiind anunţat nu mai târziu de zece fără un sfert, pentru a le oferi ziarelor timp suficient să publice rezultatul în prima ediţie de dimineaţă. Odată ce avea să-şi ocupe locul pe scaun, se liniştea Tranter,

seara urma să decurgă cum nu se putea mai bine; problema era să treacă de următoarele patruzeci şi cinci de minute.

— Care este Sally Higgs? o întrebă pe Penny.

— Autoarea de cărţi pentru copii? Nu sunt sigură că a venit încă.

— Bună, Ralph.

Chiar şi fără să se întoarcă, Tranter ştiu că vocea era a lui Patrick Warrender, singura persoană care îi spunea pe numele mic.

— Bună, Patrick. O cunoşti pe Penny…?

— Desigur. Ce mai faci? Totul e-n regulă, Ralph? Pisica e deja în sac, din câte înţeleg. Chestia aia a ta cu Edgerton. M-am uitat la cartea lui Cazenove. O aiureală totală. „Ţara contrastelor“! O sumedenie de conversaţii cu oameni oarecare în trenuri, redate cuvânt cu cuvânt. Plictisitoare dincolo de orice limită. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să fie bine.

— Aşa sper.

— Iar dacă n-o să-ţi iasă de data asta, poţi oricând se te întorci la ficţiune. Acolo-s mai multe premii.

— Nu-i domeniul meu.

— Dar ai scris la un moment dat un roman, nu?

— Doar unul, da.

— De ce n-ai mai scris şi un al doilea?

— Blocajul scriitorului, bănuiesc.

— Nu există nici un blocaj al scriitorului, replică Patrick. Nu eşti de acord cu mine, Penny? Blocajul scriitorului e doar modul lui Dumnezeu de a-ţi zice să-ţi bagi minţile-n cap.

Tranter nu mai era atent la el. Lângă uriaşa fereastră ce dădea spre traficul de pe Park Lane, Antony Cazenove şi cele două femei în rochii cu spatele dezgolit discutau cu omul pe care R. Tranter îl detesta cel mai mult în lume: Alexander Sedley, de a cărui decizie depindea acum viaţa lui. „Dintre toţi oamenii, de tine m-am ferit“, îşi spuse el, versul venindu-i în minte cu de la sine putere, din cine ştie ce notiţe din vremea adolescenţei. Se întrebă ce-o fi zis Sedley despre scrisoarea lui de retractare; bineînţeles că javra înfumurată nu catadicsise să-i răspundă!

Damele cu spatele gol se frecau de zor de smochingul scump al lui Sedley, observă Tranter printre pleoapele întredeschise; acum blonda, sub pretext că se aplecase să ia ceva ce-i căzuse din mână, aproape că-i făcea o felaţie. Dar mai rău decât asta era limbajul corporal dintre cei doi bărbaţi. Mâna lui Sedley se odihnea pe umărul scuturat de râs al lui Cazenove într-un mod familiar care îi îngheţă lui Tranter sângele în vene. Era atitudinea marelui lord faţă de lacheul lui personal. La dracu'! Sigur că da! Prieteni din şcoală. Cine ştie ce clică hidoasă şi preţioasă de studii comune, pipăieli şi sodomie. Uită-te la ei! La dracu'!

— Eu n-am putut s-o termin, spunea Patrick. Tu ai citit-o, Ralph?

— Ce?

Tranter nu mai apucă să afle ce, fiindcă o tânără se apropie de el şi se prezentă ca fiind de la rubrica „Jurnal“ a unui ziar.

— Pot să vă adresez câteva întrebări?

— Bine, replică el şi aruncă o privire spre Penny, care ridică indiferentă din umeri.

— Aceasta este prima dată când câştigaţi un premiu? începu ziarista.

— Încă nu l-am câştigat.

— Oh, îmi pare rău. Deci este un roman sau ce?

— Nu, este o biografie.

— Oh, înţeleg. Şi de unde anume v-a venit ideea?

Tranter holbă ochii.

— De unde „mi-a venit ideea“?

— Da, ştiţi dumneavoastră. Vă este rudă persoana aceea despre care aţi scris?

— Edgerton? Nu. A fost un mare scriitor din perioada victoriană.

— Bun. Pot să vă pun câteva întrebări personale?

Jurnalista avea abia vreo douăzeci şi cinci de ani. Tranter se gândi că ar trebui să refuze, dar nu voia ca fata să scrie ceva neplăcut, cum că el ar fi neprietenos sau lipsit de amabilitate, aşa că acceptă.

— În regulă, răspunse.

— Aţi fost educat la Cambridge, da?

— Nu, la Oxford.

— Şi amicul ăsta… Edgeworth…

— Edgerton.

— Aşa, Edgerton. Mai trăieşte?

— Nu. A murit în 1898.

— Păcat! exclamă ziarista. Voiam un citat din partea lui. Iar soţia dumneavoastră se bucură că aţi câştigat un premiu?

— Nu sunt căsătorit, replică Tranter. De unde vă obţineţi datele? Documentarea?

— De pe internet. În general, Encyclotrivia punct com.

— Şi nu aveţi de gând să scrieţi nimic? Să notaţi ce spun?

— Nu, nu, e-n regulă. Ţin minte. Ştiţi care e domnul Cazenove?

CAPITOLUL 4

La ora 19.30, Gabriel şi Jenni străbăteau distanţa de un sfert de oră de la staţia de metrou la spitalul Glendale. Dave le făcu semn din cabina portarului, să treacă spre Wakeley. Gabriel era conştient de faptul că Jenni citea tăcută indicatoarele din incinta spitalului – Internări, Terapie electroconvulsivă – şi că o uşoară tensiune punea stăpânire pe ea. Un spital psihiatric putea fi un loc descurajant pentru cei care nu mai vizitaseră vreodată unul.

— Eşti bine, Jenni? o întrebă el.

— Aşa cred.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu sunt decât nişte oameni nefericiţi care se uită la televizor. Şi fumează.

Începuse să-şi dorească să nu-i fi acceptat propunerea de a-l însoţi. Pentru o a doua întâlnire, ceva mai lipsit de romantism decât asta nici nu-şi putea imagina.

Când ajunseră pe coridor, Rob, infirmierul de serviciu, le ceru să aştepte.

— Îmi pare rău, a fost o mică harababură aici. Un puşti nou. Foarte supărat. Se rezolvă într-o clipă. Problema e că-i agită pe ceilalţi. E ca un foc ce se-ntinde pe un câmp. Ei par în regulă, dar mai tot timpul sunt pe muchie.

Coridorul care ducea în interiorul clădirii principale era întunecat. Răzbătea o lumină palidă dintr-una dintre sălile de zi, folosită pentru terapia

de grup; în rest, domnea un întuneric deplin. Jenni îşi umezi buzele. Din interior răsunau gemete slabe.

Priviră în tăcere la „operele de artă“ expuse pe pereţii micului hol de la intrare. Gabriel surâse încordat.

— Îmi pare rău, Jenni. De obicei nu e aşa.

Se auzi zgomot de picioare alergând, iar ăsta nu era niciodată un semn bun într-un spital, din câte înţelesese Gabriel în anii de când îşi vizita fratele. Apoi se instală o linişte sumbră.

Fereastra holului pătrat avea perdele în carouri maro şi portocalii. Înăuntru erau şase scaune din lemn aşezate cu spatele la perete şi o măsuţă de cafea ieftină, deschisă la culoare, cu câteva reviste vechi.

Gabriel considera că nu lăsase să-i scape nimic în lunga conversaţie cu Jenni, în apartamentul lui; afişase un fel de faţadă profesională, dar îi plăcuse felul în care Jenni intrase în joc alături de el, recunoscând în mod tacit, prin faptul că nu adusese vorba despre cazul juridic, că totul era o joacă. Adevărul era însă că în ultimele zile simţise cum constelaţiile lumii lui, atât de mult timp încremenite în poziţiile lor, începuseră să se deplaseze.

Uneori avea senzaţia că viaţa lui nu era o poveste sau un şir de evenimente, ci o succesiune de imagini disparate, fragmente ale unui vis mai lung. Iar Catalina fusese un astfel de fragment, rupt din întreg. Tot ce făcea viaţa tolerabilă deriva de la premisa că te puteai aştepta la o răsplată sau la permanenţă – că puteai construi ceva. Îi fusese mult prea dificil să accepte faptul că sentimentele lui pentru Catalina nu fuseseră deloc aşa; că ea fusese doar un bulbuc la suprafaţa unui pârâu, menţinută într-o tensiune perfectă – deloc mai puţin reală fiindcă fusese temporară, transparentă – şi apoi reabsorbită de însuşi elementul care o crease, dusă mai departe de unda timpului. Şi, în toţi anii în care o cunoscuse, convins că o iubeşte, în realitate nu simţise deloc aşa: conştiinţa timpului care trece îl făcuse să i se pară mai puţin dragoste şi mai degrabă moarte. Unica posibilitate de a fi într-adevăr cu ea era după moarte, într-un alt loc, într-un alt mod de a exista.

Ceea ce citise în Coran îl tulburase şi mai mult: bizara – şi totuşi pentru el sâcâitor de familiara – violenţă a aserţiunilor şi faptul că în afara lor nu mai exista aproape nimic. Explicaţia istorică aproape unanim acceptată,

cum că textul reflecta pur şi simplu disperata nevoie socială şi comercială a arabilor din Peninsulă de a avea o divinitate monoteistă – şi uşurarea resimţită de ei atunci când găsiseră una –, era ispititoare, dar inadecvată. Gabriel oftă. Poate că realitatea halucinatorie a Coranului, cu şirul său de instrucţiuni „auzite“, nu era mai stranie decât realităţile alternative ale celor din secolul XXI.

Uşile duble se deschiseră spre coridor, şi din salon ieşiră trei persoane, printre care o femeie elegant îmbrăcată, de vreo patruzeci de ani, şi un adolescent, probabil fiul ei. Băiatul avea părul cârlionţat şi câteva coşuri în bărbie. Ochii lui priveau fix, şi Gabriel bănui că fusese sedat. Dar nu privirea lui îl frapă pe Gabriel, ci a mamei. Figura ei avea o expresie încordată, chinuită; ceva sau cineva îi săpase o cută adâncă, verticală, între ochi şi îi trăsese colţurile gurii în jos, într-o grimasă. Femeia îl cuprinse pe băiat în braţe şi-l strânse la pieptul ei.

— Nu-ţi fie teamă, Finn, o auzi Gabriel şoptind. Avem noi grijă de tine.

— În regulă, Gabriel, spuse Rob ieşind din întuneric. Poţi să vii să-l vezi acum.

— Mulţumesc, Rob. Apropo, ea e Jenni.

— Bună. Nu vă speriaţi dacă Adam o să vi se pară puţin mai ciudat. Toţi au fost tulburaţi de băiatul care a venit acum. Probabil că Adam are nevoie de puţin timp ca să-şi revină.

Străbătură coridorul întunecat şi traversară sala de mese, în al cărei aer neluminat Gabriel întrezări silueta lui Violet, neclintită în faţa ferestrei, cu braţul veşnic ridicat într-un salut de bun venit sau de adio.

Adam fu chemat din camera de zi plină de fum, departe de sunetul asurzitor al televizorului. Rob îl conduse în salonul pentru vizitatori, unde aşteptau Gabriel şi Jenni.

— Bună, Adam. Ea este o prietenă a mea care a venit să te vadă – Jenni. Ţi-am adus astea.

Şi îi întinse nişte ţigări şi câteva pachete de gumă de mestecat, pe care Adam le luă fără un cuvânt.

Departe de a fi tulburat, părea relaxat şi raţional.

— Cine te-a trimis? întrebă el, privind spre Jenni.

— Nu, nu! Ea e… E o prietenă, spuse Gabriel.

— Ar trebui să te căsătoreşti, declară Adam. E permis să te căsătoreşti cu două sau trei persoane.

— Serios? întrebă Jenni.

Gabriel încercă să-i prindă privirea, s-o atenţioneze să nu se angajeze într-o conversaţie prea literală.

— Oh, da, replică Adam. Dar pedeapsa pentru adulter e severă.

— Asta scrie în Biblie? continuă Jenni.

— Nu. Mi-a spus Axia.

— Cine e Axia?

— Conducătorul.

Adam vorbea ca un profesor în faţa unui elev mai încet la minte.

— Iar tu îl cunoşti pe acest Axia, nu-i aşa?

— Sigur. Şi mai este şi Creatorul de Dezastre. Pe Creatorul de Dezastre nu poţi să-l înţelegi. Când o să vină la noi, o să fiţi împrăştiaţi ca muştele.

— Vrei nişte ceai, Adam? interveni Gabriel.

— Dacă nu ţi-ai trăit viaţa cum trebuie, el o să te pedepsească.

— Cine? întrebă Jenni. Axia?

— Creatorul de Dezastre. Nu poţi şti cum o să fie. Să-ţi spun eu cum e?

— Da, răspunse Jenni.

— E un foc pârjolitor.

În clipa aceea, Gabriel îşi dădu seama de ce anume îi amintise glasul rigid al Coranului: de fratele lui.

În vreme ce Adam începu să-i explice lui Jenni propria sa escatologie – cine avea să ardă în focul veşnic şi cine urma să fie salvat, cum forţa şi şansa de a fi mântuit se pogoară asupra lumii întregi şi cum el era unicul purtător al adevărului –, Gabriel se îndreptă cu gândul către ceea ce citise, recunoscând un fir călăuzitor ce străbătea totul. Îşi aminti caracterul uluitor al experienţei trăite de Profet, când primise vizita îngerului, în capitolul intitulat „Steaua“. Iar când îi povestise lui Jenni că deosebirea dintre realitatea lui şi cea a fratelui său consta din faptul că a lui Adam era mult mai fermă şi mai neîndoielnică pentru el, la fel de bine ar fi putut spune asta

despre experienţa Profetului, ţinând seama de intensitatea trăirii şi de excluderea vehementă a oricăror dubii.

Aceeaşi certitudine era recognoscibilă la marii lideri din Biblie – la Avraam, căruia o voce îi ceruse să-şi sacrifice propriul fiu şi o alta îi spusese să-l cruţe; Avraam nu se îndoise nici o clipă de caracterul real al vocii, aşa cum Adam nu se îndoia niciodată de existenţa acelui Axia; numai conţinutul instrucţiunilor fusese şi era îngrijorător. Toţi marii profeţi iudaici auziseră voci, fiind conduşi de ele. De trei ori în noapte se dusese micul Samuel la profetul Eli, după ce îşi auzise numele strigat de el; şi de trei ori îl găsise pe Eli adormit. Ioan Botezătorul, predicând gol în pustie, hrănindu-se cu insecte… Îi amintea lui Gabriel de bătrânul sărac pe care îl văzuse într-o noapte de iarnă, înfăşurat numai într-un sac negru de gunoi, lângă podul Waterloo, la scurt timp după ce spitalele psihiatrice fuseseră închise, iar pacienţii lor lăsaţi „în grija comunităţii“. O ruşine teribilă! Iar apoi, în Biblie cel puţin, auzirea vocilor neîntrupate devenise mai rară, astfel că, atunci când apăruse, Iisus fusese întâmpinat ca primul profet adevărat de generaţii întregi, primul care auzise limpede vocea lui Dumnezeu. Cât de intens simţiseră arabii nevoia unuia capabil să audă voci care să facă parte dintre ei şi cât de lungă trebuie să le fi părut aşteptarea de 600 de ani! Şi atunci, când Domnul venise în sfârşit, venise cu precepte şi cu ameninţări dure, spunând: „Aşa e fiindcă aşa zic eu“.

Puţin după ora opt, Hassan îşi închise rucsacul pentru ultima dată. Avea în el opt camere foto de unică folosinţă, cu bateriile golite şi conţinutul lor înlocuit cu HMTD; patru erau „operaţionale“, iar celelalte două – de rezervă. Le verificase în repetate rânduri, aşa că acum nu mai avea nimic de făcut. Conveniseră asupra unui loc de întâlnire în Glendale, la o hală de întreţinere aflată la vreo 200 de metri de clădirea numită Wakeley. Doi dintre ei aveau să intre pe uşa din faţă a clădirii principale a spitalului, în care domnea acea atitudine neglijentă tipică marilor spitale de stat, în care personalul, vizitatorii, angajaţii de la întreţinere şi pacienţii veneau şi plecau nestingheriţi, cel puţin în zonele comune de la parter. Doar pentru eventualitatea unei dificultăţi, unul dintre cei patru, Seth, urma să vină

dinspre clinica psihiatrică, necompartimentată, iar altul, Hassan, avea să escaladeze zidul împrejmuitor de doi metri şi jumătate înălţime; fusese ales el în acest scop fiindcă rucsacul lui era cel mai uşor.

Se aşeză pe marginea patului. Asta avea să fie ultima noapte a vieţii lui.

I se părea că nu exista nimic suficient de semnificativ, nici un lucru pe care l-ar putea face pentru a marca un asemenea eveniment. Zâmbi. Să recitească o carte preferată? Să-i telefoneze unui prieten apropiat? Sau unei vechi prietene… Dawn! Râse cu glas tare. Sau Rania – deşi ea nu fusese niciodată, tehnic vorbind, iubita lui. Sau poate Shahla. De ce se gândise oare la ea aşa, pe neaşteptate? Era o apostată – mai rău decât un *kafir*!

Îşi deschise laptopul şi intră pe babesdelight.co.uk. Verifică la Olya, pentru un eventual ultim mesaj, dar între picioarele ei depărtate nu se vedea decât roz. Se uită la una sau două dintre celelalte fete şi apoi închise laptopul.

Hassan îşi cuprinse faţa în mâini. Avea să fie puţin mai greu decât îşi închipuise – să lase în urmă totul, lumea întreagă.

Luă Coranul, iar volumul se deschise la un pasaj marcat.

„Să nu crezi niciodată că acei ucişi pentru cauza lui Allah au murit. Ei sunt vii şi bine dăruiţi de Dumnezeul lor, încântaţi de darurile Lui şi bucurându-se că cei lăsaţi în urmă, care nu li s-au alăturat încă, nu au a se teme şi nici regreta, veselindu-se în belşugul şi îndurarea Domnului. Allah nu le va refuza credincioşilor răsplata cuvenită.“

Hassan îngenunche lângă pat şi îşi strânse capul în mâini.

La ora 9.15 fix, într-o sală plină de lucrări ale vechilor maeştri, preşedintele HOPE se ridică pentru a da semnalul de începere a licitaţiei în faţa reprezentanţilor lumii financiare prezenţi acolo. Închirierea celebrei galerii costase 250 000 de lire sterline, HOPE acceptând să acopere şi extraordinara primă de asigurare impusă de riscul ca vreun trader de contracte futures, aprinzându-şi vreun trabuc, să dea foc din greşeală unui Tiţian.

— Doamnelor şi domnilor, dacă-mi puteţi acorda atenţie, vă rog! Avem treizeci de piese de licitat anul acesta şi, ca de obicei, trebuie să începem

fără întârziere. Savuraţi-vă cina, dar vă rog să o faceţi pe cât posibil în linişte, pentru ca licitaţia să poată decurge fără probleme. Ştiu că veţi fi încântaţi să auziţi că nu eu voi fi cel care va conduce licitaţia, ci o celebritate misterioasă, pe care o voi chema în faţa dumneavoastră în numai câteva clipe. Iar el vi-l va prezenta mai târziu pe invitatul-surpriză al acestei seri.

Preşedintele era directorul executiv al unei bănci, ale cărei clipuri publicitare difuzate la televiziune înfăţişau imagini în alb şi negru ale unui oraş alpin, în vreme ce departamentul ei de investiţii achiziţionase instrumente derivate fierbinţi de pe noile pieţe asiatice în valoare de miliarde de lire sterline. Şeful departamentului care ajutase banca să evite taxele primise în anul acela un salariu şi bonusuri de 42 de milioane de lire. Având domiciliul peste graniţă, nu plătise impozit pe venit pe suma respectivă.

Sub o pictură de secol XV înfăţişând „Întoarcerea Fiului Risipitor“ şedea directorul executiv al diviziei de servicii financiare a unui gigant american al asigurărilor. Din remuneraţia sa anuală de 30 de milioane de dolari, omul rezervase 500 000 de dolari pentru a fi cheltuiţi, cu vigoare, în cadrul licitaţiei HOPE. Probabil îi putea scădea din cheltuieli dacă rezultatele de sfârşit de an erau bune (cum însă nu păreau acum). Un coleg de breaslă scăzuse cu un an în urmă suma cheltuită la licitaţie din venitul impozabil, dar chestia asta era lipsită de orice interes – subliniase directorul executiv, dacă oricum *nu plăteai* impozit.

— … Extraordinarul sprijin din partea comunităţii financiare, spunea preşedintele mai departe. Aş vrea să-i mulţumesc în mod deosebit lui John Veals de la High Level Capital, care este de multă vreme un susţinător al activităţii noastre. John n-a putut fi aici în seara aceasta, însă a făcut un gest cât se poate de generos, rezervând trei mese la dublul preţului actual şi apoi oferindu-ni-le spre revânzare. John a dovedit întotdeauna un interes deosebit pentru cauza pensionarilor.

La unele mese, participanţii începuseră să se agite. Era amuzant, într-adevăr, să te îmbraci la patru ace, să-ţi pui o sumedenie de diamante şi să bei aceeaşi şampanie pe care o cereau vedetele rock în cabină, dar

capacitatea de concentrare a invitaţilor prezenţi era redusă, aşa că majoritatea aveau nevoie de stimulentul unei acţiuni: voiau să vadă sume mari de bani trecând dintr-o mână în alta, şi asta rapid. Personalul de la divizia de titluri de valoare a uneia dintre băncile mai impetuoase începu să zgâlţâie masa, stârnind o suprapunere de zgomote de farfurii, pahare şi tacâmuri. Un tânăr analist de vânzări pe al cărui ecuson prins la rever scria „Spune-mi Gus“ îşi ridică fruntea din poală, unde trăsese puţină cocaină de pe coperta ţeapănă a meniului, îşi şterse nasul cu dosul mâinii şi, într-o răbufnire de exaltare chimică, strigă:

— Vreau să văd Bani!

— … Şi fără alte tergiversări, încheie preşedintele în grabă, aş vrea să vi-l prezint pe cel care vă va fi gazdă în această seară, sosit direct din studiourile de televiziune, domnul Terry O’Malley!

Din spatele unui paravan negru, lat, care ascundea un fragment de frescă protejat de un perete de sticlă, Terry, cu bucle cărunte şi obraji rumeni, ţâşni în sală, îmbrăcat în velur verde şi cu papion la gât.

— În regulă, lepre grăsane capitaliste, începu el. A venit timpul să băgaţi mâinile în buzunare. Linişte acum! Sincer, măi oameni, sunteţi mai răi decât săriţii din Barking Bungalow. Dacă n-aveţi grijă, o să pun să fiţi sedaţi, toţi. Şi, ca să scăpăm de întrebarea legată de ceea ce s-a întâmplat seara trecută: da, a fost un ghinion, nu, nu e vina noastră, da, avem asigurare… Despre reacţia Lisei o să vă povestesc mai târziu. Biata fată, ai zice că în viaţa ei n-a mai fost faţă-n faţă cu un mort… Bun. Primul, la rând. Este un pachet cultural. Primiţi două bilete pentru o noapte la Bayreuth. Nu, domnule, nu e capitala Libanului; e capitala lui Wagner. Primiţi un tur în culisele Baletului Regal, plus două bilete la un spectacol la alegerea dumneavoastră. Aveţi şi o reproducere autografiată după unul dintre cei mai cunoscuţi artişti britanici, Liam Hogg. Şi, în final, veţi lua prânzul la premiatul restaurant Green Pig, prezentat la TV, cu reputatul romancier şi critic literar… scrie aici… Alexander Sedley. Să începem licitaţia de la 25 000 de lire sterline. Haideţi, zgârciobi patetici! Vă avertizez, primele piese sunt adevărate chilipiruri. O să priviţi în urmă şi-o să vă-ntrebaţi: „De ce-oi fi ratat chestia aia, când am sfârşit prin a plăti de două ori suma finală pe

ceva doar pe jumătate la fel de bun?“ Acolo… Masa cinci. Treizeci de mii? Bun. Cu dumneavoastră, doamnă.

Pentru suma de 95 000 de lire sterline, pachetul a fost câştigat de „Spune-mi Gus“, care se ridică şi porni spre podium, pentru a-şi primi plicul.

— Înainte de-a veni încoa’, amice, spuse Terry O’Malley, aş vrea să v-o prezint pe invitata noastră surpriză. N-aveţi idee cât a costat-o să zboare până aici tocmai de la Hollywood. Dar banii nu înseamnă nimic atunci când vorbim despre HOPE, şi de fapt sunt sigur că-i o fată pentru care băieţii de la masa paisprezece nu s-ar da în lături să-şi golească portofelul… Da, iat-o, unică şi fără de pereche… Evelina Belle!

Din rândul mesenilor se desprinse un zumzet, mulţi ridicându-se când actriţa, cu un aer timid, atât de mică şi de palidă în realitate, fu condusă pe podium de doi hăndrălăi raşi în cap, cu fire încovrigate în spatele urechilor.

Fata se opri sub un ulei pe pânză cu Iudita şi Olofern, pictat de unul dintre ocupanţii unuia dintre azilurile de lunatici recent deschise în 1862.

— Ei, vă mulţumesc tuturor, spuse Evelina, iar gura ei imensă şi roşie se deschise pentru a arăta un şir de dinţi orbitor de albi. Sper că vă veţi simţi îndemnaţi să cheltuiţi mai mult în seara asta ştiind că veţi putea da mâna cu mine.

— Ah, Evelina, hai! exclamă Terry. Dă-i omului un sărut.

— Felicitări, rosti actriţa, oferindu-i lui Gus un obraz. Eşti vreun amator de operă?

— Nu, n-am auzit de nici unul din oamenii ăia, replică Gus. Speram doar să-mi impresionez prietena.

— Atunci, succes, dragule, încheie Evelina.

— Iar dacă prietena n-o să-ţi cedeze pentru nouăzeci şi cinci de barosane, interveni Terry, să nu vii plângând la mine!

La 9.45, în sala Sir Francis Darke de la Park Lane Metropolitan, un bărbat într-un sacou maroniu, cu papion negru, aşează un microfon în faţa directorului executiv al Pizza Palace, Nigel Salisbury, şi bătu în el de câteva ori cu degetul, pentru a le atrage atenţia mesenilor gălăgioşi.

R. Tranter simţi cum i se strânge stomacul şi îl lasă vezica. Palmele i se umeziră în aceeaşi clipă în care Penny McGuire puse o mână liniştitoare pe antebraţul său.

Nigel Salisbury votase iniţial împotriva sponsorizării unui premiu literar, fiindcă nu vedea cum ar putea încuraja creşterea vânzărilor la pizza. În ultimii ani însă, ajunsese să creadă că publicitatea era utilă. În fiecare an, bucătarul-şef de la Pizza Palace izbutea să născocească un nou tip de pizza legat într-un fel sau altul de câştigătorul premiului. O carte de călătorie în sălbăticia australiană dăduse naştere în mod firesc unei „Ozzie Hot“, cu felii de carne la grătar (presupuse a fi de cangur) pe o bază din extracte vegetale maro-închis; o biografie a lui Hitler dusese la o umplutură vegetariană. Nici una dintre ele nu se vânduse bine, dar editorii fuseseră încântaţi.

De după paharul său ridicat, Tranter ţinea sala sub observaţie. Masa părea să nu se mai sfârşească, iar el obosise de mult să-i tot explice doamnei Jones, soţia domnului K.R. Jones (de la dezvoltare regională), cine era Alfred Huntley Edgerton. Gulerul cămăşii îl strângea, iar în timpul costiţelor de miel în suc propriu cu fasole verde devenise conştient de căldura sa corporală, care începuse să invoce fantomele dineurilor trecute pe serjul fracului său închiriat.

După un discurs despre creşterea vânzărilor la Pizza Palace şi despre numărul unităţilor deschise în nord-vest, Nigel Salisbury îi cedă microfonul preşedintelui juriului, fostul ministru al transporturilor, care, zice-se, era pasionat de lectură.

După ce mărturisi publicului că se simţea onorat, Politicianul Literat începu să explice cât de teribil de dificilă fusese misiunea juraţilor.

Tranter îşi înfipse unghiile în palme. „Dumnezeule mare“, îşi spunea în sinea lui, „te rog, fă să se termine mai repede!“ Dar, o clipă mai târziu, constată, spre surprinderea sa, că pe lângă chinul nesfârşit simţea şi un soi de bucurie nestăpânită. Era ca şi când totul în viaţa lui conspirase în vederea acestui moment, pe care aproape că-l dorea prelungit. Acum ştia că el avea să câştige. Conştiinciozitatea lui din zilele de şcoală fuseseră baza, începutul; deşi elevii nu erau ierarhizaţi în mod oficial, fusese evident că Tranter era cel mai bun din clasă. Apoi şcoala secundară, Oxford, primii ani

de după… Se ghidase strict după convingerile sale. Recenziile sale acide publicate în reviste, în ziare şi în *The Toad* avuseseră un scop critic superior – acela de a curăţa lumea de „aiureli de top“, de a „smulge vălul de pe ochii cititorilor“, de a ataca presupoziţiile comode ale „autorităţilor literare“. „Ce-i în guşă şi-n căpuşă“ – dacă asta era expresia potrivită. Avusese nevoie de un curaj real pentru a scrie – deşi sub anonimat – şi de a explica de ce favoritul presei din acest an era, de fapt, un şarlatan de doi bani, o gogoriţă fără conţinut; de ce acest neghiob, covârşit de onoruri, era doar unul din vechea gaşcă de… Ce-o fi! Tranter mai luă o înghiţitură din rubiniul Rioja al casei.

Iar criticii săi spuseseră că el nu avea de oferit nimic altceva decât batjocură. Ei bine, le arătase el. Găsise un scriitor adevărat, îi cercetase viaţa şi o prezentase publicului însoţită de un comentariu exhaustiv al romanelor, explicând în detaliu de ce *Shropshire Towers*, spre exemplu, era o operă monumentală, mai bună decât tot ce fusese publicat în ultimii douăzeci de ani.

Sesiză o notă mai joasă în vocea Politicianului Literat, care sugera că acesta se pregătea să-şi încheie discursul şi să dezvăluie numele câştigătorului. Omul scoase un plic din buzunar. Tranter privi în jos, la eclerul cu caramel pe jumătate mâncat din farfuria lui. Auzea un ţiuit în urechi şi bubuitul sângelui în vene. Fiecare particulă a corpului său era tensionată, jinduind la năzuitele iniţiale care formau numele Alfred Huntley Edgerton. Urechea lui internă ardea de dorinţă.

— Iar câştigătorul este…

Şi apoi, toate deodată, mult visatele iniţiale veniră, aşternându-şi catifelata binecuvântare asupra flămândelor lui speranţe. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare cu modestie; nu făcuse mai mult de doi paşi, când îşi simţi coada fracului smucită viguros de Penny McGuire, care şuieră la el:

—Stai jos, idiotule!

Reaşezându-se pe scaun, Tranter ridică privirea la timp pentru a-l vedea pe Politicianul Literat întinzând braţul spre o femeie îmbujorată, trecută de prima tinereţe, şi, într-o secundă de teribilă claritate, recompuse anunţul în

minte şi auzi aproape aceleaşi litere formând nu numele scriitorului său, ci pe cel al lui *Alfie, hazliul elefănţel,* iar din ovaţiile îndelungi ale sălii înţelese că Sally Higgs câştigase premiul Pizza Palace şi că toate cele 400 de persoane strânse în sala Sir Francis Darke erau încântate pentru bătrâna Sally, o îndrăgită lucrătoare în grădina acelui umil gen literar, cartea ilustrată pentru copii.

Era 10.30 când Gabriel şi Jenni urcară în tren pentru a se întoarce la Victoria, după ce mâncaseră la localul Pizza Palace din zonă. Avuseseră de ales între Pizza Palace şi Everest Nepalese, dar savuraseră o cină indiană cu doar o seară în urmă. Jenni insistase să plătească ea, deşi, cum nu băuse decât apă, fiindcă a doua zi mergea la muncă, iar Gabriel luase, plin de tact, un singur pahar de vin, cina nu fusese scumpă.

Jenni era şocată de ceea ce văzuse la Glendale, dar se temea că l-ar putea supăra pe Gabriel dacă punea prea multe întrebări. El părea complet resemnat. Dacă o asemenea tragedie i s-ar fi întâmplat fratelui ei, ea ar fi fost înnebunită, îngrozită, distrusă. O intriga faptul că Gabriel părea atât de detaşat.

— Nu ţi se pare deprimant? îl întrebase ea la pizza.

— Spitalul? Ba da, mi se pare. Dar există lucruri în viaţă pe care nu le poţi înţelege. Există lucruri în care compasiunea, oricât de intensă ar fi ea, nu ajută la nimic. Este extrem de frustrant, fiindcă mi se pare că Adam, Adam cel pe care îl ştiu eu, încă există undeva acolo, în trupul acela. Din când în când, parcă îl zăresc vag, dar nu pot ajunge la el. Şi, o clipă mai târziu, a dispărut din nou.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca el. Cum era când… Înainte să se întâmple asta?

— Un copil obişnuit. Era puţin temperamental. Uneori putea fi cam pătimaş. Dar era bun la învăţătură, la jocuri. Ne distram împreună.

— Eraţi numai voi doi?

— Da. Am crescut într-un sat din Hampshire. Tata avea o fermă. Mă rog, el era arendaşul. Pe urmă, a intrat în nu ştiu ce plan nebunesc să cumpere ferma şi să crească în ea cai de curse. Nu i-a ieşit, dar n-a fost o

nenorocire. La oraş era o şcoală bună, şi un profesor de acolo m-a îndemnat să merg la universitate.

— Erai un fel de tocilar pe atunci?

— Nu, Jenni, nu eram un tocilar. Eram din fire inteligent.

— Da, mie-mi spui?!

— Dar tu?

— Am crescut într-un apartament în Leyton, cu mama.

— Rahat, cum ai zice tu.

— Mda. Dar n-a fost chiar atât de rău. Oricum, altceva nici nu ştiam. Mama era drăguţă. Totul a fost bine până când s-a defectat liftul.

— Cum vă descurcaţi cu banii?

— Mama lucra la poştă, la sortat corespondenţa. Eu eram de capul meu.

— Aşa ai devenit atât de independentă.

— Cre' că da. Nu m-am gândit la asta până acum. Dar cu Adam… Sunt curioasă, doar. Sigur că ştiam că există oameni… ca să zic aşa, nebuni. Dar nu printre oamenii obişnuiţi.

Gabriel băuse ultima înghiţitură de vin italian.

— Asta-i problema cu psihoza. Loveşte oamenii obişnuiţi. Unul dintr-o sută. Din câte ştim deocamdată, boala nu afectează nici un animal. Când un cal stă singur pe câmp, el nu aude nechezatul unor armăsari care nu-s acolo. Şi nu se crede urmărit de alţi cai. De fapt, e ceva mai puternic de atât. Nu e o chestiune de „a crede". Adam nu „crede" că Axia şi ai lui îi emit gândurile pe Channel 7 la o oră de audienţă maximă. El *ştie* că aşa stau lucrurile.

— Unul dintr-o sută, repetase Jenni. Incredibil!

— Dar adevărat. Nimeni nu vrea să afle, să ştie asta. E ruşinos, e greu de acceptat. E ca şi cum unul dintr-o sută de vulturi ar fi orb din naştere. Sau unul dintr-o sută de canguri n-ar putea ţopăi. Atât e de ciudat.

— Şi de ce nu vrea nimeni să ştie? Eu vreau să ştiu. Îmi pasă de Adam. Şi, ştii tu, de oamenii ca el.

Gabriel o privise. Ochii îi străluceau, de lacrimi, de emoţie sau de indignare – încă n-o cunoştea foarte bine pentru a şti exact. Dar era ceva la

fata asta… Jenni atinsese o coardă sensibilă undeva în adâncul lui.

— Cred că pur şi simplu oamenilor le e prea ruşine să admită că suntem o specie de căcat. Scuze, Jenni. Scuză-mi exprimarea.

— Conduc un metrou, Gabriel. Lucrez cu bărbaţi. Poţi să şi înjuri dacă vrei, ai voie să fii furios. Cum adică de căcat?

— Genetic.

— Spune mai departe.

— Ştii cum e cu selecţia naturală?

— Cred că am lipsit de la şcoală în săptămâna în care ne-au predat asta.

— Uite cum stă treaba! Speciile se schimbă cu timpul, fiindcă, pe măsură ce membrii se împerechează şi se înmulţesc, apar erori minuscule în replicarea celulelor, iar acestea duc la foarte mici variaţii în rândul urmaşilor. De obicei, o astfel de schimbare moare odată cu individul care o poartă. Dar o dată la un milion de cazuri, o asemenea schimbare minusculă îi conferă individului un avantaj în mediul lui de viaţă, astfel că el este favorizat la împerechere. Schimbarea respectivă este transmisă puilor şi devine o caracteristică. Specia a evoluat. Pentru a avea mai multe şanse de supravieţuire comparativ cu competitorii tăi, sunt suficiente doar avantaje infinitezimale. Dar, cândva în istoria speciei umane, s-a produs o schimbare anormală – n-a mai fost una microscopică, ci una uriaşă. Trebuia să ne putem menţine doar cu o jumătate de pas înaintea celorlalte primate şi a mamiferelor carnivore cu incisivi puternici. În loc de asta, noi am produs de-alde Shakespeare, Mozart, Newton şi Einstein. N-am fi avut nevoie decât de un gibon o idee mai agil, dar am sfârşit cu un Sofocle. Iar partea proastă a acestui avantaj colosal şi complet lipsit de necesitate a fost acela că genomul uman a devenit – ca să folosim termenul nostru preferat – de căcat. Genomul nostru e instabil, e vătămat fiindcă a luat-o cu mult înaintea vremii lui. Şi unul dintr-o sută plăteşte preţul în numele tuturor, pentru ca ei să-şi poată trăi viaţa hiperavansată. Ei sunt ţapii ispăşitori. Bieţii nefericiţi!

— Deci este transmisă mai departe problema asta? întrebase Jenni. Schizofrenia. Adică e ereditară?

— Da. Mă rog, în general. Dacă unul dintre părinţi o are, probabilitatea s-o ai şi tu e mult mai mare. Apare în familie. Dar nu e complet ereditară.

Poţi să ai gemeni identici, cu genomuri identice, şi numai unul să dezvolte boala, iar celălalt, nu. Deci specialiştii sunt de părere că există şi altceva, ceea ce ei numesc „un factor de mediu“.

— Atunci, e în parte înnăscută, de la natură, în parte nu? Asta e chiar ciudat!

— Ştiu. Dar asta mi-au spus medicii lui Adam. Uneori, lucrurile sunt de aşa natură încât capeţi boala. Când circuitele din creier îşi încheie dezvoltarea şi ultima conexiune e gata, asta e. Devii psihotic. Alţii au doar un echilibru fragil. Circuitele lor sunt complete, dar încă au nevoie de un impuls.

— Şi care e impulsul?

— Drogurile constituie cauza cea mai frecventă. Skunk, LSD, amfetamine. LSD-ul a fost sintetizat în laborator de chimişti cărora cercetătorii în psihiatrie le ceruseră să creeze un medicament menit să inducă o psihoză temporară. Deci LSD-ul funcţionează bine ca impuls. Sau alcoolul. Ori stresul extrem, care poate elibera în creier substanţe similare.

— Şi substanţele fac legătura între circuitele electrice? întrebase Jenni.

— Cam aşa ceva.

— Cred că e cam ca atunci când se apasă la noi comutatorul pe linia Circle.

*

În tren nu vorbiseră mult. Jenni se gândea la tot ce-i spusese Gabriel şi, oricât ar fi simpatizat ea cu Adam, spera ca evenimentele din seara aceea să nu-l facă să uite de ea. Însă Gabriel privea pe fereastră, pierdut în gânduri.

— Spune-mi ceva din copilăria ta, îi ceru ea, hotărâtă să nu-l lase să se îndepărteze. Povesteşte-mi cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat. Poate dinainte să se îmbolnăvească Adam.

Gabriel întoarse capul spre ea – cam fără tragere de inimă, i se păru ei.

— Cel mai bun lucru? Păi, cred că eram fericiţi mai tot timpul. Dar îmi amintesc ceva, într-o seară de vară. Un lucru mărunt, o clipă doar. Cred că nu mai eram totuşi copil, fiindcă puteam să conduc maşina. Poate că aveam optsprezece ani. Muncisem toată vara, strângând bani ca să-mi cumpăr

rabla aceea. M-a costat 200 de lire. Lucram la o fermă în celălalt capăt al ţării. Şi, într-o duminică, m-am trezit la ora şapte şi am condus nu mai ştiu câţi kilometri ca să joc crichet undeva; o convinsesem pe o fată să vină cu mine. O cunoscusem la o petrecere. Era atât de drăguţă, categoric nu de nasul meu. Din fericire, am ieşit din joc de la prima minge, aşa că am putut să stau de vorbă cu ea, ca să nu se plictisească. Iar când eram pe teren, mă temeam că o să dispară pur şi simplu. Dar n-a dispărut. A rămas acolo. Şi după meci ne-am dus cu toţii la un bar şi am băut bere, iar eu m-am gândit că nu mai mersesem de mult acasă, de vreo lună, fiindcă lucrasem, aşa că am sunat de la telefonul din bar, şi mama mi-a spus că, dacă pot ajunge într-o oră, îmi păstrează cina caldă. Şi ştiam că o să fie la masă tot felul de legume proaspete, din grădina fermei. Iar fata asta a zis că ar vrea să vină şi ea, şi, cu toate că se făcuse aproape nouă, era încă lumină. Şi îmi amintesc cum conduceam pe străduţele înguste cu geamurile coborâte, şi se simţea mirosul copleşitor de păducel şi de asmăţui, vedeam soarele apunând, mergeam puţin cam prea repede, şi în cele din urmă mi-am dat seama unde eram şi i-am spus fetei să lase harta deoparte. Şi am ajuns în sat, şi în lumina farurilor dansau toate moliile şi musculiţele din aer. Şi nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar n-am sărutat-o. Şi asta e ceea ce mi s-a părut minunat. Totul începea atunci. Totul era într-un echilibru perfect, nimic nu putea fi mai bine de atât. Tata trăia. Nimic rău nu se petrecuse.

Jenni surâse.

— Înţeleg.

— Dar tu?

— Când tata s-a întors o dată şi a zis că rămâne pentru totdeauna.

— Dar n-a rămas.

— Nu.

— Câţi ani aveai?

— Cinci.

Gabriel oftă.

— Îmi pare rău.

La Victoria, Jenni spuse că avea să ia trenul pe Linia Circle spre Paddington, pentru a ajunge în Drayton Green.

— Te conduc acasă, replică Gabriel. E târziu.

— Nu fi caraghios! N-am şaisprezece ani.

— Aş vrea să te conduc.

Ea ezită doar o frântură de secundă.

— Bine, atunci.

Ajunseră în Cowper Road puţin înainte de miezul nopţii, iar Gabriel îi ură noapte bună în pragul uşii.

— Mă tem că n-am mai apucat să vorbim despre cazul tău, spuse el.

Cu cheia deja în broască, Jenni se întoarse spre el.

— Mai bine să stabilim o altă întâlnire.

— Mâine-seară, poate? propuse Gabriel, uitând că trebuia să meargă la familia Topping.

— Mă rog, zise ea – sau cel puţin aşa i se păruse lui că spusese, dar nu putea fi sigur, fiindcă buzele ei erau lipite de ale lui când vorbise.

Gabriel îşi trecu palmele în jos pe spatele paltonului ei de serie şi o trase spre el, prinzând-o de şolduri. Cu colţul ochiului zări un bărbat privind de pe celălalt trotuar. Se întoarse cu gura spre urechea ei:

— Îi spui lui Tony să vină aici o clipă?

— Ce s-a întâmplat? Iar e tipul acela?

— Sst! Adu-l pe Tony!

În timp ce aştepta, încercă să nu-i arate celuilalt că ştia că se afla acolo. Se uită la uşa închisă, apoi la ceas şi tropăi de frig, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Într-un târziu, Tony scoase capul pe uşă.

— E un tip care pândeşte casa, spuse Gabriel. O pândeşte pe Jenni. Punem mâna pe el? Tipul care a fost aici şi seara trecută.

— Mai întrebi?! Să mergem!

Când ei traversară strada în fugă, bărbatul ieşi din umbră şi o luă la picior. În Tony mai rămăsese însă suficient de mult din fostul alergător de 400 de metri, aşa că îl prinse din urmă la colţul cu Dryden Avenue. Gabriel ajunse un moment mai târziu, şi amândoi îl lipiră cu spatele de un stâlp de iluminat.

— Ce vrei? întrebă Tony.

— Nimic. Eu doar…

— Cum te cheamă? îl întrerupse Gabriel.

— Jason.

— Bănuiam eu. Ăsta nu-i un joc. Oricare ţi-ar fi numele adevărat, ăsta nu-i un joc. Miranda, fata pe care o vrei, nu există.

— Ştiu.

— În realitate, nici măcar nu-i o fată. E un bătrân.

— Mă rog.

— Dacă mai vii o dată aici, îţi rup gâtul! îl ameninţă Tony.

— Îmi pare rău. Promit să nu mai vin.

— Aşa să faci!

— Renunţă la joc, spuse Gabriel. Uită de el! Miranda nu-i reală.

Îi dădură drumul, iar omul o luă la fugă spre gară.

Tony şi Gabriel porniră înapoi spre Cowper Road.

— Tu de ce te întorci? îl întrebă Tony.

— Păi… fiindcă… Nici eu nu ştiu exact.

— Vrei s-o săruţi iar pe soră-mea, aşa-i?

— Poate.

— În regulă, dar în casă nu intri, amice.

— Nu vreau să intru. Vreau doar s-o sărut pe sora ta încă o dată.

— Dă-i drumul, atunci, replică Tony şi deschise uşa. O trimit afară.

PARTEA A ŞAPTEA

SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

În timpul dimineţii, frigul părăsise capitala. Pe la ora 14.30, amatorii de matineu din sala Teatrului Regal din Hamarket îşi făceau deja vânt cu programele; sub ei, în tunelurile liniei Bakerloo, cumpărătorii care se întorceau dinspre Charing Cross îşi descheiau la gât paltoanele devenite inutile. Bucătarii din restaurantele chinezeşti de pe Queensway îşi ştergeau des fruntea cu mâneca bluzei, pentru ca broboanele de transpiraţie să nu le cadă în morcovii pe care îi tăiau pentru masa de seară; mozaicul de pe podeaua moscheii din Regent’s Park lucea de condens, iar aburul înceţoşase ferestrele ultimului croitor pe comandă din Tulse Hill. În magazinele universale de pe Oxford Street, mirosul parfumului din atomizoare împânzea aerul stătut de la parter, în vreme ce clienţii cu paltoanele împăturite pe braţ îşi făceau loc prin mulţime, lăsând neatinse teancurile de mănuşi şi fulare din lână – embleme ale Crăciunului trecut.

La ora zece, Roger şi Amanda Malpasse ieşiră din casa lor din Chilterns, îndreptându-se spre Londra şi spre petrecerea cuplului Topping. Amanda se gândi că o să aibă timp atât pentru cumpărăturile care îi rămăseseră de făcut, cât şi pentru a-şi aranja părul înainte de ora petrecerii. Făcuse o rezervare pentru masa de prânz la un restaurant italian de pe Fulham Road; era aproape de apartamentul lor din Roland Gardens, fiind condus de douăzeci de ani de aceiaşi oameni.

Roger avusese reţineri să plece de la ţară într-o zi de sâmbătă, fiindcă ţinea la rutina pe care şi-o făcuse. O plimbare cu câinele devreme în zori, o oră de grădinărit energic şi o partidă la dublu pe terenul de tenis acoperit

dintr-un sat vecin îi stârneau o sete pe care o bere, un gin tonic şi o jumătate de sticlă de vin alb, băute în această ordine, o potoleau la fix. După-amiaza îi plăcea să asculte meciul de fotbal la radio, cu picioarele ridicate pe canapea, cu câţiva dintre numeroşii lui câini moţăind alături de şemineu şi cu aiurelile colorate de prin ziare împrăştiate în jurul lui. Pe la patru, închidea ochii; la cinci, de obicei venea Amanda cu ceaiul.

Pe de altă parte, Amanda nu rata nici un prilej de a merge la Londra. În clădirile din cărămidă de pe Brompton şi Gloucester Road, în buticuri, muzee şi cafenele îşi regăsea seninătatea anilor de tinereţe; străbătea Brechin Place şi Drayton Gardens prefăcându-se că avea din nou douăzeci şi trei de ani. Nu era dificil, fiindcă nimic nu se schimbase mult acolo, şi nici nu era foarte deprimant, pentru că oricum n-ar mai fi vrut iar toată patima şi istoveala vremurilor de atunci. Chiar nu.

— Să nu bei prea mult, Roger, spuse ea, rupând o baghetă şi luând o înghiţitură din aperitiv. Nu vreau să te înfurii şi să faci o scenă diseară, la Toppingi acasă.

— Fac eu aşa ceva vreodată?

La amiază, camioneta care avea să transporte mobila sosi la casa lui Sophie Topping din North Park. Muncitorii luară toată mobila din salonul de la parter şi aduseră un şir de mese suficient de lung pentru treizeci şi patru de invitaţi, pe care le aşezară în încăpere. Mobila avea să fie depozitată peste noapte şi înapoiată a doua zi; Sophie era sigură că urma să fie păstrată în camionetă, dar, atât timp cât avea s-o primească înapoi în bune condiţii, n-avea de ce să facă tărăboi.

Îi luă două ore să finalizeze dispunerea oaspeţilor. Întotdeauna oscila între nevoia de a aşeza cât mai departe una de alta două persoane despre care se ştia că nu se înţeleg şi dorinţa răutăcioasă de a le pune una lângă cealaltă; acelaşi lucru era valabil şi-n cazul bărbaţilor şi al femeilor care, după expresia lui Lance, erau „în călduri“ unul după altul. O soluţie era să mute invitaţii pe la jumătatea serii, astfel încât fiecare să aibă parte de un loc fierbinte şi de unul rece; dar care era cea mai bună soluţie? Prudenţa sugera că locul fierbinte ar fi trebuit să fie primul; apoi, pe la jumătatea

serii, bărbatul avea să se mute, mânios sau excitat, însă plin de vigoare… Dar Sophie nu era într-o dispoziţie prudentă; era mândră de Lance, ambiţioasă şi avea chef de joacă, aşa că stabilise dispunerea cu locurile reci mai întâi – pentru a conferi serii ceea ce ea spera a fi un final la temperatură înaltă. Fotbalistul, Borowski, telefonase cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă şi anunţase că avea să vină împreună cu prietena, o rusoaică pe nume Olya, iar vestea îi stârnise lui Sophie un atac de panică, în încercarea ei de a găsi un alt bărbat în ultimul minut. Se hotărâse la un tip pe care-l întâlnise la o strângere de fonduri pentru cărţile audio: Patrick Warrender, un ziarist aparent civilizat. La scurtă vreme după ce avusese confirmarea de la Patrick, primise un telefon de la Radley Graves, directorul de şcoală, care îi spusese că avea gripă şi nu putea veni. De data aceasta decisese să lase invitaţii în număr impar.

În toate chestiunile de natură socială, Sophie era motivată de dorinţa de a câştiga în competiţia cu celelalte soţii şi mame din North Park. Era o misiune exclusiv feminină şi atotconsumatoare; soţii şi partenerii de viaţă erau şi ei implicaţi, însă nu participau activ. În ce consta efectiv competiţia – asta nu era foarte clar: nu existau reguli, nici definiţii ale succesului şi nici premii. În mintea lui Sophie exista un fel de ligă virtuală din care oamenii erau promovaţi sau retrogradaţi. Banii, fireşte, deţineau un anume rol. Frumoasa sumă de zece milioane de lire în numerar (ceea ce bancherii de la bonusuri numeau „seminţe“) la dispoziţie era un bun început. Venea apoi înfăţişarea atrăgătoare, îndeosebi să pari mai tânăr decât vârsta reală. Pe urmă, era vital să ai copii strălucitori sau – cum inflaţia în rândul notelor şcolare făcuse dificilă diferenţierea lor – încântători. Şi numărul lor conta: patru sau mai mulţi sugerau încredere, o viaţă sexuală nestăpânită şi o impresionantă abilitate organizatorică. Dar poate cel mai preţios factor în mitologia personală a lui Sophie era aspectul casei. Şi aici, chestiunea nu ţinea doar de mărime şi de valoare; avea de-a face mai degrabă cu gradul în care oaspeţii erau impresionaţi de atmosfera şi de ornamentele ei, de suprafeţe şi de lustru. Sophie era sigură că, deşi ea şi Lance nu riscau să fie retrogradaţi din liga întâi, nu se aflau nici între primele locuri; o privire

asupra clasamentului echipelor de fotbal de pe ultima pagină a ziarului sugera că erau un fel de Everton în societate.

Succesul înregistrat de Lance Topping, devenind cel mai recent parlamentar al partidului, nu contase prea mult. În North Park, politica era clasificată undeva mai jos decât activitatea bancară, brokerajul, afacerile sau chiar chestiile „creative“, precum publicitatea. Apoi mai era şi stânjeneala ostentaţiei, a faptului că te aflai prea evident în lumina reflectoarelor, fiindcă asta te făcea să pari că te străduieşti prea mult. Prima regulă a competiţiei era aceea de a nu fi văzut luptând; cea de-a doua, cel puţin din câte îşi dăduse Sophie seama, era să nu fii gras. Existase o femeie rotofeie la un moment dat, dar se mutase – fusese nevoită să se mute, îşi spunea Sophie uneori. Fiind o persoană căreia îi plăcea să mănânce de trei ori pe zi, abţinerea de la masă fusese cea mai grea disciplină pe care şi-o impusese. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea sufereau de hipotensiune, hipoglicemie, crampe stomacale sau tulburări gastrice fiindcă nu mâncau de prânz, nu ingerau carbohidraţi, dar se lansau în câte o orgie ocazională cu plăcinte cu brânză. Toate considerau însă că merită, dat fiind că zvelteţea le ajuta să pară mai tinere, iar în mintea lor urcau un loc sau două în liga aceea imaginară, ajungând înaintea cuiva care căzuse pradă braţelor flasce, colăceilor sau celulitei.

„În seara asta nu vor fi grăsuni“, observă Sophie, deşi Micky Wright, unul dintre invitaţii singuri, fusese dintotdeauna rotunjor în talie – de când îl cunoscuse ea, la şcoala din Epping. Amanda Malpasse era ca o grisină, norocoasa! Gillian Foxley, soţia agentului, era durdulie şi mămoasă, dar ea nu conta, de fapt, fiindcă nu era din zonă; la fel şi Brenda Dillon, care în mod evident petrecea prea mult timp la ceainăria de la Camera Comunelor. Vanessa, soţia lui John Veals, era enervant de subţire şi de arătoasă. „Rece totuşi“, îşi spuse Sophie; se îndoia că se întâmplase vreodată, oricând, ca Vanessa să se arunce asupra unei pizza de dimensiuni familiale de la Pizza Palace, alături de o cutie de doi litri de îngheţată Toffee Double Gush.

Gândul la seara care se apropia îi dădea ameţeli din cauza temerilor şi decise să petreacă o oră în sala de gimnastică înainte de programarea la coafor de la ora două; aşa, îi rămânea timp înainte de sosirea celor de la

catering şi poate se mai liniştea puţin. Avea să fie o seară memorabilă; cu toată anxietatea ei competitivă, era convinsă de lucrul ăsta.

Departe de a se gândi la mâncare sau la vreo competiţie, Vanessa Veals se întreba dacă avea să-şi mai revadă vreodată unicul fiu. O lamă ascuţită de vinovăţie îi secera măruntaiele în vreme ce şedea lângă draperiile maro cu portocaliu, răsfoind reviste vechi în zona de recepţie de la Wakeley. Nu i-ar fi trebuit un curaj nemăsurat, nu-i aşa, să urce în camera lui Finn din când în când şi să discute cu el…? Ce dacă el s-ar fi dovedit irascibil, iar ea s-ar fi simţit stânjenită? Ce dacă el ar fi devenit abuziv şi i-ar fi rănit sentimentele? Neplăcere, sentimente rănite… Nimic din toate astea n-ar fi fost greu de suportat dacă ar fi putut să-l salveze de gaura neagră psihiatrică în care fusese înghiţit acum.

Puse pe masă paharul de plastic cu cafea şi privi pe fereastră, spre pajiştea stearpă, unde câţiva pacienţi se plimbau aiurea. Nu mai fusese niciodată într-un spital de psihiatrie şi avusese convingerea nerezonabilă că bolnavii stăteau toată ziua în pijamale. Care ar fi fost însă rostul? Doar dacă ar fi fost ţinuţi mereu la pat, ca pacienţii cu boli fizice… Sau poate ca să fie mai uşor de identificat în caz că evadau.

Vanessa se mustră singură: „evadau“?! Cum de folosea un asemenea cuvânt asociat unei instituţii în care ajunsese, pe neaşteptate, fiul ei? Fusese nevoită să recunoască faţă de ea însăşi că nu ştia nimic despre lumea asta; ba chiar fusese vag surprinsă că asemenea locuri existau, fiindcă trăise cumva cu convingerea că guvernul le închisese pe toate. Când lumea avea să audă că Finn ajunsese la psihiatrie la Glendale, avea să dea vina pe ea. Fiindcă asta ori dovedea cine ştie ce problemă ereditară, vreo instabilitate mentală a strămoşilor, ori era un verdict de condamnare a ei ca mamă – o ruşine publică şi o catastrofă personală.

— Doamna Veals? Sunt doamna doctor Leftrook. Regret că v-am lăsat să aşteptaţi. Pe aici, vă rog.

Dr. Leftrook era o femeie de şaizeci şi ceva de ani, cu păr cărunt, sârmos; Vanessei îi amintea de tipul învechit de profesoară severă, posibil

lesbiană, cu o notă de afectare în ochelarii ei tip John Lennon şi în sandalele ecologice.

— Pot să-l văd pe Finn? întrebă Vanessa, ducându-se spre scaunul care îi fusese indicat.

Dr. Leftrook se aşează de cealaltă parte a biroului.

— Da, nu văd de ce n-aţi putea. Dar îmi închipui că mai întâi aţi dori să aflaţi care este problema.

— Vă mulţumesc, răspunse Vanesa, simţindu-se mustrată.

— Fiul dumneavoastră are o problemă pe care o constatăm tot mai frecvent în rândul tinerilor. Este o tulburare cauzată de droguri – de obicei, de canabisul modificat genetic, aşa-zisul „skunk“. Finn a avut un episod psihotic.

— Ce înseamnă asta?

Vanessa îşi simţea gura uscată. Spusele medicului i se păreau îngrozitoare.

— Psihoză este numele pe care îl dăm noi afecţiunilor grave, precum schizofrenia sau tulburarea bipolară, şi implică o desprindere mai mult sau mai puţin completă de realitate.

— Dumnezeule!

— Ceea ce nu ştim încă în cazul fiului dumneavoastră este dacă avem de-a face cu un episod unic, din care îşi va reveni complet, sau cu o afecţiune mai serioasă şi de durată.

— Şi când vom şti?

— În următoarele zece zile sau două săptămâni ne vom putea face o idee. Îmi pare rău că nu vă pot da deocamdată veşti mai bune. Ştim că schizofrenia are o considerabilă componentă genetică, dar ştim şi că pot fi implicaţi deopotrivă alţi factori. Foarte mulţi schizofrenici au fost consumatori îndârjiţi de canabis în adolescenţă, dar specialiştii nu s-au pus încă de acord cu privire la existenţa unei relaţii de cauzalitate între cele două. Este posibil ca persoanele cu tendinţe schizofrenice să fie mai predispuse la consumul de droguri şi de alcool. Ei deja se simt mai puţin ancoraţi în realitate şi sunt din fire mai neglijenţi cu propria lor sănătate. De

fapt, aceasta este în prezent opinia majorităţii specialiştilor din lumea medicală.

— Dar dumneavoastră ce credeţi?

— Eu aş vrea să ştiu dacă există în familia dumneavoastră sau a soţului cazuri de afecţiuni mentale grave.

— Din câte ştiu eu, nu. Dar informaţiile despre familia soţului meu datează numai de trei generaţii. Ce a fost înainte de asta nu ştiu.

— E bine şi atât, replică dr. Leftrook. Este un semn bun. Poate îi veţi auzi pe unii oameni vorbind despre ceva numit „psihoza canabisului“. În locul dumneavoastră, eu i-aş ignora. Nu este o afecţiune recunoscută. Dar consumul consistent de droguri în rândul adolescenţilor este, în mod cert, foarte periculos, deoarece dezvoltarea lor neurologică a ajuns în ultima etapă, suferind schimbări extrem de subtile. E ca şi cum în această ţesătură delicată am intra cu o cange.

Vanessa îşi luă capul în mâini şi începu să plângă. Dr. Leftrook nu spuse nimic – lucru pentru care ea îi mulţumi în sinea ei. Într-un târziu, după ce scoase un şerveţel din geantă şi îşi recăpătă stăpânirea de sine, Vanessa rosti:

— V-aş ruga să-mi spuneţi care este cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla.

— Cel mai rău ar fi ca fiul dumneavoastră să aibă o moştenire genetică schizofrenică, iar acest abuz de droguri să fi constituit catalizatorul care a activat respectiva predispoziţie. Putem ţine sub control simptomele de schizofrenie cu ajutorul medicamentelor, însă boala n-o putem vindeca.

— Niciodată?

— Niciodată. Dar unii pacienţi pot duce o viaţă acceptabilă.

— Nu mi se pare deloc bine.

— Nu.

— Şi următorul cel mai mare rău?

— Ar fi acela ca fiul dumneavoastră să rămână cu simptome psihotice care, deşi nu în mod strict schizofrenice, sunt atât de asemănătoare cu acestea din urmă, încât diferenţa nu mai contează. Dacă nu există însă nici o moştenire genetică, Finn ar putea să-şi revină complet.

— După cât timp?

— Un an, poate. Sau doi.

— Şi care ar fi cel mai bun lucru în situaţia lui?

— În cel mai bun caz, putem spera că fiul dumneavoastră a suferit un episod psihotic unic şi că, beneficiind de tratamentul corect şi de susţinerea noastră şi a familiei, va reveni pe deplin la un stil de viaţă sănătos în răstimp de câteva săptămâni.

— Dumneavoastră care variantă credeţi că este cea mai probabilă?

Dr. Leftrook rămase tăcută câteva momente, privind pe fereastră. Vanessa simţea că viaţa lui Finn depindea de firul subţire al tăcerii ei.

— Cred, spuse medicul într-un târziu, că fiul dumneavoastră va fi bine. Cred că în şase săptămâni îl vom putea externa şi va reveni acasă. Însă asta nu e o promisiune, şi nici o predicţie. Este doar presu-punerea mea.

— Dar de ce nu ne-a avertizat nimeni cu privire la aşa ceva? Voi, doctorii, de ce nu…?

— Unii dintre noi au încercat, o întrerupse dr. Leftrook. Dar cred că alta e problema: medicii au o orientare puţin prea ştiinţifică, aproape prea exactă. Până la stabilirea unei legături cauzale, corect este să presupunem că ea nu există şi că această coincidenţă dintre psihoză şi abuzul de droguri este exact asta, o coincidenţă, aşa că…

— Dar pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Vanessa. Un simplu avertisment limpede, doar un amărât de cuvânt ar fi fost de ajutor, nu-i aşa? Mai ales atunci când aţi văzut tot ce aţi văzut dumneavoastră şi ştiţi tot ce mi-aţi spus acum!

Dr. Leftrook se ridică.

— Trebuie să recunosc, nu e cel mai bun moment al profesiei medicale.

Vanessa rămase tăcută.

— Vă conduc să-l vedeţi?

Împingându-şi scaunul în spate, Vanessa întrebă:

— Înainte, pot să-i dau un telefon rapid soţului meu?

— Desigur. Vă aştept în hol.

Afară din clădire, pe asfaltul de sub un cedru, Vanessa sună la casa din Holland Park.

— John? Am vorbit cu medicul şi mă duc acum să-l văd.

— Grozav. Ce-a spus?

— E puţin cam complicat. În esenţă şi ţinând seama de toate aspectele, doctorii cred că va fi bine. Dar…

— Asta-i o veste excelentă.

— Dar încă nu ştiu sigur, fiindcă totul e puţin cam…

— Draga mea, te-ar deranja să mă suni ceva mai târziu? Aştept un apel de la Duffy, din Zürich.

— Bine, John. La revedere.

Şi Spike Borowski îşi lua rămas-bun de la Olya, în apartamentul lor de la hotel. Îi spuse că nu avea să se întoarcă decât după şapte jumătate, fiindcă trebuia să petreacă un timp rehidratându-se, făcând „încălzire“ şi întinderi cu echipa de la fizioterapie vreme de cel puţin două ore după meci. Apoi, la ora opt, aveau să plece împreună la dineul politicianului aceluia pe care îl întâlnise când echipa lui aprinsese luminile de Crăciun.

— Să fii frumoasă! îi spuse el.

— Voi încerca, promise Olya, scuturându-şi părul negru şi apoi dându-şi-l pe spate. O să-mi cumpăr o rochie nouă, da?

Spike îşi conduse maşinuţa de fabricaţie germană dezamăgitor de mică până la hotelul în care echipa lui se strânsese pentru un prânz cu carbohidraţi luat mai devreme decât normal. La fusilli cu şuncă şi brânză, Mehmet Kundak îl luă deoparte.

— Începi azi, Spike, îl înştiinţă el. Să joci bine.

Era pentru prima dată când lui Spike i se cerea să intre în joc de la început şi tot prima dată când juca acasă. Terenul de antrenament, cu birourile şi facilităţile sale medicale, era cartierul general al jucătorilor; stadionul era doar pentru spectacol şi pentru fani. La ora două, autocarul echipei opri lângă clădirea principală, unde apărură imediat nişte gărzi de corp de o parte şi de alta a vehiculului, aşa că jucătorii nu avură de făcut decât doi, trei paşi în fugă înainte de a ajunge înăuntru, la adăpost de orice jigniri şi proiectile din partea suporterilor.

Spike era însoţit de Archie Lawler, antrenorul primei echipe.

— Nu aici, băiete, îi spuse el. Zona asta-i pentru echipa oaspete.

— E frumos, replică Spike.

— Mda. Înainte era o văgăună. O cămăruţă cu numai două duşuri. Noul psiholog sportiv şi-a zis că le dă oaspeţilor un impuls. Acum au încălzire, aer condiţionat, de toate. Iar noi am pierdut acasă un singur meci în sezonul ăsta.

Vestiarul echipei gazdă era mare aproape cât să poţi juca în el un meci oficial. Din difuzoarele ascunse se revărsa muzică death-metal rusească, din colecţia particulară a lui Danny Bective. Erau acolo vitrine frigorifice mari, cu o gamă largă de băuturi sportive, iar vasta zonă a duşurilor era plină de şampoane, loţiuni de corp şi balsamuri, la fel ca acelea din baia hote-lului de cinci stele a lui Spike. Dulapul lui, lucrat manual în lemn de nuc şi de frasin, avea un spaţiu pentru umeraşe, o priză pentru a-şi putea asculta muzica proprie, un seif pentru bijuterii şi, dacă nu cumva nasul lui îl înşela, aer condiţionat cu parfum de trandafiri era suflat printr-un grilaj aflat în peretele din spate al dulapului. Un tricou nou verde cu alb, cu numărul 39, era agăţat pe exterior, cu numele lui arcuindu-se deasupra numărului. În dulap erau trei şorturi noi şi ciorapi de mărimi uşor diferite. Max, responsabilul cu încălţămintea, îi pregătise deja ghetele sale preferate, cu scânteieri roşii, plus două perechi de rezervă în sacul sportiv.

Străduindu-se să-şi ia un aer plictisit, ca şi când toate astea ar fi fost la ordinea zilei în Cracovia, Spike făcu câteva întinderi şi studie ţintele de pe ghetele lui. Aşteptă până când ceilalţi începură să se schimbe, apoi îşi puse şi el chiloţii elastici şi maioul de bumbac pe sub ţesătura lucrată manual a echipamentului de club. Era deja al patrulea club profesionist pentru care juca, dar emoţia care-l stăpânea în vreme ce-şi trăgea peste cap tricoul verde cu alb îl făcea să se simtă ca un băieţel; abia dacă putea să-şi stăpânească zâmbetul de încântare. Ieşiră apoi toţi, în trening, să se încălzească pe teren, iar Spike se duse în zona de pedeapsă pentru a trage câteva pase spre Tomas Gunnarsson, masivul portar blond, care le prinse cu un aer dispreţuitor în uriaşele sale palme înmănuşate.

La 14.40 intrară din nou la vestiare, unde li se alătură şi Mehmet Kundak. Scoase din priză playerul lui Danny Bective şi i-l întinse.

— Am văzut DVD-ul ieri, începu el. Acum trebuie să jucaţi. Vlad şi Spike, vă duceţi acolo unde spun eu. Împiedicaţi-l pe portar să paseze spre tipii ăia doi. Bine? Sean, Danny, vreau să puneţi imediat piciorul pe minge. Să vă ştie de frică. OK? Aveţi întrebări? Să câştigaţi! Să câştigaţi în mama mă-sii! Bine?

Nu fusese un discurs prea tehnic pentru Spike. Fusese surprins de accentul pus pe misiunea defensivă care le revenea lui şi lui Vlad – să împiedice aşezarea în teren a echipei adverse pe linia de fund. Despre atac nu li se spusese aproape nimic, dar – aşa cum le explicase Archie – motivul era acela că toate echipele, de la cea de tineret în sus, foloseau aceleaşi mişcări principale, astfel că oricare dintre ei putea înlocui pe oricine, oricând, în caz de accidentare. Majoritatea paselor erau în diagonală, pornind de la cei doi scunzi pivoţi englezi, Bective şi Mills, în zona de centru.

La 14.50 formară un cerc, fiecare cu braţele pe după umărul celuilalt, iar căpitanul, Gavin Rossall, un fundaş central însetat de sânge, strigă încurajările finale. Apoi se înşiruiră pentru a ieşi din vestiar, iar Spike încasă coate după coate de la toţi jucătorii, până când intră în rând în singura poziţie – a opta – fără încărcătură superstiţioasă pentru altcineva. Aşteptau pe covorul roşu în hol, când apăru cealaltă echipă. Urmară câteva strângeri de mână anemice în vreme ce coborâră scările, străbătură tunelul acoperit cu sticlă şi urcară trei trepte de asfalt cauciucat până în „zona tehnică“, încă la nivelul subsolului. Văzut de la nivelul ochiului, colţul marcat al terenului îi păru o clipă îngust, dar, când urcară şi ultima treaptă şi ieşiră pe gazon, Spike îşi dădu seama că fusese doar o iluzie. Pentru a-şi alunga emoţiile, sprintă spre zona de pedeapsă, purtat de uriaşul val sonor al publicului. Simţea nevoia să-şi amintească singur că totul era normal – doar un joc cu o minge din piele. Alergă înapoi şi îşi puse un braţ pe umărul lui Vlad.

— E-n regulă?

Spre uşurarea lui, Vlad nu-i spuse să se ducă dracului, ci îl bătu amical pe spate, iar Spike înţelese că şi coechipierul lui simţise efectele zgomotului din jur.

Arbitrul, un omuleţ burtos cu tricoul mulat, fluieră şi îşi flutură mâna în aer. Spike se întrebă dacă picioarele lui scurte aveau să-i permită să ţină pasul cu jucătorii. Alergă în sus şi-n jos timp de opt minute înainte de a primi o pasă – una puţin prea scurtă de pe linia de fund, pe care izbuti s-o preia şi s-o dea mai departe fără greşeală. După vreo douăzeci de minute, cu tricoul deja ud şi cu părul şiroindu-i de sudoare, Spike nu primise încă nici o pasă utilă, cu toate că luase poziţii în colţul lung, în colţul scurt, la marginea zonei de ofsaid, în spatele lui Vlad şi, de două sau trei ori, spre centrul terenului. Bective şi Mills păreau să caute în mod automat să şuteze spre unul dintre fundaşii nemarcaţi sau spre mijlocaşi. Spike se mai consolă însă cu faptul că şi Vlad fusese tratat la fel de superficial. Şi apoi, într-un târziu, când unul dintre fundaşi se demarcă şi şută lung spre cealaltă tuşă, Spike izbuti să se înalţe deasupra apărătorului croat care îl marca şi să lovească ferm balonul cu fruntea. Portarul, poate fără a fi chiar necesar, trimise pasa peste bară, în corner; dar publicul îşi urlă satisfacţia, şi Spike simţi că ajunsese, în sfârşit, în prima ligă din Anglia. O scatoalcă prietenească pe spate de la Gavin Rossall veni să-i confirme senzaţia.

Cu puţin înainte de pauză, echipa adversă, care se mulţumise până atunci să se apere şi să dea din când în când pase lungi spre atacanţii ei, avu un moment de noroc. Ali al-Asraf fu învins de o minge înaltă care îi trecu pe deasupra capului, ceea ce-i dădu timp atacantului central al rivalilor să preia mingea, să şi-o aşeze la picior şi s-o şuteze pe sub Tomas Gunnarsson, care ieşise din poartă, spre el. Lui Spike, tăcerea furioasă care întâmpină golul i se păru mai impresionantă decât uralele care marcaseră apariţia echipei lui pe teren.

La pauză îl întrebă pe antrenor dacă îi permitea să se ducă mai spre linia de fund în căutarea mingii.

— Da, e-n regulă dacă Vlad stă în faţă, răspunse Kundak, aproape împiedicându-se de o treaptă în drum spre teren, când lentilele lui fotocromatice se închiseră la culoare.

Repriza a doua se dovedi o copie a celei dintâi, echipa gazdă devenind tot mai frustrată în urma încercărilor de a scăpa de jocul la ofsaid, pe de o parte, şi, pe de alta, de a veghea ca atacantul advers să nu prindă vreuna

dintre numeroasele pase lungi primite de la apărătorii lui masivi. Spike transpira şi gâfâia. Din experienţă ştia că unicul lucru pe care managerii, antrenorii, comentatorii şi suporterii nu-l puteau înţelege era cât de istovitoare era pentru jucători o partidă de fotbal de nouăzeci de minute. El, personal, putea acoperi chiar şi zece mii de metri, trei sferturi din distanţa asta în alergare şi poate o zecime în sprint, plus răsuciri, sărituri, întinderi şi, ocazional, lovituri în minge. În a doua repriză coborî mai mult spre linia de fund pentru a prelua mingea, oferindu-li-se mijlocaşilor când aceştia erau presaţi, iar după o oră reuşi să paseze spre Vlad, aflat între fundaşi. Când preluă mingea care-i fusese reexpediată, îşi auzi numele urlat de Danny Bective şi şută spre el. Nimic din ceea ce văzuse la antrenamente nu-l pregătise pentru forţa cu care Bective trase cu exteriorul ghetei, în colţul lung, pentru 1–1.

Ritmul jocului deveni mai frenetic în vreme ce ei presau, în speranţa victoriei. Portarul texan al oaspeţilor însă părea netulburat de cele şase şuturi pe care le reuşiseră ei pe poartă. În minutul optzeci şi doi, Spike îşi văzu numărul, 39, ridicat la marginea terenului şi ieşi, fiind înlocuit de Xavier, un spaniol cam bătrâior, care fusese odinioară un marcator prolific. Kundak îl bătu pe umăr în vreme ce se îndrepta spre bancă, iar Kenny Hawtrey îi puse pe el un hanorac vătuit. Se aşeză în spatele antrenorului şi strigă încurajări pentru echipa lui până când fluierul final consfinţi rezultatul egal. Ar fi putut fi şi mai rău.

La ora cinci, posturile de radio anunţară rezultatele meciurilor de fotbal, dar de data aceasta Finn nu le mai auzi. Echipa lui câştigase, iar reuşitele jucătorilor din echipa lui virtuală, inclusiv pasa de gol a lui Spike, fuseseră suficiente pentru a-i urca un loc sau două în clasamentul ligii imaginare. Dar Finn dormea, singur într-un salon cu patru paturi, unde avea să rămână până la eliberarea unui loc la Collingwood, aripa pediatrică a spitalului.

Rob, asistentul de serviciu, îşi iţi capul pe uşă. Era întuneric în încăpere, căci Glenys, infirmiera, trăsese draperiile şi stinsese lumina mai devreme, când Finn urcase la etaj. Doar o lampă de veghe lucea albastru în

partea de jos a peretelui; Rob traversă podeaua acoperită cu linoleum şi se aşează pe marginea patului. Auzea răsuflarea lui Finn, cu inspiraţii lungi, liniştite. Cu cât dormea mai mult, cu atât avea să-i fie mai bine – Rob ştia asta. Uneori i se rupea inima văzându-i când se trezeau, pierderea cunoştinţei fiind unica fericire pe care o cunoşteau.

Îi căută pulsul la încheietura mâinii şi i-l măsură cu un ochi pe ceas. Apoi îi ridică o pleoapă. Totul era în regulă. Avea să rămână atent la el toată noaptea şi, dacă era necesar, aveau să-i administreze suficiente sedative cât să-l ţină adormit până dimineaţă. Apoi aveau să vadă ce mai era de făcut.

„Bietul copil“, îşi spuse Rob în sinea lui. „Oare ce-o fi fost în capul părinţilor lui?!“

La ora şase, Olya se întoarse de la raidul de cumpărături pe Sloan Street şi se pregăti pentru o baie în camera ei de hotel. Turnă în cadă trei flacoane de gel de duş, lăsându-le să facă spumă sub jetul de apă, şi îşi conectă CD-playerul la staţia audio, pentru a asculta *Best of* Girls From Behind, formaţia ei preferată. Ştia că muzica lor era destinată adolescenţilor, dar nu-i păsa de asta; şi, oricum, nici ea nu avea decât douăzeci de ani.

Olya îşi aruncă blugii şi lenjeria de corp pe patul dublu şi intră în baie, goală. Uneori i se părea puţin cam ciudat să-şi scoată hainele când nu era nici un fotograf prezent. Se îndoi puţin de spate instinctiv şi zâmbi uşor pentru camera foto; pusese pe ea un kilogram sau două de când venise în Londra, şi era de părere că asta o prindea tare bine. I-ar fi plăcut să vadă cum ar fi arătat în mâinile unui pozar priceput şoldurile şi coapsele ei niţel mai plinuţe. Niciodată nu înţelesese de ce le plăcea bărbaţilor s-o fotografieze. Anatomia ei nu era deloc diferită de a altor fete din sat şi nici de a celor pe care le întâlnise de când venise la agenţie. Totul era aşezat acolo unde trebuia şi nu exista surplus de grăsime, dar, în afară de asta… Explicaţia era simpla tinereţe, conchisese ea în cele din urmă – faptul (nu foarte apreciat de fetişcana de optsprezece ani, câţi avea pe atunci) că nu avea riduri şi piele lăsată, iar picioarele şi sânii, atât de banali după părerea ei, fremătau în ochii fotografilor de un soi de vigoare nepreţuită. Se simţise

dezamăgită când conştientizase acest lucru, de parcă s-ar fi vândut prea ieftin; şi devenise chiar puţin orgolioasă, trebuia să recunoască, dat fiind că acum încerca să se convingă pe sine însăşi că nu era doar tânără, ci şi frumoasă cu adevărat.

Important însă era să nu-l scape printre degete pe „Tad“, aşa cum îi spunea ea. Mai avusese iubiţi înaintea lui, dar niciodată un prieten. Se culcase prima dată cu un băiat când avea doar paisprezece ani, iar mai târziu fusese convinsă că trebuia să le facă pe plac şefului agenţiei de modele şi majorităţii fotografilor cu care lucra. Dar Tadeusz Borowski era primul bărbat care nu părea să creadă necesar s-o convingă, ca şi când ea ar fi avut toate drepturile din lume să-l respingă. Se întâlniseră la o petrecere în Londra, în weekendul în care el fusese chemat de la clubul său sportiv din Franţa pentru examenul medical; ea era o animatoare trimisă de compania auto care sponsoriza evenimentul. A doua zi, el îi telefonase, îi trimisese flori şi, când cei de la club doriseră să-i cunoască soţia/partenera/prietena, o rugase pe ea să vină. Spike îşi spusese că oficialii de la club voiau o dovadă că nu este homo; de fapt, Mehmet Kundak intenţionase să se asigure că Spike nu avea să se însoare cu vreo îngâmfată ca teribil de obositoarea Zhérie a lui Sean Mills.

Olya, fără a avea habar de problema homo sau de cea a înfumuratei, credea că Spike era deja îndrăgostit de ea. Îmbrăcase o haină nouă, şic şi cuminte şi avusese grijă ca domnul Kundak să înţeleagă cât de devotată îi era prietenului ei. Atitudinea ei şi recunoştinţa entuziastă pe care o încercase Spike după ce semnase contractul cu noul lui club dăduseră startul relaţiei lor pasionale. Olya nu ştiuse că sexul putea fi atât de plăcut – şi atât de frecvent. Iniţial, îl privise pe Tad ca pe următoarea treaptă masculină în lunga scară pe care trebuia s-o urce, de la sărăcia din Ucraina până la o viaţă confortabilă într-o capitală europeană. Purtarea lui curtenitoare o nedumerise. Abia dacă ştia cum să reacţioneze la afecţiunea cu care o trata el şi la sentimentele tulburătoare pe care i le stârnea în suflet.

Olya cânta acum în baie, la unison cu Lee, Pamilla şi Lisa. Nu avea habar ce se întâmpla cu ea, dar era extrem de plăcut şi de interesant. Cine erau oamenii ăştia la care aveau să meargă? Un membru al parlamentului?

Ce însemna asta? Şi ce conta? Tad al ei urma să arate bine îmbrăcat în cele mai bune haine, fiindcă îi cumpărase ea câte ceva în după-amiaza asta. Iar în caz că se va simţi timidă din cauză că nu vorbea bine engleza, avea pe noptieră o punguţă cu cocaină de cea mai bună calitate.

În vreme ce Olya ieşea din baie, Sophie Topping intra în cada ei, cu grijă să nu-şi ude părul proaspăt spălat şi uscat.

Închise pleoapele şi îşi imagină Londra sub cerul de iarnă. Cu ochii minţii văzu diferite încăperi din capitală, în care oamenii începeau deja să se gândească la seara care-i aştepta. John şi Vanessa Veals, în vila lor cu coloane şi stucaturi la intrare, John vorbind probabil la telefon, iar Vanessa, slabă şi singură, fardându-se în dormitorul lor uriaş… Biata Clare Darnley, numărându-şi banii pentru biletul de autobuz… Gabriel Northwood în biroul său, înconjurat de peruci şi de praf (nu ştia unde locuieşte, dar întotdeauna şi-l imaginase printre dosare legate cu panglici roşii)… Simon Porterfield, ocolind cu demnitate, la telefonul de acasă, întrebările unui ziarist impertinent despre sinuciderea de la *It's Madness*, cu Indira arătând regeşte în sariul ei… R. Tranter, ieşind din cine ştie ce văgăună murdară pe partea greşită a liniei North Circular… Cei doi al-Rashid, îngenuncheaţi cu faţa spre Mecca pentru a-l mai cicăli puţin pe Allah înainte de a-şi chema şoferul… Richard Wilbraham, liderul opoziţiei, poate abia întors de la un meci de fotbal, unde fusese un improbabil „om din popor" pentru camerele foto ale presei…

Şi toate bonele, băile şi duşurile; toate cadourile inutile de lumânărele, bomboane şi uleiuri de baie pe care le pregăteau pentru a i le aduce ei; toate pieptănăturile, coafurile şi rochiile de seară… Din Havering până în Holland Park, din Forrest Hill în Ferrers End şi din Upminster în Parsons Green, fiecare individ avea să-şi părăsească în scurt timp apartamentul sau casa, parfumat şi plin de speranţă, va trânti uşa şi va intra, precum o celulă izolată, în fluxul sangvin al oraşului, a cărui inimă bătea în seara aceasta, dincolo de orice îndoială, într-un singur loc: în casa din North Park a celui mai recent parlamentar al ţării.

Roger şi Amanda Malpasse erau aproape gata de plecare. Roger verifica uşile franţuzeşti care dădeau pe terasă, iar Amanda încerca să liniştească doi ogari şi un mops în bucătăria apartamentului lor din Roland Gardens. Cei trei câini erau responsabilitatea ei. Ciobăneştii irlandezi şi labradorul galben, Scholes, Butt şi Beckham, câinii lui Roger, erau prea mari pentru Londra, aşa că fuseseră lăsaţi în Chilterns, sub îndoielnica supraveghere a unei menajere.

— Nu ţi se pare că e timpul pentru un întăritor, draga mea? întrebă Roger, turnându-şi în pahar nişte gin, un strop de bitter şi, după un moment de gândire, câteva picături de martini. Apoi îşi luă paharul în bucătărie, să aducă gheaţa.

— Pentru mine nu, mulţumesc, răspunse Amanda.

— Eşti sigură? Poate unul de bar?

— Nu, mulţumesc. Îţi place rochia asta?

— Da, e minunată. Ai văzut cumva vreo lămâie?

În vocabularul lui Roger existau multe şi variate tipuri de băuturi. Servea un „întăritor“ înaintea unui eveniment social – adică a unui chin. Filantropic în esenţă, scopul lui era acela de a-l îmblânzi, astfel încât să poată fi chiar de la sosire un invitat cumsecade. Un „rupe-flegma“ era prima băutură de dimineaţă – nu una serioasă: un pahar mic cu vin alb, poate, rămas de cu seară şi băut după ce tundea iarba pe peluza uriaşă de la ţară. „Declanşatorul cardiac“ avea acelaşi rol, dar era o idee mai tare şi de cele mai multe ori includea gin. Un „ascuţitor“ preceda masa.

Băutura lui favorită era „zonkerul“, iar serile petrecute acasă presupuneau două pahare de zonker înainte de cină şi vin. Zonkerul în sine putea fi un cocktail pe bază de şampanie – un deget de coniac de trei stele, un cub de zahăr, un singur strop de bitter şi un păhărel de şampanie foarte bine răcită; la fel de bine putea fi un martini sec sau un whisky cu gheaţă şi apă minerală. Zonkerul era suveranul între băuturi; la celălalt capăt al spectrului se afla „ unul de bar“, care presupunea nu mai mult decât umezirea paharului.

— Ştim cine va mai fi acolo? întrebă Roger, luându-şi băutura în camera de zi şi verificându-şi buzunarele pentru a se asigura că avea cheile

la el.

— Va fi o chestie din acelea preţioase, cu cei doi Wilbraham şi cu femeia de la educaţie… Cum o cheamă?

— Dillon. Ratez meciul de fotbal.

— Sunt sigură că îl poţi înregistra, dragul meu.

— Ţie ţi-e uşor să spui. Ai văzut telecomanda pe undeva? Să nu zici că a înhăţat-o iar Bumble!

— Plus obişnuiţii de la clubul literar, bănuiesc, continuă Amanda. Cred că Sophie a tras deja toate sforile. Va încerca să-l impresioneze pe Wilbraham şi să sugereze că Lance e numai bun pentru un cabinet din umbră. Se pricepe grozav la imigraţie şi la chestii de-astea.

— Da, răspunse Roger. Dar chiar îţi închipui că am putea avea vreodată un ministru de interne pe care să-l cheme „Lance“?

Se bătu din nou peste buzunarul în care ţinea cheile.

Amanda Malpasse, bine încorsetată în rochia ei din satin verde ca o teacă, privea pe fereastră, în stradă. Îi plăcea ora asta a zilei, când traficul se rărea, iar restaurantele şi barurile nu erau încă pline. Aproape că puteai vedea capitala răsuflând şi sumeţindu-se. Zona asta a Londrei abia dacă se schimbase de când o văzuse ea prima dată, într-un weekend îndrăzneţ, când plecase de la şcoala din Hampshire. Mâncase împreună cu prietenii ei hamburgeri pe Fulham Road şi băuse vin din sticle îmbrăcate în paie. De unde şedea acum, la fereastra înaltă, putea zări două restaurante cu chelneri negricioşi în cămăşi roşii, care păreau veniţi direct din acelaşi deceniu apus. Erau gata deja pentru activitatea de seară: atenţi, glumeţi, în căutarea cuplurilor curajoase trecute de exuberanţa primei tinereţi – bărbaţi care se refăcuseră suficient după un divorţ pentru a închina un pahar în onoarea consoartelor blonde: femei cu ceea ce prietena Amandei, Hélène, numea *des heures de vol*, „ore de zbor“, precum acele aeronave aflate încă în stare de funcţionare scoase din serviciu de proprietarul lor european şi trimise către Air Congo.

Cu un oftat, Amanda se întoarse. Se vor duce acasă, oamenii ăştia cuplaţi, la un apartament, şi acolo, şi acolo… Se vor trezi în dimineaţa londoneză, se vor felicita reciproc pentru noaptea de sex şi pentru că trăiesc,

vor scoate maşina din garaj … Nici unul dintre ei nu putea şti, în rutina lui, ceea ce cunoscuse ea. În tinereţea ei. Într-o zi, totul avea să se întoarcă.

— Hai odată, iepşoară osoasă. Eşti gata?

— Da, sunt gata, răspunse Amanda.

Era destul de fericită alături de Roger. Chiar era.

— Avem o adresă a parveniţilor ăstora?

— Da, e la mine în geantă.

— Aşa deci. Stai niţel, ai cheile?

Erau tot în buzunarul lui, după cum se dovedi, şi, câteva minute mai târziu, în vreme ce rulau pe Gloucester Road, Roger spuse:

— Doamne, nici nu-mi vine să cred că mai e aşa de puţin până la cuvântul cu C!

— Ştiu, replică Amanda. Îmi amintesc când aveam cinci ani şi ne mutaserăm de curând. Credeam că n-avea să mai vină vreodată Crăciunul. Mi se părea că treceau zece ani între maldărele de cadouri şi între sosirile renilor. Dar îmi plăcea.

— Şi mie.

— Acum, parcă abia ai timp să urci decoraţiunile înapoi în pod şi vine iar vremea să le dai jos. Parcă e Crăciun la fiecare trei sau patru luni.

— Ştiu, rosti Roger pe un ton nostalgic, frânând în faţa unei treceri de pietoni. Cred că îl preferam totuşi când era un eveniment anual.

Roger se urca întotdeauna la volan atunci când ieşeau în oraş, pe motiv că la întoarcere avea să conducă Amanda; deşi părea doar o echitabilă şi modernă diviziune a muncii, aranjamentul îi permitea lui să bea cât voia.

În vreme ce coteau pe Campden Hill Road, Roger reluă:

— Bun, acum lămureşte-mă şi pe mine. Mergem la Lance şi la Sophie, nu? De unde îi cunoaştem?

— Pe Sophie, răspunse Amanda refăcându-şi machiajul în oglinda parasolarului, am cunoscut-o anul trecut, la strângerea de fonduri pentru Crăciun organizată de Judith. M-a rugat să fac parte din comitetul chestiei ăleia cu azilul de copii. I-am întâlnit pe amândoi în seara aceea la familia Simpson.

— E tipa care seamănă cu Gorbaciov?

— Nu, aceea-i Elsa nu-mai-ştiu-cum. Sophie e puţin grăsună, vioaie şi obişnuieşte să se-mbrace în roz sau turcoaz. Şi întotdeauna are multe brăţări.

— Oh, o ştiu, cea cu vocalele *à la* Edward Heath. Mi-a făcut capul calendar după cină.

— Da. Iar el…

— L-am văzut la televizor, nu? Serios, dar puţin cam sec.

— Da, a lucrat mult timp pentru Allied Royal. Nu cred că a fost niciodată foarte capabil, dar şi-a pus deoparte vreo zece milioane, sau aşa ceva, şi pe urmă a fondat un soi de fond „butic“ împreună cu un prieten.

— Înţeleg, răspunse Roger. Iar pe frontul urmaşilor ce au?

Tocmai ajunseseră în capătul Ladbroke Grove, unde semaforul de la intersecţia cu Holland Park Avenue avea un intermitent ce permitea virajul la dreapta. Când intră pe Grove, Roger se pomeni cu un biciclist nesemnalizat în vreun fel venind spre el, ignorând nu unul, ci două semafoare pe roşu, balansându-şi cu pedalări elegante bicicleta aproape statică în vreme ce şerpuia printre şirurile gemene de automobile şi camioane şi apoi, cu moartea trecând la un fir de păr de umerii lui, scoase un telefon mobil din buzunar şi iniţie un apel. În vreme ce maşinile frânau şi coteau pentru a-l ocoli, îşi puse ambele picioare jos ca să-şi poată agita pumnul spre ei şi mai îndârjit.

— Nu i-ar fi mai simplu să se arunce sub metrou? întrebă Roger. Mă rog, cum e cu copiii celor doi Topping?

— Au un băiat considerat strălucit, care s-a dus la Cambridge să înveţe matematică şi filosofie – Thomas cred că-l cheamă. Dar ulterior s-a aflat că nu era chiar de nota zece şi că se făcuseră ceva aranjamente.

— La naiba! exclamă Roger. Nu ştiam că încă se mai poate aşa ceva.

— Da, aşa e. Deci cred că acum e în altă parte. Şi pe urmă mai au o fată. Nu-mi amintesc numele ei. Bella, poate.

— Aşa le cheamă pe toate. Dacă ai dubii, spune-i Bella.

— Şi încă un băieţel drăguţ, Jacob sau Jake.

— Există subiecte despre care ar trebui să mă feresc să vorbesc?

— Se zice că Lance ar fi avut o relaţie cu secretara lui, aşa că mai bine nu aduci vorba despre asta.

— Credeam că politicienilor le e permis lucrul ăsta.

— Eu nu cred, replică Amanda, pliindu-şi parasolarul.

— Dar viceprim-ministrul… cum îl cheamă… El o făcea cu fata pe masă, pe urmă sus fermoarul şi prezida întrunirile. Şi toată lumea considera asta perfect normal.

— Şi era?

— Aşa cred. Nimeni n-a obiectat. El nu şi-a dat demisia, n-a pierdut nici un ban la salariu, nimic. Prim-ministrul a zis că e-n regulă. Poate că asta-l ajuta pe bietul om să-şi adune gândurile. Aşa cum erau ele.

Traversară Harrow Road, iar Londra veni spre ei prin parbriz: asfaltul şi vitrinele învăluite în gri de efectul decolorant al becurilor de pe stradă, apoi o licărire roşiatică palidă de la un comerciant de anvelope şi galbenul universal al restaurantelor chinezeşti cu mâncare pentru acasă. Furnizorul de echipament din rezervele militare dispăruse din colţ după două decenii, iar în locul lui apăruse un magazin cu electrocasnice mari, cu un afiş în vitrină pentru reduceri de preţ. Două magazinaşe cu mobilier la mâna a doua aveau vitrinele întunecate; biserica din cărămidă era şi ea cufundată în întuneric, deşi posterul vizând mântuirea era luminat – „Domnul a spus: «Mă voi întoarce»“.

Anii de creştere explozivă în statistici nu lăsaseră nici o urmă vizibilă în vitrinele modeste sau pe terasele ordonate care ajungeau până în Kensal Rise. Ar fi putut fi foarte bine seara în care indicele FTSE atinsese maximul sau ziua în care recesiunea de la începutul anilor nouăzeci ajunsese cel mai jos – nu aveai de unde să ştii când priveai străduţele curate, care nu se schimbaseră câtuşi de puţin din 1945.

Sau, în timp ce maşina familiei Malpasse înainta atent pe asfaltul rece, dincolo de spălătoria Golden Coin, ar fi putut fi exact momentul acela în care ultima picătură, turnată cu douăzeci şi patru de ore în urmă de un trader cu tupeu în New York, umpluse paharul sistemului bancar mondial.

În Havering-atte-Bower, Hassan al-Rashid încuie uşa dormitorului şi deschise computerul. Era timpul să arunce o ultimă privire pe babesdelight.co.uk. Dădu un clic pe „Olya“ şi se duse la ultima fotografie, numărul zece. Deschise „Stegwriter“ şi făcu un dublu clic pe „Scan“. Membrana afişată între degetele întinse ale Olyei era lipsită de mesaje – doar pielea unei femei tinere, încadrată de unghii vopsite în alb. „Nici un cuvânt şi nici o şansă de întoarcere“, îşi spuse Hassan.

Era surprins de reacţia lui. Oare chiar sperase într-o anulare de ultim moment? Se simţi ruşinat de o asemenea eventualitate. Fără îndoială, devotamentul său faţă de justiţie şi faţă de dreptate era de nezdruncinat! Aşa că făcu ceea ce făcea întotdeauna când credea că ar putea avea ezitări: se gândi mai puţin la adevărul etern – cuvântul de nedovedit al unui Dumnezeu invizibil – şi mai mult la Irak. Toţi politicienii aceia britanici care inventaseră pretexte pentru a invada un teritoriu musulman, înapoind rapoartele corecte ale propriilor lor spioni profesionişti şi cerându-le să le rescrie astfel încât să cuprindă ceea ce voiau ei… şi apoi copiind cuvânt cu cuvânt un eseu studenţesc de pe internet, în speranţa că vor obţine astfel o dovadă în sprijinul deciziei lor deja adoptate… Sigur că asta era cea mai josnică înşelătorie la care se pretase vreodată până şi Occidentul!

Gândul aproape că-i stârnea simpatie pentru americani. Fuseseră atât de şocaţi de prăbuşirea Turnurilor Gemene, încât nici nu mai ştiau pe ce lume se aflau. Ţara avusese o cădere nervoasă, cu un om nepotrivit la cârma ei; jalnicul lor preşedinte era un fost alcoolic dezorientat, fără hartă şi, aparent, fără educaţie. Asta era o tragedie americană. Dar britanicii… Ei ar fi avut dreptul să spere la lucruri mai bune. Liderii lor păruseră, la început, mai bine educaţi – deşi, ulterior, fiecare fusese dat de gol. În ceea ce lui Hassan i se părea a fi o poveste moralizatoare de o simplitate aproape brută, o aroganţă fatală îi convinsese pe toţi că erau infailibili şi nici unul dintre ei nu înţelesese lecţiile istoriei – nici pe cele politice, în cazul anticei Mesopotamia, nici pe cele financiare, când se lăudaseră în gura mare că ei şi numai ei îmblânziseră pieţele. Şi apoi, pentru a-şi justifica invazia în Irak, nu făcuseră altceva decât să mintă cu bună ştiinţă, să mintă şi iar să mintă.

Amintindu-şi toate acestea, Hassan se simţi din nou puternic – suficient de puternic pentru a-şi lăsa privirea să alunece pe întreaga pagină web. La urma urmei, avea voie „să se uite“; aşa zicea în cartea sfântă. Iar acum, că urma să ajungă în paradis, nu avea să mai vadă trupuri de femei.

Studie cu o afecţiune de rămas-bun ochii verzi ai unei fete ce privea în spate, peste umăr, în vreme ce stătea pe o treaptă la intrarea într-un hambar, cu posteriorul împins spre cameră. Părul ei avea strălucirea specifică podoabei capilare proaspăt spălate, iar în ochi îi juca o expresie prietenoasă, nici intimidată, nici anxioasă; pe culmea rotunjoară a fesei ei drepte, deloc slabă ca a unui manechin, ci durdulie şi sănătoasă, se vedeau într-un loc minuscule punctişoare roşii, de parcă fata ar fi primit o pălmuţă amicală sau ar fi păstrat pe ea costumul de baie ud câteva clipe prea mult. Într-o altă poză, fata îşi ţinea sânii în palme spre cameră, zâmbind, aşa cum ar fi ţinut o ţărăncuţă merele din grădina tatălui ei la piaţă. Fetele aveau să-i lipsească, îşi dădu seama Hassan, oricum ar fi viaţa de după făgăduită de Profet.

Dar, sigur, promisiunile pe care Allah le rostise prin gura Arhanghelului Gavriil şi le şoptise la urechea Profetului, promisiunile paradisului vor ţine seama de tot ce trebuia să-şi refuze el acum. Aşa era scris: „Domnul nu le va refuza credincioşilor răsplata cuvenită“.

Hassan închise pagina web, selectă „şterge istoricul personal“ (nu că ar mai fi contat acum prea mult) din meniu şi închise computerul.

Părinţii lui plecaseră la petrecerea familiei Topping.

Chemă un taxi care să-l ducă la staţia de metrou Upminster.

— Da, în douăzeci de minute e perfect.

În vreme ce aştepta, răsfoi un număr vechi din *The Toad*.

CAPITOLUL 2

Gabriel Northwood ieşi de la metrou şi se uită la harta zonei, afişată la ieşirea din staţie. În vreme ce parcurse cele trei străzi până la casa familiei Topping, îi văzu şi pe ceilalţi invitaţi sosind cu maşinile. Limuzina familiei al-Rashid, într-o culoare ce amintea de chutney, trase în faţa uşii principale şi opri în dreptul altui vehicul, cu luminile de avarie clipind, în vreme ce Joe le deschise portiera patronilor săi. Maşina de teren cu dublă tracţiune a cuplului Veals îi suflă lui Spike Borowski cel mai bun loc de parcare rămas, pe cealaltă parte a străzii. Scăpătata Clare Darnley sosise cu o jumătate de oră mai devreme, cu unul dintre cele şase autobuze pe care le găsise aşteptând goale, cu motoarele duduind şi scuipând gaze de eşapament în aerul de la Shepherd's Bush.

Înăuntru, pe masa din hol, Gabriel zări grămada de daruri nedorite care aveau să fie reciclate de Sophie prin intermediul „sertarului ei de cadouri". Spike Borowski adusese unicul obiect care avea să fie folosit: o minge de fotbal cu autografele colegilor săi de echipă, pentru Jake, fiul de unsprezece ani al soţilor Topping.

Gabriel urmă un furnizor până în salonul de la etaj. Spre uşurarea sa, şi-o aminti pe Sophie Topping atunci când ea îl întâmpină cu un sărut pe obraz. Pielea ei lunecă abia simţit pe a lui când ea se retrase, iar Gabriel îşi dori să nu fi făcut economie la lamele de ras.

O tavă cu pahare înalte cu şampanie îi fu oferită, iar el luă unul, ţinându-l de la bază.

— Aşa deci, spuse Sophie. N-ai voie să vorbeşti cu Nasim, fiindcă vei sta lângă ea la masă. În partea cealaltă, o vei avea pe Clare Darnley, aşa că nici cu ea nu trebuie să vorbeşti…

Lăsându-se condus de braţ, Gabriel prinse un chelner de cot şi, flămând, luă un sendviş cu aspect stilat; doar când înghiţi recunoscu gustul de peşte crud. Ceva anume în înfăţişarea lui le dezlega celorlalţi limbile. Niciodată nu înţelesese ce anume era, dar femeile se apropiau de el şi îi făceau confesiuni, iar bărbaţii îl împungeau în piept explicându-i reuşitele lor. Ambele sexe păreau nerăbdătoare să-i ofere informaţii, să-l menţină la zi cu actualitatea teribil de importantă. Poate că era ceva în privirea lui, gândea el oarecum mizantrop, ceva ce ei luau drept simpatie.

În clipa aceea, auzi cuvintele unui bărbat cu faţa ca de terier şi cu vocea ascuţită:

— E dificil să-ţi dai seama ce anume e mai uluitor – faptul că se vinde sau aprecierile laudative.

La câţiva paşi de el se afla un tip rotofei, exuberant, pe la vreo patruzeci de ani, care continuă:

— În şase luni, Digitime o să furnizeze serviciul complet – televiziune, internet de bandă largă –, tot tacâmul. Nu vom mai fi doar creatori de programe, ci un furnizor de servicii complete. Am început cu un ISP şi cu unul dintre vechii deţinători de franşiză. Veţi putea să vă alegeţi pachetul dorit prin intermediul opţiunilor şi apoi să-l modificaţi online în fiecare lună, fără costuri suplimentare…

În ciuda cuvintelor rostite, omul îi părea lui Gabriel un comandant de escadrilă din vechile filme de război.

O femeie cu aer rezervat, într-o rochie din lână cenuşie, i se adresă direct:

— Deci o să mai am BBC-ul?

— Fireşte, dacă optezi pentru el, răspunse comandantul de escadrilă. Dar nu în pachetul de bază.

O doamnă cu ten măsliniu şi cu un aer regal îl întrerupse:

— Ceea ce Simon nu-ţi spune – aşa e, dragule? – este că singurele programe gratuite, singurele incluse în pachetul de bază, sunt porcăriile pe

care le-a cumpărat de la Richard Branson.

Femeia cu aer rezervat:

— Deci, dacă nu aleg alt pachet, n-o să primesc decât porcării?

Comandantul de escadrilă:

— Televiziunea publică – toate gorilele acelea, moştenirile şi analiza ştirilor, toate astea sunt din ce în ce mai mult chestii de nişă. Deci e de aşteptat să plăteşti pentru ele, da.

— Deci e un pachet porcos, replică femeia pe un ton îngheţat, cu posibilitatea adăugării de programe respectabile.

— Deţinem deja o cotă de zece la sută din piaţă, spuse comandantul – sau magnatul de televiziune Simon Porterfield, din câte îşi dăduse seama Gabriel seara. Televiziunea *à la carte* este viitorul în dome…

— Dar nu e altceva decât un pachet porcos, pe care eu…

— Nu e numai atât! Pachetul de bază, care costă doar câţiva bănuţi pe lună, include toate emisiunile noastre de succes de pe Channel 7. *It's Madness*, de exemplu, care atrage şase milioane de telespectatori pe canalul respectiv chiar acum, în timp ce noi vorbim aici…

— Dar asta e o catastrofă! exclamă femeia. E o emisiune dezgustătoare, şi un om şi-a luat viaţa în timpul ei, acum două zile.

— Nu e deloc o catastrofă, replică Simon Porterfield. E o emisiune care, mai mult sau mai puţin singură, a menţinut Channel 7 pe linia de plutire.

— M-ai bine l-ar fi lăsat să se scufunde. Şi cum rămâne cu omul acela care s-a sinucis?

— E un lucru foarte neplăcut, recunosc. Dar cred că, pe termen lung, în istoria televiziunii, evenimentul va rămâne unul… Simon Porterfield privi în jurul lui câteva clipe, ca şi când ar fi căutat cuvântul potrivit, apoi zâmbi triumfător, cu toată faţa, ca un ogar care depune pasărea prinsă la picioarele stăpânului. Reprezentativ, încheie el.

Gabriel trecu mai departe, pe lângă un bărbat scund, cu pielea lucioasă şi cu privirea fixă; auzise fiindu-i prezentat cuiva ca John Veals.

— Da, am pierdut câteva unităţi la acelea, dar am recuperat până la sfârşitul săptămânii. Aşa e viaţa!

— Câte unităţi?

— Un milion.

— Un milion?

— Da. Lire sterline.

— Şi asta nu e cam mult?

— Nu pot să spun că e un nimic. Dar nu facem afaceri cu răhăţişuri de jucării.

În spatele lui, în dreptul ferestrei, se afla un bărbat dornic să se facă plăcut, pe care Gabriel îl recunoscu: era liderul opoziţiei. Stătea înclinat spre o femeie îmbrăcată într-o rochie verde, mulată.

— Exact aşa e, spunea el. Asta trebuie să combatem noi, nivelul scăzut al aşteptărilor în cazul multor părinţi. Nu e suficient să-l supui pe micul Johnny… sau… mmm… pe mica Joanna…

— Sau pe Wazir.

— Mai cu seamă Wazir, n-are rost să-l supui pe nici unul dintre ei la atâtea examene inutile. Trebuie să ridicăm ştacheta. Să ridicăm standardele în toate…

Faptul că fusese scos tot mobilierul le permitea invitaţilor să se plimbe de colo-colo fără a se împiedica de scaune şi de mese, dar, din păcate, în încăperea goală răsuna ecoul la fiecare vorbă, astfel că, pentru a se auzi între ei, oamenii erau nevoiţi să strige sau să stea foarte aproape unii de alţii.

Gabriel remarcă un omuleţ scund, cu gulerul plin de mătreaţă, pe care îl auzise parcă prezentat cuiva ca „Len“, aplecându-se spre altcineva pentru a se face auzit. Apoi o văzu pe prinţesa indiană, probabil doamna Porterfield, cum îşi înclină politicoasă capul spre el şi o clipă mai târziu şi-l retrase brusc.

Olya se ţinea strâns de braţul lui Spike. El stătea cu spatele spre şemineul în care ardea un foc inutil. Purta o cămaşă albă, nouă, blugi de firmă şi pantofi de sport scumpi, din piele întoarsă neagră. Părea mai tânăr decât ceilalţi invitaţi, exotic, strălucind de sănătate vasculară şi de vitalitatea dată de o partidă recentă de sex. Părul lui aranjat cu puţin gel,

negru şi cârlionţat, şi epiderma imaculată îi făceau pe ceilalţi să pară bătrâni şi înfrânţi, cu ochii roşii de la ecranele computerelor, cu pielea lucind doar de la cosmeticele scumpe, cu presupus efect de întinerire.

Spike vorbea cu Roger Malpasse, care se afla într-un soi de dificultate: era fascinat de ceea ce-i putea spune fotbalistul despre Liga Întâi, dar nu-şi putea desprinde ochii de la trupul Olyei, din care rochia ei din satin roşu, fără mâneci, aproape topless (în ochii lui Roger), şi totuşi bizar de cuminte, lăsa să se vadă atât de mult.

— Persoana aceea zveltă este soţia dumitale? îl întrebă Spike, arătând spre Amanda, în teaca ei verde.

— Da, da, ea e. Deci, ce părere ai? Manchester United. Crezi că o să-i bateţi?

Roger mai dăduse pe gât, înainte de a pleca de acasă, un al doilea întăritor bine meşteşugit (aproape un zonker) şi se simţea plin de îndrăzneală.

— E o echipă foarte bună, răspunse Spike. Am învăţat multe în tinereţe de la renumitul ei cvartet – Beckham, vedeta stilată, Keane, războinicul irlandez, Scholes cel ales şi Giggs, vrăjitorul driblingului.

Roger izbucni în râs.

— Şi eu. Am acasă câţiva câini pe care i-am botezat după ei. Mă rog, după Beckham, Scholes şi Butt. Butt e un maidanez.

Un cronometru încremenit apăru în mintea lui Spike deasupra linkurilor de pe pagina interbabel.com. „Maidanez? Maidan: *s.n.* Teren deschis, loc viran…“

— De ce v-aţi botezat câinele Butt? întrebă el.

— Fiindcă n-am vrut să-i zic Bot, râse Roger Malpasse. Nu, nu, glumeam doar. Trebuia să-l fi botezat pe amărât Rooney. Straşnic de urât nume!

— Cred că vă plac câinii, remarcă Spike.

— Oh, da. Avem şase. Amanda are doi ogari şi un mops. I-am adus cu noi în Londra.

Două gări şi un mop?… Imposibil!

— Mie îmi plac câinii, continuă Spike. Javra mea aşteaptă s-o duc în Anglia. Are patru ani. Căţea de ciobănesc bearnez.

— Ah, înţeleg, replică Roger. Crezusem că vrei să zici… Ai grijă acum! Îmi văd jumătatea venind încoace.

Spike întoarse capul şi o zări pe Amanda apropiindu-se de ei.

— Jumătatea… Cum adică? Ah, înţeleg. Foarte frumoasă persoană.

— Da, ea nu e câine, spuse Roger, care abia se încălzise. E soţia mea.

— Tad, interveni Olya. E un bărbat acolo care se uită la mine ciudat.

— Care anume?

Olya arătă cu degetul.

— Cine e bărbatul acela? întrebă Spike, adresân-du-i-se lui Roger.

— Acela? E John Veals. Manager de fond speculativ. El se uită ciudat la toată lumea. Nu e cazul să vă îngrijoraţi. Uite, vine iar tava cu băuturi!

Patrick Warrender sosi târziu şi, după ce se scuză faţă de Sophie, plecă în căutarea lui R. Tranter, pe care îl găsi repede într-un grup din care făcea parte şi John Veals. Îl luă puţin deoparte.

— Am ceva pentru tine, Ralph.

Îl prinse de un cot şi îl conduse afară, pe palier, unde scoase un plic din buzunar.

— Sper să-ţi placă. Deschide-l acum, dacă vrei.

— Ce e?

În primă fază, Tranter se temu că era concediat din postul său niciodată oficializat de recenzent la ziarul lui Patrick.

Acesta zâmbi.

— Haide, n-o să te muşte. Deschide-l! Am pus-o pe Arabella, de la ziarul de duminică, s-o dactilografieze în după-amiaza asta. M-am dus acolo în mod special.

Cu mâinile tremurându-i uşor, Tranter rupse plicul. Părea o ofertă de lucru: o sumă lunară fixă pentru serviciile lui. Privirea îi străbătu rapid coala de hârtie, oprindu-se pe detaliul crucial: 25 000 de lire sterline pe an.

Încercă să-şi ascundă surprinderea.

— Pare în regulă. Mulţumesc. Dar de ce acum? Nu mă aşteptam la aşa ceva. Eram mulţumit cu aranjamentul pe care îl aveam.

— Ştiu. Dar m-am gândit că ţi-ar mai atenua dezamăgirea în legătură cu chestia aia de la Pizza Topping.

— Pizza Palace vrei să spui.

— Pizza cum-o-mai-fi! replică Patrick şi râse. Se pare că am amestecat cele două evenimente. Vei vedea că îţi oferim o sumă lunară pentru trei recenzii pe lună. Dacă nu există trei cărţi adecvate într-o lună, tu tot îţi iei banii. Dacă, dintr-un motiv oarecare, scrii mai multe recenzii, vei fi plătit la bucată.

— Mi se pare în regulă.

— Încă un lucru, Ralph, spuse Patrick în vreme ce se plimba pe palier cu mâinile la spate, ca un profesor care-i explica o chestie esenţială elevului său preferat. De acum înainte, ai voie să scrii doar despre secolul al XIX-lea.

— Ce?

Tranter deveni din nou suspicios.

— Nimic despre literatura contemporană, adăugă Patrick şi tuşi. Fiindcă nu e chiar domeniul tău, aşa-i? Dar biografii, corespondenţă, poezie, jurnale de călătorie, tot ce exista cu mult înainte de a te naşte tu ar trebui să fie în regulă, nu-i aşa? Adică, să fim sinceri, Ralph, opera contemporanilor tăi este… E un chin pentru tine, am dreptate?

Tranter îşi plecă privirea. Avea senzaţia stranie că viaţa lui ajunsese la un punct de cotitură. Dar mai ciudat decât atât, îşi spuse el, era că ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa avea să se întâmple; de obicei însă, asemenea lucruri deveneau limpezi abia când priveai în urmă. Dar acum era aiurit de uşurare şi de încântare financiară: 47 500 de lire sterline îi căzuseră în braţe în numai treizeci şi şase de ore. Cui îi mai păsa de Pizza Palace? Euforia îl îmboldea să fie sincer. Dar, cum nu era obişnuit cu asemenea reacţii, se arătă în continuare precaut.

— Păi, începu el, cred… cred că s-ar putea să ai dreptate. Se opri să vadă dacă nu cumva se prăbuşea cerul sau dacă Patrick nu izbucnea în râs,

dar nu se întâmplă nimic, aşa că adăugă: Adevărul e că nu sufăr chestiile contemporane. Scuză-mă un moment. Trebuie să iau o gură de aer.

Şi, fără altă explicaţie, coborî scările spre holul de la parter, traversă bucătăria, trecând pe lângă personalul care robotea, deschise uşile de sticlă spre curtea interioară, unde bucătarul-şef fuma o ţigară, şi se opri pe peluză.

Se aşeză pe zidul scund de cărămidă din capătul grădinii, străduindu-se să-şi potolească emoţiile. Aproape 50 000 de lire pe an ca să trăiască doar în secolul al XIX-lea…! Ce bucurie, ce încântare, ce nebunie! Poate că o să-şi mai ia o pisică, un tovarăş pentru Septimus. O să plece în vacanţe, o să accepte călătoria care îi fusese propusă, de a susţine prelegeri pe o navă de croazieră în Marea Baltică. „Trollope: scriitorul scriitorilor“; „Alfred Huntley Edgerton: victorianul neştiut“.

Gata cu Sedley, gata cu bolboroseala cu ştaif, gata cu Somerset Maugham al săracului, cu stânjenitoarele sale improbabilităţi în momentele-cheie. Gata cu aiurelile de înaltă clasă, cu Barbara Pym şi apa, cu femeia care scria romane unind punctele… De acum înainte, doar Browning, Thackeray şi Edgerton, George Gissing şi dragul de William Harrison Ainsworth.

Scormoni ultimele frunze ale toamnei cu vârful pantofului său maro şi îşi trecu mâneca peste obrazul transpirat. Peste un minut se va întoarce înăuntru şi îi va înfrunta pe toţi indivizii aceia plini de dispreţ cu focul celor patruzeci şi cinci de miare din pântecele lui.

La etaj, Nasim al-Rashid vorbea cu un bărbat pe nume Mark Loader. Omul trăia cu impresia că ea tocmai aterizase la Londra din celălalt capăt al lumii, iar Nasim nu avea inima să-i spună că provenea din Bradford.

— Şi vă place aici? întrebă el privind candid peste umărul ei, în căutarea unui interlocutor mai interesant.

— În Londra?

— Da.

— Nu locuim de mult timp aici. Dar, da, îmi place.

— Oraş foarte mare. Aglomerat, spuse Loader, continuând să caute din priviri un băştinaş. Mulţi oameni în Londra, adăugă el vorbind mai tare.

— Într-adevăr. Dar noi locuim în suburbii. La Havering-atte-Bower.

— Unde-i asta?

— Pe drumul spre Ipswich, explică Nasim.

— Oh, înţeleg.

— Şi dumneavoastră sunteţi politician? Ca Lance?

— Doamne, nu!

Cum Loader nu mai adăugă altceva, Nasim continuă:

—Dar cu ce vă ocupaţi?

— Sunt matematician.

Felul în care articulase cuvântul lăsase impresia că rostise *metemetician*. Omul părea foarte mândru de profesia lui. Nasim surâse.

— Îmi plăcea matematica în şcoală. Era materia mea preferată. Unde predaţi?

— Nu *predau*, replică Loader, de parcă ar fi fost acuzat de o infracţiune minoră, însă dezgustătoare. Administrez un fond.

— Şi pentru ce anume strângeţi banii?

Faţa lui Loader se încreţi de iritare, dar apoi se relaxă, de parcă matematicianul tocmai ar fi decis să-i mai ofere veneticei o şansă.

— Mai exact, îi explică el, administrez un fond de fonduri.

— Un fond de…?

— Am avut mare noroc. Loader luă un sendviş de pe o tavă în trecere şi se concentră o clipă asupra lui Nasim: Am lucrat câţiva ani pentru un vechi amic, la un fond speculativ. Eu făceam munca grea. Analiza. Pe urmă, am primit o ofertă pe care n-o puteam refuza, de la o bancă americană, aşa că am vândut. Johnny e şi azi consultant. Aşa că eu, într-un fel, m-am retras la pensie, continuă el să explice, sorbind din băutură. Dar aveam numai treizeci şi şase de ani. După vreo doi ani, m-am plictisit. Ştiţi cum e. Aveam un conac georgian, piscină, bla, bla.

— Şi atunci, ce aţi făcut?

— Păi, împreună cu doi amici, am înfiinţat un fond. Sau, mai exact, un fond de fonduri. Ştiţi, unii oameni cred că fondurile speculative îşi pierd interesul după o vreme. Le piere stilul. Şi vor mereu altceva. Nici chiar cel mai bun dintre ele nu poate acoperi toate bazele. Deci e un lucru obişnuit

să-ţi pui banii într-un fond cu mai multe fonduri diferite. Este o modalitate evidentă de a-ţi maximiza profitul. Şi de a avea mereu ceva nou.

— Înţeleg, spuse Nasim.

— E doar ceva mic, continuă Loader. Foarte puţini investitori. Dar mă ţine departe de neplăceri. Lucrez la el vreo două zile pe săptămână. Am avut un noroc teribil.

Gabriel se apropie de ei şi se prezentă.

— Oh, exclamă el când Nasim îi spuse cine era. Sophie m-a avertizat să nu vorbesc cu dumneavoastră, fiindcă vom sta alături la masă.

Nasim zâmbi.

— Atunci, poate ar trebui să vorbiţi cu domnul Loader. Tocmai îmi povestea că administrează un fond de fonduri.

— Serios? Ce înseamnă asta?

— Eu mă duc să schimb o vorbă cu gazda noastră, spuse Loader. Mă scuzaţi.

— E o modalitate de a avea mereu ceva nou, interveni Nasim. Şi de a evita pierderea stilului. Dumneavoastră aţi pus bani într-un fond de fonduri?

— Eu îmi ţin toată averea acolo, răspunse Gabriel. Ar fi o prostie să n-o fac. Dar mă gândesc s-o mut într-un fond de fonduri.

Loader mai zăbovi o clipă, dat fiind că Sophie Topping li se alăturase.

— Puteţi râde cât vreţi, spuse el, dar, dacă aţi fi lucrat între 1996 şi 2006 şi n-aţi fi reuşit să strângeţi 50 de milioane, copiii dumneavoastră s-ar putea întreba dacă aţi catadicsit măcar vă ridicaţi dimineaţa din pat. N-a mai fost niciodată o perioadă ca aceea şi nici nu va mai fi vreodată. Nici chiar al-Qaeda n-a putut să strice lucrurile. Priviţi acolo! Acela e Jamie „Dobbo“ McPherson. Am făcut şcoala împreună. A terminat cu numai două examene luate, unul dintre ele fiind la tâmplărie. Dar până şi Dobbo a reuşit în cele din urmă. Dumnezeu mi-e martor, nici unul dintre noi nu credea c-o s-o scoată la capăt. Dar, într-un târziu, şi-a vândut partea la Café Bravo şi pe urmă a câştigat la greu cu proprietăţi comerciale. Iisuse, a făcut bani chiar şi din dublarea *filmelor*! Are mai bine de o sută de milioane. Iar dacă dumneata n-ai, copiii şi nepoţii dumitale vor vrea să ştie de ce.

— Acum e prea târziu? întrebă Gabriel.

Dar Loader se îndepărtase deja. Gabriel îşi puse paharul gol pe o tavă şi luă altul plin, ieşi din încăpere şi coborî la parter, căutând o cale să ajungă afară. Avea nevoie de aer. Îi era şi foarte foame, iar peştele crud nu nimerise prea bine în stomacul lui gol. În partea din spate a casei deschise o uşă care dădea spre ceea ce părea a fi un birou. Un perete întreg era acoperit cu fotografii ale lui Lance Topping, făcute pe durata mai multor ani, în care dădea mâna cu personaje celebre. Iată-l aici împreună cu un economist aprig, odinioară lider de partid, astăzi profesor la Universitatea Vârstei a Treia; dincoace era Lance cu şeful de atunci al partidului, în prezent închis într-un azil de boli mintale; apoi Lance cu un fost ministru de finanţe care îşi pierduse postul şi se reprofilase, scriind romane poliţiste. Dintre toţi, doar Lance mai era acum parlamentar în funcţie.

Gabriel avea senzaţia că pătrunsese într-o lume pe care n-o înţelegea. Oamenii ca Mark Loader şi, în felul său diferit, Lance Topping jucau după alte reguli. Şi, cumva, pentru ei banul devenise unicul lucru care conta. Când se întâmplase asta? Când încetaseră oamenii cu educaţie să considere derizorii banii şi modul în care erau obţinuţi? Când încetaseră oamenii civilizaţi să privească banii doar ca pe o cale către satisfacerea unor visuri, începând să-i trateze ca pe visul în sine? Când deveniseră oamenii pe deplin respectabili şi exclusiv absorbiţi de numărarea zerourilor? Şi, când venise momentul acela definitoriu, de ce naiba nu-i spusese nimeni şi lui?

Lângă birou se afla o uşă din sticlă care dădea spre un mic balcon. Gabriel deschise încuietorile de siguranţă şi păşi peste prag. Îşi aprinse o ţigară, trase fumul în piept şi luă o înghiţitură din şampania rece. Zări un bărbat aşezat pe zidul scund de cărămidă de la capătul grădinii, singur.

Fără a sta să se gândească, scoase telefonul mobil şi scrise un mesaj pentru Jenni: „Blocat la petrecere. Neisprăviţi. Ne vedem mâine? Alte aspecte importante ale cazului de discutat… G x“

După ce trimise mesajul, simţi cum îl ia ameţeala. Poate de vină era nicotina, cu care nu mai era obişnuit – în ziua de azi, cu greu mai găseai un loc în care să fumezi, iar acasă nu voia să-şi aprindă ţigara. Sau poate că lumea întreagă o luase razna, într-o parte, iar el n-o urmase, fiind condamnat la un soi de rău de mare veşnic. Jenni să fie oare soluţia? Cel

puţin, ea părea reală. Părea stabilă, cu picioarele bine înfipte în pământ. Gabriel zâmbi – aproape toate gândurile lui la ea aminteau într-un fel sau altul de trenuri şi de electricitate. Dar ceva în fata asta îi dădea un sentiment imperios… o dorinţă de a trăi pe care n-o mai simţise niciodată înainte.

De sus se auzea un zumzet continuu. „În noapte zvon de zarvă răsuna…“, îşi zise el.

Byron. *The Eve of Waterloo*. Cuvintele îi aduseră în amintire cu o limpezime aproape dureroasă senzaţia atingerii unei cărţi, *Poetry Worth Remembering*, coperta galbenă, pânzată, pe degetele sale de copil de unsprezece ani, sala de clasă într-o după-amiază fierbinte şi eforturile de a-şi întipări versurile în minte.

— Domnule! Mă scuzaţi…

Un chelner intrase în birou şi se uita la Gabriel, pe balcon, cu expresia aceea de simpatie a unui poliţist gata să înşface un vechi client, dar care, aproape regretând că lunga vânătoare s-a încheiat, decide să-i mai lase câteva clipe de libertate.

— Cina e servită, domnule.

Gabriel îşi stinse ţigara. Omul aştepta şi îl privea.

— În regulă. Grozav.

Gabriel aproape că şi-l imagina vorbind în microfonul de la rever: „De data asta, flăcăul n-o să ne dea de furcă“.

Ieşi fără a mai spune ceva. Pe hol văzu femeile coborând cu grijă treptele, cu tocurile lor înalte, şi intrând în salonul puternic luminat.

— Dacă are nevoie cineva, strigă Sophie, toaleta este la capătul holului.

Invitaţii se înşiruiseră pe scară, coborând spre masă, iar John Veals se pomeni lângă un bărbat înalt, cu aer şarmant, într-un costum din velur ciocolatiu şi cu o cravată purpurie.

— Bună seara, spuse el, ridicând o mână. Patrick Warrender.

— John Veals.

— V-am văzut mai devreme schimbând o vorbă cu unul dintre principalii mei recenzenţi. Ralph Tranter.

— Da, replică Veals şi făcu o pauză scurtă, după care reluă: O mică javră ciudoasă, nu-i aşa?

Patrick tuşi.

— E o descriere care îl însumează concis.

— Cu asta mă ocup eu. Cu sumele. Şi observ că n-aţi contrazis-o.

— Ei, se poate spune că Ralph are o mică problemă cu… hmm… contemporanii.

— La naiba, puteţi s-o mai ziceţi o dată! exclamă John Veals. Dacă omul ăsta ar fi un rahat de drops de ciocolată, s-ar mânca de unul singur. Nici chiar în domeniul meu…

Dar Veals nu-şi mai termină fraza, fiindcă Patrick se strecurase printre trupurile de pe scară şi se făcuse nevăzut.

Încăperile golite de mobilier se deschideau spre o alta printr-o arcadă, acolo unde iniţial fusese un perete. O masă lungă fusese aşezată sub ea, acoperită cu o faţă albă, lungă până la pământ, şi cu mănunchiuri de lumânări şi vaze cu flori din loc în loc. Vocea lui Sophie răsuna ascuţită deasupra zumzetului general, indicându-le unde să se aşeze invitaţilor nehotărâţi. Un al doilea chelner, cu o expresie mult mai puţin relaxată, stătea ţeapăn alături de ea; omul nu părea atât un poliţai la datorie, cât mai degrabă un inspector şcolar înţepat, care urmărea mai mult cu regret decât cu mânie eforturile unei biete profesoare de a-şi stăpâni elevii.

Falsitatea flagrantă a conversaţiilor acţiona aidoma unui drog. Nimeni nu voia să se aşeze, de teamă că ar lăsa astfel să se vadă că nu era încântat de indicaţiile cu glas strident. Aproape toţi invitaţii îşi depăşiseră concurenţa acerbă din domeniile lor de activitate, dovedindu-se mai abili, mai lacomi sau mai inflexibili, aşa că nimeni nu voia să cedeze un pas în jocul bunei dispoziţii ostentative.

Gabriel trase pentru Nasim scaunul închiriat (şi care îi aminti, cu o scurtă strângere de inimă, de cel pe care stătuse când o cunoscuse pe Catalina) şi i se prezentă femeii din stânga, Clare Darnley – cea care îi reproşase lui Simon Porterfield ideea cu noul pachet de programe TV.

— Mi s-a părut că i-aţi tras un perdaf pe cinste, îi spuse el. Ar trebui să lucraţi pentru mine. Aţi şti cum să-i luaţi pe martori.

Clare nu părea deloc amuzată.

— Dar dumneavoastră vă uitaţi vreodată la aşa ceva? E absolut cutremurător. Lumea bună crede că e şic să declare că îi place. Iar cei care spun ceea ce gândesc riscă să fie luaţi drept snobi.

— Dar dumneavoastră nu vă e teamă de un asemenea risc?

— Dumnezeule, nu! Cineva trebuie să spună adevărul. Genul ăsta de televiziune nu e altceva decât un fel crud în care jigodiile bogate îi exploatează pe neisprăviţii proşti şi ignoranţi. E o ruşine pentru societatea noastră.

Gabriel îşi muşcă buza.

— Ar trebui să scrieţi articole în ziar.

— Asta-i a doua slujbă pe care mi-o oferiţi. Lucraţi cumva pentru o agenţie de recrutare în timpul liber?

— Nu, fac cuvinte încrucişate şi citesc poezie. Dar încep să cred că n-au fost imaginate suficiente definiţii şi nu s-au scris destule versuri pentru a umple vasta eternitate care formază timpul meu liber.

— Andrew Marvell[47], spuse Clare.

— Da.

— Şi de ce aveţi atât de mult timp liber?

— Fiindcă am atât de puţine cazuri.

— Şi de ce…

— Nu ştiu. Nu sunt un avocat la modă. Biroul meu nu este la modă. Nimeni altcineva, cu excepţia şefului, nu are mult de lucru. Şi a unei alte persoane, un consultant comercial.

— Nu se poate să fie numai asta.

— Într-adevăr, cred că aveţi dreptate. Cred că la mijloc e ceva mai profund. Cred că avocaţii pledanţi mi-au sesizat lipsa de entuziasm. Dar situaţia se schimbă. Cred că am depăşit o barieră. Deja am patru cazuri asigurate pentru anul viitor. Un caz urmează să ajungă la Curtea de Apel în ianuarie, şi cred că asta va schimba totul.

— Aţi votat pentru Lance la alegeri? întrebă Clare.

— Nu. Nu locuiesc în circumscripţia lui.

— Nici Lance nu locuieşte.

— Oricum, nu ştiu care îi sunt convingerile, spuse Gabriel. Întotdeauna l-am perceput ca pe o persoană care ar putea face parte din orice partid. Probabil că, la universitate, s-a înscris în clubul care nu trebuia. După ce a dat cu banul. Cred că vrea doar să fie la putere. Vrea să conducă.

— Ei, poate va veni şi ziua lui. În mod cert îşi freacă puţin coatele cu doamna Wilbraham.

— Sper să vină cât mai curând. Pentru binele lui.

— Vin alb sau roşu, domnule?

Inspectorul şcolar se aplecase peste umărul lui, cu ochii la salata pe jumătate mâncată şi la felia ruptă de pâine cu nuci.

— Roşu, mulţumesc, răspunse Gabriel.

Îşi zise că era timpul să vorbească şi cu femeia din stânga, Nasim al-Rashid. Discuţia înaintă firesc de la motivul pentru care ea nu avea pahar de vin la subiectul religiei.

— Sunteţi foarte credincioasă? o întrebă Gabriel.

Nasim zâmbi.

— Nu chiar. Familia mea nu era deloc religioasă. Am fost doar o fată obişnuită din Yorkshire. Ciocănitorul… soţul meu… familia lui e foarte credincioasă. Şi el la fel. Şi fiul meu. Obişnuia să se ducă să cânte şi să recite în moschee, până când a descoperit politica. Acum cred că se întoarce la islamism.

— Şi acest lucru vă mulţumeşte?

— Desigur.

Dar Nasim nu părea mulţumită. Gabriel îi privi fruntea încruntată şi ochii mari, căprui, înceţoşaţi. Era o femeie frumoasă, constată el, deşi părea într-un fel tristă – marginalizată poate, de parcă simţea că viaţa ei se rezuma la a-i privi pe ceilalţi, fără a participa şi ea.

— Oricum, replică el, Coranul este o carte simpatică, nu? Adică nu glumeaţă, ci neobişnuită.

— Aparte vreţi să spuneţi.

— Da. Atât de nestructurată!

— Profetul a scris-o pe măsură ce i-a fost revelată.

— Ştiu. De Arhanghelul Gavriil. Dar tizul meu nu avea, se pare, o mare disciplină narativă. Fiindcă textul se cam revarsă asupra cititorului, nu? E o povestioară tare ciudată. Simple aserţiuni.

— Tot vin roşu, domnule? La felul următor este miel.

— Da. Tot roşu, mulţumesc.

Gabriel avu impresia că şcoala lui fusese catalogată ca „problematică“ de inspectorul şcolar, care îi mai permise doar jumătate de pahar din vinul de Burgundia al lui Lance. Se întoarse spre Clare, dar ea era prinsă în discuţie cu bărbatul din dreapta ei. Nasim îşi îndreptase atenţia spre cel din stânga, aşa că Gabriel avu câteva minute de răgaz. Auzul îi era deosebit de fin şi, chiar în zgomotul de fond din salon, putea recepta scurte fragmente de conversaţie.

Magnus Darke se aplecase peste masă, spre Richard Wilbraham.

— Aşadar, ce fel de limitare aţi putea impune asupra imigraţiei?

Wilbraham surâse stânjenit.

— Îmi închipui că regulile Chatham House[48] sunt aplicabile în seara aceasta.

Darke ridică din umeri şi afişă o expresie îndurerată, de parcă onoarea tocmai i-ar fi fost pusă la îndoială.

— Daţi-mi doar o cifră orientativă, spuse el.

Sophie Topping:

— Nu fi impertinent, Magnus.

Wilbraham:

— Ei bine, trebuie să înţelegeţi că şaptezeci şi cinci la sută dintre copiii născuţi anul acesta în Londra au fost aduşi pe lume de mame care nu s-au născut în Marea Britanie.

Indira Porterfield:

— Cum nici eu nu m-am născut în…

Spike Borowski:

— Vreţi fotbal bun, dar nu puteţi face echipă numai din jucători englezi.

Olya:

— Da, Tadeusz plăteşte taxe multe.

Roger:

— Da, aş mai vrea încă unul. Lance, de unde iei acest Burgundia?

Nimeni nu era dispus să asculte, şi o expresie de tăcută uşurare se întipări pe faţa lui Richard Wilbraham când, în vuietul schimbului de idei, lui Darke îi fu imposibil să-şi mai continue seria de întrebări.

În ultimul vagon al unui metrou ce se îndrepta spre vest pe linia District, Hassan al-Rashid şedea ţinând între picioare, pe podea, un rucsac plin. Purta o căciuliţă albastră din lână, hanorac, blugi şi ghete de munte, cu ciorapi groşi pe dedesubt. Se bărbierise, pentru a avea un aer mai puţin ameninţător, şi îşi ţinea strâns mâna dreaptă în palma stângă. Oare ce-o fi dorind mâna aceea, de se încleştase atât de tare?

Acum, că finalul se apropia, acum, că pornise deja la drum spre destinaţie, se simţea mai liniştit. Metroul avea să-l ducă până la Waterloo, iar de acolo urma să ia un altul spre Glendale, unde îl aşteptau ceilalţi. Vor fi cu toţii emoţionaţi, îşi închipui el; îşi vor trage reciproc ghionturi în umăr – atingeri liniştitoare –, ca rugbiştii înaintea unui meci. Era nerăbdător să-şi întâlnească prietenii. Făceau împreună un lucru bun – o faptă curată într-o lume murdară şi confuză.

Se agăţase de cuvintele Coranului, care făgăduiau viaţa veşnică tuturor martirilor, pentru simplul motiv că preceptele *Hadith,* principiile tradiţionale extrase din viaţa Profetului, erau mult mai puţin reconfortante. Nu pomeneau nimic despre faptul că sinuciderea ar fi un păcat şi că sinucigaşul avea să fie condamnat să-şi repete suicidul pentru veşnicie în viaţa de apoi. De fapt, Hassan încerca să nu se gândească deloc la *Hadith.*

Pentru a nu atrage priviri bănuitoare, se uita drept în faţă, deşi nu prea fix. Încerca să afişeze un aer obosit, fără să pară însă abţiguit – nu dorea să interacţioneze cu ceilalţi, dar numai fiindcă asta era una dintre regulile nescrise ale vieţii în acest oraş. Şi, mai presus de orice, se străduia să pară lipsit de orice preocupări. Era sigur că hainele alese îi erau de ajutor: banale, de toată ziua, dar curate şi de o calitate decentă, alese pentru capacitatea lor de a evita privirile curioase. Era Domnul Londonez în

persoană, un tip în lumea sa proprie ce striga prin fiecare por: „Lasă-mă în universul meu îngust, în viaţa mea virtuală: respect-o şi nu te apropia“.

Trenul mergea atât de repede! Cine îl conducea oare? Ieşiseră deja din Essex şi înaintau hurducat prin bătrânul East End – Stepney, Bow, Mile End –, odinioară tărâm cockney, astăzi musulman. Hassan trase cu dificultate aer în piept, gândindu-se la străduţele înguste de deasupra, cu băcăniile halal şi cărucioarele de piaţă, cu cămătarii şi vânzătorii de *hijab*. Puteau ei constitui nucleul dur, fundamentul unui al doilea califat? Aveau să fie oare suficient de puternici?

Cel care conducea trenul ăsta era necruţător! De ce să se grăbească aşa? Mai departe, tot mai departe, acum în lumea financiară din jurul staţiei Monument – apoi prin Cannon Street şi Mansion House, unde *kafir*—ii munceau frenetic douăsprezece ore pe zi, strigând în telefoane, sperând să mute câteva monede dintr-un fond în altul… Vai lui, intrigantului mârşav care adună cu lăcomie averi peste averi, crezând că banul îi va aduce nemurirea! Nicidecum! Căci azvârlit va fi în focul nimicitor…

Vreme de trei ani, în timpul colegiului, Hassan schimbase trenul pe linia Northern la Embankment, dar o privire în indexul străzilor îi arătase că oprirea cea mai potrivită pentru podul Waterloo era Temple, o staţie plăcută, cu florari afară şi cu fluviul imediat dincolo de stradă. Salim le spusese să nu meargă până la Waterloo cu metroul, fiindcă staţiile de pe linia principală aveau prea multe camere de supraveghere.

Pregătit să parcurgă pe jos ultimele minute până la destinaţie, Hassan îşi trecu cardul de transport prin cititorul electronic, îl puse înapoi în buzunar, deşi nu urma să mai aibă nevoie de el vreodată, şi ieşi în întunericul serii.

John Veals nu se simţea deloc bine la petrecerea familiei Topping. La felul principal nu făcuse mai nimic altceva decât să trimită şi să primească mesaje de la Kieran Duffy, ţinându-şi telefonul pe sub faţa de masă. Întotdeauna îl enervase faptul că pieţele financiare din Londra şi din New York erau închise la sfârşitul de săptămână creştin. La urma urmei, câţi naiba dintre traderi erau creştini?!

Îl irita deopotrivă şi prezenţa lui Magnus Darke. Tipul ăsta nu era un specialist în chestiuni financiare; rubrica lui era doar una de comentarii cu titlu general asupra problemelor de actualitate, cu două sau trei aspecte diferite, şi putea fi foarte uşor pus la locul lui de Ryman, care, la momentul potrivit, avea să-i dea alte informaţii, mai demne de crezare. Articolul lui fusese destul de bine formulat şi nu îi adusese lui Darke prejudicii de durată. Şi totuşi, Veals nu se simţea în largul lui văzându-l de cealaltă parte a mesei. În vreme ce împinse mielul cu legume spre marginea farfuriei simţi o înţepătură dispeptică, fiind conştient că va continua s-o simtă până la finalizarea cu succes a afacerii. Dar de ce mama naibii invitase Lance Topping o asemenea scârbă? Oare voia să-l ţină ca pe ace?

Şi, de parcă asta n-ar fi fost suficient pentru a-i strica masa, mai era şi problema piţipoancei din Rusia. Când o văzuse prima dată, în celălalt capăt al încăperii, se pomenise că o salută în mod automat cu o scurtă înclinare a capului; dar fata nu-i răspunsese cu un gest similar. Se uitase la el ca şi când nu l-ar fi întâlnit niciodată, ridicând o sprânceană ce părea să întrebe ce motive o fi având el să se uite la ea.

Abia după douăzeci de minute de căutări în amintiri îşi dăduse Veals seama că scotocise discul de memorie greşit. Fata era dintr-o altă lume. Nici nu era reală – doar o fantezie pe ecran, o fantoşă virtuală. „Dracu’ să mă ia!“, exclamase în sinea lui. Habar nu avusese că asemenea femei trăiau, respirau şi existau cu adevărat. Era mai tânără decât păruse fără haine pe ea şi considerabil mai tridimensională. Se mai îngrăşase oare? În orice caz, arăta bine. Era destul de rău că Lance Topping îl invitase pe Magnus Darke, aducând lumea zvonurilor, a minciunilor şi a preţurilor abstracte în dureroasă coliziune cu cea a lucrurilor concrete; dar s-o culeagă pe farfuza asta pixelată din spaţiul virtual şi s-o animeze aici pentru a-i face lui în ciudă… Nu-şi putea lua gândul de la sânii ei o idee prea mari, care îi erau la fel de cunoscuţi ca propria-i palmă.

Veals privi în jos din nou, sub faţa de masă, la ecra-nul luminat al mobilului.

Sophie Topping se rezemă de spătarul scaunului şi aşteptă să termine toată lumea de mâncat. În încăpere părea să plutească un murmur conversaţional mulţumitor. Magnus Darke îl lăsase pe Richard Wilbraham, iar acum părea prins într-un dialog intim cu Amanda Malpasse. Roger nu-şi putea desprinde privirea de la decolteul Olyei. Farooq al-Rashid, exuberant, deşi nu băuse decât apă minerală, se arăta interesat de planurile Brendei Dillon privind examenele picate. R. Tranter îi povestea despre romanele lui Walter Allen unei Gillian Foxley care îl privea cu un aer nedumerit.

John Veals, remarcă ea, se uita pe furiş la telefonul său, ascuns sub faţa de masă. La fel ca Roger, părea şi el fascinat de Olya, deşi nu neapărat în acelaşi mod. Simon Porterfield se dădea la Jennifer Loader, iar asta era ceva ce Sophie nu mai văzuse vreodată. Poate că Simon era interesat să cunoască pe cineva care avea aproape tot atât de mulţi bani ca el. Nu că Jennifer s-ar fi ridicat la nivelul lui de una singură, dar, dacă puneai venitul ei alături de cel al soţului Mark… Nu degeaba li se spunea Loaded![49] Mark se oferise să finanţeze construirea unei aripi noi a unei galerii de artă din oraşul lui natal, iar când cei de la galerie se arătaseră reticenţi, le promisese să cumpere şi o colecţie mică de tablouri, ca să aibă ce expune în ea.

Era ciudat, constată Sophie, cum în ultima vreme toţi cei pe care îi întâlneai nu erau doar bogaţi, ci nebunesc, nespus şi nemăsurat de avuţi. Sute de milioane de lire sterline inutile se scurgeau din conturile lor în fonduri speculative şi în companii financiare private, care nu mai găseau nimic demn de cumpărat cu şuvoiul de bani. Înainte, considera că Lance era bogat, cu salariul şi bonusurile lui, de vreo două milioane pe an; acum însă, se uita la el şi ştia fără urmă de îndoială că, în comparaţie cu alţii, era un ratat; priviţi din perspectiva asta, ei doi erau aproape faliţi. Ideea n-o deranja în mod deosebit. Aveau destul pentru viaţa asta şi pentru încă vreo şase pe deasupra, şi era bine să nu piardă contactul cu alegătorii lui, dintre care mulţi – Sophie ştia asta – se descurcau cu venituri de câteva mii.

Sophie Topping, născută Sally Jackman în Epping, cu patruzeci şi doi de ani în urmă, nu-şi închipuise niciodată pe vremea când era o fetiţă cuminte şi fericită, elevă la şcoala primară din localitate, că viaţa avea să se dovedească atât de bizară – tocmai la Londra! Tatăl ei fusese telegrafist în

cadrul Forţelor Aeriene Regale, iar mama ei, coafeză; după ce bietul om murise şi toate datoriile fuseseră plătite, ieşise la iveală faptul că îi lăsase soţiei lui o moştenire de 28 000 de lire sterline. Doamna Jackman avea un cont la o societate de construcţii, pensie de la stat, cheltuieli reduse, casa era neipotecată, aşa că nu ducea lipsă de nimic. Mai tundea şi coafa câteodată pentru bani de buzunar, cam 50 de lire pe săptămână, mergând acasă la prietene şi pe la vecine. Şi totul era în regulă. Sally se descurcase bine la şcoală, iar la şaptesprezece ani renunţase la cursuri şi se angajase ca secretară în City, unde, cinci ani mai târziu, îşi schimbase numele în Sophie, după ce îl întâlnise pe Lance; el lucra la Departamentul de relaţii publice al unei mari bănci şi se străduia să ajungă pe lista de candidaţi a partidului său.

Privind în lungul mesei, la oaspeţii lor, Sophie încercă să le calculeze valoarea netă. Loaderii: nemăsurată – sute de milioane de lire. Porterfield: mai mult de un miliard, zice-se. Al-Rashid: zeci de milioane. Dobbo McPherson: „ceva mai bine de o sută de milioane“, aşa îl auzise pe Mark Loader spunând. Jimmy Samuel, vânzătorul de debite: la fel, mai bine de o sută. Margessonii, proprietarii unui site web pentru adolescenţi: în mod cert, zeci de milioane. John şi Vanessa Veals: miliarde în fondul lor. Dar, cu excepţia lui Farooq al-Rashid, care pompa tone de lămâi de pe plantaţiile din Mexic şi Iran, via recipientele aburinde din Renfrew, în burţile maselor şi de acolo în canalele de scurgere, nici unul dintre ei nu era şi nu fusese implicat în ceva concret.

Gabriel Northwood şi Clare Darnley, pe de altă parte: zero. Ei nu-şi numărau banii cu miile, poate nici cu sutele. Ei trăiau în lumea activelor cu minus, iar comparaţia cu ceilalţi era una de genul „un miliardar *versus* un pârlit“.

Celălalt lucru care o nedumerea era faptul că, lăsându-i la o parte pe al-Rashid şi pe Spike Borowski, ea nu căutase să invite în mod special persoane bogate. Toţi ceilalţi, cei cu mii, milioane şi miliarde, erau oameni pe care îi întâlnise – ca un eşantion reprezentativ – la porţile şcolii în ultimii ani petrecuţi în North Park.

Sophie îşi împinse scaunul în spate cu un scârţâit şi bătu din palme. Venise vremea să-şi mute oaspeţii.

47 Andrew Marvell (1621–1678), poet şi umorist englez (n.tr.)
48 Principiul Chatham House, adoptat în 1927, stipulează caracterul confidenţial al sursei informaţiilor primite în cadrul unei reuniuni, permiţând astfel participanţilor să vorbească în nume propriu, fără a angaja organizaţiile din care fac parte. (n.tr.)
49 Joc de cuvinte intraductibil între numele Loader şi *loaded*, care se traduce prin „doldora“, „plin“, „încărcat“ (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Adam Northwood stătea singur pe un coridor întunecat, la Wakeley. Dar nu se simţea deloc singur. Trei voci îi vorbeau, tare: Axia, Creatorul de Dezastre şi Fata-Foarfecă.

Audibilă era şi vocea lui, discutând cu cei trei, deşi unica persoană care o putea auzi era Violet, de veghe la fereastra întunecată a sălii de mese, cu privirea rătăcind pe pajiştile de afară.

Înalt de peste un metru optzeci, odinioară atrăgător, acum cu un colac de grăsime pe burtă, adus de spate şi neîngrijit, Adam se considera liderul celor de la Wakeley, cel mai de seamă ocupant al aşezământului. Cu barba şi părul lăţoase, ar fi putut fi luat drept un profet.

Pe umerii lui apăsa responsabilitatea de a se asigura că Wakeley nu avea să ia foc. Atingând fiecare a treia placă de faianţă din hol, poate că-l putea domoli pe Axia şi avea să evite focul de data asta, însă o greşeală în numărătoare sau ratarea unei plăci ar declanşa, fără îndoială, sfârşitul.

Cu pas greu, îşi începu misiunea: Fata-Foarfecă era atât de zgomotoasă în mintea lui, încât abia dacă se putea concentra. Şi cum îl mai şi jignea… Lucrurile pe care i le spunea… Îi punea în cârcă dorinţe atât de dezgustătoare, încât el aproape că nu înţelegea la ce se referea… De unde scotea chestiile astea? Nu de la el, asta era sigur, fiindcă el nici măcar nu auzise vreodată fie şi numai jumătate dintre lucrurile despre care vorbea ea, darămite să i le spună ei…!

Mai devreme în cursul zilei se gândise timp de o secundă la Gabriel, fratele lui mai mic. Se întrebase cum se descurca la şcoală şi de ce nu venea

niciodată să-l viziteze. Probabil avea de lucru la fermă.

Vocea lui Axia era acum mai sonoră decât a Fetei-Foarfecă.

— Am nimicit generaţii înaintea lor şi vă voi nimici pe voi la fel, spuse Axia. Focul e destinul vostru. Credeţi-mă şi urmaţi-mi spusele, căci altfel sigur o să ardeţi. Le voi tăia capetele, le voi reteza vârfurile degetelor.

Adam respira sugrumat, în vreme ce volumul sonor al vocii creştea. Întotdeauna îi era greu să se concentreze, iar uneori credea că numărarea plăcilor de faianţă nu făcea decât să-l înfurie pe Axia şi să-l determine să strige şi mai tare.

Ajunsese la jumătatea coridorului, unde acesta dădea spre sala de mese. Cacofonia din capul lui abia dacă-l lăsa să gândească, să aibă măcar un gând.

Oh, dacă ar putea pătrunde înăuntru, să ajungă în creierul lui şi să închidă zgomotele unul câte unul, atunci poate că ar reuşi să se concentreze suficient pentru a păstra în minte un unic gând, pur şi mângâietor! Pe urmă ar putea s-o împiedice pe Fata-Foarfecă să-i culeagă gândurile şi să le urle în gura mare, aşa încât toţi cei din camera de zi să le vadă la televizor, chiar şi pe cele mai rele, despre femei!

Şaptezeci şi nouă, optzeci… Aproape ajunsese la uşa sălii de mese, aproape îşi făcuse datoria pe seara aceea. Dar Axia era furios pe el.

— A mea e puterea asupra tuturor, şi, dacă cineva n-o recunoaşte, atunci minte şi-l voi arunca în foc pentru veşnicie.

La un capăt al coridorului era holul de la intrare, cufundat acum în întuneric, cu excepţia unei dungi de lumină ce răzbătea pe sub uşa îngrijitorului din tura de noapte. La celălalt capăt, în măruntaiele clădirii, se afla uşa închisă a camerei de zi, goală acum, seara, după ce televizorul fusese închis la 22.30.

Între cele două extremităţi stătea Adam, mormăind pentru a ţine departe vocea lui Axia şi pe cea a Crea-torului de Dezastre, care îşi urla avertismentele cataclismice în urechile lui; nu departe de el, în aceeaşi tăcere în care era cufundată de douăzeci de ani, şedea Violet, cu braţul încă ridicat într-un salut de bun venit sau de adio, cu privirea rătăcindu-i pe peluzele pustii şi întunecate.

Schimbarea locurilor în jurul mesei la dineul familiei Topping fusese aproape reuşită, dacă ai fi judecat după vivacitatea conversaţiilor ulterioare.

Roger Malpasse fusese mutat astfel încât nu se mai afla la o distanţă convenabilă pentru a vorbi despre fotbal cu Spike şi atenţia nu-i mai era distrasă de Olya. Inspectorul şcolar se împrietenise în mod deosebit cu Roger, zăbovind toată seara alături de el şi umplându-i silitor paharul. Roger îşi făgăduise să nu bea mai mult de trei pahare, dar, cum nivelul nu scăzuse mai jos de jumătate, putea spune că, tehnic vorbind, era încă la primul. Însă, oricare ar fi fost volumul exact de vin turnat peste baza de dublu zonker şi jumătatea de şampanie de dinainte de cină, era limpede că îl umpluse de exuberanţă şi de bună dispoziţie.

Acum se afla vizavi de John Veals, pe care îl cunoştea vag prin intermediul unor vechi relaţii de serviciu în domeniul juridic.

— Ei bine, John… Câte probleme din astea bancare vom mai avea, după părerea ta?

Veals ridică privirea de la ecranul telefonului.

— Multe. Cred că toate băncile americane au necazuri.

— De ce?

— Păi, ai o grămadă de rahaturi – teancurile astea de obligaţiuni de debit colaterale care încep să dea rateuri. Băncile le-au vândut în lumea întreagă, aşa că toată lumea-i infectată. Dar le-au vândut şi către fonduri speculative administrate de ele însele. Asta a făcut Bear Stearns. Dar Merrill Lynch e casa de compensare a băncii Bear pentru tranzacţiile cu propriile ei fonduri speculative. Cei de la Merrill nu sunt încântaţi de ceea ce văd, aşa că fac un apel în marjă pe fondurile speculative administrate de Bear. Însă Bear habar nu are cât mai valorează fondurile în cauză, fiindcă rareori le tranzacţionează. Aşa e şi cu casa ta – valorează atât cât e dispus să-ţi plătească cineva pentru ea, şi nu ai decât un singur cumpărător. Numai că ele crescuseră de zece ori mai mult, iar Merrill le spune că acum nu mai valorează decât 75 de cenţi la un dolar. Deci, fără cei zece la sută marja lor de profit, Bear a ajuns acum la minus 15. E în rahat. Şi, ca să vezi, la fel e şi Merrill.

— Deci vor da toate faliment? Toate marile şi grozavele bănci de investiţii americane?

— Nu m-aş mira. Gaura pare a fi una de trilioane de dolari.

— Cel puţin un trilion, sublinie Roger. Mulţumesc. Doar jumătate de pahar. Mulţumesc.

— Dar, John, interveni Sophie, unde au dispărut toţi banii?

— În buzunarul de la pantaloni al lui John Veals, răspunse Roger.

— Banii nu există, spuse Veals.

— Au existat până când i-ai şutit tu, replică Roger vesel.

— Du-te dracului! exclamă Veals. Habar n-ai ce vorbeşti.

Un spasm fulgeră pe chipul lui Roger Malpasse, în vreme ce el îşi goli paharul de vin – ca un nor negru, singurul de pe cer, care trece prin faţa soarelui în miez de vară.

— De fapt, spuse el, am habar. Uiţi că am fost vreme de douăzeci de ani partener la Oswald Payne. Unul dintre colegii mei – un tip de pe piaţa de capital sau dintr-un grup financiar, mereu uit care – avea sarcina de a vă ajuta pe voi să concepeţi produsele astea absurde, obligaţiuni de debit colaterale şi aşa mai departe, într-un mod care să fie legal măcar la prima vedere.

— Felicitări! rânji Veals.

— Ceea ce s-a întâmplat, continuă Roger, este că băncile de investiţii şi fondurile speculative au creat şi mai multe instrumente oculte pe care să şi le arunce între ele pe o piaţă absolut falsă. Şi, fiindcă totul era în afara bursei, în plan privat, organismele de reglementare n-au văzut nimic. Pe urmă, au putut vinde un aisberg inversat de pariuri făcute pe probabilitatea incapacităţii de plată a instrumentelor originale. Au putut arăta în foaia de bilanţ un profit teoretic la toate rahaturile astea de Alice în Ţara Minunilor, acordându-şi în felul ăsta singuri bonusuri uriaşe.

Celalalte conversaţii din jurul mesei începuseră să se stingă, invitaţii sesizând mirosul sângelui şi al adrenalinei.

Veals afişă un zâmbet subţire.

— Mă tem că e mai complicat decât atât.

— Ştii ce? replică Roger. Chiar nu e. Frauda-i la fel de veche ca pieţele în sine. Unica diferenţă este că acum a fost făcută la o scară titanică. La invitaţia politicienilor. Pe la spatele organismelor de reglementare şi cu acceptul tacit şi idiot al auditorilor. Şi cu contribuţia fatală a agenţiilor de rating, care n-au priceput nimic.

— E o poveste simpatică, spuse Veals. Dar viaţa financiară e mai…

— Ba nu, nu e, îl întrerupse Roger, ridicând de această dată glasul. Ştii cât de înalt ar fi un teanc de un milion de dolari în bancnote de o sută de dolari aşezate una peste alta? Să-ţi spun eu: puţin mai mult de unsprezece centimetri. Dar ştii cât de înalt ar fi un teanc de un trilion?

— Da, pot să calculez, răspunse John Veals, după care făcu o pauză; toată lumea de la masă privea şi asculta în vreme ce legendarele abilităţi matematice ale lui Veals erau puse la treabă. O sută treisprezece kilometri, spuse el apoi.

— Corect, aprobă Roger. Atâţia bani au luat-o pe căi greşite. Şi va trebui ca să fie returnaţi toţi înainte ca lumea să poată merge mai departe. Fiecare centimetru din teancul ăsta de o sută treisprezece kilometri. Într-un interval de… Cât ai zice? Cinci ani? Zece? Şi nu vor fi înapoiaţi de oameni ca tine, John, ca tine sau ca bancherii tăi, fiindcă mi se pare că voi nu plătiţi impozite, nu?

— Eu plătesc ceea ce-mi impune legea să plătesc.

— Bănuiesc că putem lua răspunsul ăsta drept un „nu“. Iar matrapazlâcurile bancherilor vor fi plătite de milioanele de oameni din economia reală, oamenii care îşi vor pierde locurile de muncă. În bani adevăraţi, de hârtie, trilionul va fi returnat prin impozite mai mari plătite de oameni care nu au nici o vină pentru dispariţia lui. Iar şarlatanii din băncile de investiţii care şi-au pus deoparte câte două, trei şi patru milioane în bonusuri, an de an, timp de zece ani… Ei vor păstra totul. Şi sigur că ei vor fi cei care nu vor plăti nici măcar un ban. Ceea ce e al naibii de ciudat, dacă stai să te gândeşti. Fiindcă, de fapt, ei ar trebui să zacă în închisoare.

— Destul, Roger! răsună glasul Amandei.

— De ce, draga mea? întrebă Roger, rezemându-se de spătarul scaunului, roşu la faţă. Găseşti că e ceva fundamental greşit în analiza asta?

Jenni Fortune era la ultimul circuit din tura sa de seară. Toată ziua se gândise la el şi se întrebase de ce nu-i telefonase sau nu-i trimisese un SMS. Probabil obişnuia să ia cina cu toţi clienţii lui şi pe urmă să-i invite acasă şi să-i ducă să-i viziteze fratele la spital de la a doua întâlnire… Poate că îi săruta pe toţi în pragul uşii, după care se întorcea fără jenă pentru mai mult…

Trebuia să existe o explicaţie; nu era pregătită să renunţe la încrederea în el. Încă nu. Oamenii erau ocupaţi, chiar şi sâmbăta. Poate exista un meci de fotbal la care îi promisese vreunui copil să-l ducă… Poate îşi făcea curat în apartament… Nu, nu era asta, în mod evident. Dar era imposibil să nu fi ieşit măcar până la spălătorie.

Acum trebuia să se concentreze, să conducă trenul tură după tură. Părea atât de dezamăgitor, întunecimea murdară a tunelurilor, aceleaşi nume vechi ale staţiilor, traseele iadului – când abia cu o zi în urmă totul fusese învăluit în lumina speranţei şi a tuturor posibilităţilor.

Apoi, în vreme ce-i dădu cheile schimbului ei şi urcă abătută scările spre bufet – Jenni singuratica, revenită acolo unde începuse cu o săptămână în urmă –, telefonul mobil îşi găsi semnalul şi piui de două ori în buzunarul ei.

Se înroşi de plăcere când văzu mesajul de la Gabriel. Dar ar trebui să-l pedepsească. Să-l lase şi ea să aştepte, s-o facă pe inabordabila. Ar trebui… „Ei, la naiba“, îşi spuse ea. „Îl iubesc.“

CAPITOLUL 4

Odată ajuns pe podul Waterloo, Hassan o luă spre sud. La jumătatea drumului peste fluviu, se opri cuprins de un sentiment straniu, de panică: pe celălalt mal nu se vedea nici un semn că s-ar apropia de gara Waterloo. Rămase pe loc şi încercă să se orienteze. Îşi amintea că în spate era o clădire mare, cu o curte. Probabil Somerset House. În faţă zărea un grup de clădiri la fel de mari, într-un brutal stil modernist, dar nu ştia ce ar putea fi. Teatre, galerii de artă? Căută din priviri, în zadar, acoperişul arcuit al unei gări. Nimic.

Nu ştia dacă să meargă mai departe sau să se întoarcă; nu avea cum să se orienteze. Apoi îşi aminti că i se mai întâmplase o dată ceva similar, când Turnul Poştei păruse să fie în alt loc decât cel în care ar fi trebuit să fie. Mama îi explicase că stătuse prea mult fără să mănânce şi de aceea îi scăzuse exagerat nivelul zahărului din sânge; asta putea duce la confuzie mentală şi putea fi periculos, citise Nasim, fiindcă risca să leşine, iar creierul să-i fie afectat de lipsa de oxigen. Insistase atunci să meargă la medic, iar doctorul îi spusese că starea aceea se numea hipoglicemie şi că putea fi remediată imediat, cu un simplu baton de ciocolată. Într-adevăr, nu mâncase nimic azi, decât felia de pâine prăjită pe care o luase împreună cu părinţii lui pe la nouă – adică acum mai bine de douăsprezece ore. Dar cum să nu găseşti o gară internaţională, oricât de scăzut ţi-ar fi nivelul de zahăr din sânge? Cum să dispară pur şi simplu?

În ciuda frigului înserării, Hassan constată că deasupra buzei de sus i se iviseră broboane de sudoare. Îşi simţea mâinile tremurând, fără a şti dacă

motivul era teama sau hipoglicemia. Apoi îi veni o idee. Rucsacul lui avea o busolă încastrată în material, în partea de sus. Îngenunche pe asfalt şi bâjbâi până când deschise fermoarul. Dacă busola avea să arate nordul în spatele lui şi sudul în faţă, dincolo de pod, atunci tot ce avea de făcut era să meargă înainte.

Când, în sfârşit, acul se stabiliză, poziţia lui îi sugeră că se îndrepta spre sud-est. Dar, fără îndoială, Tamisa curgea de la vest la est, aşa că, traversând-o, n-ar fi putut să meargă decât spre nord sau spre sud. Busola înrăutăţea situaţia.

O persoană se îndreptă în direcţia lui pe trotuarul podului, şi Hassan hotărî să-i ceară indicaţii. Dar, pe măsură ce se apropia, văzu că individul era absorbit de muzica pe care o asculta la căşti şi că nu putea fi deranjat. O femeie traversa în partea cealaltă, dar vorbea la mobil şi nu-l zări pe Hassan când el îşi flutură mâna spre ea.

Deasupra Tamisei aproape îngheţate, Hassan încerca să convingă un trecător – un londonez oarecare – să intre în vorbă cu el.

În starea aceea de derută, o stranie amintire îi veni în minte. Gara Waterloo nu se afla la picioarele podului Waterloo; paradoxal, era la baza podului Westminster. Ba nu. Asta ar fi fost ceva iraţional, imposibil. Şi, oricum, când se uita în amonte, vedea un hodorogit pod de cale ferată – Hungerford oare? –, nicidecum maiestuosul Westminster. Dar unde era podul Westminster? Dispăruse şi el? Sau poate că Tamisa cotise brusc şi aici curgea de la nord la sud – caz în care el ar trebui s-o ia spre… est?

„Of, Doamne“, exclamă în sinea lui, „Of, Doamne! Nu trebuie să mă rătăcesc acum!“ Murmură o rugăciune, după care se întoarse la ajutorul uman.

De cinci ori încercă să oprească pe cineva pe pod; de cinci ori păşi înainte şi se strădui să atragă atenţia trecătorilor şi de cinci ori îi găsi absorbiţi de muzica lor sau vorbind în microfoanele dispozitivelor hands-free ascunse în jachete.

Vorbeau cu aerul, de fapt. Toţi ascultau voci şi le răspundeau, dar oameni nu existau. A lui era singura voce reală de pe pod – dar şi singura pe care nimeni n-o asculta.

Nu putea renunţa acum. Nu se putea opri. Trebuia doar să facă într-un fel lumea să audă – nu aiureala păgână a rapului şi a rockului, nu gunoiul telefoanelor *kafir*, ci adevărul şi frumuseţea unei alte voci omeneşti: cuvintele Dumnezeului nevăzut, rostite către Profet cu aproape 1 400 de ani în urmă. Acele cuvinte trebuie să reverbereze în urechile oamenilor de pe pod şi în urechile lumii întregi.

În acel moment, o bicicletă nesemnalizată în vreun fel trecu în viteză pe lângă el, obligându-l să sară într-o parte.

Hassan se lipi de parapetul podului, cu inima bubuindu-i sub coaste într-un ritm chinuitor, neregulat. La naiba! Pentru o clipă, crezuse că avea să moară.

Trupul nu voia să-i revină la normal; nu-şi regăsea ritmul firesc. Îi era greu să respire.

Se aplecă peste parapetul din piatră şi îşi luă capul în mâini. Unde era? Unde era vocea lui Allah, pe care o auzise Profetul în deşert? Aceea era vocea adevărului, mântuirea lumii. Aceea era muzica pentru care trebuia să moară. Pentru care trebuia să ucidă. Doar pentru acea voce fără trup şi pentru nici o alta trebuia să se ducă la gară, să se ducă la spital şi să ucidă.

Totul era atât de fantastic, de ridicol, de improbabil!

Hassan se aplecă peste parapet, ca să poată vedea apa îngheţată a fluviului de dedesubt, unica suprafaţă care asuda în negru.

Se gândi la chipul sincer şi serios al mamei aplecat peste patul lui, la ochii dragi şi îngrijoraţi ai tatălui, cu acele punctişoare pigmentate dedesubt.

Inima încă îi bătea accelerat, după ce biciclistul îl adusese faţă-n faţă cu realitatea.

Şi, în timp ce el gemea ca un lup prins în capcană, ceva straniu se întâmplă în mintea lui. Ritmul cardiac începu să i se domolească şi, în vreme ce inima lui îl aducea înapoi din pragul morţii, gemetele i se estompară, iar în străfundurile pieptului se transformară încet în ceva adânc, de necontrolat şi complet neaşteptat, care părea – şi care în scurt timp se dovedi a fi – râs.

Hassan se lăsă în patru labe, râzând; apoi se rostogoli pe o parte şi se făcu ghem, în încercarea de a-şi relaxa plămânii lipsiţi de aer.

Când izbuti să se ridice şi să răsufle nestingherit, îşi luă rucsacul din spate şi îl aşeză pe asfalt. Se gândi atent înainte de a face următoarea mişcare. Apoi, în mod deliberat, fără grabă, ridică rucsacul pe parapet.

Se trase un pas înapoi şi se uită în stânga şi-n dreapta, asigurându-se că nu-l vedea nimeni. Şi, pe urmă, cu ambele mâini, dădu rucsacului un impuls ferm. O clipă mai târziu, îl auzi căzând în Tamisa şi îşi imagină cum se scufundă în apele întunecate, alinătoare. Nici o explozie nu tulbură undele.

Apoi se întoarse, îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi căuta în agendă, până când găsi numărul dorit.

— Alo?

Nu la mult timp după miezul nopţii, primii invitaţi începură să părăsească reşedinţa familiei Topping, din North Park. Nasim şi Ciocănitorul ieşiră şi-l văzură pe Joe aşteptându-i. Pe bancheta din spate a maşinii, Nasim îşi puse palma pe mâna soţului ei.

— A fost plăcut, nu-i aşa?

— Splendid, replică Ciocănitorul. Dar nu mi-aş dori să repet experienţa în fiecare zi.

— Îţi promit că n-o să-ţi cer aşa ceva.

— Cine era bărbatul care s-a îmbătat în halul ăla?

— Roger nu-ştiu-cum. Mie mi s-a părut caraghios, spuse Nasim.

Ciocănitorul oftă, în vreme ce privea terasele defilând pe lângă ei.

— Am avut două zile memorabile, nu-i aşa? Şi ştii ceva? Mă bucur că n-a trebuit să vorbesc cu prinţul Charles despre cărţi. Eram foarte confuz atunci. Cred că m-am făcut de râs. Dar nu-mi pasă.

— Parcă spuneai că prinţul a fost drăguţ.

— A fost. Bănuiesc că ştia că am emoţii. Dar dacă stai să te gândeşti, cred că a fost o nebunie să îmi imaginez că o să vorbesc cu cineva despre cărţi – şi cu atât mai puţin cu regina.

Nasim râse.

— M-am gândit şi eu la asta, dar păreai prea hotărât.

Şi îl sărută pe obraz în vreme ce limuzina cotea la stânga, îndreptându-se spre Havering.

La masa lui Sophie Topping, conversaţiile continuau, dar îşi pierduseră înflăcărarea.

Vanessa îşi zise că era un moment potrivit pentru a urca la etaj, în salonul acum gol, să-şi verifice telefonul mobil. Primise un mesaj, aşa cum ceruse, cu veşti de la spital. Scria: „F doarme liniştit. Mâine pat liber la Collingwood. Fără griji. Numai bine, Rob“.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce puse mobilul înapoi în geantă. Aveau să fie nişte schimbări acasă. Schimbări majore.

Roger se trânti pe scaunul pasagerului şi se chinui să-i încheie centura de siguranţă. Cu Amanda la volan, maşina ajunsese deja la intersecţie, pregătindu-se să intre cuminte în trafic.

— Afurisit lucru! exclamă Roger. Scuze, m-am cam lăsat dus de val cu bătrânul Veals. Ştiu că am promis să nu…

— Nu-ţi face griji, dragul meu, îl întrerupse Amanda, şi faţa ei îngustă se lăţi într-un zâmbet când opri la semafor. Sinceră să fiu, m-am simţit mândră de tine.

La parter, printre rămăşiţele cinei, Mark Loader îi explica Olyei de ce era necesar să plătească în fiecare an câteva milioane de lire anumitor traderi de instrumente derivate. Dacă nu dădeai milioane, susţinea el, nu puteai atrage cei mai talentaţi oameni. Când începuse el să vorbească, se strânsese lumea în jurul lui, dar, pe măsură ce continuase să-şi expună teoria, spectatorii se depărtaseră, unul câte unul, astfel că în final mai rămăsese doar Olya, care-l asculta cu gura căscată.

R. Tranter încă nu renunţase la speranţa de a o convinge pe Brenda Dillon că laureatul de la Café Bravo era un şarlatan; domnul Dillon aştepta în picioare, zornăindu-şi cu subînţeles cheile prinse la brâu.

Patrick Warrender îşi trăsese scaunul aproape de Gabriel şi îl întreba dacă se gândea vreodată să scrie câte un articol sau o recenzie de carte pe teme juridice.

Gabriel nu era sigur dacă interesul lui Patrick era strict profesional, dar nu voia să pară neprietenos.

— E posibil, răspunse el.

— Te-am auzit mai devreme vorbind cu Ralph Tranter, spuse Patrick, şi mi-am dat seama că eşti o persoană citită. Poate ai vrea să luăm prânzul împreună într-o zi.

— Nu sunt eu persoana care să refuze o masă gratuită, replică Gabriel, întrebându-se în sinea sa cât de gratuită ar fi.

— Să vii şi cu soţia. Sau… Ai venit cu… cineva? În seara asta?

— Nu, am venit singur.

— Splendid! exclamă Patrick. Îi cer lui Sophie numărul tău şi te sun săptămâna viitoare.

— Ar fi grozav.

„Ce mai încolo şi-ncoace“, îşi zise Gabriel. Ar fi interesant să scrie când şi când câte un articol; cât despre restul, îl putea refuza pe Patrick cu blândeţe.

Când îşi luă rămas-bun de la ceilalţi, îşi aduse aminte că îşi închisese mobilul, ca să nu sune în timpul cinei. Îl scoase din buzunar, îl deschise şi văzu că pe ecran scria: „1 mesaj primit“. „Vino la masă mâine la unu. Gătesc eu. Adu băutură. Luni nu conduc. Tony lipseşte toată ziua. J x“

Era mult prea târziu să-i răspundă acum, fiindcă nu ştia dacă Jenni opreşte sau nu soneria telefonului seara la culcare, dar în încântarea lui, nu se putu stăpâni. Oricum, un cuvânt era suficient, aşa că riscă: „Super“. Tresări când, câteva clipe mai târziu, chiar înainte de a ajunge în staţia de metrou, telefonul îi bâzâi. Pe ecran citi: „X“.

— Alo, spuse Hassan din nou. Alo?

Nu se poate să nu fie semnal!

— Alo? Shahla? Mă auzi? Bine. Grozav. Uite… Îmi pare rău că sun atât de târziu… Mă întrebam dacă… Mă întrebam dacă aş putea trece pe la tine. Poftim? Da. Acum. Îmi pare chiar rău. N-aş întreba dacă nu… Eşti drăguţă. Îţi mulţumesc. Nu, nu te deranja deloc. Bine. Ne vedem curând.

Avea la el suta de lire sterline de urgenţă de la Husam Nar şi încă patruzeci ale lui, aşa că banii de taxi nu erau o problemă. Traversă fluviul şi făcu semn unui taxi la sensul giratoriu.

În maşină, se rezemă de spătarul banchetei şi oftă. Acum, că accesul de râs trecuse, se simţea zdruncinat şi gol pe dinăuntru. Trădase o cauză şi lăsase trei oameni expuşi pericolului. Practic vorbind, nu puteau face nimic fără detonatoare şi iniţiator; probabil că, după ce îl vor fi aşteptat suficient timp, îşi vor arunca pur şi simplu rucsacurile, se vor despărţi şi vor pleca acasă. El va avea unele probleme cu Coaliţia Tineretului Musulman şi cu Husam Nar; va trebui să jure solemn în faţa lui Salim că va păstra secretul. Două lucruri acţionau însă în favoarea lui. Mulţi tineri treceau prin perioade de activism şi de pregătire fără a se angaja vreodată într-o acţiune concretă; organizaţiile ştiau deja cum să-i abordeze – ştiau cum să le păstreze interesul viu, în vederea unor eventuale acţiuni viitoare, sau cum să-i dezactiveze şi să-i pună pe liber. Al doilea lucru bun era acela că sistemul de repartizare a sarcinilor era atât de bine pus la punct, încât el nu ştia mai nimic de mare valoare – nici nume sau adrese, nici alte detalii de ordin personal pe care să le poată deconspira. „Barul“ avea să fie închiriat din nou imediat unei familii de imigranţi. Cât despre „Salim“, nici măcar nu ştia dacă acesta era numele lui real, mai adevărat decât „Alfie“ sau „Grey_Rider“.

Taxiul cobora pe Albert Embankment, iar Hassan privea luminile de pe malul Tamisei. Nu, el nu era un soldat, nu era un *jihadi,* un terorist – sau cum o mai vrea lumea să-i spună. Dar mai era oare un credincios? Eşuase cumva şi în asta? Era prea devreme să poată spune. Gândurile îi erau prea tulburi pentru a-şi da seama ce era acum în mintea lui. Dar ceva se întâmplase acolo, pe pod. Ceva mai mult decât simplul şoc al unui biciclist în viteză, care aproape că îl doborâse la pământ… Ceva profund şi real în clipa aceea se schimbase în el, îşi mutase centrul de greutate… şi nu avea să mai revină niciodată la loc.

Taxiul înainta cu viteză pe Wandsworth Road, prinzând verde la mai multe semafoare, iar Hassan începu să se teamă că Shahla nu va avea timp să se pregătească; păruse ameţită de somn când răspunsese la telefon. Acum ajunsese în faţa casei ei, taxiul fiind singura sursă de zgomot, cu motorul huruind pe strada îngustă. Plăti şi urmări maşina demarând înainte de a apăsa pe sonerie. Îi auzi paşii pe scări, coborând la uşa principală, şi apoi îi

văzu neliniştea pe chip, în lumina becului de 60 de waţi din hol, ascuns sub abajurul lui din hârtie.

Hassan tremura – de frig, îşi spuse el – când intră în camera de zi a apartamentului ei. Shahla aprinse focul, se duse la bucătărie şi se întoarse cu două ceşti de ceai. El stătea în fotoliu, iar ea se aşeză pe colţul măsuţei de cafea, astfel încât genunchii ei, la capătul coapselor lungi, se atingeau de ai lui.

Purta pantalonii de la pijama, un tricou cu emblema colegiului şi ceea ce Hassan nu se îndoia că erau şosete de schi. Părul ei lung şi negru era ciufulit după somn. El simţi un vag iz de pastă de dinţi când Shahla se aplecă spre el şi spuse:

— Deci, despre ce e vorba, Hassan?

El zâmbi spăşit.

— Nu cred că ştiu cu ce să încep.

— Încearcă.

— Cred că am fost… dezinformat.

— Continuă!

— E foarte amabil din partea ta să mă primeşti aşa, şi…

— Nu-ţi face griji pentru asta. Spune mai departe. Dezinformat. Cum?

Hassan trase cu dificultate aer în piept.

— E foarte greu să ştii ce e valoros în viaţă, ce e du-rabil. Şi chiar ce e real.

Shahla încuviinţă. Un palid surâs apăru pe chipul ei preocupat, amintindu-i lui Hassan cum ea întotdeauna păruse a şti mult mai multe decât el. Încet, reuşi să închege câteva cuvinte ce aduceau cu ceea ce voia, de fapt, să spună.

— Poate am fost atât de singur cum am crezut. Trebuie să fie mulţi alţii ca mine, care se simt… altfel. Care se simt izolaţi.

— Există oameni care ţin la tine, Hassan.

El încuviinţă, tăcut.

— Părinţii tăi.

— Ştiu. Acum ştiu. Mama… A venit la mine în cameră.

— Şi alţii…, adăugă Shahla.

— Dar totul era atât de glorios, de pur! Era ceva atât de frumos! Oamenii care nu au crezut niciodată cu adevărat nu pot simţi bucuria pe care ţi-o dă credinţa. Fericirea vie, arzătoare.

Shahla îi ţinea mâinile în palmele ei, dar nu spuse nimic, mărginindu-se să-l privească.

— Şi eu… eu eram fericit pentru prima dată în viaţa mea. Descoperisem cine sunt. Iar acum… Acum…

Lacrimile răbufniră în el, iar Hassan căzu în genunchi. Shahla îngenunche alături de el şi îl cuprinse în braţe. Plângea pe umărul ei, udându-i tricoul, cu capul acoperit de părul ei lung. După un minut sau două, când hohotele i se mai potoliră, ea îşi slăbi strânsoarea. Dar Hassan nu voia să-i dea drumul.

În cele din urmă, reuşi să se desprindă de el, iar Hassan ridică uşor capul, cu o expresie de ruşine întipărită pe chip.

— Îmi pare rău. Am…

— Sst! Stai acolo. Ieşi din cameră şi se întoarse puţin mai târziu cu un tricou nou şi un pachet cu batiste de hârtie. Gata. Mă duc să mai fac puţin ceai. După ce lăsă ceaşca jos, spuse: O să fie bine, Hassan. Ştii asta? Totul o să fie bine.

El încuviinţă cu o mişcare a capului. Inspiră şi păru gata să vorbească, apoi renunţă, ca şi când ceea ce voia să spună era prea dificil.

— Haide, îl îndemnă ea. Spune!

— Tu ştii… Tu ştii ce simt pentru tine, Shahla?

— Nu, nu ştiu, Hass. N-am ştiut niciodată.

— Cred că mereu am avut pentru tine sentimentele astea, pe care nu mi-am permis să le recunosc faţă de mine însumi. Tot timpul pe care l-am petrecut împreună… Ca prieteni. Cât am glumit şi ne-am distrat… Cred că întotdeauna te-am iubit. Cu adevărat. Acum ştiu că aşa e. Dar nu pot, în interval de numai o zi, să trec de la o viaţă la cealaltă.

Pentru o clipă, Hassan simţi că pluteşte de uşurare, dar, când se uită la chipul Shahlei, îl cuprinse din nou disperarea – din cauza temerii că spusese ce nu trebuia şi că astfel îşi ratase orice posibilă şansă.

El stătea pe fotoliu, iar ea pe marginea măsuţei, cu privirea plecată, astfel că nu-i putea vedea faţa.

Când, într-un târziu, Shahla ridică fruntea, Hassan îşi văzu viitorul înscris în zâmbetul ei.

— Scumpul meu băiat, spuse ea. De trei ani sunt îndrăgostită de tine. Nu mai pot aştepta nici o zi în plus.

— Dumnezeule! şopti el.

Ea îi luă încă o dată mâinile între degetele ei.

— *Il n’y a qu’une vie, c’est donc qu’elle est parfaite.*

— Ce-ai spus?

— E un vers dintr-o poezie de Éluard.

— Subiectul tezei tale de doctorat.

— Da. În linii mari, s-ar traduce aşa: „Există o singură viaţă; prin urmare, e perfectă“. Cuvântul cheie aici este *donc*. Nu înseamnă chiar „prin urmare“, ci are un sens mai puţin ferm. Înseamnă „şi astfel“. Înseamnă „în mod firesc, evident“.

Hassan încuviinţă iar.

— „Există o singură viaţă; prin urmare, e perfectă.“ Da, îmi place asta. Cred că-mi place. Pot să te sărut, Shahla?

— Cred că ar trebui s-o faci. Nu există călugăriţe în islamism, Hassan. În islamism, castitatea nu e o virtute.

— Îţi mulţumesc, spuse el un minut mai târziu. Şi asta mi-a plăcut.

Shahla se ridică, înaltă, cu părul negru luminat din spate de strălucirea focului. Privită prin ochii înrouraţi ai lui Hassan, părea magnifică.

— Şi, într-o zi, spuse ea cu faţa roşie, strălucitoare, o să-mi explici cu cuvintele tale ce mama naibii s-a întâmplat.

CAPITOLUL 5

În maşină, în timp ce se întorceau din North Park, Vanessa dădu un telefon.

— Ce faci? o întrebă John. E trecut de ora unu!

Vanessa îl ignoră.

— Bună, Sarah. Îmi pare rău că sun atât de târziu. Putem veni acum s-o luăm pe Bella? Da, acum. Nu, nu s-a întâmplat nimic, doar că o vreau acasă. Poftim? Da. Ajungem cam în zece minute. Îţi mulţumesc.

Aşezară fetiţa adormită pe bancheta din spate a maşinii şi, când ajunseră acasă, la solicitarea Vanessei, John o urmă în camera ei. În vreme ce el închise uşa dormitorului, ea rămase nemişcată.

— Pentru o vreme, n-o vom mai lăsa să doarmă în altă parte, spuse ea.

— Din cauza lui Finn?

— Da. Vor fi multe schimbări aici, John.

— Păi, foarte bine. E treaba ta. Întotdeauna a fost treaba ta. Cine era javra aia beată de la petrecere? Roger nu-ştiu-cum?

— Habar nu am. Eu mă culc acum.

— Şi când o să-mi spui şi mie care e noul regim?

— Dimineaţă. Acum sunt prea obosită. Dar mâine trebuie să vii cu mine să-l vezi pe Finn.

— Bine. Eu mă duc jos să mai citesc puţin.

Când se asigură că Vanessa adormise, John Veals se strecură în linişte afară din casă.

Porni maşina, făcând cât mai puţin zgomot posibil, o luă pe Bayswater Road, apoi pe Park Lane şi pe străduţele pustii din Victoria, oprind în cele din urmă pe Old Pye Street. Avu nevoie de zece minute pentru a amuţi sistemele de alarmă cu coduri, chei şi cartele magnetice. Ajungând în siguranţa familiară a biroului său, deschise monitoarele şi se aşeză pe scaun, privind în întuneric spre catedrala Westminster.

Lumina din biroul lui era singura aprinsă în clădirea înaltă, adormită.

Duminica e zi de lucru în ţările musulmane, iar în câteva ore pieţele din Dubai aveau să fie în plină acţiune. Lui Veals i se părea ciudat că atât de puţini dintre cei pe care îi considera el competitori aveau unităţi de lucru acolo; traderii de weekend cu care avusese de-a face până acum erau, ca să folosească un termen politicos, nesofisticaţi. Îi aminteau de tinerii şi impulsivii arabi din Golf care veniseră în Park Lane prin anii şaptezeci, manifestându-şi zgomotos pofta de whisky, femei şi haine de firmă cu eticheta pe exterior. Şi, în vreme ce competitorii lui din Londra jucau golf în weekend sau se angajau silitori în activităţi alături de copiii lor, John Veals îi despărţea tăcut pe tinerii respectivi de părţi consistente din numerarul lor recent dobândit.

Încă nu era gata de acţiune. Se duse în baia sa particulară, în care se intra pe o uşă din spatele biroului, iar acolo, cu un calm hotărât, se rase, îşi făcu un duş şi îşi schimbă hainele. Întotdeauna se simţea mai bine când avea o cămaşă nouă pe el; existau treizeci de cămăşi albe noi, aşezate teanc în dulapul încălzit, unde fuseseră depozitate de „achizitorul lui personal“. Pe o şină alături de ele erau atârnate douăsprezece costume gri antracit, cu buzunare interioare suplimentare pentru cele şase telefoane mobile ale sale. Purta fiecare cămaşă o singură dată.

Înviorat, Veals se duse în principala sală de întruniri şi privi în jos, spre Londra care se desfăşura dedesubt.

Lumi despre care nu avea habar animau străzile cufundate în întuneric, unde diverse realităţi febrile concurau pentru a primi atenţie: YourPlace, Parallax şi Husam Nar; True Life, Stargazer şi Dream Team… Cuvintele lui Axia şi ale Creatorului de Dezastre, dar şi cele ale Profetului şi ale Lisei la

It's Madness răsunau – vorbe fără trup – în urechile milioanelor de londonezi.

Dar John Veals nu vedea decât clădiri, siluete profilate pe apa unui fluviu, unităţi cu funcţie economică.

Reveni în birou pentru a se concentra. Planul lui era simplu; toată munca fusese deja făcută. Luni îi va da lui Martin Ryman o fotocopie a clauzei Allied Royal privind debitele, iar acesta i-o va transmite lui Magnus Darke, explicându-i semnificaţia. Iar după ce Darke o va face publică, se va instaura panica.

Banca Allied Royal se va prăbuşi. Guvernul o va prelua, iar High Level Capital va câştiga sute de milioane de pe urma poziţiilor sale. Pe măsură ce alte bănci vor fi infectate de debitele din contabilitate, vor trebui, la rândul lor, salvate de plătitorii de impozite – muncitorii, oamenii obişnuiţi. Cel puţin o bancă americană de investiţii va da faliment; celelalte ori vor solicita ajutor de la guvernul federal, ori se vor alia cu giganţi ai lumii comerciale. Alte bănci britanice vor avea nevoie să fie salvate; de fapt, după estimările lui John Veals, absolut toate vor necesita susţinere pentru a supravieţui. Luând o poziţie short pe ele, putea profita şi de pe urma lor.

Jocul cu mărfurile era, sincer vorbind, o exagerare. Volumele erau dezamăgitoare şi riscau să piardă bani înainte de a câştiga, dar poziţiile pe care le luase pe datoria guvernamentală britanică şi pe lira sterlină, combinate cu profitul de pe urma prăbuşirii Allied Royal, vor dubla, probabil, valoarea fondului său în decurs de şase luni. Un profit – sau mai degrabă un câştig de capital – de 12 miliarde de lire sterline înregistrat în documentele contabile ale High Level.

Când – sau mai precis dacă – criza financiară se va domoli, va urma o recesiune în ceea ce ziariştii numiseră, cu un termen încântător, economia „reală". Milioane de oameni din lumea întreagă îşi vor pierde locurile de muncă; alte milioane vor flămânzi sau cel puţin îşi vor vedea existenţele modeste lipsite de bruma de confort cu care fuseseră obişnuiţi.

„Dar eu sunt cel care a stăpânit lumea", îşi spuse John Veals, trecându-şi palma peste bărbia proaspăt rasă. „Pentru mine, nu există mistere, nuanţe

şi complicaţii; eu sunt un om al vremii sale, cel care aude şoaptele purtate de vânt.“

O neobişnuită izbucnire emoţională, ceva ce aducea a justificare, urcă din adâncurile abdomenului său şi se răspândi până ce-i umplu venele. Stând cu mâinile în buzunare, în vreme ce privea pe fereastră spre oraşul adormit, peste cupolele, turnurile şi rotiţele lui învăluite în întuneric, John Veals râse.

MULŢUMIRI

Mulţumirile mele pentru:

Gillon Aitken, Rachel Cugnoni, Caroline Gascoigne, Gerry Howard, Chloë Johnson-Hill, Andrew Kidd, Emma Mitchell, Gail Rebuck şi Steve Rubin, pentru că au ajutat, în diverse moduri, la apariţia acestei cărţi. Pentru domeniul financiar: Matthew Fosh, Glenn Grover, Will Hutton, John Reynolds, Paul Ruddock. Pentru jocurile de realitate virtuală de pe internet: Tim Guest, alături de cartea sa, *Second Lives* (Ed. Vintage). Pentru învăţământ: Sabrina Broadbent, Tabitha Jay, Rebecca Terry şi colegii ei. Pentru fotbal: Giles Smith; Roy Hodgson şi Jaki Stockley de la Fulham FC. Pentru metroul londonez: Andy Daugherty, Ben Pennington, Donna Sarjant, Albanne Spyrou. Pentru muzică, internet şi alte chestiuni: copiii mei, William, Holly şi Arthur. De asemenea, mulţumirile mele lui Jill Lewis.

Mulţumiri deosebite pentru aspectele financiare se îndreaptă către Kevin Davis, care îmi este prieten de peste treizeci de ani, din Lower Fifth în Upper West Side, şi către dr. Duncan Hunter, pentru răbdarea dovedită cu un elev deseori nesilitor. Orice greşeli sau neconcordanţe legate de chestiuni financiare sau de altă natură îmi aparţin mie exclusiv.

Îi mulţumesc totodată soţiei mele, Veronica, pentru amabilitatea literară şi nu numai.

Citatele din Coran au fost preluate din ediţia publicată de Penguin, în traducerea lui N.J. Dawood. Volumul *Jaloane*, de Sayyid Qutb, la care se face referire în cuprinsul romanului, a fost publicat de Islamic Book Service cu titlul *Milestones*; utilă mi-a fost, de asemenea, lucrarea *The Crisis of*

Islam de Bernard Lewis (Ed. Phoenix). Karen Armstrong descrie convingător, în *Islam: A Short History*, dorinţa arabilor din secolul al VII-lea de a avea un profet al lor, care să primească mesajul divin în mod direct.

Aş vrea să subliniez cu câtă plăcere am citit şi cât am învăţat din cartea lui Michael Lewis despre piaţa obligaţiunilor în anii 1980, *Liar's Poker*, şi din articolul „The End", publicat în numărul din noiembrie 2008 al revistei *Vanity Fair*, pe tema crizei creditelor americane substandard.

Unul dintre personajele acestei cărţi îşi spune la un moment dat că „interviurile din ziarele de masă şi biografiile literare (…) se concentrau aproape în exclusivitate pe măsura în care conţinutul romanelor unui scriitor serios are la bază propria lui experienţă de viaţă, iar personajele erau inspirate de persoane cunoscute lui…"

În acelaşi spirit, trebuie să subliniez mai mult ca niciodată că, deşi cartea face referire la evenimente şi la persoane reale, referirile dorindu-se a fi corecte, personajele şi acţiunile lor sunt fictive; orice asemănare între oricare dintre ele şi o persoană reală, în viaţă sau nu, este pur întâmplătoare.

S.F., Londra, 2005–2009